

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

**ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ
ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ
ΤΟΥ "ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ,, ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ**

*«Εἰσὶν πολλοὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται,
οἵ οὐ δεῖ ἐπιστομίζειν, οἵτινες ὅλους οἴ-
κους ἀνατρέπουσιν διδάσκοντες, ἃ μὴ δεῖ, ἀσχροῦ κέρ-
δους χάριν». (Ἄπ. Παῦλος, πρὸς Τίτον Α' 10—11)*

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 1985

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει ὅτι ὁ Θεός «άνώτερος ὢν τῆς φύσεως» κάμνει νά προχωρῇ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καί με τὰς ἀντιθέτους ἐνεργείας τῶν ἐχθρῶν Αὐτῆς; «Ὁ Θεός καί δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων, τὰ πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευάζει» (Β.Ε.Π. 53, 258).

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος Πατήρ ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν δύσκολον περίοδον τῶν διωγμῶν, τὴν ὁποῖαν διῆλθεν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας. Οἱ λόγοι ὁμῶς τοῦ Χρυσορρήμονος Πατρὸς ἰσχύουν καί μέχρι σήμερον καί θὰ ἰσχύουν ἕως τέλους, διότι, πόσοι καί ποῖοι ὑπῆρξαν οἱ πολέμιοι τῆς Ὁρθοδοξίας καί κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα; Ὁ ἀντίθεος Οἰκουμενισμός, ὁ ὁποῖος εἰσεπήδησεν εἰς τὸν χῶρον τῶν Ὁρθοδόξων καί ὁ ὁποῖος κατέχει ὄλην τὴν ἰσχὴν καί δύναμιν τοῦ κόσμου τούτου! Ὁ Σιωνισμός, ὁ Μασωνισμός, ὁ παπισμός, ὁ Προτεσταντισμός, ὁ σατανισμός, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ ἀντίχριστος, ὑπὸ πολλὰς μορφάς. Οὗτοι κατευθύνουν καί ἐνισχύουν τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν τῆς τὸ 1920, ἐφημερόθη δὲ τὸ 1924 καί συνεχίζει ἔκτοτε νά ἀποτελῇ τὸ «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» διὰ τὸν παρόντα αἰῶνα.

Παρά τὸ γεγονός ὁμῶς, ὅτι ὁ λυσιώδης λύκος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μᾶλλον αἱ ἀγέλαι τῶν ἀδηφάγων λύκων τοῦ ἀντιχρίστου, διαθέτουν ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ κόσμου τούτου, ὁμῶς νικῶνται κατὰ κράτος. Ὑπὸ ποῖου; Νικῶνται ὑπὸ τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου, τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ. Ὑπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τοῦ μικροῦ λείμματος τῆς χάριτος.

Κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα ἐπολέμησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Ἀθηναγόρας καί ἑκατοντάδες ἄλλοι ὁμόφρονές των εἰς τὴν κακοδοξίαν καί τὴν αἵρεσιν. Ποῖον πρῶτον καί ποῖον δεύτερον νά ἀπαριθμήσωμεν; Ἐπιλείπει ἡμῖν ὁ χῶρος διηγούμενον τὰ τῶν μεσαιωνικῶν διωγμῶν καί μηχανορραφιῶν ὄλων αὐτῶν κατὰ τε τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως σήμερον. Ἀλλὰ ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀντιθέους ἐνεργείας των; Οὐδέν. Διότι ὡς ὄλοι οἱ διώκται, οὕτω καί ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος σαφῶς εἶναι Οἰκουμενισμός, δὲν ἐμείωσεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ τὸναντίον κάμνουν νά λάμπῃ Αὕτη περισσότερο καί νά ὀδηγῇ τοὺς ἀληθεῖς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς εἰς βαθυτέραν βίωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐσχάτος συνειδητὸς πολέμιος τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπῆρξεν ὁ νεοημερολογίτης «Μητροπολίτης» Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης. Οὗτος δι' ἑνὸς ὀγκωδεστάτου τόμου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἱστορικὴ καί κανονικὴ θεώρησις τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος...», ἐπεχείρησε συστηματικὴν διαστροφὴν παρουσιάζων τὸ λευκὸν ὡς μέλαν, τὸ δὲ μέλαν ὡς

λευκόν, ἦτοι τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὡς σωτήριον διὰ τοὺς ὀρθοδόξους, τὸ δὲ παλαιὸν ὡς... κολάσιμον!!!

Οὗτος ἔχει καὶ χρῆμα, ἔχει καὶ δύναμιν, ἔχει καὶ Πανεπιστημιακὰς Σχολὰς, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποστηρίζουν, ἔχει ἀρχεῖα, ἔχει... τὰ πάντα, δὲν ἔχει μόνον μὲ τὸ μέρος τοῦ τὴν ΑΛΗΘΕΙΑ, διὰ τοῦτο καὶ ἐγελοιοποιήθη μὲ αὐτὴν τὴν διδακτορικὴν διατριβὴν. Παρὰ ταῦτα ὁμως ἐγινε αἰτία νὰ ἀποκαλυφθῆ εἰς περισσοτέρους ἢ ἀλήθεια.

Διὰ τῆς παρουσίας «ἀντιδιατριβῆς» τοῦ ἐλλογιμωτάτου θεολόγου κ. Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, ἀποκαθίσταται ἡ τρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη ἀλήθεια. Δι' αὐτῆς, συντρίβεται τὸ σαθρὸν οἰκοδόμημα τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἐφαρμόζονται δὲ πάλιν οἱ λόγοι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ὁ Θεὸς «καὶ δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων (ὡς ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη) τὰ πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευάζει». Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἠθέλησεν νὰ διαστρέψῃ καὶ φιμώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐγένετο αἰτία νὰ γραφῆ ἡ παροῦσα, ὥστε πᾶς εὐσεβὴς καὶ καλοπροαίρετος νὰ ἴδῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐκτιμῆσῃ αὐτήν.

Ὁ Συγγραφεὺς προσφέρων ἐξ ὀλοκλήρου τὴν συστηματικὴν μελέτην του εἰς τὸν «ΚΗΡΥΚΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», περιποιεῖται ἰδιαιτέραν τιμὴν εἰς αὐτόν. Διὸ προβαίνει εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, διότι δι' αὐτῆς πληροῦται τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ «Διδακτορικὴ διατριβὴ» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, προστίθεται δὲ ἓνα βαρυσήμαντον ἱστορικὸν μνημεῖον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀντιοικουμενιστικῶν ἐκδόσεων τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ».

Ὁ «Κ.Γ.Ο.» πιστεύει, ὅτι ὁ κ. Παρασκευαΐδης διὰ τῆς διατριβῆς του δὲν ἠδυνήθη νὰ βλάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς ἐφαντάζετο ἴσως, ἀλλὰ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάμψῃ διὰ τοῦ διαλόγου ἢ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι «συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Ἀληθὴς καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὅσοι ἐμελέτησαν τὴν ἐκ 464 σελίδων διατριβὴν τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, οὐδόλως ἐπηρεάσθησαν, ὅστις ὁμως θὰ μελετήσῃ τὴν παροῦσαν ἀντιδιατριβὴν θὰ ἴδῃ καὶ θὰ συχαθῆ τὸ ψεῦδος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ὅπως ὁποῦτε δὲ θὰ προβληματισθῆ βαθύτατα, προἰπόμενοι βασικὴ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Διὰ τὸν «ΚΗΡΥΚΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»

Ὁ Διευθυντῆς

† Ἱερομόναχος Κήρυκος Κοντογιάννης
Ἄρχ) τεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ παρούσα μελέτη ἐγράφη πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, βλέπει ὅμως τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος σήμερον, διότι πλείστοι ἄλλαι ἀπασχολήσεις παρεκώλυσαν τὴν ἐκδοσὴν τῆς Αὐτῆς ἐγράφῃ ἐξ ἀφοριμῆς τῆς πρὸ τριετίας κυκλοφορησάσης ἐν 464 σελίδων διατριβῆς τοῦ Νεοσημερολογίτου «Μητροπολίτου Δημητριάδος» κ. Χριστοδούλου Παρασκευαῖδου, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ».

Τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν τοῦ δ «Μητροπολίτης Δημητριάδος» κ. Χριστοδούλου Παρασκευαῖδου, ὑπέβαλεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κατόπιν τῆς ὁποίας ὠνομάσθη... διδάκτωρ⁽¹⁾.

Ἐπειδὴ ἡ μελέτη τοῦ κ. Παρασκευαῖδου⁽²⁾ ἀποτελεῖ μνημειώδες ἔργον φεύδους καὶ ἀπάτης, τὸ ὁποῖον ἔστειψεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ τοῦτο συνεγράψαμεν τὴν παρούσαν ἀναιρετικὴν καὶ ἐλεγκτικὴν μελέτην, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκαλύπτεται ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ἡμερολογισκοῦ ζητήματος, (ὅσον ἔχει σχέσηιν τοῦτο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν) καὶ συντρέβεται τὸ ψευδοσικιδόμημα τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ κ. Παρασκευαῖδου. Διὰ τῆς μελέτης ταύτης πιστεύομεν, ὅτι συμβάλλομεν θετικῶς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ Νεοσημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ κ. Παρασκευαῖδου ἀφιερώνει τὴν «μελέτην» του: «Τῇ ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀντιπελαργῶν». Δηλαδή, ὡς οἱ πελαργοὶ προστατεύουν τοὺς γέροντας γονεῖς των πελαργῶν, ὅταν δὲ κινδυνεύουν τοὺς σηκώνουν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πτέρυγας των ἐξ εὐγνωμοσύνης, οὕτω καὶ ὁ κ. Παρασκευαῖδου μὲ τὴν μελέτην του ἐννοεῖ, ὅτι προσφέρει ἀντιπελαργίσματα, ἤτοι ἀμοιβαίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» (!) καὶ προστατεύει αὐτὴν ἐκ τοῦ «παλαιοσημερολογιστικοῦ προβλήματος»!

Εἰς τὴν οὐσίαν ὅμως ὁ κ. Παρασκευαῖδου διὰ τῆς μελέτης του «ἀντιπελαργεῖ» πρὸς τὸν Νεοσημερολογισμὸν, πρὸς δὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἱεραξ ραμφίζει ἀσεβῶς.

Ἡμεῖς ἀφιερώνομεν τὸν «Ἐλεγχον καὶ Ἀνατροπὴν» εἰς τὴν ΜΗΤΕΡΑΝ Ἐκκλησίαν, ὡς ἐλάχιστον ἀντιπελαργισμὸν, πιστεύομεν δὲ ὅτι, καὶ ὁ κ. Παρασκευαῖδου καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης, θὰ διαπιστώσουν, ὅτι οὗτοι δὲν «ἀντιπελαργήσαν», διὰ τῆς συγγραφῆς ὁ μὲν, διὰ τῆς ἐγκρίσεως ἡ δὲ, ἀλλὰ συνέμπεξαν ὡς μελανοὶ κόρακες τὰ γαμψὰ τους ράμφη καὶ τοὺς θυγας ἐπὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας ὡς ἄλλου δεσμώτου, κατατρώνονται τὰ σπλάγγνα ἀπὸ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμεν τὸ πρῶτον τοῦ βῆμα διὰ τοῦ Νεοσημερολογισμοῦ.

(1) Ἄρκεϊ νὰ εἶναι κανεὶς Οἰκουμενιστῆς, θὰ γίνῃ διδάκτωρ καὶ θὰ προωθηθῇ. Ἄν δὲ εἶναι καὶ Μασῶνος, τότε θὰ διακριθῇ.

(2) Λυπούμεθα, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων ἀπαιτεῖ νὰ ὁμιλῶμεν οὕτω, ἀλλωστε ἡμεῖς δὲν ζητῶμεν νὰ ὀνομασθῶμεν διδάκτορες.

Ἡ σύντομος αὐτὴ μελέτη ἐγράφη διὰ νὰ μὴν εὕρη τόπον καὶ παραμείνῃ τὸ ψεῦδος τοῦ κ. Παρασκευαῖδη, ἀλλὰ ὡς ἴστος ἀράχνης διαλυθῆ ὑπὸ τῆς πανισχύρου ἀληθείας.

Αἱ σελίδες ἐπομένως, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν, φρονοῦμεν ὅτι δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν ἐλάχιστα ἀντιπελαργίσματα πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν σκοποῦν νὰ προστατεύσουν τὰ τέκνα τῆς ἀπὸ τοὺς ἱερακᾶς τοῦ Νεοσημρολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ εἶναι καὶ πελαργίσματα (ὄχι ἀντιπελαργίσματα) πρὸς τὸν κ. Χριστόδουλο Παρασκευαῖδη καὶ τοὺς κυρίους καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Παν)μίου Θεσσαλονίκης.

Εἶναι προπάντων πελαργίσματα πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς Νεοσημρολογίτας, διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ περισώσουν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς μάστιγος τοῦ Νεοσημρολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καὶ στραφῶσι πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τέλος φρονοῦμεν ὅτι ἡ παρούσα μελέτη μας ἀποτελεῖ σοβαρὸν ἐρέθισμα εἰς πάντα εὐλαβῆ Νεοσημρολογίτην Κληρικόν, Μοναχόν ἢ Λαϊκόν νὰ συμβάλῃ οὐσιαστικῶς εἰς τὸν ποθητὸν διάλογον τῆς Ἀγάπης ἐν ΑΛΗΘΕΙΑ, τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεχῶς ἐπιζητεῖ, δὲν ἐπιθυμεῖ ὁμως, καὶ τὸ χεῖριστον καπηλεύεται ἡ Ἱεραρχία τοῦ Νεοσημρολογιτισμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1985

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρκου

Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ

ΕΛΕΓΘΕΡΙΟΣ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Εισαγωγικόν

ΤΟ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

**Ἡ εἰσαγωγή τῆς παπικῆς καινοτομίας
τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἶναι Οἰκουμενισμός.**

Τὸ Νεοημερολογικὸν πρόβλημα εἶναι σαφῶς πρόβλημα ἐκκλησιαστικόν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀντιμετωπίσθη καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἅμα τῇ ἐμφανίσει του (1582), ἀποκλεισθείσης τῆς εἰσαγωγῆς του εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Δυστυχῶς ὁμως μετὰ 342 ἔτη, ἤτοι τὸ 1924, εὐρέθησαν ἄνθρωποι, ἐνεργήσαντες, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ, κατ' ἐντολήν τοῦ Ἐβραϊομασωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἵτινες ποδοπάτησαν τὴν διαχιλιετῆ καθηγιασμένην Ἐορτολογικὴν παράδοσιν καὶ ἀποφάσεις Ἁγίων Συνόδων καὶ Κανόνας καὶ ἐπέβαλον τὸν Νεοημερολογισμὸν ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνώσεως.

Τὸ εορτολογικὸν πρόβλημα ἀνακινήθην κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ 1920, ὅτε διὰ πρώτην φοράν εἰσάγεται ἐπισημῶς ἡ ἰδέα, ὅπως διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθόδοξων μετὰ τῶν αἰρετικῶν, εἰσαχθῇ τὸ νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον. Πρέπει νὰ τονίσωμεν πάντως, ὅτι τὸ Νεοημερολογικὸν πρόβλημα (1924) δὲν ἔχει συνειδητοποιηθῇ ὑπὸ μεγάλης μερίδος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Θεολογικῶν κύκλων, ἀλλὰ καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν ὡς «παρωνυχίς» ἢ ἀστρονομικὸν θέμα, ἐσχάτως δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, καὶ ὡς «συμφυές τῇ Ἐκκλησίᾳ φαινόμενον»! Ὁ Νεοημερολογισμὸς ὁμως, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ, ἐν τῇ οὐσίᾳ του, ἀπ' ἀρχῆς εἶναι Οἰκουμενισμός, διότι ὑπὸ τῆς δεοντολογίας αὐτοῦ ἐπεβλήθη καὶ αὐτὸν ὑπηρετεῖ. Ἡ ἀλήθεια αὕτη ὄχι μόνον ἀποσιωπᾶται, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐγείρεται ὡς θέμα ὑπὸ τῶν πιστῶν, τεχνηέντως ὑποτιμᾶται, ὡς δῆθεν ἀνάξιον λόγου θέμα, ἢ ὡς προεῖπομεν «παρωνυχίς». Οὕτω οἱ πλείστοι ἀδιαφοροῦν ἢ ἔχουν μικρὰν ἀντίληψιν περὶ τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογισμοῦ.

Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ μεγίστη ἐπιτυχία τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ὅτι κατῴρθωσεν εἰς ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς αἰῶνος διάστημα νὰ ἐπιτύχη συσκότισιν τοῦ θέματος καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτην παραφθοράν ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου συνειδήσεως τῶν πιστῶν, ὥστε οὗτοι νὰ ἐννοοῦν ὡς Ὁρθοδοξίαν τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ, τὴν δὲ ἀληθῆ Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων διεφύλαξεν ἀκαινοτόμητον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀγνοοῦν ἢ ἀρνοῦνται.

Αἰὼν τῆς Ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως.

Τὸν παρόντα αἰῶνα χαρακτηρίζουν τινές ὡς αἰῶνα τῆς Ἐκκλησιολογίας, λόγῳ τῆς στροφῆς τοῦ ἐνδιαφέροντος πολλῶν πρὸς τὸ θέμα τοῦτο. Ἡμεῖς τονίζομεν, ὅτι ὁ παρὼν αἰὼν εἶναι αἰὼν τῆς Ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως, διότι ἡ συνειδήσις περὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει ὑποστῆ παραφθοράν οἰκουμενιστικὴν. Ἡ παραφθορά δὲ αὕτη συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ πίστις εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ διασφαλίζεται γνησία καὶ

άνοθευτος ή 'Αποστολική Πίστις (ήτοι ή Δογματική πίστις, ή Κανονική τάξις, ή Λατρεία καί τὰ Μυστήρια) καί έν τῇ όποία οικειοποιείται ό πιστός τήν παρά του Χριστου άδιακόπως προσφερομένην άπολύτρωσιν, δέν είναι ή Μία 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, αλλά καί ή κάθε αίρεσις, ή όποία από τό 1920 χαρακτηρίζεται πλέον ώς «άδελφή χριστιανική έκκλησία».

'Η συνείδησις περί τῆς άδιαιρέτου Μιάς, 'Αγίας, Καθολικῆς καί 'Αποστολικῆς του Χριστου 'Εκκλησίας άποσιωπάται καί ή αίρετική «έκκλησιολογία», περί τῆς δῆθεν συμμετοχῆς τῆς αίρετικῆς πανσπερμίας εἰς τό μυστήριον τῆς 'Εκκλησίας, καλλιεργείται. Αυτό κυρίως χαρακτηρίζει τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οικουμενισμόν.

'Η κρίσις τήν όποίαν διέρχονται σήμερα οι διάφοροι έκκλησιαστικοί καί θεολογικοί κύκλοι, ή άσυμφωνία καί ή σύγχυσις, προέρχονται έκ τῆς άπομακρύνσεως έκ τῶν γνησίων πηγῶν τῆς πίστεως καί τῆς στροφῆς πρός τούς αίρετικούς. 'Ο Οικουμενισμός, ώς έ κ κ λ η σ ι ο λ ο γ ι κ ῆ κ υ ρ ί ω ς α ἰ ρ ε σ ι ς, ἔχει μεθοδεύσει αὐτήν τήν άποκοπήν κατά τοιοῦτον τρόπον, ώστε εύκόλως παρεσύρθησαν καί ένεπλάκησαν οι «όρθόδοξοι» εἰς τό ὄχι άπλως έκκοσμικευμένον πνεῦμα τῶν αίρετικῶν, αλλά εἰς τας προκατασκευασμένας σατανικάς πλεκτάνας αὐτῶν.

Οι «όρθόδοξοι» συγχρωτισθέντες μετά τῶν αίρετικῶν, δέν ύποχρεοῦνται ύπ' αὐτῶν εἰς τήν ρητήν άρνησιν τῶν δογμάτων των, αλλά μόνον εἰς τήν διά τῆς πράξεως άναγνώρισιν καί τῶν αίρέσεων, ώς 'Εκκλησιῶν καί ὅτι ή 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία δέν είναι ή Μοναδική 'Εκκλησία, αλλά ὅτι συμμετέχουν εἰς τό Μυστήριον Αὐτῆς καί αἱ αίρετικαί καί έκ τῆς συμμετοχῆς των αὐτῆς ἔχουν τήν «σωτήριον χάριν». 'Ο Οικουμενισμός αὐτό κυρίως έπεδίωξεν καί οὕτω έπέτυχεν τήν έκκλησιολογικήν σύγχυσιν εἰς τόν αἰῶνά μας.

'Η σύγχυσις επί τῆς 'Εκκλησιολογίας δέν είναι σύγχυσις επί ένός μόνον δόγματος, ή παράβασις ένός μόνον κανόνος ή άλλο τι, αλλά είναι άρνησις ὀλοκλήρου του μυστηρίου τῆς πίστεως, τῆς 'Ορθοδοξίας, καθ' ὅσον τό ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ καθίδρυμα, ή 'Εκκλησία ένέχει καί διακρατεἶ ὀλοκλήρον τό μυστήριον τῆς θείας άποκαλύψεως καί 'Απολυτρώσεως. 'Εν προκειμένω ὁ Οικουμενισμός, δέν άσχολεἶται καί δέν πολεμεἶ εύθέως σχεδόν κανένα ὀρθόδοξον δόγμα, διότι άπλούστατα τὰ κ α τ α ρ γ ε ἰ ὄ λ α μέ τήν έκκοσμικευμένην αίρετικήν έκκλησιολογίαν, ή όποία άρνεἶται τό κατ' έξοχήν μυστήριον τῆς μιᾶς 'Αγίας Καθολικῆς καί 'Αποστολικῆς του Χριστου 'Εκκλησίας.

'Ο Οικουμενισμός εἰσάγεται διά του Νεοημερολογιτισμοῦ.

'Ο Οικουμενισμός λοιπόν πολεμῶν τό μυστήριον τῆς 'Εκκλησίας, άρνεἶται τήν 'Εκκλησίαν του Χριστου, είναι έκκλησιομάχος αίρεσις καί ώς έκ τούτου καί χ ρ ι σ τ ο μ ά χ ο ς καί θ ε ο μ ά χ ο ς.

'Η αίρεσις αὐτή εἰσεχώρησεν εἰς τόν χῶρον τῆς 'Ορθοδοξίας διά του Νεοημερολογιτισμοῦ τό ἔτος 1924. Οὔτος εἰσαχθεἶς τότε, έπεβλήθη άποκλειστικῶς ώς Οικουμενισμός καί έθεσεν εἰς έφαρμογήν τὰ σχέδια του Οικουμενισμοῦ. Καί κατά μέν τό 1924, ἦσαν έν πολλοἰς άπληροφόρητοι οι θεολογικοί καί έκκλησιαστικοί κύκλοι, κυρίως δέ ὁ πιστός λαός, οι δέ καινότομοι Νεοημερολογἴται - Οικουμενισταί, έπιφυλακτικοί κατ' άρχήν εἰς τας ένεργείας των, έκάλυπτον αὐτάς, ώστε νά μή διεγείρηται ή ὀρθόδοξος συνείδησις τῶν πιστῶν, ή ὁσάκις έξεγειρετο, νά καταπνίγεται διά του ψεύδους, τῆς ύποκρισίας καί τῆς άπάτης' σήμερα ὁμως ὅτε ή ὀρθόδοξος συ-

νειδησις ἐνεκρώθη, ἀπροκαλύπτως ὁ Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμὸς καταργεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ οἱ πιστοὶ σιωποῦν ἢ εἶναι ἀδιάφοροι. Τῶν θρησκευόντων δὲ καὶ θεολογούντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπέστη τοιαύτη φθοράν ἢ ὀρθόδοξος συνειδησις, ὥστε ἐνῶ πολλοὶ ἐξ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνονται τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καὶ βλέπουν ὅτι οἱ Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποι τῶν συμφύρου ἀτούς μετὰ τῶν αἰρετικῶν, ἐν τούτοις δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἢ νὰ ἀναλάβουν ἀγῶνα καὶ νὰ προβοῦν εἰς ἐνεργείας αἱ ὁποῖα ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ βλέποντες ταῦτα ἐνῶ μέχρι πρό τιнос, εἶχον ποιάν τινα αὐτοσυγκράτησιν καὶ ἐδέχοντο, ὅτι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας, ἠμάρτησαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, παρέπεμπον δὲ τὸ θέμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ παραπλανητικῶς εἰς «Πανορθόδοξον Σύνοδον», ἵνα ἀποφανθῇ περὶ αὐτοῦ, ἐσχάτως ἀποθρασυθέντες παραπέμπουν εἰς τὴν μέλλουσαν Οἰκουμενιστικὴν «Σύνοδόν» των, τὴν καταδίκην τοῦ παλαιοῦ Ἑορτολογίου!

Ἀμφισβητῆται βεβαίως ἂν θὰ συγκληθῇ ποτέ ἡ τοιαύτη «Σύνοδος» των, (ἀποτελεῖ φενάκην), μέχρι σήμερον δὲ ἡ προσδοκία αὐτῆς καλύπτει κάθε αἰσχρὰν παρανομίαν τῶν Οἰκουμενιστῶν, διότι κάθε παράνομος ἀπόφασίς των, ἢ ὁποῖα λαμβάνεται εἰς τὰ σατανικά συμβούλια αὐτῶν, λαμβάνεται κατ' ἀρχὴν ὡς προσωρινή δῆθεν καὶ ὅτι θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν «Πανορθόδοξον Οἰκουμενικὴν τῶν Σύνοδον» διὰ νὰ κριθῇ. Οὕτω ὁμως ἐξαπατῶνται οἱ ἀφελεῖς, καθόσον ἐντὸς ὀλίγου, αἱ πάσης φύσεως παρανομίαι ἐφαρμόζονται χωρὶς ἄλλην διαδικασίαν

Μήπως καὶ ἡ Καινοτομία τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, (δηλαδή ὁ Νεοημερολογιτισμὸς) ἢ ὁποῖα ἀπεφασίσθη εἰς τὸ σατανικὸν ἐκεῖνο συνέδριον τοῦ 1923 δὲν θὰ ἐτίθετο ὑπόψιν πανορθόδοξου Συνόδου καὶ κατόπιν θὰ ἐφηρμόζετο; Ἔτσι λέγουν οἱ Οἰκουμενισταί, ἕως ὅτου συνηθίσουν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ μίαν τολμηρὰν ἀντίθετον ἀπόφασιν των καὶ κατόπιν προχωροῦν εἰς λῆψιν ἄλλης κατὰ τὴν ἰδίαν πάλιν μέθοδον.

Ἡ «διατριβὴ» τοῦ «Δημητριάδος» κ. Χριστοδούλου.

Ἡ παροῦσα μελέτη ἐγράφη διὰ νὰ ἀποτελέσῃ συμβολήν, ὡς προεπινομεν, εἰς τὸν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ἀγῶνα τῆς Ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἢ Ὅποια κατὰ τὸ 1924 δὲν ἠφανίσθη, ὡς ἐπίστευσαν ὅτι θὰ τὴν ἠφάνιζον οἱ Οἰκουμενισταί.

Γράφεται διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ, ὅτι ὁ Νεοημερολογισμὸς δὲν εἶναι παρωνυχίς, ἀλλὰ ὁ Δούρειος Ἴππος, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ Μασωνισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ εἰσήγαγον ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν μεγίστην τῶν αἱρέσεων τὸν Οἰκουμενισμὸν.

Γράφεται διότι ἐσχάτως, ὡς ἐν τῷ προλόγῳ ἐλέχθη, ἡ «Μητροπολίτης Δημητριάδος» κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, συνέγραψεν ὀλόκληρον τόμον ὑπὸ τὸν φαντασμαγορικὸν τίτλον: «**ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (3) ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ**» προκειμένου νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Νεοημερολογισμὸν.

(3) Δὲν ὑφίσταται οὐδόλως «Παλαιοημερολογικὸν πρόβλημα», ἀλλὰ ὀξύττον προκύπτει τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἀπὸ τὸ 1924. Τὴν ἐκτροπὴν τοῦ θέματος ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ ὁ κ. Παρασκευαΐδης.

Ἡ μελέτη αὐτῆ τοῦ Χρ. Παρασκευαΐδη εἶναι «ἐναίσιμος διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία», ἡ ὁποία καὶ ἐνεκρίθη (!) ὑπὸ τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης διὰ τῆς ἐγκριτικῆς τῶν πράξεως, ὡς θὰ καταδειχθῇ οὐδὲν ἄλλο ἐπετέλεσαν παρὰ ἐνέκριναν τὸ προβαλλόμενον ψεῦδος καὶ προσέδωσαν εἰς αὐτὸ τὴν γοητείαν ἐγκεκριμένης διδακτορικῆς διατριβῆς.

Οἱ ἐγκρίναντες τὴν διατριβὴν ἠστόχησαν, διότι αὐτὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κἂν, ὡς ἐπιστημονικὴ, διότι οὐδὲν ἀπολύτως πεδῖον τοῦ θέματος ἐρευνᾷ ἀντικειμενικῶς καὶ οὐδὲν νέον προσφέρει, ἀλλὰ μόνον ἀναμασᾷ καὶ παραθέτει σωρηδὸν καὶ ἀκρίτως ἀπόψεις καὶ θέσεις ἐπισφαλεῖς ἢ καὶ ψευδεῖς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συγκαλύψεως τῆς ἀληθείας.

Μίαν ἐπιστημονικὴν μελέτην δὲν τὴν χαρακτηρίζει τὸ πλῆθος τῶν σελίδων καὶ ἡ ἀδιάκριτος σωρηδὸν παράθεσις παραπομπῶν, ἀλλὰ ἡ ἀντικειμενικότης, ἡ ἀβίαστος καὶ ἐλευθέρη παρουσίαις τοῦ θέματος καὶ ἡ προσφορὰ νέων στοιχείων, ἄνευ φόβου καὶ ὑστεροβουλίας ἢ προδιαγεγραμμένων σκοπιμότητων.

Ἐν προκειμένῳ ἡ μελέτη τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν εἶναι κἂν ἐπιστημονικὴ, διότι ἀ π ο κ ρ ὕ π τ ε ι τ ῆ ν ἀ λ ῆ θ ε ι α ν, καὶ ὑ π ο σ τ η ρ ῖ ζ ε ι τὸ ψ ε ὕ δ ο ς, ἦτοι τὸν νεοημερολογιτισμὸν, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ «συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας» (σελ. 146). Τὰ πάντα εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὑπακούουν εἰς τὸν προδιαγεγραμμένον σκοπὸν, ὥστε αὐτὴ, νὰ χαρακτηρίζεται ὡς «προκατασκευάσμα», τὸ ὁποῖον παντὶ σθένει, θέλει νὰ κλείσῃ τὸν ἀναγνώστην του εἰς τὰ στεγανά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ μελέτη, τοῦ Χ. Παρασκευαΐδη ὡς θὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης, τίθεται εἰς τὰ πλαίσια τῆς συνεχίζομένης συστηματικῆς συγκαλύψεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῆς σφοδρᾶς πολεμικῆς κατ' αὐτῆς Ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀναμφιβόλως ὁ κ. Χριστόδουλος ἔγραψεν κατ' ἐντολὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Θὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν συνέχειαν συγκεκριμένα στοιχεῖα καὶ θὰ διατυπωθοῦν συγκεκριμένα κρίσεις ἐπὶ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ἵνα ἀποκαλυφθῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία στενάζει ὑπὸ τὸ ψεῦδος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη.

Δέον νὰ τονισθῇ ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι ἀθῶα ἐνέργεια, πολὺ δὲ περισσότερο δὲν ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖ ἐνέργειαν, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Μασωνίας καὶ τῶν αἰρετικῶν, διὰ νὰ πληγῇ ἡ Ὁρθοδοξία.

Γράφομεν ὑπακούοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως μας, ἡ ὁποία μᾶς λέγει: «εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσετε τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία στενάζει ὑπὸ τὴν «διδακτορικὴν» διατριβὴν (δικτατορικὴν ἐπιβολὴν τοῦ ψεύδους) ἐνὸς Νεοημερολογίτου - Οἰκουμενιστοῦ «ἐπισκόπου».

Εἰσαγωγικῶς ἐπίσης τονίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἀναιρετικὴν μας μελέτην δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν «διατριβὴν» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη εἰς ὅλας τὰς σελίδας τῆς, διότι ὁ μὲν πληθωρικὸς λόγος του στερεῖται σημασίας, αἱ δὲ κατὰ κόρον ἀκριτοὶ παραπομπαί, ἢ ἀντιφάσεις του, οὐδὲν προσφέρουν καὶ οὐδὲν πείθουν τὸν ἐπαῖοντα. Θὰ ἀναφερθῶμεν μόνον εἰς τὰ κεφαλαῖα ὡδη σημεῖα αὐτῆς, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται τὸ ὅλον, καὶ διὰ τῶν ὁποίων σαφῶς θὰ γίνῃ καταφανές, ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ψεῦδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Η ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

«Ἡ φλεγμαίνουσα πληγή»

Τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν μελέτην τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη ὑπὸ τὸν τίτλον «ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ», Ἀθῆναι 1982 ἀναλύομεν διότι κατ' αὐτὸν τὸ παλαιοημερολογικὸν ζήτημα ἀποτελεῖ ἀπὸ 57ετίας καὶ πλέον «πληγὴν φλεγμαίνουσαν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας» (σελ. θ'), καὶ ὅτι «οὔτοι ἔκτοτε (ἀπὸ τοῦ 1924) παραμένουν ἐκκλησιολογικῶς μετέωροι καὶ διακινδυνεύουν τὴν σωτηρίαν των, διατελοῦντες οὐσιαστικῶς ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν πρὸς τὴν Ὅποιαν ἄκραν ἐν τούτοις προσήλωσιν μετὰ φανατισμοῦ καὶ πάθους προβάλλουν...» (σελ. θ').

Ἀκολουθῶς τονίζει ὅτι αἱ «ἀπὸ θέσεως πάντοτε ἰσχύος», (σελ. θ') προσπάθειαι τῆς Ν.Ε. διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἰς τὴν Καινοτόμον Ν.Ε., παρέμειναν ἄκαρποι καὶ καταλήγει, ὅτι τὸ θέμα διαιωνίζεται ἀπαραδέκτως, διὰ τὴν θεραπείαν του δὲ ἀπαιτεῖται «ἐνδεδεχῆς μελέτη, τ ο λ μ η ρ α ἰ λ ύ σ ε ι ς καὶ πολλή ἀγάπη», (σελ. θ'). Καταλήγει δὲ ἐν τῷ προλόγῳ του εὐχόμενος, ὅπως ἡ ἐργασία του «δημιουργήσῃ νέαν ὠθησιν εἰς τὸ λιμνάζον ζήτημα τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ προκαλέσῃ ἐρέθισμα εἰς τε τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εἰς τὸν Παλαιοημερολογικὸν κόσμον, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὀρθῆς καὶ ἀπηρτισμένης κανονικῆς λύσεως».

Αἱ ἀνωτέρω θέσεις τοῦ συγγραφέως τιθέμεναι ἐν τῷ προλόγῳ καὶ ἂν ἦσαν ἀκόμη ἀληθεῖς, (καθ' ὅτι πρόκειται περὶ ψεύδους), δὲν θὰ ἔδει νὰ τεθοῦν ἐν τῷ προλόγῳ, ἀλλὰ ἐν συμπεράσματι τεκμηριωμένῳ καὶ ἀποδεδειγμένῳ. Γράφων ταῦτα ἐπιθυμῶ νὰ προκαταλάβῃ τὸν ἀναγνώστην, καὶ τὸν κλείσῃ εἰς τὰ στεγανὰ τοῦ Νεοημερολογισμοῦ.

Ἡμεῖς θὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὴν παροῦσαν ἀναιρετικὴν μας μελέτην, ὅτι τὸ Παλαιοημερολογικὸν, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὑπὸ τοῦ κ. Χριστοδούλου «φλεγμαίνουσα πληγή», δὲν εἶναι κἄν τοιοῦτον τι, ἀλλὰ ὅτι κακὸν καρκίνωμα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ Νεοημερολογισμὸς καὶ μόνον.

Ὁ συγγραφεὺς θὰ ἔπρεπε νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ θέμα κατὰ τρόπον ἐπιστημονικὸν καὶ ἔντιμον, ἵνα εἶναι εἰς θέσιν νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸ καὶ σχηματίσῃ ἐλευθέραν καὶ ὑπεύθυνον γνώμην.

Ἐάν ἦτο ἐλεύθερος καὶ δὲν ἐδεσμεύετο διὰ τὴν ὅλην παρουσίασιν τοῦ θέματος καὶ τὴν ἐξαγωγήν συμπερασμάτων ἐκ τῶν προτέρων προδιαγεγραμμένων ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ὁ κ. Χριστόδουλος, θὰ ἔδει νὰ θέσῃ ὡς αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν τῆς συγγραφῆς του, ὄχι τὴν κατ' αὐτὸν «φλεγμαίνουσαν πληγὴν» τοῦ παλαιοῦ, ἀλλὰ τὴν ὄντως τοιαύτην τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Αὐτὸ ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαμε εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὁ κ. Χριστόδουλος, διότι εἶχεν λόγους, εὐθαρσῶς θὰ κάμωμεν ἡμεῖς πρὸς χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν μας Νεοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐν ἀγνοίᾳ των ἀκολουθοῦν τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄλλὰ δὲν περιορίζεται νὰ ἐκτρέψῃ τὸ θέμα μόνον εἰς τὸν πρόλογόν του, ἀλλὰ συνεχίζει δι' ὅλης τῆς μελέτης του τὴν διαστροφὴν τοῦ θέματος.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου.

Εἰς τὸ εἰσαγωγικόν του κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς, ἀπροκαλύπτως ἐπιχειρεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ ἀπὸ καθαρῶς θέμα πίστεως - Ὁρθοδοξίας, νὸ τὸ ὑπογάγῃ εἰς θέμα ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας χρόνου, καὶ νὰ παραστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς «χρονολάτρην!» Ἰσχυρίζεται ὅπως ἀναληθῶς καὶ αὐθαιρέτως, ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. προσδίδουν δογματικὴν σημασίαν εἰς τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον καὶ ὅτι ὁλος ὁ ἀγὼν των στερεῖται σημασίας, διότι ὡς λέγει: «Τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον δὲν προήλθεν ἐξ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς ἢ ἄλλης Συνόδου, δὲν ἔχει δογματικὴν τινὰ σημασίαν, ἐπιτρέπεται ἄρα ἢ διόρθωσις αὐτοῦ», (σελ. 14, 15 καὶ 73).

Αὐτὸ εἶναι τὸ βασικόν «ἐπιχείρημα» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, τὸ ὁποῖον ἀναμασᾷ συνεχῶς. Ποῖος ὅμως εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ πρόβλημα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου; Ποῖος εἶπεν εἰς αὐτόν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου; «Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀπ' ἀρχῆς τῆς μελέτης του θέτει ψευδῆ ἀφετηρίαν, καὶ οὕτω ἐπιχειρεῖ τὴν ἐκτροπὴν τοῦ θέματος, ἵνα μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τὴν ὁποῖαν φοβεῖται. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἀνεπιστημοσύνην, ἀπιστίαν, ἀλλὰ καὶ ἀσέβειαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι διαστροφή!

Ἡ Ἐκκλησία, πάντοτε καὶ σήμερον, δὲν ἔδωκεν οὐδὲν ἀδογματικὸν χαρακτῆρα εἰς οὐδὲν ἀημερολόγιον, οὐδὲ ἀγωνίζεται διὰ τὴν (σχετικὴν πάντοτε) χρονολογικὴν ἀκρίβειαν οὐδενός ἡμερολογίου. Ἄν ἐν προκειμένῳ ἐπιμένῃ εἰς τὸ Ἰουλιανόν, εἶναι ὄχι διότι τοῦτο εἶναι ἐξ ἀπόψεως χρόνου τὸ ἀκρίβες⁽⁴⁾, ἀλλὰ διότι μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ,

α) Συνεδέθη ὁ ἐορτολογικὸς κύκλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ ὁ Πασχάλιος Κανὼν.

β) Τὸ ἐορτολόγιον ἀποτελεῖ δισχιλιετῆ καθηγιασμένην παράδοσιν.

γ) Ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου προσκρούει εἰς τὴν παράδοσιν, τὴν κανονικὴν τάξιν, εἶναι δὲ καταδεδικασμένον ὑπὸ Πανορθόδοξων Συνόδων.

(4) Ἡ Ἐκκλησία οὐκ οἶδεν ἀκρίβειαν χρόνου, ἀλλὰ μόνον τάξιν καὶ ἁρμονίαν ἐκκλησιαστικὴν.

δ) Ἐπεβλήθη ὄχι καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Ἑβραϊομασωνισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Ἀποτελεῖ «τὸ πρῶτον βῆμα» τῆς ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ «παγχριστιανικῆς ἐνώσεως».

στ) Ὁ Νεοσημερολογισμὸς ἀποτελεῖ ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ ἐν συνε-
χ ἔς π ρ α ξ ι κ ὀ π η μ α καὶ μίαν ληστρικήν πράξιν κατὰ τῆς Ὁρθο-
δοξίας. Εἶναι ἀνταρσία καὶ στροφή πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ συμπό-
ρευσις μετ' αὐτοῦ.

Ἀπ' ἀρχῆς λοιπὸν ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀποκαλύπτεται δειλὸς νὰ προσ-
διορίσῃ τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοσημερολογισμοῦ, ἀλλὰ κοὶ ἀνελεύθερος καὶ
ἀνεπιστήμων διότι φέρεται ὡς μὴ γνωρίζων τὴν ἀλήθειαν, ἐπομένως δὲν
ὑπηρετεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ διαστρέφει αὐτήν.

Οἰαδήποτε «μεταρρύθμισις» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τότε καὶ μόνον μελε-
τᾶται καὶ υἱοθετεῖται, ὅταν ὑπαγορεύεται καθαρῶς καὶ μόνον ὑπὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας καὶ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν. Ὁ Νεοσημε-
ρολογισμὸς ὅμως εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὰ ἀνωτέρω!

Οὗτος, ἐνῶ δὲν ὑπηγορεύθη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ
καὶ δι' ἀναθεμάτων κατεδικάσθη, ἐν τούτοις ὑπηγορεύθη καὶ ἐπεβλήθη
ὑπὸ τῆς αἰρετικῆς δεοντολογίας, ἥτοι τῆς οἰκουμενιστικῆς, ἡ ὁποία ἐζή-
τει διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου τὸν **συνεορτασμὸν τῶν Ὁρθο-
δόξων μετὰ τῶν αἰρετικῶν** καὶ τοῦτο ὡς ἀπαρχὴ τῆς
«**παγχριστιανικῆς ἐνώσεως**»! (Πρακτικά τοῦ ἐν Κων)πόλει
Πανορθοδόξου συνεδρίου 1923, ἔκδοσις 1923, σελ. 21, 57, Πατριαρχικὴ
Ἐγκύκλιος 1920 κλπ.).

Ὁ Νεοσημερολογισμὸς εἰσῆχθη διὰ τὸν συνεορτασμὸν καὶ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν «δογματοποιεῖ» τὸν χρόνον ἢ
τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅπως διαστρεβλωτικῶς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρα-
σκευαΐδης, ἀλλὰ καὶ ἡ Νεοσημερολογικὴ Ἱεραρχία, δὲν εἰσῆγαγεν οὐσια-
στικῶς τὸν Νεοσημερολογισμὸν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἀλλὰ διὰ
τὴν **κοινωνίαν μετὰ τῶν αἰρετικῶν** καὶ τὴν ἀπαρχὴν
τῆς «**παγχριστιανικῆς ἐνώσεως**». Ταῦτα ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ κ.
Χριστόδουλος, ὡς ἐπιστημονικὸς ἐρευνητῆς, καὶ ὄχι τὰ ψεῦδη, τὰ ὁποῖα
ἐπεννόησεν ὁ Νεοσημερολογισμὸς πρὶν ἀκόμη ὁ ἴδιος μνηθῆ εἰς τὸν οἰκου-
μενισμὸν.

Εἰς τὸ θεμελιῶδες κείμενον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁽⁵⁾ ὡς πρῶτος ὅρος
διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν ἐνότητα» ὀρίζεται ὁ κοινὸς ἐορτασμὸς μετὰ τῶν
αἰρετικῶν. Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὴν ἀποκλειστικὴν παράγρα-
φον, διότι εἰς τὴν συνέχειαν θὰ γίνῃ ἐκτεταμένος λόγος περὶ αὐτοῦ.

Τὸ κείμενον τοῦτο, ἀφοῦ προηγουμένως ἀποκαλεῖ τὰς αἵρέσεις «σε-
βασμίας Χριστιανικᾶς Ἐκκλησίας» καὶ «συγγενεῖς καὶ οἰκειᾶς ἐν Χριστῷ»
καὶ «συγκληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, συνεχίζει
λέγων ὅτι «ἡ φιλία, ἀγάπη καὶ ἔνωσις» μετὰ τῶν αἰρετικῶν, θὰ πραγμα-
τοποιηθῆ: «**Διὰ τῆς παραδοχῆς ΕΝΙΑΙΟΥ ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ πρὸς ταυτόχρονον**
ἐορτασμὸν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἐορτῶν, ὑπὸ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ».
(Βλ. Παύλου Μοναχοῦ «Νεοσημερολογισμὸς - Οἰκουμενισμὸς», Ἀθήναι 1982,
σελ. 31) ..

(5) Εἶναι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τοῦ 1920, ἐπὶ Τοποτηρητοῦ τοῦ Μη-
τροπολίτου Προύσης Δωροθέου.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐπίσης, διακηρύττει, ὅτι τὸ νέον Παπικόν ἡμερολόγιον, «ἀποτελεῖ... τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Δευτέρα σημαντικὴ προώθησις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ οὗ Νεοημερολογιτισμός καὶ πάλιν ἐχαρακτηρίσθη ὡς τὸ πρῶτον βῆμα διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν ἔνωσιν». Ὁ Μασῶνος «Πατριάρχης» Μελέτιος Μεταξάκης, ἀνέφερεν σχετικῶς εἰς τὸ ἐν λόγω συνέδριον:

«Ἐκτιμᾶται (ἀραγε) ἰδιαζόντως, ὁ σκοπὸς ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸν ταυτὸχρονον ἑορτασμὸν ὑφ' ὄλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τῶν δύο μεγάλων αὐτοῦ ἑορτῶν, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν εὐρισκομένης, καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κινήτων ἑορτῶν τιθεμένης, καὶ μόνον τονίζεται νὰ μὴ ἀποδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀποδειχθέν καὶ τοῦτο λαμβασίμενον:». («Ἐκκλησιολογικά Θέματα», Ἀθήναι 1980, σελ. 81).

Ὁ ἴδιος «Πατριάρχης» εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, φέρεται εἰπὼν καὶ τὰ κάτωθι:

«Διὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀποκοπῆς τῶν 13 ἡμερῶν, ἀποκαθίσταται ἡ χρονικὴ ἐνότης (Σ.Σ. μετὰ τῶν αἰρετικῶν), ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν Χριστουγέννων». Καὶ «Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθόδοξου ἡμερολογίου εἰναὶ ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

Ἴδου ποῦ εὐρίσκεται τὸ θέμα. Εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς στροφῆς καὶ ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

Διὰ τοῦτο οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἐδέχθησαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν καινοτομίαν - αἵρεσιν, τὰ ὅσα δὲ ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρασκευαΐδης εἶναι ἀνεπιτυχῆ φεῦδη.

Ἐρωτῶμεν δὲ πῶς συγχωρεῖται εἰς ἓναν «ἐπιστήμονα ἐρευνητὴν» καὶ δὴ «Ἐπίσκοπον», νὰ ἀποκρύπτῃ τὰ ἀνωτέρω καὶ νὰ χρησιμοποιοῦ τὸν ἀήθη ἰσχυρισμὸν, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον δὲν ἔχει δογματικὸν χαρακτῆρα καὶ ὅτι ἔζηθεν οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι χρονολάτραι;

Οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἀποκρύπτουν τὴν ἀλήθειαν ὡς ὁ κ. Παρασκευαΐδης.

Ἄν ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀγνοῖ ὄντως τὰ ἀνωτέρω καὶ τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ προβλήματος, ἦτο ἀκατάλληλος διὰ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέμα αὐτό. Μῶλλον ὅμως δὲν τὸ ἀγνοεῖ, ἀλλὰ ἐκ δειλίας καὶ σκοτεινῆς σκοπιμότητος τὸ ἐπραξε. Οἱ αἰρετικοὶ πάντως εἶναι πολὺ πῖο ἔμπειροι καὶ ἐπιστήμονες αὐτοῦ, ἀλλὰ προπάντων ἔχουν καὶ τὸ θάρρος νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλας Νάθαν Σάνδερμπλομ⁽⁶⁾ ἔγραφε πρὸς τὸν Μεταξάκην:

(6) Ὁ μέγας δημιουργὸς καὶ προωθητὴς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

«Εὐχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλέ μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα. Φρονῶ δτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγαλυτέραν ἀπροστολήν ὄσῃν δὲν εἶχε ποτέ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν...».

Κατὰ δὲ τοὺς «Ἐκκλησιαστικὸς Καιροῦς» τοῦ Λονδίνου: «Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ διμοιόμορφον καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἡμερολογίου κινήσεως...».

«Εἰς τοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου καταχωροῦνται αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν. Ἐν τοῖς αὐτοῖς γράφεται περὶ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ διεθνούς — κοσμικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς — Ἐπιτροπῆς πρὸς λύσιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα».

«Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν δτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔχουσι κοσμοϊστορικὴν σημασίαν».

«Ὁλος δὲ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου, καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποποίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν δτι δὲν θὰ ἔφερον ἀντίστασιν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτείνετο παγκόσμιον, ἐν ἣ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχονται ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι...».

Αὐτὰ εἶπον οἱ αἰρετικοὶ διὰ τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως» τοῦ 1923, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισεν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν τῶν ἐνωσιν».

Ἐπομένως δὲν εἶναι ἀστρονομικὸν τὸ θέμα, ἀλλὰ καθαρῶς δογματικόν, ἐκκλησιαστικόν. Εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΑΠΟΣΙΩΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μετά τήν έκτροπήν τοῦ θέματος δεύτερον σημαντικώτατον παράπτωμα, τό ὁποῖον διέπραξεν εἰς τήν «μελέτην» του ὁ κ. Παρασκευαΐδης, εἶναι ἡ ἀποσιώπησις τῆς μακραιώνος συνειδήσεως καί πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐναντι τῆς καινοτομίας τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου!

Καί μόνον τό γεγονός, ὅτι ἡ καινοτομία ἐπεβλήθη μετὰ ἀπό 350(?) συναπτά ἔτη σκληρῶν ἀγώνων καί δολίων ἐνεργειῶν τῶν αἰρετικῶν, μαρτυρεῖ τήν ἐπί τέσσαρας αἰῶνας σθεναράν ἀντιμετώπισιν τῆς καινοτομίας ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ταύτην ὅμως ἀποσιωπᾷ ἡ ἀποχρωματίζει ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἵνα μὴ οὕτω κατελεγχθῇ ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὡς πάντη ἀντίθετος πρὸς αὐτήν τήν συνείδησιν καί πράξιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ὅμως ἀποσιωπᾷ ὁ κ. Χριστόδουλος τήν πράξιν αὐτήν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιχειρεῖ — ἀντιγράφων τόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον — νά μειώσῃ τὰς Ἀγίας Πανορθόδοξους Συνόδους, τὰς συγκληθείσας ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' ἐν Κων/πόλει τό 1583, 1587, 1593 καί 1848, διὰ τῶν ὁποίων κατεδικάσθη τελεσιδικῶς ἐν τῇ γενέσει τῆς ἡπαπικῆς καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου. Τοῦτο πράττει, ἵνα μὴ ἀβιάστως προκύψῃ, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου προσκρούει καί εἰς εἰδικὰς ἀποφάσεις Πανορθόδοξων Συνόδων καί δι' αὐτῶν πρὸς ὀλοκλήρον τήν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, καθόσον αἱ ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων, ὡς ἔκφρασις τῆς συνεχείας τοῦ γνησίου πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζουν τήν ζωηράν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν καινοτομιῶν καί τῶν αἱρέσεων. Αἱ Σύνοδοι αὗται καί αἱ ἀποφάσεις των ἀποτελοῦν ὄντολογικὴν συνέχειαν καί ταυτοτήτα πρὸς τὰς Οἰκουμενικάς ἐκ τῶν ὁποίων ποσῶς δέν ἀποκλίνουν. Οἰαδήποτε ἄδικος πρὸς αὐτάς τὰς Πανορθόδοξους Συνόδους τοποθέτησις ἀντανακλᾷ ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, ἐφ' ὅλων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὅταν ἀκροθιγῶς καί ὑποτονικῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς Πανορθόδοξους Συνόδους, αἱ ὁποῖαι κατεδίκασαν τό νέον Παπικόν Ἠμερολόγιον, ἐπιχειρεῖ νά μειώσῃ Αὐτάς καί τὰς Ἀποφάσεις των! Τήν δι' αὐτῶν δέ ἐκφρασθεῖσαν ζωηράν ἀντίδρασιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ νέου Ἠμερολογίου παραπληντικῶς δικαιολογεῖ ὡς ἐξῆς:

«Ἐκ πάντων τούτων συνάγεται τό συμπέρασμα ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἀπεδοκίμαζον κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα τὸ Γρηγοριανόν Ἠμερολόγιον: α) διότι ἐπίστευον ὅτι δι' αὐτοῦ παρεβιάζοντο αἱ περὶ Πασχαλίου Ἀποστολικαὶ καί Συνοδικαὶ διατάξεις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, β) διότι τοῦτο εἰσήχθη αὐθαίρετως ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἀγνοήσαντος παντελῶς τοὺς ὀρθοδόξους, καί γ) πρὸς προστασίαν καί διαφύλαξιν τοῦ ὀρθοδόξου παιμνίου ἀπὸ τῶν προπαγαγανδιστικῶν σκοπῶν τῶν λατίνων «διὰ τὰς τότε

(7) Ὡς γνωστὸν τό νέον ἡμερολόγιον ἐπέβαλεν εἰς τήν Δύσιν ὁ αἰμοσταγῆς Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1582.

περιστάσεις». Είναι, έξ άλλου, γνωστόν τὸ ἔντονον κλίμα δυσπιστίας, ὅπερ ἐξαοκτῆριζε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τοὺς λατίνους, οἵτινες πᾶν μετῆρχοντο μέσον πρὸς πνευματικὴν ἀλωσιν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, καθὼς καὶ ἡ σὼ φ ρ ω ν ἐπιφυλακτικότης τῶν ὀρθοδόξων ἐναντι παντός, διὰ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς Δύσεως». (Αὐτόθι σελ. 23).

Κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην οἱ Ὀρθόδοξοι κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα,

α) Ἀπλῶς ἀπεδοκίμαζον τὴν καινοτομίαν.

β) Ἐπίστευον ὅτι δι' αὐτῆς παραβιάζονται μόνον αἱ περὶ Πασχαλίου Ἀποστολικαὶ καὶ Συνοδικαὶ Διατάξεις καὶ ὄχι ἐν γένει ἡ Ἐορτολογικὴ Παράδοσις.

γ) Ἀντετίθεντο εἰς τὴν καινοτομίαν, διότι ὁ Πάπας ὀπεφάσισεν μόνος του περὶ αὐτῆς καὶ δὲν ἠρώτησεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εἰς τοῦτο — πάντοτε κατὰ τὸν κ. Χριστόδουλον — συνέβαλεν καὶ ἡ δυσπιστία εἰς τὰς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τοὺς Λατίνους, καὶ ἡ σὼ φ ρ ω ν ἐπιφυλακτικότης τῶν Ὀρθοδόξων ἐναντι παντός ἐκ τῆς Δύσεως προερχομένου.

Τί προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω θέσεων τοῦ συγγραφέως;

α) Ὅτι ἀποκρύπτει τὴν ἀλήθειαν καθ' ἣν ἡ καινοτομία ἐν τῷ συνόλω της, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593.

β) Ὅτι τὸ μεμπτόν τῆς καινοτομίας συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ Πάπας, δὲν ἠρώτησεν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν(!!!). Δηλαδή ἂν τὴν ἠρώτα δὲν θὰ ὑπῆρχεν πρόβλημα:!!

γ) Ὅτι τὸ 1583 ἐδικαιολογεῖτο ἡ σὼ φ ρ ω ν ἐ π ι φ υ λ α κ τ ι κ ὄ τ η ς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ, ἐνῶ τὸ 1924 ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀνεπιφύλακτος καὶ ἄφρων ἀποδοχὴ τοῦ παπικοῦ Νεοημερολογισμοῦ!

Δυστυχῶς, ὁ κ. Χριστόδουλος, ἐνεργῶν κατ' ἐντολήν, ὑστερεῖ εἰς τὴν προκάλυψιν καὶ τὴν παραλλαγὴν του ὡς Οἰκουμενιστοῦ, διὰ τοῦτο γράφων καὶ τὰ κατωτέρω ἀποκαλύπτεται ἀσεβῶν καὶ πρὸς τὸν ἱερόν θεσμόν τῶν Συνόδων! Γράφει λοιπὸν διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 1593, ἡ ὁποία ρητῶς καὶ τελεσιδίκως κατεδίκασεν τὸν Νεοημερολογισμὸν καὶ ἀπέκλεισεν τὴν εἰσαγωγὴν του:

«Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ Κανόνος τούτου ἢ τοῦ ἔτους 1593 ἐνδημοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος δὲν κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ρητῶς καὶ ἀμέσως, ἀλλ' ἐ μ ἰ μ ἔ σ ω ς, ἀπαγορεύουσα τὸν συνεορτασμὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων, πρᾶγμα ὅπερ ἦτο δυνατόν νὰ συμῆθῃ κατὰ τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο. Διὸ καὶ ἡ Ι.Σ.Ι. τοῦ ἔτους 1929, συνδυάζουσα τὴν εἰσαχθεῖσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος «διώρθωσιν» τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸν Η' Κανόνα τῆς ἐνδημούσης Συνόδου τοῦ 1593, παρετήρει ὅτι ἡ «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διώρθωσεν ἀπλῶς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, μὴ παραδεχθεῖσα τὸ Γρηγοριανόν, μηδὲ θέξασα τὸ ἑορτολόγιον ἢ τὸ Πασχάλιον» καὶ δὲν παρεβίασε τὸν Η' κανόνα τῆς ἐπὶ Ἱερεμίου Συνόδου, ἢ τ ἰ ς ἀ λ λ ω σ τ ε δ ἐ ν ὑ π ῆ ρ ξ ε ν Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι κ ῆ»⁽⁸⁾ (αὐτόθι σελ. 24—25).

(8) Τὸ αὐτὸ εἶπεν καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Συνόδου του τὴν 5.7.1929. (Ὅρα Ἐκκλησία Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν Θεοκλήτου Στράγκα, Τόμος Γ', σελ. 1650—1).

Τρία τινά συνεπάγονται ἐκ τῆς ἀνωτέρω, τῆς ὡς ἀτυχοῦς τό ὀλιγώτερον χαρακτηριζομένης θέσεως τοῦ κ. Χριστοδοῦλου:

α) Ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπὸ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων καταδίκην τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου.

β) Θέτει «ἀσφαλιστικὴν, δικολαβικὴν δικλείδα», καθ' ἣν καὶ ἂν εἴπη τίς, ὅτι ὄντως κατεδικάσθη τό παπικόν ἡμερολόγιον, ὑπὸ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων, τότε «δὲν ἔχει καὶ μεγάλο κύρος ἢ ἀπόφασις αὐτῆ», διότι ἡ Σύνοδος αὐτῆ «ἄ λ λ ω σ τ ε δ ἔ ν ὑ π ῆ ρ ξ ε Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ἰ κ ῆ», ἐπομένως ἠδύναντο οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ Μασῶνοι Χρ. Παπαδόπουλος καὶ Μελέτιος Μεταξάκης νά τὴν ἀνατρέψουν καὶ νά ποδοπατήσουν τὴν ἀπόφασίν τῆς!

γ) Διακρίνει οὐσιαστικῶς τὰς Πανορθόδοξους Συνόδους τῶν Οἰκουμεικῶν τοιοῦτων ὡς εἰς αὐτάς νά μὴ ἐλάλησεν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ κ. Χριστοδοῦλου δὲν εἶναι μόνον σαθροί, ἀλλὰ καὶ βλάσφημοι κατὰ τῶν Ἁγίων ἐκείνων Συνόδων. Εἶναι δὲ αὐθαίρετα καὶ σαθρά τὰ ἀνωτέρω, διότι ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1593, καθὼς καὶ ἡ τοῦ 1583, ρητῶς, εὐθέως καὶ ἀμέσως κατεδίκασαν τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ἐν τῷ συνόλω τῆς.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583

Ἴδου τί ἀπεφάσισεν ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583, ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' περὶ τῆς καινοτομίας τοῦ «νέου πασχαλίου» καὶ «νέου μηνολογίου» τοῦ Πάπα:

«Ζ. Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἅγιοι Οἰκουμεικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νά ἀκολουθῆ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ Μηνολόγιον τῶν ἁθένων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νά ἀνατρέψῃ καὶ νά χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχει τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς τῶν πιστῶν δημηγύρεως ἃς εἶναι.

Η. Ἐσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανῶσι, μένετε ἐν οἷς ἐμάθητε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, αὐτὸ τὸ αἷμα σας νά χύσετε διὰ νά φυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ δημολογίαν σας καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιοῦτων καὶ προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς σας βοηθῆ ἅμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀμήν.

Ἔτους ἀπὸ Θεανθρώπου αφπ' (1583) Ἰνδικτιῶνος ΙΒ' Νοεμβρίου Κ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΑΒΕΣΤΡΟΣ

Καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

Σαφῶς καὶ ρητῶς ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583, κατεδίκασεν τὴν παπικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἧτοι Πασχαλίου καὶ Μηνολογίου. Παρὰ ταῦτα ὁμοίως, ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἄναμασῶν τὰ ψεῦδη τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀπεγνωσμένως μετῆρχετο κάθε σατανικὴν μεθοδεῖαν, διὰ νά συσκοτίσῃ τὴν ἀλήθειαν, γράφει:

«Κατὰ τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Α', «οὐδεμία Σύνοδος καὶ οὐδεὶς Πατριάρχης ἐξέδωκεν ἐπιτίμιον ἀναθέματος κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου», (αὐτόθι σελ. 27). Καὶ ὁ μὲν αὐτουργός τοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκλήματος τοῦ 1924, Χρ. Παπαδόπουλος, ἐν ἀπο-

γνώσει εύρισκόμενος και υπό τῶν πραγμάτων πιεζόμενος, ήμύνητο πλάθων ψεύδη και έξαπατῶν, αλλά ο κ. Παρασκευαϊδης ως έρευνητής, πώς συγχωρεΐται νά άναμασῶ τοιαύτα ψεύδη; Πώς ως έπιστημονικός έρευνητής, δέν είδεν και τās άλλας σαφείς μαρτυρίας του Χρ. Παπαδοπούλου, τās όποιās ως Καθηγητής έν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, εΐς τά συγγράμματα αὐτοῦ σαφῶς διευτύπωσεν; Δέν έμελέτησεν τās σχετικές σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας; Διατί τās άπεισιώπησεν εΐς τήν «έπιστημονικήν μελέτην» του; Δυστυχῶς δι' αὐτόν, τόσον ή Σύνοδος τοῦ 1583 ὅσον και ή τοῦ 1587 και ή τοῦ 1593, σοφῶς μνημονεύονται, ως τελεσιδικῶς καταδικάσαι «τό Νέον Καλενδάριον».

Εΐς τόν τρίτον τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου (1703—1714), αναφέρεται:

«Πατριαρχεύοντος τούτου τοῦ Ἱερεμίου, Σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη έν Κων)πόλει τῷ 1583, έπιδημιεύσαντος και Σιλθέστρου τοῦ Ἀλεξανδρείας, ήτις κατακρίνασα τὸ καινοτομηθέν υπό Γρηγορίου τοῦ Ρώμης Καλενδάριον, δέν τὸ έδέχθη, κατά τήν αίτησιν τῶν Λατίνων». (σελ. 402). (Ἐκκλησ. Ἱστορία Μελετίου, Τόμος 3ος σελίς 402 παρ. 9).

Ἐπίσης, εΐς τήν Ἐκκλησιαστικήν Ἱστορίαν τοῦ Φιλαρέτου Βαφείδου, Μητροπολίτου Διδυμοτείχου, έν τόμῳ 3ῳ και εΐς τās σελίδας 124—125, αναγιγνώσκομεν:

«... Ὁ Ἱερεμίας ἔχων υπ' ὄψει τās δυσκολίας τῆς έφαρμογῆς, άπορρίπτει τήν πρότασιν τοῦ Πάπα, κοινῶς δέ μετά τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλθέστρου εκδίδωσι τὸ 1583 έπιστολήν, έν ή καθορίζων τās τέσσαρας διατάξεις τῆς έν Νικαΐα Συνόδου περί τῆς έορτῆς τοῦ Πάσχα, καταδεικνύει και τās έλλείψεις τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ έπιστολή αὐτή έγράφη συνεπεία τῆς κατά τὸ έτος εκείνο συγκροτηθείσης Συνόδου, ήτις κ' ῥίως ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον». (Βλ. και Δοσιθέου «Τόμος Ἀγάπης», σελ. 538).

Ἡ ήμερολογιακή καινοτομία άπεκρούσθη έπίσης και υπό τῆς Συνόδου τοῦ 1587, ή δέ έν έτει 1593 συγκληθείσα έν Κων)πόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος, και πάλιν υπό τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Β', σαφῶς και άμέσως κατεδίκασεν τήν παπικήν καινοτομίαν. Ὁ ίδιος ο Χρ. Παπαδόπουλος, θεωρεΐ τήν γενομένην καταδίκην υπ' αὐτῆς τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου, ως τήν πλέον έπίσημον, λέγει δέ χαρακτηριστικῶς:

«Ἐπισημότερον άπεκρούσθη τὸ ήμερολόγιον μετά τριετία, υπό τῆς έν Κωνσταντινουπόλει συνελθούσης ένδημούσης Συνόδου τῷ 1593 ής συμμετέσχον εκτός τοῦ Ἱερεμίου, ο Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς έπέχων και τόν τόπον τῆς Ἀντιοχείας και ο Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος και πλείστοι Ἀρχιερεΐς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον έχαρκτηρίσθη έν αὐτῇ ως νεωτερισμὸς αντίθαινων εΐς κανόνας και διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας». (Ἐκκλ. Κῆρυξ Φ' 146/1918).

Ὁ αὐτός δέ πάλιν εΐς τὸ έργον του «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων» και έν σελίδι 482 λέγει:

«Μεταβάς δέ εΐς Κωνσταντινούπολιν (ο Πατριάρχης Σωφρόνιος ο Δ') τῷ έτει εκείνῳ, συμμετέσχε τῆς εκεί συγκροτηθείσης Συνοδικῆς διασκέψεως πρὸς άποκήρυξιν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διά τοῦ όποίου έσχόπει

ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους... Ἄλλ' οἱ Ὀρθόδοξοι Ἱεράρχαι καὶ Θεολόγοι ἐν οἷς ἐπρώτευσεν τότε ὁ Μελέτιος ὁ Πηγᾶς διαδεχθεὶς τὸν Σίλβεστρον ἐν τῷ Πατριαρχικῷ θρόνῳ τῆς Ἀλεξανδρείας, δραστηρίως ἀπέκρουον τὸν ἀπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κίνδυνον τῆς ἀποκρούσεως ταύτης συμμετείχε διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐτοῦ κύρους καὶ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος, ὅστις φαίνεται ὅτι μετὰ τὴν κατὰ δίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα⁽⁹⁾.

Ὁ δὲ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ἔργῳ του «Ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστews» καὶ ἐν σελίδι 4, τὴν ἐν λόγῳ Σύνοδον ὀνομάζει οἰκουμενικὴν: «... κατὰ δὲ τῆς αἰρέσεως τοῦ Νέου Καλενδαρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃ Οἰκουμενικῇ Σύνοδος τῷ 1593» (Ἐκκλησιολογικά Θέματα, Ἀθήναι 1980, Τόμος Α', σελ. 61).

Παρά τὰ ἀνωτέρω τόσον ὁ πραξικοπηματίας καὶ ψεύστης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅσον καὶ ὁ ταῖς τρίβοις ἐκείνου κακῶς ἐπόμενος κ. Παρασκευαΐδης, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τοῦ 1583 καὶ τὰς τῶν ἄλλων Πανορθοδόξων Συνόδων, καίτοι ὁ ἴδιος ὁ Χρ. Παπαδόπουλος τὰς ἐξιστορεῖ! Τὸ Σιγγίλιον τῆς ἀποφάσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583, δὲν διεσώθη μόνον εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 972 κώδικα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 285 παρόμοιον τοῦ Κελλίου «Ἀκάθιστος Ὕμνος» (Καυσοκαλυβίων Ἁγίου Ὁρους), ἐδημοσιεύθη δὲ 40 περίπου ἔτη πρὸ τῆς καινοτομίας τοῦ 1924 εἰς τὸ περιο-

(9) Εἰς τὴν ἐμπεριστατωμένην ἀπαντητικὴν πραγματείαν των οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους παρατηροῦν κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, πρὸς τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὅτι πρῶτος ἰσχυρίσθη τὸ 1932, ὅτι δῆθεν δὲν εἶναι καταδικασμένον τὸ Νέον ἡμερολόγιον:

«... Πλὴν ἡμεῖς, πρὸς τὸ τέλος φθάσαντες τῆς παρούσης ἀπαντήσεως, τοῦτο θὰ ἠθέλωμεν νὰ μάθωμεν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν: Ἀφοῦ κατὰ τὴν ὁμόφωνον μαρτυρίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἱστορικῶν, τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀπεβλήθη, κατ' ἐδικάσθη, κατ' ἐκρίθη, ἀπεκηρύχθη, ἀπεκρούσθη κλπ. Ἐρωτῶμεν: Τί εἶδους καταδίκην καὶ κατάκρισιν ὑπέστη τοῦτο; φυλάκισιν μήπως; ἢ πρόστιμον; ἢ καταναγκαστικὰ ἔργα; Ἀναμένομεν ἐπὶ τούτοις ἀπάντησιν. Διότι καθόσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀγία Ἐκκλησία, οὔτε φυλακὰς ἔχει, οὔτε ταμεῖα ἵνα εἰσπράττη τὰ πρόστιμα τῶν καταδικαζομένων διὰ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπειθειαν. Αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ συνίστανται διὰ μὲν τοὺς μετανοοῦντας ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις αὐτῶν, εἰς νηστείας καὶ λοιπὰς σωματικὰς κακοπαθείας, καὶ εἰς ἀποχὴν ἐκ τῆς μεταλήψεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς δὲ τοὺς ἀμετανοήτως ἔχοντας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπαυθαδιάζοντας καὶ ἀνθισταμένους, ἡ καταδίκη καὶ κατάκρισις συνίσταται εἰς τὸν ἀφορισμὸν καὶ τὸ ἀνάθεμα. Καὶ τοιοῦτόν τι ἀκριθῶς ἔπαθε τὸ Παπολατινικὸν Γρηγοριανὸν κατασκευάσμα, τὸ ἀκοῦον εἰς τὸ κατ' εὐφημισμὸν, ὄνομα νέον ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν προσπαθῆσθαι (ἔστω καὶ ἂν διαρραγῆ φωνάζων) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν εἶναι αὐτό, παρὰ ὅτι εἶναι τὸ Ἰουλιανὸν διορθωμένον, οὐδεὶς ἐκ τῶν εὐφρονούντων καὶ εἰς πατριῶς παραδόσεις ἐμμενόντων Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν θὰ τὸ πιστεύσῃ ἔχοντες μάλιστα ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τοῦ ἐν ἀγίοις καταλεγόμενου Μελετίου τοῦ Πηγᾶ λέγοντος: «Τούτου χάριν, τὴν νέαν ταύτην εἰσαγωγὴν τοῦ, λεγομένου «Γρηγοριανοῦ Καλενδαρίου» οἱ τῆς Ἀνατολικῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας εὐσεβεῖς Παῖδες οὐ παραδέχονται· στοιχοῦντες μᾶλλον τὸ παρὰ τῶν τριακοσίων ὀκτωκαίδεκα Θεοφόρων Πατέρων, τοῦτο μὴδὲν παρεκκλίνουσι, τοσοῦτων καὶ τηλικούτων Πατέρων εἰσηγήσεων ἐπόμενοι... εὐ μᾶλα τοῦτ' εἰδότες, ἐν τῇ προκειμένῃ μάλιστα ὑποθέσει, τοῖς πατρᾷσι ἐκ παντὸς ἀκολουθητέον» οὐ γὰρ ἀστρολόγοι, ἀλλὰ Πατέρες εἰσὶ τῆς Ἐκκλησίας καθηγηταί· δι' ὃ καὶ τοῖς τῶν Πατέρων ἐφησυχάσωμεν ὁμοῖς μαρτυρουμένοις καὶ θεοσημείαις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἀδύνατον οὖν κανόνιον ἄλλο γενέσθαι ταύτης ἁμοῖρον τῆς ἀνωμαλίας καὶ μὴ ταῖς αὐταῖς τῷ τῶν Πατέρων κανόνιῳ ὑποπίπτον ἀνάγκαις· ἔστι δὲ καὶ ὀσιώτερον τὸ τῶν Πατέρων ἔχεσθαι».

(Ἀπάντησις τοῦ Ι.Σ. τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, 1932, σελ' 22—23).

δικόν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ» τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας (ἀριθ. 11/1880), καθὼς καὶ εἰς τὸ περιοδικόν «ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἀριθ. 12/1881) ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ νέου Καλενδαρίου τοῦ Πάπα».

Ὁ διδάκτωρ κ. Παρασκευαΐδης ἄραγε εἶδεν τοὺς κώδικας, ἐπεσκέφθη τὰς βιβλιοθήκας τῆς Μονῆς τοῦ Ὁρους Σινᾶ, ἐζήτησε τὰ ἀνωτέρω περιοδικά, τὰ ὁποῖα πρὸ 103 ἐτῶν ἔχουν δημοσιεύσει τὰς ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικαστικὰς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου;

Ἐπομένως προκύπτει ὅτι, ὅ,τι δέν τὸν ἐξυπηρετεῖ εἰς τὴν «ἐπιστημονικὴν» ἀπάτην του τὸ ἀποσιωπᾶ, ἀρκεῖται δέ εἰς τὰ φληναφήματα καὶ χονδροειδῆ ψεύδη τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου!

Ἴδου συνείδησις κληρικοῦ νεοημερολογίτου, ἴδου συνείδησις «ἐπιστήμονος»! Ἀλλὰ διὰ ποίαν συνείδησιν ὀμιλῶμεν ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀποκεκαλυμμένου Οἰκουμενιστοῦ; Δι' αὐτοὺς ὑπάρχει μόνον σκοπιμότης Ἰησουϊτικῆ ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ χερίστον ὅμως ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀποκρύπτει ἢ διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὅτι βλασφημεῖ κατὰ τῶν Ἁγίων αὐτῶν Συνόδων καὶ ἰδιαίτερος κατὰ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1593, προκειμένου νὰ μειώσῃ τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων Αὐτῶν. Ἐπειδὴ γνωρίζει, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι «χιλιοειπωμένα», ὑπὸ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ ἀμυντόρων τῆς καινοτομίας καὶ δέν ἐπείσαν οὐδένα, ἐσκέφθη νὰ θέσῃ ὡς προεῖπομεν «ἀσφαλιστικὴν δικλείδα», καθ' ἣν μολονότι κατεδίκασεν τὴν καινοτομίαν ἡ Σύνοδος τοῦ 1593, ἡ ἀπόφασις αὐτῆς δέν ἔχει μέγαλο κῦρος, διότι ἡ Σύνοδος αὕτη «δέν ὑπῆρξεν Οἰκουμενικῆ».

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀτυχεστάτης θέσεώς του παρατηρῶμεν:

α) Ὁ συγγραφεὺς, ὑπὸ τοῦ «λογικοκρατικοῦ» πνεύματος φερόμενος καὶ ὑπὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς δεοντολογίας πιεζόμενος, βλασφημεῖ τὰ Ἁγίον Πνεῦμα τὸ λαλήσαν καὶ ἐν Αὐτῇ τῇ Ἁγίᾳ Συνόδῳ, ἡ ὁποία ἐπομένη ταῖς προηγουμέναις Ἁγίαις Σύνοδοις, Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς, ἐκφράζει διὰ τῶν Ἁγίων Αὐτῆς ἀποφάσεων, τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἡ Σύνοδος Αὕτη, ὡς σύμφωνος οὔσα τῇ Ἁγίᾳ Παραδόσει, εἶναι Ὁρθόδοξος Σύνοδος καὶ δι' Αὐτῆς ὠμίλησεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἁγίον.

β) Ὁ κ. Χριστόδουλος ἐκφράζει καὶ τὴν νεωτερίζουσαν ἐκείνην ἀποψιν, ἣτις διακρίνει τὰς Ἁγίας Συνόδους εἰς Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς, ἐξ ἐπόψεως οὐχὶ ἐξωτερικῆς - τυπικῆς, ἀλλὰ οὐσιαστικῆς, ὅπερ ἀπαράδεκτον ἀπὸ Ὁρθόδοξου ἀπόψεως.

γ) Ἐν προκειμένῳ ὅμως, ἡ Σύνοδος αὕτη τοῦ 1593, δέν εἶναι ἔστω Τοπικὴ — ὡς κακῶς τὴν ἐννοεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος — ἀλλὰ εἶναι Πανορθόδοξος καὶ δέν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ, ὅτι δι' Αὐτῆς ὠμίλησεν ἡ ἀνά τὴν οἰκουμένην Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Καὶ ἐξ ἀπόψεως συμμετοχῆς Πατριαρχῶν καὶ Ἐπισκόπων, καὶ ἐξ ἀπόψεως θεμάτων, ἡ Σύνοδος αὕτη εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ὁρθόδοξων ἔχει λάβει τὴν θέσιν μεγάλης Πανορθόδοξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἴδου τί γράφει εἰς τὴν «ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ» σελὶς 4, ὁ κλεινὸς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος:

«Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγέννησεν ὁ ἸΣΤ' αἰὼν: Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθηρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλθίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Πιεζουθιτῶν, (Ἰησουϊτῶν: Τάγμα θανάτου τοῦ Πάπα. Σκοπὸς του ἢ διάδοσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ ὑποταγὴ ὅλων ὑπὸ τὸν Πάπα) καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Νέου Καλενδαρίου» (Σ.Σ. ἡμερολογίου).

Καί κατά μὲν τῶν αἰρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν οἱ... κατά δὲ τῆς αἰρέσεως τοῦ Νέου Καλαῦδαρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κων) πόλει μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593».

Ὁ κλεινός Δοσίθεος, ἔχει σαφῶς διάφορον γνώμην ἀπὸ τὸν κ. Χριστόδουλον, διό καὶ τὴν Σύνοδον ταύτην χαρακτηρίζει ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ καὶ τὴν καινοτομίαν ἐπίσης ὀρθῶς χαρακτηρίζει, ὡς πράγματι εἶναι, ΑΙΡΕΣΙΝ! Ὑπάρχει βεβαίως διαφορὰ μεταξύ τοῦ διδάκτορος κ. Χριστοδούλου καὶ τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου καὶ αὕτη εἶναι ὅτι ὁ κλεινός Δοσίθεος ἦτο ἀκραιφνής Ὁρθόδοξος καὶ ὄχι Οἰκουμενιστής, ὡς ἀποδεικνύεται ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅστις διὰ τοῦτο καὶ τὴν μελέτην του, ἐκ τῶν προτέρων, ἐκλείσσε ἐντὸς τῶν στεγανῶν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, ὡς προελέχθη, ἐν τῇ σελίδι 23 ἀναγνωρίζει, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸ 1583 ἀπεδοκίμασεν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν, διότι τότε ὑπῆρχον μεταξύ ἄλλων καὶ λόγοι Παπικῆς προπαγάνδας (Οὐνία) καὶ οὕτω ἐδικαιολογεῖτο ἡ «δυσπιστία» καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης τῶν Ὁρθοδόξων ἐναντι τῆς Δύσεως. Ἐρωτᾶται ὅμως ὁ κ. Παρασκευαϊδής: Αὕτη ἡ «δυσπιστία» καὶ ἡ «σώφρων ἐπιφυλακτικότης», πῶς καὶ διατί ἐξηφανίσθη κατὰ τὸ 1924; Πῶς καὶ διατί ἐξηφανίσθη καὶ ἀπὸ τὸν κ. Χριστόδουλον σήμερον; Ἐξέλιπον μήπως οἱ λόγοι τῆς ἐπιφυλακτικότητος ἢ τῆς δυσπιστίας ἢ ἡ προπαγάνδα ἢ ἡ Οὐνία; Τούναντίον. Ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε ὑφίστανται σήμερον! Τότε διατί ἤλλαξεν ἡ στάσις ὄλων αὐτῶν ἐναντι τῆς Δύσεως καὶ γενικῶς εἰπεῖν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Διότι ἐφυγαδεύθη ἐξ αὐτῶν ἡ Ὁρθόδοξος συνείδησις καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ οἰκουμενιστικὴ τοιαύτη. Ἐάν ὁ κ. Χριστόδουλος ἦτο φορεὺς τοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, δὲν θά ἐφρόνει, ὡς ὁ Μασῶνος Πατριάρχης Κων)πόλεως Βασίλειος ὁ Β', ὅτι δηλαδή: «Ἡ κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προελθοῦσα ἐκ λόγων ἀξιοχρέου μερίμνης ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου διὰ τὰς τότε περιστάσεις, οὐδαμῶς ἐνέχει, οὐδέ δύναται νά ἐνέχη τὴν σημασίαν ἀπαγορεύσεως εἰς τὸ διηνεκές-οἰασδῆποτε ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς, ὡς ἀποκλειομένης δῆθεν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων».

Ἐάν ὁ κ. Χριστόδουλος δὲν ἐνεφορεῖτο ὑπὸ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος τῆς ἀρνήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν θά ἠμφεσβῆται τὸ κῦρος τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καὶ δὲν θά ἐγίνετο συνήγορος τῆς αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐάν ὁ κ. Χριστόδουλος δὲν ἐφρόνει τὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν θά ἐπεδίδετο εἰς τὴν συγγραφὴν τοσοῦτων σελίδων μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νά παρουσιάσῃ, ὅτι δῆθεν ὁ Νεοημερολογισμὸς δὲν εἶναι θέμα ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ ἀστρονομικόν καὶ ὅτι ἀποτελεῖ «συμφυές γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας», ὡς Ἐκκλησίας τῆς «ἐλευθερίας», (αὐτόθι σ. 146).

ΕΤΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ (10) ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σοβαρά καινοτομία του Παπισμού υπήρξεν και ή κατά τὸ ἔτος 1582 ἀλλαγὴ τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ νέου Παπικοῦ - Γρηγοριανοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐδόθη ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ' (11).

Ὡς μὴ ὤφειλεν ζητῶν τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, μᾶλλον ἀρεσκόμενος εἰς τὰς καινοτομίας ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' (12), ἠσέθησεν κατὰ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οὐδόλως λαβῶν ὑπ' ὄψιν του; τὰς περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, διατάξεις αὐτῆς, οὐδὲ τὸν 7ον Ἀποστολικὸν κανόνα, οὐδὲν τὸν 1ον τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. Πῶς ἠδύνατο ὁμως νὰ σεβασθῆ τόσον τὴν παραδοθεῖσαν ἑορτολογικὴν τάξιν ὅσον περισσότερον καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων ὅταν, ὡς εἶδομεν, εἶχεν παραχαράξει καὶ εἶχεν ἀρνηθῆ αὐτὸ τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ;

Παραλλήλως πρὸς τὴν εἰς τὴν Δύσειν ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐπιχειρεῖ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὸ αὐτὸ ἔτος, 1582, παπικὴ πρεσβεία ἀποσταλεῖσα πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίαν τὸν Β', εἰσηγεῖται τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ζητεῖ τὴν ἐφαρμογὴν του. Εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἐπεμβαίνει καὶ ὁ δόγης τῆς Ἑνετίας Νικόλαος Δαπόντε ὡς καὶ ἄλλοι παράγοντες, ἀλλὰ ὅπαντες προσκρούουσιν εἰς τὴν ἀρνησιν τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ὅστις ἀπορρίπτει μετὰ βδελυγμίας τὴν καινοτομίαν τῆς Δύσεως.

Πρέπει ἐνταῦθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ ἑορτολογίου ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ, υπήρξεν εὐνοϊκὴ διὰ τὴν δοκιμαζομένην τότε Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας τῆς Παπικῆς Οὐνίας. Ἠνέθησεν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διότι ἔπαυσε πλέον αὕτη νὰ συνεορτάζη μετὰ τῆς αἵρεσιοβριθοῦς Παπικῆς «ἐκκλησίας» ἐπελθούσης οὕτω σοβαρᾶς καὶ ἐξωτερικῆς διαφοροποιήσεως ἐπὶ τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτ' αὐτὸ ὁμως εἶχεν δυσμενέστατον ἀποτέλεσμα διὰ τὸν Παπισμὸν, (ὅπερ βεβαίως δὲν ἠλπίζεν), διότι ἡ ἀλλαγὴ ὄχι ἀπλῶς δὲν διηκούλυνεν πλέον τὴν διάβρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν ὀρθοδόξων, ὑπὸ τῆς Παπικῆς Οὐνίας, ἀλλὰ καὶ τὸ παπικὸν σχίσμα καθίστα ἐμφανέστερον.

Ἔνεκα τούτου παρατηρεῖται αὐνεχῆς ἐμμονὴ τῶν Παπῶν, ὅπως ἡ ἑορτολογικὴ διαφορὰ καὶ τὸ χάσμα, ἐξαλεφθοῦν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν ἐμμονὴν τῶν Παπῶν ὁμως ἀντιπαρατάσσεται ἡ σθεναρὰ ἀντίστασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καὶ διὰ πανορθόδοξων Συνόδων ἀπεφάνθη καὶ κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἀπέκλεισε τὴν εἰσαγωγὴν του δι' ἀναθέματος.

(10) Ἐκ τοῦ Α' τόμου «Ἐκκλησιολογικά θέματα», Ἀθῆναι 1980, σελ. 48.

(11) Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ Νέου ἡμερολογίου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐκ Καλαβρίας ἀστρονόμου Λίλιο, ἐφηρμόθη δὲ εἰς τὴν Δύσειν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1582.

(12) Πρόκειται περὶ τοῦ πάπα τοῦ ὑπαίτιου τῆς αἵματηρᾶς «νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου»!

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἰδοῦσα τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ κατανοήσασα πρὸ πολλοῦ τὸν ἐκ τῆς Δύσεως μέγαν κίνδυνον, ἐνήργησεν κεραυνοβόλως διὰ τὴν ἀποκρούσιν τὴν καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Παπισμὸς παντὶ τρόπῳ, ἐπεχειρεῖ νὰ ἐπιβάλη εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐχομένη στερρῶς τῶν Ἱερῶν παραδόσεων καὶ τῶν Ἱερῶν κανόνων, καὶ ἐδραζομένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατέκρινεν καὶ κατεδίκασεν εἰς Πανορθόδοξους Συνόδους τὴν ἐν λόγῳ καινοτομίαν διότι δι' αὐτῆς ἐπεχειρεῖτο:

1. Καταπάτησις καὶ ἀθέτησις Ἐκκλησιαστικῆς Ἑορτολογικῆς παραδόσεως τότε 1.600 ἐτῶν (σήμερον 2.000).

2. Καταπάτησις τῶν περὶ τῆς Ἁγίας Ἑορτῆς τοῦ Πάσχα διατάξεων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

3. Καταπάτησις τοῦ 7ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ 1ου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου ὡς καὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω περὶ τοῦ μὴ συνεορτάζειν μετὰ αἰρετικῶν.

4. Διατάραξις τοῦ ἑορτολογίου καὶ τῆς λατρευτικῆς τάξεως καθόσον ἡ καινοτομία ὠρμᾶτο οὐχὶ ἐξ ἐκκλησιαστικῶν λόγων, οὐδεμίαν δὲ λατρευτικὴν ἢ ἄλλην τινὰ ἀνάγκην ἐθεράπευσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

5. Ἀπετέλει, ἡ καινοτομία καθαρὰν ἐνασχόλησιν περὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἣν οὐκ οἶδεν ἡ Ἐκκλησία.

Ἐπὶ τούτοις διαπιστώσασα τότε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία:

1. Τὴν ἐμμονὴν τοῦ Παπισμοῦ ὅπως παντὶ τρόπῳ εἰσογάγῃ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

2. Τὸ γεγονός ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς Παπικῆς Καινοτομίας ἐπέρχεται αἰσθητὴ καὶ ἐξωτερικὴ διαφοροποίησις μετὰ τοῦ Παπισμοῦ καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λατρευτικὴν τάξιν καὶ ζωὴν, διότι ἀπεμακρύνθη διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου ὁ Παπισμὸς καὶ δὲν συνεορτάζει μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

3. Πλήττεται διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἢ προσηλυτιστικῆς δρᾶσις τῆς ἀδιστάκτου Οὐνίας, ἡ ὁποία τὸν 16ον αἰῶνα ἐμάστιζεν κυριολεκτικῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

4. Καθίστανται ἐμφανέστεραι αἱ κακοδοξίαι τῆς Δύσεως καὶ συνειδητοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, τοῦ σχίσματος οὕτω πλέον αἰσθητοῦ γενομένου.

5. Δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐνισχύεται καὶ διαφυλάσσεται ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Διὰ ταῦτα πάντα καὶ ἵνα ἀνακόψῃ διὰ παντὸς τὴν ὀρμὴν τῆς Δύσεως καὶ προφυλάξῃ τὴν ἀκαινοτόμητον πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐκ τῶν μισμμάτων τῆς Παπικῆς λεγομένης «ἐκκλησίας», ἐνήργησεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἀπέκρουσεν τὴν ὀρμὴν τῆς Δύσεως διὰ πράξεων Πανορθόδοξων Συνόδων.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' ἐν ἔτει 1583, καὶ αἱ ἀπόψεις αὐτῆς.

Εἰσαγαγὼν τὴν καινοτομίαν εἰς τὴν Δύσιν ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐφρόντισεν, ὡς εἶπομεν, ὅπως εἰσαγάγῃ τὴν καινοτομίαν ταύτην, ἡ ὁποία ὡς αἵρεσις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ κλεινοῦ Δοσιθέου⁽¹³⁾, καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἔτος 1583 ἀπεστάλη πρὸς τὸν τότε Πατριάρχην Κων)πόλεως Ἱερεμίαν τὸν Β' ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Μιχαὴλ ἐπάρχου Κερκυραίου καὶ Ἰωάννου Βοναφέως Ζακυνθίου, μὲ πλοῦσια μάλιστα δῶρα, προκειμένου νὰ πείσουν τὸν Πατριάρχην ἵνα ἀποδεχθῇ τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ οὐδὲν ἐπέτυχον. Μετὰ τοὺς πρέσβεις τούτους ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πατριάρχην ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἑνετίας Νικολάου Δαπόντε ὁ ἐπιφανὴς Μουρεζίνης διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ οὗτος οὐδὲν ἐπέτυχεν. Μετὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας συνεκάλεσε τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ ἔτους 1583, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ὡς καὶ ἰκανὸς ἀριθμὸς Ἀρχιερέων Ἡ Σύνοδος αὕτη ἐπελήφθη τοῦ κινδύνου, ὅστις προήρχετο ἐκ τῆς παπικῆς ἐν γένει προπαγάνδας καὶ τῶν κακοδοξιῶν τῆς, κυρίως ὅμως προέβη εἰς τὴν καταδίκην τῆς Γρηγοριανῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, θέσασα οὕτω φραγμὸν εἰς τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τῆς Δύσεως, ὅπως εἰσαγάγῃ τοῦτο καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. ».

Ἡ ἀπόφασις τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1583

Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ 1583 ἐκδοθὲν Σιγγίλιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' εἰς ἀπάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας:

«Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως Ἐγκυκλίου τοῖς ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξοις Χριστιανοῖς εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον Πασχάλιον ἢ Καλενδάριον τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ καὶ καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς Ἁγίοις 318 (τριακοσίοις δέκα ὀκτώ) Θεοφόροις Πατρᾶσι τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καὶ ἀναθέματος.

Πᾶσι τοῖς ἐν Τριγυβυστίῳ καὶ ἀπανταχοῦ Χριστιανοῖς γνησίοις τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, Χάρις εἴη καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος.

Οὐ μικρὰ τε ζάλη τὴν παλαιὰν κιβωτὸν κατέλαβεν, ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων· καὶ εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς μνησθεὶς τοῦ Νῶε εὐδόκησε κοπᾶσαι τὸ ὕδωρ οὐδεμίᾳ ἐλπίς σωτηρίας αὐτῇ ἦν.

Οὕτω καὶ τὴν Νέαν Κιβωτὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐπεὶ ἄσπονδον πόλεμον οἱ καχόδοξοι ἤγειραν καθ' ἡμῶν κατὰ τούτων καὶ ἡμεῖς τὸν παρόντα τόμον ἐγκαταλιπεῖν ἐγνωμεν, ὅπως τοῖς τούτω γεγραμμένοις ἔχετε κατὰ τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέρως τὴν ὑμετέραν Ὁρθοδοξίαν συνηγορεῖν.

(13) Ἐ' τῷ διδλίῳ «Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», σελ. 4 τοῦ Δοσιθέου ἀναγινώσκομεν: «Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγέννησεν ὁ 15Τ' αἰὼν: Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γιεζουιτιῶν καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου Καλενδαρίου» καὶ κατὰ μὲν τῶν αἱρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν οἱ... κατὰ δὲ τῆς αἱρέσεως τοῦ νέου Καλενδαρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593».

Ἄλλ' ἵνα μὴ τοῖς ἀπλουτέροις φορτικὸν εἶη τὸ Σύγγραμμα ἀπλῆ διαλέκτῳ πᾶσαν ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν καταρτίσαι ἔγνωμεν ἥτις ἔχει οὕτως εἰς ἀπλὴν διάλεκτον:

Ἀπὸ τὴν παλαιὰν Ρώμην ἦλθασιν τινές, ὅπου ἔμαθον ἐκεῖ νὰ λατινοφρονοῦσι, καὶ τὸ κακὸν εἶναι πῶς ἀπὸ Ρωμαῖοι τῆς Ρούμελης γεννήματα καὶ θρέμματα ὄντες, ὄχι μόνον ἠλλαξάν τὴν πίστιν των, ἀλλὰ καὶ πολεμοῦσι τὰ ὀρθόδοξα δόγματα καὶ ἀληθινὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπου μᾶς παρέδωκεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ αἱ Ἁγίαι Σύνοδοι τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅθεν τοῦτους ὡς σεσηπὸτα μέλη ἀποκόπτοντες δρίζομεν:

Ζ. Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ ἑπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῆ τὸ νεοφεύρετον Πασχάλιον καὶ Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχει τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς τῶν πιστῶν διηγύρεως ἃς εἶναι.

Η. Ἔσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε· καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεία, αὐτὸ τὸ αἶμα σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ διολογίαν σας· καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς σας βοηθῆ αἶμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν, Ἀμήν.

Ἔτους ἀπὸ Θεανθρώπου ἀφγ' (1583) Ἰνδικτιῶνος ΙΒ' Νοεμβρίου Κ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

Αὕτη εἶναι ἡ μεγίστη ἱστορικῆς σημασίας καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ πρὸς τὸν Πάπαν ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου.

Ἐξεχούσης σημασίας τυγχάνει καὶ ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία προσυπογράφεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως Ἱερεμίου καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ ἡ ὁποία ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πάπαν.

Παραθέτομεν κατωτέρω περικοπὰς ἐξ αὐτῆς:

«... Τὰ γὰρ ἀρχαῖα ἔθνη, κρατεῖτω ὤρισαν (οἱ κανόνες), ὃς δὲ διάζει παρ' ἐνορίας ἐστὶ καὶ ἔξω τῆς διδαχῆς τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς εἶπεν ἀπελθόντες μαθητεύσατε οὐχὶ διάσετε... Ἄλλ' ἔδει καὶ τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ἐσπερίους μὴ νέα καὶ πρόσφατα διδάσκειν σκανδάλου πρόξενα, ἀλλὰ τὴν Χριστοῦ διδαχὴν, Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἱερῶν Συνόδων καὶ ὅσα τοῦ Θεοῦ Πνεύματος εἰσὶ. Δεύτερον καὶ ὑψηγούμεθα παντὶ Χριστιανῷ ὀρθοδόξῳ βουλομένῳ ὡς οὐκ ἐστὶν ἀσύστατον τὸ παρ' ἡμῖν Πασχάλιον, ἀλλ' ὡς ἀκόλουθον τοῖς ὀρισθεῖσι τῶν Ἁγίων Πατέρων μένει ὀρθόν, καὶ εἰς αἰῶνας σταθερὸν διαμενεῖ, ἕως οὗ φυλάττει τὴν τάξιν, ἣν ἔλαχεν, ἀπαρασάλευτον, ἀρίστως ἐσχευμένοις τοῖς Θεοῖς Πατρᾶσιν, ὧν οὐδεὶς τῶν νῦν οὔτε τὴν ἐπιστήμην οἶδεν τῆς ἀστρονομίας, κατ' ἐκείνους τοὺς ἀρίστους, οὔτε τὸν ἁγιασμὸν ἔχει πλὴν, εἰ μήπου δοκῆσει, τὰ δὲ ἄλλα ἐστὶν τῆς ἀληθείας μακράν... Ὅθεν οὐδεὶς ὅλως νομισάτω ὅτι τοὺς παναρίστους ἐκείνους Θεοῦ Πατέρα διέλαθε τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως· χάριτι γὰρ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς Α' Συνόδου καὶ ἕως τοῦ νῦν αἰεὶ τὸ Πάσχα Ἱερὸν μετὰ

τὸ Νομικὸν γίνεται καὶ ἐν Κυριακῇ, καὶ σύγχυσις τινὰ οὐκ ἔγνωμεν ἵνα εἰς διόρθωσιν ἀναστῶμεν καλῶς καὶ γὰρ διευτυπώθη τοῖς Ἁγίοις Πατρᾶσι καὶ αἰωνίως διαμένει ἀπταιστον.... Βέλτιον δ' ἦν αὐτοῖς μὴ καινοτομεῖν καὶ τοιαῦτα μεταποιεῖν καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις Χριστοῦ στάσεως οὐ μετρίας γίνεσθαι προξένοις. Ὅθεν εὐλογος λογίζεται ὡς τοῖς ἀντεχομένοις τὰ καλῶς ὀρισθέντα τοῖς ἱεροαγίοις πατρᾶσι, ποιεῖν ἔργον οὐ μόνον λελογισμένον ἀλλὰ καὶ θεῖον...».

Ἔτος ἀπὸ Θεανθρώπου ἀφ' ἧς Νοεμβρίου Κ' Ἰνδικτιῶνος ιβ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΑΒΕΣΤΡΟΣ».

Περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης κρίνεται σκόπιμον νὰ ἀναφερθῇ καὶ ἡ γνώμη τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου καὶ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, μετέπειτα δὲ μεταρρυθμιστοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, τὴν ὁποίαν περιλαμβάνει εἰς τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα», φύλλον 136 τοῦ 1918. Ἴδου ἐπὶ λέξει:

«Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου (Ἱερεμίου τοῦ Β'), λέγει ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν ἣν εὐθὺς ἀμέσως κατέλαβεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου. Θεωρεῖται αὕτη ὑπ' αὐτῆς ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις».

Ἡ πρὸς τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας Ἐπιστολὴ τοῦ Ἱερεμίου.

Λίαν σημαντικὴ τυγχάνει καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, ἡ ὁποία ἀπεστάλη πρὸς τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας Νικόλαον Δαπόντε, ὁ ὁποῖος, ὡς προείπομεν, ἐπενέβη τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ Πάπα, ἵνα πείσῃ τὸν Πατριάρχην περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Παραθέτομεν καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην:

«Ἱερεμίας Ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης.

Γαληνότετε Πρίγκηψ τῶν κλεινῶν Βενετῶν, κύριε κύριε Νικόλαε Νταπόντε, υἱὲ ἀγαπητῆ κατὰ πνεῦμα τῆς ἡμῶν μετριότητος, χάριν, εἰρήνην, ἔλεος καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον ἐπευχόμεθά σοι ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἐνταῦθα περιφανέστατος Βασιλεὺς κύριος Τζουάν Φραντζέσκος Μουρεζίνης ἐμφανισθεὶς σωματικῶς, ἤξιωσεν ἡμᾶς, ὡς ἀπὸ τῆς σῆς γαληνότητος καὶ πάσης τῆς μεγαλοπρεποῦς Ἀριστοκρατίας, ἵνα πρόβλεψίν τινα οἰκονομήσωμεν, δι' ἧς τῆς νέας διορθώσεως γεγονυίας δυναθῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης συνεορτάξῃ ἐνεκα τῆς ἐπομένης εἰρήνης, τῶν χριστιανῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἤκουσε παρ' ἡμῶν, ὅτι οὐ δυνατόν ἡμῖν γενέσθαι ἐν μέρει τὰ κωλύοντα διηγησαμένων, ὡς φιλόχριστόν, ὄντα σὲ καὶ φιλέλληνα καὶ ὡς τὴν ἀρχὴν ὑμῶν φιλοῦσα τοῖς Γραικοῖς, τῶν ἄλλων πλέον χριστιανικῶν ἀρχῶν γράψαι πρὸς σὲ ἐκρίναμεν διὰ τὴν θεῖαν εἰρήνην· οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν, ὅσα σκάνδαλα ἔχουσι γενέσθαι διὰ τὰ νέα τοῦτα ὠρολόγια. Ἄξιον τὸ νῦν κρίνομεν οἰκονομίαν τινα γενέσθαι ἢ μὲν ἐγὼ πᾶσι διὰ γραμμᾶτων ὀρίσω καὶ μᾶλλον εἰς Κρήτην καὶ τὰς λοιπὰς νήσους· ἢ δὲ Γαληνότης σου ἐπινεύσοι καὶ προστάξοι...»

Τὴν αὐθεντίαν ἐχέτωσαν οἱ τῶν θείων Πατέρων κανόνες καὶ οἱ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων νόμοι καὶ οὐχὶ οἱ ἀστρονόμοι ὧν τὰ τοιαῦτα συμβούλια ἀσθενῆ τινα, ὡς δοκεῖ, εὐρόντες λαβὴν, αἰνιττομένων τοῖς θείοις Πατρᾶσι καὶ φυλαχθεῖσαν ἀναμάρτητον ἕως τὴν σήμερον. Εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστήρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μὴν, οὐδ' ἔπως οὖν τοῦτο λυμαίνεται. Ὅθεν οὐδὲν μετατρέπειν δεῖ τὸν τῶν ἁγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίαν στάσεως τὰς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν.

Εἴπερ ἀληθεῖα καὶ θείῳ πνεύματι περὶ ἀναγκαίων κυρίως ἐσκόπουν, πολλὰ ἄλλα εἰσι ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια καὶ οὐχὶ τὰ παίγνια τῶν ὥρολογίων τοῦτων οὐδὲν ὄντων.

Δώη οὖν Κύριος ὁ Θεὸς εἰρηναίαν κατάστασιν ἅπασιν τοῖς χριστιανοῖς τῇ τε Γαληνότητι σου καὶ παντί σου τῇ ὑπηκόῳ, ὑγείαν σωτηρίαν καὶ μετὰ τῶν παρόντων εὐτυχῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐπουρανίων καλῶν τὴν ἀπόλαυσιν τῇ χάριτι αὐτοῦ· οὐ δὴ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἡμῶν μετριότητος, εἴη μετὰ τῆς σῆς γαληνότητος, πᾶν καταθύμιον δηλοῦσης, καὶ ἐκπληρουμένου ὡς δυνατόν.

Ἐν μηνί Φεβρουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος ια' ».

Αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξοι Σύνοδοι ἐπὶ Ἱερεμίου Β' ἐν ἔτει 1587 καὶ 1593.

Ὁ Ἱστορικός Βαφείδης εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ἰδίου ἔργου του μνημονεύει καὶ τὴν Σύνοδον τοῦ 1587 λέγων:

«Ὁμοίως κατὰ τὸ ἔτος 1587 συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἡ παρόντων Ἱερεμίου τοῦ Β', Μελετίου Πηγᾶ καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου κατεκρίθη τοῦ ἡμερολογίου ἡ διόρθωσις ὡς ἐπισφαλῆς καὶ οὐκ ἀναγκαία, πρόξενος δὲ πολλῶν κινδύνων». (Φιλ. Βαφείδου Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Τόμος 3ος, σελ. 124—125).

Σημαντικωτέρα ὅμως ὑπῆρξεν ἡ Σύνοδος τοῦ 1593, τὴν ὁποίαν, ὡς εἶδομεν, ὁ ἴδιος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ρητῶς κατονομάζει καὶ δέχεται ὅτι ἀπέκρουσεν καὶ κατεδίκασεν τὴν Παπικὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. (Ὅρα ἔμπροσθεν σελ. 27—28).

Παραθέτομεν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1593:

«Πρᾶξις συνοδικὴ ἐν ἡ καὶ ἀποβολὴ τοῦ ν ε ὁ υ κ α λ ε ν τ α ρ ῖ ο υ ἧτοι τῆς περὶ τὸ Πάσχα λατίνων καινοτομίας.

Τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς μεγάλης Συνόδου, τῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθείσης ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ παμμακαρίστου ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπωνομασθείσης παραμυθίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ θεοσέπτου βασιλέως Μοσχάβου καὶ Αὐτοκράτορος πάσης Ρωσσίας Θεοδώρου Ἰωάννου, προκαθεζομένου τῶν ἁγιωτάτων ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν, τοῦ τε Παναγιωτάτου Ἱερεμίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ τε Μακαριωτάτου Μελετίου Πάπα καὶ Πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ κριτοῦ τῆς οἰκουμένης καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Ἰωακείμ, θεοπόλεως τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας, καὶ πάσης Ἀνατολῆς, καὶ τοῦ Παναγιωτάτου Σωφρονίου, Πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ πάσης Παλαιστίνης,

ἐνδημιούντος τοῦ λαμπροτάτου Γρηγορίου Ἀθανασίου, πρέσβειος, τοῦ προρρηθέντος θεοσεβεστάτου βασιλέως, συνοδευόντων καὶ τῶν Πανιερωτάτων ἀρχιερέων ἐκ πάσης ἐπαρχίας τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας τῶν Ὁρθόδοξων. . .

Ἐπειδὴ τοίνυν τὸ τέλειον εἴληφεν ἡ τῶν Ὁρθόδοξων ἐκκλησία, οὐ μόνον κατὰ τὰ τῆς θεογνωσίας καὶ εὐσεβείας δόγματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἱεράν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, κατάστασιν, δίκαιον ἐστὶ καὶ ἡμᾶς, πάντα νεωτερισμὸν τῶν τῆς ἐκκλησίας περιβόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαιτίους γεγονέναι αἰεὶ τοὺς νεωτερισμοὺς, τῆς τῶν ἐκκλησιῶν συγχύσεώς τε καὶ διαστάσεως, ἀλλὰ τοῖς ὅροις ἐπεσθαι τῶν ἁγίων πατέρων, τὰ παρ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, διόχα προσθήκης ἡστηγοσοῦν, καὶ χωρὶς ἀφαιρέσεως ἐνστερνιζομένους κατὰ τὸν πρῶτον τῆς οἰκουμενικῆς ἐβδόμης συνόδου κανόνα. . .

Κανὼν ὄγδος. Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς πατοῦσι διορισθέν περὶ τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Πάσχα· ἔχει δὲ οὕτως: "Ἀπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ὅρους τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς μεγάλης συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σιτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένουσιν, φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδιδραγμένα· καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δὲ τις τῶν προεστίθων τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἢ ἁγία Σύνοδος, ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας· δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον Θεοῦ χάριτι· ὃν καθὼ δὴ καὶ τὰ λοιπά, ἡ Θεοῦ ἐκκλησία διαφυλάττει (14).

Ζρα' Φεβρουαρίου 16»

(14) Ἴδε τὴν ἀπόφασιν ὁλόκληρον εἰς Κ. Ν. ΣΑΘΑ «Βιογραφικὸν Σχεδιάσμα περὶ τοῦ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ τοῦ Β'», ἔκδοσις Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1973, σελ. 82—92.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου ἐν ἔτει 1848.

Τὸν ἐκ τῆς Δύσεως συνεχῆ κίνδυνον μαρτυρεῖ καὶ ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου τοῦ 1848, συγκληθείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν ὁποῖαν προσυπογράφουν οἱ Πατριάρχαι:

1) Κωνσταντινουπόλεως ΑΝΘΙΜΟΣ, 2) Ἀλεξανδρείας ΙΕΡΟΘΕΟΣ, 3) Ἀντιοχείας ΜΕΘΟΔΙΟΣ, 4) Ἱεροσολύμων ΚΥΡΙΛΛΟΣ, ὡς καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

Κατωτέρω παραθέτομεν ἀπόσπασμα ἐξ αὐτῆς:

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μὴτε μείωσιν, μὴτε αὐξήσιν, μὴτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνῆθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλάσφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνοδοῖς.

Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδίδθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδόν, κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε λαϊκοί, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

† ΑΝΘΙΜΟΣ ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων) πόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

† ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐλέφ Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Αἰγύπτου

† ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας

† ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι».

Ἴδου ἡ Ὄρθόδοξος συνείδησις καὶ πράξις τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς Παπικῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Παπισμοῦ! Προκύπτει ἐξ ὧλων αὐτῶν ὅτι εἶναι θέμα Ὄρθοδοξίας καὶ ὄχι ἀστρονομικόν.

Ἄς παρακολουθήσωμεν ὅμως εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον πῶς παρεμερίσθησαν τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐπεβλήθη ὁ Νεοημερολογισμὸς.

Τὰς πολλαπλᾶς ἀνακινήσεις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ θέματος παραλείπομεν ἀναφέροντες μόνον τὰς ἐν ἔτει 1827 ἀντιρρήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου καὶ τὰς ἐν ἔτει 1895 ἀπαγορεύσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Ζ' περὶ συζητήσεως τοῦ Ἡμερολογιακοῦ θέματος.

Ταῦτα ὡς καὶ λοιπὰ διαβήματα καὶ σχετικὰς μελέτας ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος δύναται νά εὔρη τις καὶ εἰς τὸ μνημειῶδες ἔργον: «Ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου», Σωφρονίου Εὐστρατιάδου. (Ἐκκλησιολογικὰ Θέματα, σελ. 48—63).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΕΠΕΒΑΛΕΝ ΤΟΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΝ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἑξοχὴν μυστήριον, ἀποτελεῖ μυστικὴν προέκτασιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκου Θείας Οἰκονομίας. Δι' Αὐτῆς ὁ Χριστὸς ἀεὶ παρέστι ἐν τῇ γῆ καὶ συνεχίζει νὰ προσλαμβάνῃ καὶ νὰ ἀγιάζῃ καὶ σώζῃ τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐντὸς Αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος γίνεται θεάνθρωπος. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ μυστηρίου προέκτασις τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς «Ἐκκλησίας σάρκα προσέλαβεν». Τίνι δὲ τρόπῳ; «Ἐγένετο γὰρ ὡς οἶδεν αὐτός» (P.G. 59, 80).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία ἀλλὰ καὶ Καθολικὴ.

Ἡ Μοναδικότης καὶ ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας, πηγάζουν ἐκ τῆς Μοναδικότητος καὶ ἐκ τῆς Καθολικότητος τοῦ Χριστοῦ. Ὡς δὲ ὁ Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία χθὲς καὶ σήμερον ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ μέχρι σήμερον, παραμένει ἡ Αὐτὴ, νεάζουσα καὶ οὐδέποτε γηράσκουσα, μὴ ὑποκειμένη εἰς φθορὰν καὶ ἀλλοίωσιν ἢ ἀνανέωσιν.

Αἱ τροποποιήσεις, αἱ ἀλλοιώσεις, αἱ παραμορφωτικαὶ ἐξελίξεις, αἱ ἐκκοσμικεύσεις, αἱ καινοτομίαι, τὰ σχίσματα, αἱ αἰρέσεις εἶναι «συμφυῆ γνωρίσματα» τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ Ἀντιχριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δὲν συμμορφώνεται πρὸς τοὺς καιροὺς, ἀλλὰ σκοπεῖ πάντοτε νὰ μεταμορφώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν κάμῃ θεοειδῆ.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπομένως προηγείται καὶ δὲν ἔπεται οὐδενός. Ἡ τροποποίησις, ἡ ἐξέλιξις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι παντελῶς ξένη, διότι Αὐτὴ εἶναι ΤΕΛΕΙΟΝ - ΘΕΙΟΝ ἐπὶ γῆς οὐράνιον ἐγκαθίδρυμα. Ἐξέλιξις καὶ τροποποίησις γίνεται δεκτὴ μόνον εἰς τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους τῆς θείας προσφορᾶς, τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, ἥτοι εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν κ.λ.π. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς περιπτώσεις ἰσχύει τὸ λεχθέν ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ταῦτα πάντα γίνονται δεκτὰ ὡς θεραπαινίδες τῆς Θείας ἀληθείας καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὰς νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος.

Ἐξέλιξις δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἐπίσης, καὶ εἰς ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς τομεῖς, ἥτοι εἰς τὴν Τέχνην, (ἀρχιτεκτονικοὶ τύποι, εἰκονογραφικαὶ σχολαὶ καὶ τεχνοτροπίαί, ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἐνδυμασία, κ.ἄ.), ὑπὸ τὸ αἴσθησθηρόν ὅμως πάντοτε κριτήριον, ὅτι ταῦτα ἀπαιτεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν καλυτέραν ἐμβάθυνσιν καὶ οἰκειοποίησιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προσφερομένης σωτηρίας, οὐδέποτε δὲ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ κόσμου.

Τὸ Ἑορτολόγιον, π.χ. τῆς Ἐκκλησίας, ἐξελίχθη καὶ διεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας.

Ὁ ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διαμορφωθείς Ἐκκλησιαστικὸς Κύκλος τῶν ἐορτῶν (τὸ Ἑορτολόγιον), δὲν εἶχεν σκοπὸν τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὸν ἀπὸ κοινοῦ συνεορτασμὸν τῶν πιστῶν τέκνων τῆς ἀνά

τόν κόσμον Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί τήν βίωσιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἐορτῶν. Ἡ ἐν τῇ λατρείᾳ ἐνότης ὑπῆρξεν ἡ βασική ἀρχή τοῦ Ἑορτολογίου ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλά καί ἀπηγορεύθη διὰ Συνοδικῶν Κανόνων ὁ συνεορτασμός μετὰ τῶν σχισματικῶν καί αἰρετικῶν.

Ἐξέλιξις ἐν τῷ ἐορτολογίῳ δέν νοεῖται ἄλλη πλὴν τῆς προσθήκης νεοφανῶν ἀγίων καί ὅ,τι ἄλλο συμβάλλει εἰς καλυτέραν ἐμβόθυνσιν καί βίωσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐορτολογίου.

Ἡ νηστεία ἐπίσης, πρό τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, παρουσιάζει μίαν τεραστίαν ἐξέλιξιν, ἀλλά αὕτη ἡ ἐξέλιξις δέν ἦτο πάλιν καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ κόσμου ἢ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου νά βιοῦται καλύτερον ὑπό τῶν πιστῶν τό Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἡ πρό τοῦ Πάσχα νηστεία, ἐνῶ ἀρχικῶς διήρκει τρεῖς ἡμέρας, μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου καί ὅσον περισσότερο ἐβιοῦτο τό μέγεθος τοῦ Μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τόσον καί αὕτη ἤξανεν διὰ νά φθάσῃ εἰς τὰς 10 σήμερον ἐβδομάδας τοῦ Τριωδίου⁽¹⁵⁾.

Ποῖοι οἱ λόγοι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ κατὰ τόν «Δημητριάδος» καί τὸ ἀνυπόστατον αὐτῶν.

Ἡ Νεοημερολογιτική μεταρρύθμισις - καινοτομία, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μίαν ἐξέλιξιν - ἀλλαγὴν, ἐρωτῶμεν ὁμως: Αὕτη ἡ ἀλλαγὴ πόθεν ὑπηγορεύθη: Ὑπηγορεύθη ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἰσχυρίζεται πλανώμενος καί πλανῶν ὁ Διδάκτωρ κ. Χριστόδουλος; Ἀπεσκόπει εἰς τήν σωτηρίαν τῶν πιστῶν καί εἰς τήν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ εἰς τὸ ὅπως ἀντίθετον ὡς θά ἴδωμεν; Εἶναι «συμφυές γνῶρισμα τῆς Ἐκκλησίας» ὁ Νεοημερολογισμός ἢ συμφυές γνῶρισμα τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἐν προκειμένῳ, πῶς νά χαρακτηρισθῇ ἡ βάνουσις κατὰ τῆς ἀληθείας συμπεριφορὰ τοῦ κ. Χριστοδούλου; Διότι ἐκ τῶν προτέρων θεωρεῖ τὸ θέμα καθαρῶς ἀστρονομικόν καί ὡς μὴ ἔχον σχέσιν (δογματικὴν καί κανονικὴν) μετὰ τῆς Ἐκκλησίας (σελίς 7).

Ἐν συνεχείᾳ δὲ κατηγορεῖ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὅτι ἔδωσεν δογματικόν χαρακτῆρα εἰς τὸ ἡμερολόγιον (σελίς 14) καί δηλώνει, ὅτι «τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον δέν προῆλθεν ἐξ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καί ὅτι «δέν ἔχει δογματικὴν τινὰ σημασίαν, ἐπιτρέπεται ἄρα ἡ διόρθωσις αὐτοῦ» (σημ. 73, σελ. 14).

Ἐνῶ ταῦτα ἰσχυρίζεται, ἀποσιωπᾷ καί ἀποκρύπτει τήν κραυγαλέαν Ὁρθόδοξον συνείδησιν καί πράξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατεδίκασε τήν καινοτομίαν καί ἀπέκλεισεν τήν εἰσαγωγὴν αὐτῆς.

Ἀποσιωπᾷ δὲ καί ὅτι λόγοι καθαρῶς καί μόνον Οἰκουμενιστικῆς δεοντολογίας ἐπέβαλον τόν Νεοημερολογισμὸν. Τέλος, ἐνῶ περιπίπτει εἰς πλείστας ἀντιφάσεις δέν διστάζει, ὅπως καί προηγούμενοι οἰκουμενισταί, ἀναιδέστατα, νά ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ Παπικὴ Καινοτομία εἰσήχθη: «ἐπὶ τῆς μεγί-

(15) Βεβαίως, οἱ σήμερον «Ὁρθόδοξοι» Οἰκουμενισταί, διὰ τῆς «Πανορθόδοξου Συνόδου» τῶν θέλουσι νά καταργήσουν αὐτὴν τὴν νηστείαν καθὼς καί τὰς ὑπολοίπους, μέ τὸ αἰτιολογικόν, ὅτι «οἱ ἄνθρωποι δέν νηστεύουσιν» ἢ «δέν μποροῦν νά νηστεύσουν σήμερον». Ἐν προκειμένῳ ἔχουν μίαν ἐπιθυμίαν ἀλλαγῆς, ἡ ὁποία δέν ὑπαγορεύεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, οὔτε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ζητεῖται τό τοιοῦτον, ἀλλὰ ἀντιθέτως λύκοι προβατάρχημοι «Πατριάρχαι» καί «Ἀρχιερεῖς», οἱ ὁποῖοι ἔχουν παύσει πρό πολλοῦ νά ζοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν καί τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντες δὲ ὡς κριτήριον τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ἐπιχειροῦν τὴν κατάργησιν τοῦ Θεοσυστάτου τούτου θεσμοῦ τῆς νηστείας, κατὰ παράβασιν τῶν Κανόνων καί τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας.

στης ανάγκης καὶ τοῦ κινδύνου τῶν ψυχῶν, ἐκ τῆς ὑπάρξεως δύο ἐν χρήσει ἡμερολογίων» (αὐτόθι σελ. 40, 48, 87, 109 κ.ά.), καὶ ἐκ τῆς πιέσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς πολιτείας (αὐτόθι σελ. 104—5). Ὅποιον ψεῦδος! Ὅποιον θράσος!

Ἄς δοῦμε ὅμως τὴν ἀλήθειαν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι μὲ τὴν ἀνατολήν τοῦ 1923 ἐπαναφέρεται τὸ θέμα ὑπὸ τῆς τότε ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία προτιθεμένη νὰ εἰσαγάγῃ τὸ Νέον ἡμερολόγιον ὡς πολιτικόν, ἀνέθεσεν εἰς εἰδικὴν ἐπισημονικὴν ἐπιτροπὴν νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον δύναται καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποδεχθῇ τὸ Νέον ἡμερολόγιον.

Ἡ ἐπιτροπὴ, ἣτις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν: 1) Γ. Κοφινᾶ, 2) Δ. Αἰγινίτη, 3) Χρυσόστ. Παπαδοπούλου, 4) Π. Τσιτσεκλῆ καὶ 5) Ἄμ. Ἀλιβιζάτου, μελετήσασα τὸ θέμα κατέληξεν εἰς τὸ κατωτέρω πόρισμα, ὅπερ καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον μετὰ Σχεδίου Νόμου ἔχον οὕτω:

«Πρὸς τὸ Σ/ὸν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

«... λαβόντες ὑπ' ὄψιν:

8) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενωῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμέναι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅπως μεταβάλλῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν τῆς ὅλης Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψῃ καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον, καὶ δεόν νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν (κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 20 Μαΐου 1919) μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν...

Διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους κρίνομεν πρέπον νὰ διατηρηθῇ ἐν ἰσχύϊ ὡς ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τὸ Ἰουλιανόν, καθόσον δηλαδὴ ἀφορᾷ καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει μέχρις οὗ νὰ συνεννοηθῶσι καὶ συναινέσωσι εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ πᾶσαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ὅθεν μετὰ μακρὰν συζήτησιν καὶ μελέτην τοῦ θέματος, ὡς καὶ πάντων τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὸ ζητημάτων, συνετάξαμεν τὸ σχέδιον νόμου, ὅπερ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1923

Ἡ ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως
τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπὴ

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ, Δ. ΑΙΓΙΝΙΤΗΣ, Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
Η. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ, ΑΜ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω πορίσματος, τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐξεδόθη ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἥτοι τὴν 18.1.1923 τὸ μέχρι καὶ σήμερον ἰσχύον Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου ὀρίζεται:

Περὶ τοῦ νέου «Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν πρώτην παράγραφον τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν!

Ἄρθρον 1.

1) Ἀπὸ τῆς 16 Φεβρουαρίου 1923 καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀντικαθίσταται ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐν γένει σχέσεσι τὸ ἰσχύον ἤδη Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον διὰ νέου τοιούτου, ὅπερ ἀποκαλεῖται «Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον».

2) Τὸ νέον Ἡμερολόγιον προπορεύεται τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ κατὰ δέκα καὶ τρεῖς πλήρεις ἡμέρας. Ἐπομένως ἡ 16 Φεβρουαρίου 1923 ἔσται ἐν πάσαις ταῖς πολιτικαῖς σχέσεσι ἡ πρώτη Μαρτίου 1923.

3) Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς.

4) Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ νέου Ἡμερολογίου ἔσται ἡ πρώτη ἐκάστου νέου ἔτους. Ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἑορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετέαι ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰανουαρίου 1923

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Σ. Γονατᾶς

Τὰ Μέλη

Α. Ἀλεξανδρῆς, Μ. Μίσιος, Γ. Παπανδρέου, Ι. Σιώτης, Γ. Ν. Κοφινᾶς, Α. Χατζηκυριάκος, Λ. Σακελλαρόπουλος, Γ. Σίδερης, Α. Δοξιάδης, Γ. Ἐμπειρῆκος, Π. Μαυρομιχάλης, Κ. Βούλγαρης.

Παρά ταῦτα ὁ κ. Παρασκευαΐδης εἰς τὴν μελέτην του διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τοὺς πραγματικοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι ἐπέβαλον τὴν παπικὴν καινοτομίαν ὑπερτονίζει δευτερεύοντα ἢ καὶ ἄσχετα θέματα, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀλλαγὴ δὲν ὑπηγορεύθη τόσο ἐπὶ λόγων ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας!

Γράφει χαρακτηριστικῶς εἰς τὴν σελίδα 104:

«Ἐπομένως ὄχι τόσο λόγοι ἐκκλησιαστικοὶ ὅσον λόγοι πολιτικοί, ἐμπορικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤσκησαν πίεσιν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὠδήγησαν ταύτην εἰς τὴν λήψιν τῆς προκειμένης ἀποφάσεως. Ἡ τοιαύτη δὲ πίεσις ὑπῆρξε τῷ ὄντι σημαντικὴ, οὕτως δ' ἐξηγεῖται πῶς ἡ ἐν ἀνέσει διεξαχθεῖσα ἐπὶ Συνόδου εὐρυτάτη συζήτησις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καθ' ἣν διευτυπώθησαν καὶ σοβαρώταται ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀλλαγῆς, ὠδήγησαν ἐν τέλει εἰς τὴν ἐν δημοφιλίᾳ λήψιν τῆς γνωστῆς ἀποφάσεως, τῆς διαφορᾶς τῶν ἀπόψεων περιορισθείσης τελικῶς εἰς τὸν τρόπον ἐνεργείας καὶ δράσεως. Τὸ τελικὸν ἐπομένως συμπέρασμα ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου εἶναι, ὅτι σίμπασα ἡ Ἱεραρχία, πρὸ ἀδηρίτου πολιτικῆς καὶ πραγματικῆς πίεσεως εὐρεθεῖσα, ἐνεκα τῆς, ἐκ τῆς εἰς τὰς πολιτικὰς σχέσεις, εἰσαγωγῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, προελθούσης παρὰ τῇ λαῶν συγχύσεως, ἀπεδέξατο τὴν εἰσῆγησιν τοῦ Μακ. Προέδρου αὐτῆς, τῶν ὑπὸ τινων μελῶν αὐτῆς προβληθεισῶν ἀντιρρήσεων τελικῶς μὴ ἐπηρεασασῶν τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν. Ἐὰν δηλ. δὲν προηγεῖτο ἡ ἐνέργεια τῆς Πολιτείας καὶ ἡ ἐκ ταύτης προελθούσα ἀνωμαλία εἰς τὸν λαόν, ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἐκινεῖτο πρὸς ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν». (αὐτόθι σελ. 104—5).

Ίσχυρίζεται, ὅτι ὄχι λόγοι Ἐκκλησιαστικοί, ἀλλὰ πολιτικοί, ἐμπορικοί (σελ. 39, 104) καὶ κοινωνικοί, καθὼς καὶ ἡ πίεσις τῆς πολιτείας (σελ. 48, 52, 105) ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπέβαλον τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐχρησιμοποίησεν τὸ καθεστὼς τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ ἐκφοβήσῃ καὶ ἐκβιάσῃ τὴν Ἱεραρχίαν (Ε' Ἱεραρχία) καὶ δεχθῆ τὴν καινοτομίαν.

Πράγματι, λόγοι ἐκκλησιαστικοί δὲν ὑπῆρχον, ἀντιθέτως μάλιστα ἡ Ἐκκλησία ἀπέκρουσεν τὴν καινοτομίαν ὡς ἀντεκκλησιαστικὴν. Ὁ κ. Χριστόδουλος ὁμως, ἐνῶ δέχεται τοὺς πολιτικοὺς κ.λ.π. λόγους, παραθεωρεῖ τὴν καταδίκην τῆς καινοτομίας καὶ κυρίως ἀποκρύπτει τὸ γεγονός, ὅτι λόγοι αἰρετικῆς δεοντολογίας, λόγοι Οἰκουμενισμοῦ ἐπέβαλον τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς Ὀρθοδόξου θέσεως ἐναντι τῆς καινοτομίας καὶ τὴν παραδοχὴν ἐν τέλει αὐτῆς χάριν τοῦ συνεορτασμοῦ, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Αὐτοὶ εἶναι τῆ ἀληθεία οἱ λόγοι τῆς ἀλλαγῆς καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Οἱ ἐμπορικοὶ καὶ ἄλλοι ὡς εἶδομεν, παρεμφερεῖς λόγοι ἐρρυθμίσθησαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1923 διὰ τοῦ ἀπὸ 18.1.1923 Ν.Δ. δι' οὗ εἰσήχθη τὸ Νέον ὡς πολιτικόν, παραμείναντος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παλαιοῦ.

Ἴδου ὁμως σήμερον, δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς πολιτικὸς λόγος, διατί δὲν ἐπαναφέρουν τὸ παλαιόν; Διὰ τὸν κοινὸν ἐορτασμὸν καὶ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν αἰρετικῶν, ποῖος σήμερον τοὺς πιέζει; Μόνον ὁ Οἰκουμενισμός! Εἶναι λοιπὸν «φθηνή» καὶ ἀπαισία ψευδολογία ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Χριστοδούλου, ὅτι λόγοι πολιτικοὶ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ ἐπέβαλον τὴν καινοτομίαν.

Ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία, δὲν ἐπιέσθη ὑπ' οὐδενός, παρὰ μόνον ὑπὸ τοῦ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, καταστάνας Παποκαίσαρος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, (ᾶρα «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» Ἀθῆναι 1980, σελ. 85).

Αὐτός, ναί, ἐχρησιμοποίησε τὸ πολιτικόν τότε καθεστὼς διὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν Ἱεραρχίαν (ἂν αὐτὴ δύναται νὰ θεωρηθῆ Ἱεραρχία), νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ τὸν Παποκαίσαρα Χρυσόστομον Παπαδόπουλον νὰ ἐνεργῆ κατὰ τὸ δοκοῦν.

Πολύ περισσότερον καμμία σύγχυσις δὲν ἐπῆλθεν ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡμερολογίων ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1923 ἕως τοῦ Μαρτίου τοῦ 1924. (Αὐτόθι σελ. 40, 48, 87, 109). Ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. χρησιμοποιοῦμεν ἐπὶ 60 συναπτά ἔτη δύο ἡμερολόγια εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, τὸ νέον ὡς πολιτικόν καὶ τὸ παλαιόν Ἰουλιανόν ὡς Ἐκκλησιαστικόν καὶ καμμίαν σύγχυσιν δὲν ἔχομεν.

Λέγει ἐπίσης ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅτι: «Τὸ γεγονός ὅτι αἱ, μετὰ τὴν πρώτην, ἐξ ὑπόλοιποι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι δὲν προσέβησαν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου δὲν δύναται νὰ προβληθῆ ὡς πειστικὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῆς τοιαύτης διορθώσεως ἀπλούστατα διότι, μὴ ὑπάρχοντος τότε τοῦ μετέπειτα φανέντος Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ ἐν ταῖς κοινωνικαῖς τῶν Ἐθνῶν σχέσεσι, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀντιμετώπιζε ἐπιτακτικῶς τὴν ἀνάγκην τῆς διορθώσεως, καὶ δὴ καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ καὶ ἐκτάσει ἐνεφανίσθη αὕτη κατὰ τὸν κ' αἰῶνα».

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶναι ἀδίστακτος ὁ κ. Χριστόδουλος, ἰσχυριζόμενος τὴν ἀνωτέρω βλασφημίαν. Δὲν διστάζει δηλαδὴ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι δῆθεν ἡ καινοτομία θὰ υἱοθετεῖτο ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἂν εἶχεν τότε ἐφευρεθῆ τὸ νέον Παπικόν ἡμερολόγιον καὶ ἂν συνέτρεχον οἱ λόγοι τοῦ Κ' αἰῶνος!!!

Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἡ διαβρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ συνείδησις τοῦ κ. Χριστοδούλου; Δυστυχῶς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ εἰς τὰ ἰδικά του μέτρα καὶ τὰς Ἁγίας Συνόδους καὶ τοὺς Πατέρας.

Μυωπάζει ότι αἱ Ἁγία Οἰκουμενικά Σύνοδοι ἀντιμετώπισαν τότε τοὺς αἰρετικούς κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέκοψαν αὐτοὺς καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους τὸν συνεορτασμὸν καὶ τὴν συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν, ὀρίσαντες καὶ βαρῦτατα ἐπιτίμια, μυωπάζει ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ὁμόφρονές του εὐρίακονται εἰς τὸν ἀντίποδα τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Μυωπάζει ὅτι ὁ Νεοημερολογισμὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Πατέρων διὰ τοὺς ἰδίους λόγους καὶ ὅτι ὁ ἴδιος καὶ οἱ ἐπιβαλόντες αὐτὸν εἶναι ὄργανα τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ ὡς τοιοῦτοι ποδοπατοῦν τὰς ἀποφάσεις τῶν Πατέρων — Ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας — καὶ ἐνεργοῦν τὰ ὅλως ἀντίθετα, μηδεμίαν οἰκονομίαν ἀπολύτως ἔχοντες πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Εἰς τὴν σελίδα 18 τῆς διατριβῆς του τολμᾷ νὰ ἀποκαλύψῃ ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὴν οὐκοτίζει εἰς τὰς σελίδας ποῦ ἀκολουθοῦν.

Λέγει λοιπὸν εἰς τὴν σελίδα 18:

«Ἡ ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων προβληθεῖσα ἀντίδρασις ὠφείλετο καὶ εἰς ἀμύγαν αὐτῶν κατὰ τῶν προσηλυτευτικῶν καὶ ἐπεκτατικῶν βλέψεων τοῦ Παπισμοῦ εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν τῆς Ἀνατολῆς, δοθέντος ὅτι ὁ διαληφθεὶς Πάπας ἐπεδίωξε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθέν ἡμερολόγιον καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς λατινικῆς προπαγάνδας» (Αὐτόθι, σελίς 18).

Τὸ ἀνωτέρω εἶναι πράγματι ἀληθές. Ἀληθέστερον ὅμως εἶναι, ὅτι τὸ 1924 οἱ λόγοι οὗτοι εἶχον κορυφωθῆ, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς οφοδροτέρας ἀντιδράσεως καὶ ἀπορρίψεως τῆς παπικῆς καινοτομίας, ἐπεβλήθη αὕτη καιοαρπαρικῶ τῷ τρόπῳ ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Οἰκουμενιοῦ καὶ οὐχὶ ἄλλων λόγων, ὡς ψευδῶς καὶ παραπλανητικῶς ἰοχυρίζεται ὁ κ. Χριστόδουλος.

Εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1904, ἐτονίζετο ὅτι: «Ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου ἢ καὶ αὐτὴ εἰσέτι ἢ ἐλαφρὰ περὶ οὗτὸ καινοτομία, ἐκρίνετο ἄκαρπος καὶ ἀνωφελής, μὴ τὸ παράπαν δ' ἀναγκαία, ἐν ὧσιν καὶ τῶν σχετικῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων», ἀπεκλείετο δὲ «ἡ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοὺς συντρέχοντας κανονικοὺς λόγους κ.λ.π.» (αὐτόθι σελ. 37), ἄπασαι δὲ αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην (1904), «ἐτήρουν στάσιν ἐπιφυλακτικὴν, σοβαροῦς καὶ ὑπολογισίμους λόγους προβάλλουσαι κατὰ τῆς οἰσοδήποτε ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως (αὐτόθι σελ. 38).

Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος εἰς τὴν διατριβὴν του, εἰς τὴν σελίδα 40 καὶ ἀλλοῦ τονίζει, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐδέχετο τὴν παπικὴν καινοτομίαν διὰ λόγους προπαγανδιστικούς, ἐνῶ σήμερον εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ παπικὸν ἡμερολόγιον. Πῶς ἤλλαξαν τὰ πράγματα ἐντὸς ὀλιγοτέρων τῶν 20 ἐτῶν; Δυστυχῶς ὅλα τὰ ἀνέτρεψεν ὁ Οἰκουμενισμὸς.

Τὸ ὅτι οὐδεὶς λόγος ἐπέτρεπε τὴν εἰσαγωγὴν τῆς καινοτομίας, οἱ δὲ προβαλλόμενοι λόγοι ἦσαν ἀνύπαρκτοι, ἐνὸς μόνον ὑπάρχοντος, τοῦ Οἰκουμενιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὑπετάγησαν οἱ πάντες, μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 70/3046/3.1.1924 ἐγγράφου τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ζ', εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ἄλλων, λέγει πιεστικῶς:

«Οὐ διαφεύγει πάντως τὴν σύνεσιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἢ τε σπουδαιότητος τοῦ ζητήματος καὶ ἢ ἀνάγκη τῆς κατ' οἰονομήποτε τροπὸν ἐπιλήσεως αὐτοῦ. Καίτοι δὲ ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένην θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὅμως ἀπαραίτητον ὡσαύτως καὶ ἐπιβεβλημένην κρίνομεν τὴν συμφωνίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος...» (σελ. 107).

Ποιοι λόγοι υπαγορεύουν τόσον τυφλά τήν ἀπαίτησιν τῆς ἀλλαγῆς; Οὐδεὶς ἕτερος πλὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς θὰ ἀποδειχθῆ εἰς τήν συνέχειαν Πρὶν ὅμως παρουσιάσωμεν, δι' ἀδιασείστων στοιχείων, τοὺς λόγους τῆς ἀλλαγῆς, ὡς ἴδωμεν ποιοὶ εἶναι οἱ πρωταίτιοι τοῦ Νεοημερολογισμοῦ.

«Ἡ «διόρθωσις» ὑπῆρξεν ὑπαγόρευσις τῆς Μασωνίας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν σκοτίων δυνάμεων».

Τὸν ἀνωτέρω, ἐντὸς εἰσαγωγικῶν, τίτλων θέτει εἰς μικρὰν ἐνότητα τῆς διατριβῆς τοῦ ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ ἐναγωνίως προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὸ θέμα. Παραθέτομεν τήν ἐνότητα:

στ) Ἡ «διόρθωσις» ὑπῆρξεν ὑπαγόρευσις τῆς Μασωνίας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν σκοτίων δυνάμεων.

«Ὅτε Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπέχθησαν ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὡς μασῶνοι καὶ θιασῶται τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως, τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον σκοπὸς τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο, κατ' αὐτούς, «ὁ βαθμιαῖος παραιμερισμὸς τῶν διαφορῶν (μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν) διὰ τὴν ψευτοσυγκόλλησιν μετὰ τῆς πανσπεριίας τῶν αἰρετικῶν».

Οὗτοι, ὑπόλως συνωμοτήσαντες κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπέτυχον διὰ τῆς «διορθώσεως» τοῦ ἡμερολογίου, γὰρ προσδοποιήσωσι «τὴν ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας» γενόμενοι ὄργανα τῆς ἀγγλικανικῆς προπαγάνδας καὶ τῆς «ἀθέου ἐβραϊομασωνίας». Καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ συνήργησαν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς ἀφανισμὸν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον «τὸ ἐορτολόγιον ἐτέθη ὡς προφυλακὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ». Ἡ συστηματικὴ ἐπανάληψις τῶν ἐπιχειρημάτων τούτων ἐπὶ μίαν δλόκληρον ἡμερίαν, καὶ δὴ καὶ ἡ ἀνέριστος αὐτῶν ἀρνησις ἐκ πηγῶν τοῦλάχιστον ὑπόπτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτῶν, ὅτι ἡ ἐαυτῶν «Ἐκκλησία» εἶναι ἡ μόνη ἐπὶ γῆς ἀκαινοτόμητος καὶ ἀσπίλος, μαρτυρεῖ τὴν αὐθαίρετον ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄδολον συσχέτισιν τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων, τῆς «διορθώσεως» δηλονότι καὶ τῶν σκοτίων δυνάμεων, πρὸς τὸν σκοπὸν δημιουργίας ὑπὲρ αὐτῶν ἐντυπώσεων, καὶ ἐμφανίσεως τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς ὡς «τοῦ πρώτου φαινομενικῶς μικροῦ ἀνοίγματος» διὰ τὴν εἴσοδον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 διαρρεῖσασα μεγάλη χρονικὴ περίοδος, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ γενομένη «διόρθωσις» τοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶχε σχέσιν τινα πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν, ἐνῶ ἀναπόδεικτα παραμένουσι τὰ περὶ τῆς τεκτονικῆς ἰδιότητος τῶν δύο Πρωθιεραρχῶν. (Αὐτόθι σελ. 168—169).

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ὁ κ. Χριστόδουλος, προσπαθεῖ νὰ ἐμβάλῃ ἀμφιβολίας: α) Ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἦσαν ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Ἐβραϊομασωνίας καὶ β) ὅτι τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν τοῦ νέου Ἡμερολογίου δὲν τὴν ἐπέβαλον λόγοι Οἰκουμενιστικοί.

Ἄς ἴδωμεν πρῶτον ἂν ἦσαν μασῶνοι ἢ ἂν εἶχον σχέσιν καὶ ὑπῆρξον τὴν μασωνίαν καὶ τὸν Οἰκουμενισμὸν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, καὶ μετὰ βλέπομεν καὶ κατὰ πόσον λόγοι ἀπολύτως οἰκουμενιστικοὶ ἐπέβαλον τὸν Νεοημερολογισμὸν ὡς Οἰκουμενισμὸν.

Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἦτο Μασώνος

Παρά τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Χριστοδούλου, εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἦτο Μασώνος. Κατὰ τὸ περιοδικὸν τῶν Μασώνων «Πυθαγόρας - Γνώμων», οὗτος ἐγίνε μασώνος εἰς τὴν Στοὰν «Ἀρμονία» τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν 15ην Μαρτίου 1910, (βλ. «ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ», σελ. 49).

Ἐπὶ τούτου καὶ ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, εἰς τὸ Ὑπόμνημά του πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, τὴν 14.6.1929, λέγει σχετικῶς :

«Ὁ ἔπηλυσ οὗτος ἱκανοποιῶν ἀμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἑταίρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας φιλοδοξία τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμισιν τοῦ ἐγὼ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὤφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὑπάτα τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ...».

Καὶ ἐκ τοῦ «Τεκτονικοῦ Δελτίου», ἀριθ. 71, Ἰαν. - Φεβρ. 1967, παραθέτομεν:

«Ὁ Μελέτιος, μὲ τὴν τετράγωνη λογικὴν του, τὸ ἀνεξάρτητο καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ μικρότητες μυαλό του, δὲν εἶναι παράξενο ὅτι βρέθηκε ἔτοιμος νὰ δεχθῆ καὶ τὸ τεκτ. φῶς.

Τὴν πρώτην φοράν πού πέρασε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη (1906), γνωρίσθη μετέκτονες. Συνεζήτησε μαζί τους καὶ τοὺς ἐντυπωσίασε μὲ τὸ κριτικὸ καὶ εὐθύ του πνεῦμα, μὲ τίς γνώσεις καὶ τίς γνώμες του ἐπάνω εἰς διάφορα ἐγκυκλοπαιδικά, γενικά, ἐκκλησιαστικά καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα. Αὐτοὶ ἐνδιαφέρθησαν νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν καὶ τί εἶχε κάμει ἕως ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὅσα ἔμαθαν τοὺς παρακίνησαν νὰ τοῦ ὑποβάλουν, ἔντεχνα, τὴν δευτέρην φοράν πού ξαναβρέθηκε εἰς τὴν Πόλιν (1908), τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ τέκτων. Φαίνεται ὅτι, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, οἱ Τέκτονες ἐνέργησαν σωστά, ὥστε τὸ ἐρευνητικὸ καὶ φιλοπερίεργον πνεῦμα τοῦ Μελετίου, πού εἶχε ἕως τότε, πολλὰ ἀκούσει γιὰ τοὺς μασώνας εἰς τὴν Κύπρον καὶ ἀλλοῦ, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του νὰ τοῦ δώσουν πληροφορίας γιὰ τὸν Τεκτονισμόν, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀκουσε, ν' ἀποφασίσῃ, μὲ τὴν γνωστὴν δραστηριότητά καὶ ἀποφασιστικότητά του νὰ μιμηθῆ τὸ παράδειγμα τῶν ἀγγλῶν καὶ ἄλλων ξένων ἐπισκόπων καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γνωρίσῃ καὶ μιμηθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μυστήρια πού κρύβονταν εἰς τὸν Τεκτονισμόν!

Τὸν ἔφεραν τότε εἰς τὴν Στοὰν «Ἀρμονία», ὑπ' ἀριθ. 44 τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ζήτησαν ἀπὸ τὴν τότε Μεγάλην Ἀνατολήν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἄδειαν νὰ τὸν μυσήσουν καὶ ὅταν τὴν ἔλαβαν, ὁ Μελέτιος δέχθηκε καὶ τὸ τεκτονικὸν φῶς κατὰ τίς ἀρχὰς τοῦ 1909.

Παραμένει εἰς τὴν Πόλιν ἕνα χρόνον ἀκόμη καὶ μελετᾷ μὲ πάθος τὴν τεκτονικὴν διδασκαλίαν, πού τοῦ ἐπέτρεψε νὰ χαράξῃ μὲ πραγματικὰ τεκτονικὸν τρόπον, ὅλες του τίς πράξεις καὶ τὰ λόγια, ὅπως εἶδαμε κατὰ τὴν σύντομον ἐξιστόρησιν τῆς δράσεώς του. Σὲ κάθε περίπτωσιν, ἢ δικαιοσύνην καὶ οἱ πραγματικὰς τεκτονικὰς ἀρετὰς, θάλαγγε κανεῖς, φυσικὰ καὶ αὐθόρμητα τὸν ὠδηγοῦσαν εἰς τὴν πᾶν καὶ πᾶν νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὁ ἀδελφὸς Μελέτιος, μετὰ τὴν μύησίν του παρακολουθοῦσε τίς ἐργασίας καὶ τὴν δράσιν τοῦ Τεκτονισμοῦ παντοῦ ὅπου βρέθηκε εἰς τὴν πολυτάραχον ζωὴν του, καὶ οἱ περιστάσεις καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ ἐπέτρεπαν. Ὅλιγοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, πού σάν τὸν ἀδελφὸν Μελέτιον, δέχθησαν τὸν Τεκτονισμόν

καὶ τὸν ἕκαμαν βίωμά των. Καὶ ὑπῆρξε πραγματικὴ ἀπίλεια ὅτι τόσο γρήγορα ἀνακλήθηκε ἀπὸ τὸν Μ.Α.Τ.Σ. στὴν Αἰωνία Ἀνατολή, πρὶν δλοκληρώσῃ τὰ ἔργα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔστεφάνωσε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμον μας...».
(Νεοσημερολογισμός - Οἰκουμενισμός).

Εἶναι ἀρκετὰ αὐτὰ διὰ νὰ ἴδῃ καὶ πεισθῇ καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ κάθε ἄλλος, ἂν ἦτο ἢ ὄχι μασῶνος ὁ Μελέτιος. Πῶς ὅμως ἀποτολμᾷ ὁ μέγας οὗτος διδάκτωρ νὰ ἀποσιωπήσῃ ταῦτα καὶ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ μασῶνων; Τοῦτο μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἶναι Μασωνικὴ ἀλληλεγγύη... Μασῶνος ὅμως δὲν ἦτο μόνον ὁ Μελέτιος Μεταξάκης. Ἦσαν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν διαδόχων του ὡς ὁ Βασίλειος ὁ Γ', ὁ Ἀθηναγόρας, καὶ ὡς Μασῶνος παρουσιάζεται καὶ ὁ νῦν Δημήτριος, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰς ἀλληπαλλήλους κατηγορίας, σιωπᾷ ἐνόχως διότι τί δύναται νὰ εἴπῃ; Ἀρκεῖ βεβαίως ὅπου τὸν ἀνέχονται οἱ «ὀρθόδοξοι».

Ταῦτα ὅμως κατὰ τὸν νεοφανέντα διδάκτορα κ. Παρασκευαῖδη εἶναι «ἀναπόδεικτα».

Ἄς μᾶς εἴπῃ, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, δύναται ὁ κ. Παρασκευαῖδης δημοσίως νὰ ἀποκλείσῃ τὴν σχέσιν του (τὴν οἰανδήποτε σχέσιν του) μετὰ τῆς μασωνίας καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Δὲν ἦτο μασῶνος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος;

Ἐπομένως ὁ κ. Παρασκευαῖδης ἀμφισβητεῖ τὴν ιδιότητα τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ ὡς Μασῶνου, διότι, κατ' αὐτόν, κατὰ τὴν διαρρεύσαν 60ετίαν δὲν ἀπεδείχθη τοιοῦτόν τι! Τὸ δένδρον ἐκ τοῦ καρποῦ γινώσκεται. Καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἔστω καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι δὲν ἦτο Μασῶνος, ἐκ τῶν ἔργων του ἀποκαλύπτεται ὄργανον τῶν Μασῶνων⁽¹⁶⁾. Τὰ ἴδια τὰ ἔργα του βοοῦν, ὅτι, οὐδεὶς μασῶνος θὰ ἠδύνατο κάλλιον τοῦ Χρυσοστόμου νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ἔργον τῆς Μασωνίας καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς αὐτός τὸ ἐπέβαλεν.

Σύγχρονος ὅμως φωνὴ ἐξ Ἀγίου Ὁρους (1933) ἰδοῦ πῶς κατελέγει τὴν δήλωσιν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καθ' ἣν κατηγορηθεὶς ὡς Μασῶνος οὗτος ἐδήλωσεν, ὅτι δῆθεν δὲν εἶναι:

«Αὐτὸς ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν εἶναι πρόεδρος σωματείων, ἅτινα τὰ Μασωνικὰ σύμβολα φέρουν καὶ ἀποδεικνύεται ὄργανον ἀπαίσιον τῆς Μασωνίας. Καὶ ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν ἐπίσημον τῆς Ἱεραρχίας γνωμάτευσιν ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1933 κατὰ τῆς Μασωνίας ἀποφαίνεται, ὅτι «ὁ Μασωνισμὸς δὲν συμβιβάζεται ποσῶς πρὸς τὸν χριστιανισμόν, ἐφ' ὅσον εἶναι σωματεῖον μυστικόν, ἐνεργοῦν καὶ διδάσκον ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστῳ καὶ θεοποιοῦν τὸν ὀρθολογισμόν».

Τοῦτο πράττει διὰ νὰ συγκαλύψῃ μᾶλλον τὴν ἐνοχλήν του! Ἀποφαίνεται μὲν ἐναντίον τῆς Μασωνίας διὰ τοῦ λόγου, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ πᾶσαν ἐναντίον του ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης, συνεργεῖ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ μετὰ ζήλου τὸ πρόγραμμα αὐτῆς διὰ τοῦ ἔργου ἐφαρμόζει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης! Μήπως παρὰ τὴν ἀνωτέρω δήλωσιν του δὲν ἀνέχεται ψευδοϊεράρχας Μασῶνους καὶ δὲν συνεργάζεται μετ' αὐτῶν; Μήπως ἐνώπιόν του δὲν ἠνέχθη ἐντὸς Ὀρθόδοξων Ναῶν ἐν ὀνόματι τῆς Μασωνίας νὰ ἐκφωνοῦνται ἐπικήδειοι λόγοι εἰς θανόντα μέλη αὐτῆς, χωρὶς καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ; Μήπως δὲν ἀνέχεται καθηγητὰς τῆς Θεολογίας Μασῶνους, χωρὶς καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν νὰ δώσουν λίθελλον κατὰ τῆς Μασωνίας;

(16) Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ διὰ τὸν κ. Παρασκευαῖδην καὶ ἂν εἴπῃ ὅτι δὲν εἶναι μασῶνος, ὅμως τὰ ἔργα του εἶναι μασωνικὰ καὶ οἰκουμενιστικὰ ὡς τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου καὶ τῶν λοιπῶν Μασῶνων καὶ Οἰκουμενιστῶν.

Ποίαν λοιπόν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅταν τὰ πράγματα κηρύττουν τὸ ἐναντίον; Ποῖος ἐτάραξε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διήρесе τὴν Ὀρθοδοξίαν μετὸν νεωτερισμὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ἔργον τοῦ-
το τῆς Μασωνίας; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰσηγήθη τοῦτο εἰς τὴν Ἱεραρχίαν.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὰ πάντα ὑπὲρ τούτου ἐξεβίασε ἐν ὀνόματι τάχα τῆς προ-
όδου (;!!!) χάριν δῆθεν τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας (!!!), διότι δὲν ἔχει οὐ-
τος ἄλλην ἀποστολήν, παρὰ καθὼς θεδαιοῖ ὁ Σ. Κασσανδρείας, «νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ
ἀντορθόδοξον πρόγραμμα τοῦ συνεταίρου του Μεταξάκη πρὸς ἐπικράτησιν τῆς ἀπι-
στίας...».

Αὐτὰ κηρύττουν τὰ πράγματα!...» (Ἀποστασίας Ἐλεγχος, 1933).

Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος τυφλὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Θεωρεῖ ὡς ψόγον ὁ κ. Παρασκευαΐδης, τὴν κατὰ τῶν Μελετίου Με-
ταξάκη καὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου κατηγορίαν, ὡς τυφλῶν Οἰκου-
μενιστῶν, αὐτὸς δὲ θεωρεῖ τούτους ὡς «γνησίους ποιμένας» καὶ «Ὀρθο-
δόξους Ἱεράρχας».

Δύο τινὰ πρέπει νὰ εἰπῶμεν εἰς τὸν κ. Διδάκτορα. Πρῶτον ὅτι ἐκεῖνοι
οἱ Ἀγιορεῖται ἐπὶ τῶν ὁποίων συνετρίβη ἡ προδοσία, τὸ 1924 (ὄρα «Ἀ-
ποστασίας Ἐλεγχος»), ἐ γ ν ὡ ρ ι ζ ο ν τί ἔλεγον, ἦσαν ἐ λ ε ὑ θ ε ρ ο ι
καὶ εἶχον ζ ῶ σ α ν Ὀ ρ θ ὄ δ ο ἔ ο ν σ υ ν ε ἰ δ ῆ σ ι ν. Καὶ δεύτερον
φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι στερεῖται ὄλων τούτων ὁ κ. Παρασκευαΐ-
δης, καὶ διὰ τοῦτο καταφρονεῖ καὶ τοὺς Ἀγιορεῖτας καὶ καταφέρεται κατ'
αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν κυριολεξίαν ἀπεγύμνωσαν καὶ ἀπεκάλυψαν τὰς
ἀσχημίας τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Αἱ πηγαὶ τῶν Ἀγιορευτῶν καὶ ἡμῶν δὲν εἶναι ὑποπτοί, ὡς ἰσχυρίζε-
ται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἀλλὰ ὑποπτος εἶναι ὁ ἴδιος ὡς Οἰκουμενιστῆς
καὶ ὑπερασπιστῆς Μασώνων. Θὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κ. Παρασκευαΐδην,
ὅτι ὁ Μεταξάκης καὶ ὁ Παπαδόπουλος ἦσαν τυφλὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμε-
νισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ εἰσαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ν ε ο η μ ε ρ ο λ ο γ ι τ ι σ μ ὁ ς
εἰσήχθη ὡς Οἰκουμενισμὸς.

Ἡ ὑπὸ τῆς μάστιγος τῆς παπικῆς οὐνίας⁽¹⁷⁾ δοκιμαζομένη κατὰ τὸν
16ον αἰῶνα Ἐκκλησία ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα καὶ ἀντιμετώπισεν τὴν λύμην
ταύτην, προφυλάξασα οὕτω τὸν πιστὸν λαόν. Οὕτως ἐρμηνεύεται ἡ αὐ-
στηρὰ στάσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ. Ταῦτα ὁ-
μως ἰσχύουν μέχρι τὸν παρελθόντα αἰῶνα κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην καὶ
τοὺς ὁμόφρονάς του.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς αἵρέσεως
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς προσχωρήσεως εἰς αὐτὸν Πατριαρχῶν καὶ λοι-
πῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, τὰ πράγματα «ἤλλαξαν»! Ἡ ὀρθὴ θέ-
σις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν αἵρέ-
σεων, ἐγκαταλείπεται καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ὑφίστανται προοδευτικῶς ἀμβλυν-
σιν τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως, ἐγκαταλείπουν τοὺς Πατέρας, ἀναγνω-
ρίζουν ὡς Ἐκκλησίας τὰς αἵρέσεις, ἀμφισβητοῦν τὴν μοναδικότητα τῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ζητοῦν ἔνωσιν ἐν ἀγάπῃ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ πίστει

(17) Ἡ Παπικὴ Οὐνία ἐπεχείρησε διὰ μέσου τῶν αἰῶνων νὰ καταφάγῃ τὴν Ὀρθό-
δοξον Ἐκκλησίαν, εἴτε μετὰ πολιτικοστρατιωτικὰς ἐνεργείας (Σταυροφορίαι), εἴτε μετὰ λη-
στρικὰς ψευδοσυνόδους (Λυῶνος, Φερράρας, Φλωρεντίας), εἴτε μετὰ πάσης φύσεως ἄλλας
προπαγάνδας (νοσοκομεῖα, ἱδρύματα, σχολεῖα, κλπ.).

κλπ. Τὴν ἀπαρχὴν δὲ τῆς ἐνώσεως ταύτης εἶδον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἦτοι εἰς τὸν συνεορτασμὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὁμως κατ' ἐντολὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ συμφώνως πρὸς τὴν σκοπιμότητα τῆς ἐργασίας τοῦ, ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ Νεοημερολογισμὸς δὲν ἔχει σχέσιν τινα πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν⁽¹⁸⁾, οὐδὲ οἱ εἰσαγαγόντες αὐτὸν εἶχον σχέσιν μὲ Μασωνισμὸν καὶ Οἰκουμένισμὸν, ὡς κατ' αὐτὸν ἀποδεικνύει ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι σήμερον διαρρεῦσασα μεγάλη χρονικὴ περίοδος!!!

Ἴδου «θεολόγος», «ἐπίσκοπος», «ἐπιστήμων», «ἐρευνητής», «διδάκτωρ» κλπ. Τοιοῦτοι νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ θεολόγοι, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἐρευνηταί... τότε δὲν θὰ ἐχρειάζετο καμμία σκοτεινὴ δύναμις νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἄς ἴδωμεν ὁμως συστηματικῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἂν δηλαδὴ ἔχει σχέσιν ὁ νεοημερολογισμὸς μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸν.

(18) Συνιστᾶται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ μελετήσῃ τὸ βαρυσήμαντον διβλίον τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ π. Παύλου Κυπρίου «**ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ**», Ἀθῆναι 1982, ἔκδοσις «Κ.Γ.Ο.».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Α΄ Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

Τὸ ὅτι τὸ πρῶτον ἐπίτευγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὁ Νεοημερολογισμὸς δὲν εἶναι ἀυθαίρετος καὶ ἄδικος ἰσχυρισμὸς, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία προκύπτει σαφῶς καὶ ἀδιάστως ἐξ ἐπισήμων καὶ ἀδιαμφισβητήτων πηγῶν.

Τοιαύτη ἐπίσημος καὶ ἀδιαμφισβήτητος πρώτη πηγή εἶναι ἡ προαναφερθεῖσα περιβόητος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920. Διὰ τῆς ἐν λόγω Ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ἐπιχειρεῖται ἡ διεϊσδυσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς μεγάλην κλίμακα.

Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη διὰ μὲν τὸν Οἰκουμενισμὸν εἶναι τὸ «Εὐαγγέλιον», εἶναι τὸ «Πηδάλιον», εἶναι ἡ «Παράδοσις» των, διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὅμως εἶναι τὸ ἀντιευαγγέλιον, εἶναι τὸ ἀντιπηδάλιον, εἶναι ἡ ἀντιπαράδοσις, εἶναι ἡ αἵρεσις, εἶναι ἡ παναίρεσις, τὴν ὁποίαν κατευθύνει ὁ ἀντίχριστος. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, εἰς ἀπλὴν διάλεκτον, εἰς τὰ κύρια σημεῖα τῆς λέγει τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπευθύνεται κατ' ἀρχὴν «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας», ἤτοι τὰς Ὁρθοδόξους καὶ τὰς αἰρετικάς, τὰς ὁποίας ἀδιακρίτως ὀνομάζει «Ἐκκλησίας Χριστοῦ»! Καὶ μόνον ἀπὸ τὸ «πρὸς» αὐτὸ ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ ὅτι ἐδέχθησαν οὗτοι τὴν αἰρετικὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς.

2) Λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως φρονεῖ, ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὰς αἰρετικάς δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰς δογματικὰς διαφοράς! Ἀντιθέτως δὲ εἶναι ἐπιβεβλημένη! Ἄν δὲ μερικοὶ ἀντιδράσουν εἰς τὴν ἔνωσιν, τότε εἰς τὴν ἀρχὴ ἡ ἔνωσις θά παρουσιασθῇ ὡς ἀπλὴ σχέσις καὶ ἔτσι θά παραμερισθοῦν αἱ ἀντιδράσεις ἀπὸ τοὺς «θρησκολήπτους».

3) Ὄνομάζει «ἀδελφὰς καὶ σεβασμίας Ἐκκλησίας», τὰς διαφόρους αἵρέσεις τῆς Δύσεως.

4) Προσδιορίζει τὰς δύο προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις μὲ τοὺς αἰρετικούς.

Αὗται εἶναι:

α) Νὰ μὴν βλέπουν οἱ Ὁρθόδοξοι τοὺς αἰρετικούς μὲ δυσπιστίαν καὶ δυσφορίαν, ἀλλὰ νὰ βλέπουν αὐτοὺς ὡς εἰλικρινεῖς καὶ νὰ τοὺς ἔχουν ἐμπιστοσύνη....

β) Νὰ ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἰρετικῶν, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ θεωρῆται, ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ αἰρετικῶν, ἀλλὰ νὰ δέχωνται τὰς αἵρέσεις ὡς συγγενεῖς (ἀδελφοῦλες) καὶ ὅτι προῆλθον ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ εἶναι σῶμα Χριστοῦ καὶ ἔχουν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ!!!

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη κατονομάζει μὲ ποίας μεθόδους ἢ τρόπους θά δυνηθῇ νὰ ἐπέλθῃ ὑπούλως ἡ ἔνωσις. Μεταφέρμεν εἰς ἀπλὴν πάλιν διάλεκτον:

1) Διὰ τοῦ συνεορτασμοῦ:

Θά βροῦμε, λέγει, ἓνα καινούργιο ἡμερολόγιο, ὥστε νά ἐορτάζουμε μαζί τὰς ἐορτάς. Αὐτό θά εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα διὰ τὴν «Παγχαριστιανικὴν ἔνωσιν».

2) Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων καὶ μὲ τὰς αἰρετικὰς Ἐκκλησίας ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὰς Ὁρθοδόξους.

3) Διὰ τῶν θεολογικῶν Σχολῶν.

Θά βοηθήσουν, λέγει, αἱ θεολογικαὶ σχολαὶ διότι θά ἐπικοινωνοῦν οἱ Καθηγηταὶ τῶν μὲ τὰς «Θεολογικὰς σχολὰς τῶν αἰρετικῶν» καὶ θά ἀποστέλλωνται οἱ σπουδασταὶ μας εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῶν αἰρετικῶν, καὶ τὰνάπαλιν ἔθ' δεχόμεθα τοὺς αἰρετικούς διὰ σπουδὰς εἰς τὰ ἰδικὰ μας Πανεπιστήμια.

4) Διὰ τῶν συνεδρίων:

Θά συγκαλῶνται συνέδρια μὲ ὀρθοδόξους καὶ αἰρετικούς, μὲ θέματα ὄχι δογματικά. Αἱ διαφοραὶ εἰς τὰ θέματα πίστεως, θά ἐξετάζωνται ψυχρὰ καὶ ἀπλῶς ἀνὰ ἱστορικὰ γεγονότα, θά σέβεται δὲ ἡ μία Ἐκκλησία τῆς ἄλλης τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα. Θά δίδωμεν ἀμοιβαίως τοὺς ναοὺς μας καὶ τὰ νεκροταφεῖα εἰς τοὺς αἰρετικούς καὶ θά κανονίσουμε νά γίνωνται μικτοὶ γάμοι, δηλαδὴ ὀρθόδοξοι μὲ αἰρετικούς. Καὶ θά ἔχωμεν κοινὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν.

Παραθέτομεν τὸ ἀκριβές κείμενον τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου, ὡς τοῦτο ἐξετυπώθη ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν τυπογραφείων:

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐν καθαρᾷ καρδίας ἀλλήλους
ἀγαπήσατε ἐκτενῶς».

(Α' Πέτρ. 1, 22)

καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία φρονούσα διὰ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καὶ διὰ τοιαύτη τις προσέγγις τὰ μάλα ἐστὶν εὐκταία καὶ ἀναγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἰς τε τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἐκάστης τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος καὶ εἰς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτὲ, σὺν Θεῷ, καὶ εὐλογημένης ἐνώσεως, ἔκρινε τὸν παρόντα καιρὸν τὰ μάλιστα πρόσφορον πρὸς ἀνακίνησιν καὶ ἀπὸ κοινοῦ μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εἰ γὰρ καὶ ἐν τούτῳ ἐνδέχεται ἵνα προκύψωσι καὶ παρεμβληθῶσιν αἱ ἀπὸ τῶν παλαιῶν προλήψεων καὶ ἔξεων ἢ καὶ ἐξ ἀξιώσεων δυσχέρειαι, αἱ τοσάκις τέως τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως ματαιώσασαι, ὅμως κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, περὶ ἀπλῆς τὸ κατ' ἀρχὰς προκειμένου συναφείας καὶ προσεγγίσεως, αἱ δυσχέρειαι αὗται εἰσὶν πάντως ἥττον σπουδαῖαι, ἀγαθῆς δὲ ὑπαρχούσης θελήσεως καὶ διαθέσεως οὔτε δύνανται οὔτε ὀφείλουσι κώλυμα ἀποτελέσαι ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνυπέρβλητον.

Ὅθεν τὸ πρᾶγμα ἡμεῖς γε καὶ κατορθωτὸν καὶ εἰπὲρ ποτε εὐκαιρον ἐπὶ τῇ συγτελεσθείᾳ γυν' ἐπ' αἰσίοις συμπήξει τῆς Κοινωνίας

τῶν Ἐθνῶν ὑπολαμβάνοντες, προαγόμεθα θαρρούντως ἐκθεῖναι ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις τὰς σκέψεις καὶ τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν τὴν προσέγγισιν ταύτην καὶ συνάφειαν ἐννοοῦμεν καὶ δυνατὴν ὑπολαμβάνομεν, μετὰ πόθου ἐκζητοῦντες καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τε κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἀπανταχοῦ σεβασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Νομίζομεν τοίνυν ἡμεῖς, ὅτι δύο τὰδε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτευξίν τῆς τοιαύτης ἐφετῆς καὶ ὠφελίμου προσεγγίσεως συντελέσαι καὶ ταύτην κατεργάσασθαι καὶ ἐκδηλοῦν δύνανται.

Καὶ πρῶτον ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον ὑπολαμβάνομεν τὴν ἄρσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καὶ δυσφορίας μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, προκαλουμένης ἐκ τῆς παρά τισιν ἐξ αὐτῶν παρατηρουμένης τάσεως εἰς τὸ σαγηνεῦσαι καὶ προσηλυτίσαι ἄλλων ὁμολογιῶν ὁπαδοῦς. Οὐδεὶς γὰρ ἀγνοεῖ τί καὶ σήμερον συμβαίνει δυστυχῶς πολλαχοῦ, ἐπὶ διασπάσει τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐν Ἀνατολῇ, νέων οὕτω θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν παρ' αὐτῶν τῶν ὁμοθρήσκων ἐπιφερομένων αὐταῖς, καὶ οἷαν μεγάλην, ἀντὶ τοῦ μηδαμινοῦ ἀποτελέσματος, προκαλεῖ ἀπέχθειαν καὶ ὀξύτητα ἀντιθέσεως ἢ τάσε; αὕτη τινῶν εἰς τὸ προσηλυτίζειν καὶ σαγηνεῦειν τοὺς ὁπαδοῦς; τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

Οὕτω δὲ τῆς εἰλικρινείας κατ'τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸ παντὸς ἀποκηθισταμένης μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἰα ἀναζωπυρωθῆ καὶ ἐνισχυθῆ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ «συγκληρονόμους καὶ σωσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ» (Ἐφεσ. 3, 6). Ὑπὸ τῆς ἀγάπης γὰρ ἐμπνεόμεναι αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι καὶ ταύτην προτάσσομαι ἐν ταῖς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεσι καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς σχέσεσι, τὴν μὲν διάστασιν ἀντὶ τοῦ ἐπεκτείνειν καὶ αὐξάνειν ὡς οἶόν τε συντομεῦσαι καὶ σμικρῦναι δυνήσονται, διὸ τῆς διεγέρσεως δὲ τακτικοῦ φιλαδέλφου ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς καταστάσεως, τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς εὐεξίας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διὰ τῆς σπουδῆς εἰς τὸ παρακο-

λουθεῖν τοῖς παρ' αὐταῖς συμβαίνουσι καὶ ἀκριβέστερον γνωρίζειν τὸ κατ' αὐτάς καὶ διὰ τῆς προθυμίας εἰς τὸ τείνειν ἐκάστοτε ἀμοιβαίως χεῖρα βοήθεια; καὶ ἀντιλήψεως, πολλὰ τὰ ἀγαθὰ εἰς δόξαν καὶ εἰς ὄφελος ἑαυτῶν τε καὶ τοῦ χριστιανικοῦ σώματος ἐπιτελέσουσι καὶ κατορθώσουσι.

Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διαθέσει; ἐκφρίνεσθαι καὶ τεκμηριουῖσθαι εἰδικώτερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἔξῃς: α'.) διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, β'.) διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτᾶς, ἐν αἷς εἴθισται, καὶ ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι, γ'.) διὰ τῆς οἰκειότερας συσχέτισεως τῶν ἐκασταχοῦ εὐρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, δ'.) διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἐκάστη Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων, ε'.) διὰ ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, ς'.) διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζητημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος, ζ'.) διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἑδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς, η'.) διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἡθῶν καὶ ἐθίμων, θ'.) διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἰκῶν καὶ κοιμητηρίων διὰ τὰς κηδεῖας καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἐν τῇ ξένη ἀποθνησκόντων ὁπαδῶν τῶν ἑτέρων ὁμολογιῶν, ι'.) διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων, ι'.) διὰ τῆς πρόφρονος τέλους ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίοις.

Ἔσται δὲ ἡ ἀνύποπτος καὶ ζωηροτέρα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας συνάφεια καὶ ἄλλως ὑπὲρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος χρήσιμος καὶ ὠφέλιμος, ὅτι παντοῖοι κίνδυνοι οὐχὶ ἤδη ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τῇ ὁλότητι αὐτῶν ἐπαπειλοῦσιν, ὡς

αὐταῖς ταῖς βάσει τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ αὐτῇ τῇ συστάσει τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς καὶ κοινωνίας ἀντιφερόμενοι. Ὁ γὰρ ἄσπι λήξας φοβερός παγκόσμιος πόλεμος, ὡς ἐτεκμηρίωσε πλείστα τὰ ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανικῶν λαῶν νοσηρὰ καὶ ἀπεάλυψε μεγάλην πολλάκις ἔλλειψιν σεβασμοῦ καὶ πρὸς αὐτὰ ἔτι τὰ στοιχεῖα τοῦ δικαίου καὶ τῆς φιλανθρωπίας, οὕτως ἐδδίνωσε μὲν τὰς ὑπαρχούσας, ἠνέφξε δὲ καὶ ἄλλας νέας πληγὰς πρακτικωτέρας, ὡς εἰπεῖν, φύσεως, καθ' ὧν πολλὴ εἰκότως ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ μέριμνα ἀπὸ μέρους πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ δὲ ὁσημέραι εὐρυτέρας διαστάσεις λαμβάνων ἀλκοολισμὸς, ἡ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐξωραΐσεως τοῦ βίου καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς θριαμβεύουσα περιττὴ πολυτέλεια, ἡ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ἐλευθερίας καὶ χειραφετήσεως τῆς σαρκὸς μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καὶ ἡδυπάθεια, ἡ ὑπὸ τὸ εὐστημον ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς καλλιέργειας τῶν ὡραίων τεχνῶν ἀκολασταίνουσα ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ, τῷ θεάτρῳ ἢ καὶ τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεωδῶν, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπιφόβους καὶ ταῦτα δημιουργοῦντα κινδύνους τῇ συστάσει τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, εὐκαιρὰ ἀποτελοῦσι ζητήματα δεκτικὰ καὶ χρήζοντα τῆς ἀπὸ κοινου μέλει καὶ συνεργασίας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Οὐδὲ ὀφείλουσι τέλος αἱ τῷ ἁγίῳ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ κομῶσαι Ἐκκλησίαι Αὐτοῦ ἀνημονεῖν καὶ ἀμελεῖν ἐπὶ πλεον τῆς περὶ ἀγάπης μεγάλης καὶ καινῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ καὶ ὑστερῆσαι σήμερον θλιβερῶς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες τὸ πνεῦμα ἀκριβῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς διδασκαλίας ἐφαρμόζουσαι τοῦ Χριστοῦ, συνέπηξαν ἤδη ἐπ' αἰσίοις τὴν Κοινωνίαν λεγομένην τῶν Ἐθνῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου καὶ καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης καὶ συμπνοίας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

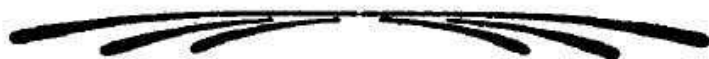
Διὰ ταῦτα πάντα, ἡμεῖς τε ποθοῦντες καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας συμμεριζομένας νομίζοντες τὴν σκέψιν καὶ γνώμην ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συμπήξεως τοιαύτης τινὸς τοῦλάχιστον τὸ κατ' ἀρχὰς συναφείας καὶ κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως δηλωθῇ ἡμῖν ἀπαντητικῶς ὑφ' ἐκάστης ἢ κρίσις καὶ γνώμη αὐτῆς, ἵνα οὕτω, καθορι-

ζομείου ἀπὸ κοινῆς συγκαταθέσεω; καὶ ἀποφάσεω; τοῦ πράγματος, χωρήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ ἀσφαλῶ; εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ οὕτως ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅτι ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστὸς, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους, τὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ.» (Ἐφεσ. 4, 15).

Ἐν τοῖ; Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεω; κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακκοσμοῦ εἰκοστοῦ σωτηρίου ἔτους.

Ἄ Ο Τοποτηρητῆ; τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεω; † Μητροπολίτης Προύσης Δωρόθεο;

- † Ἄ Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Κυζίκου Κωνσταντῖνο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Ἀμασειᾶ; Γεράκινο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Πισιδείας Γεράσιμο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Ἀγκύρας Γερβάσιο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Αἴνου Ἰωακείμ;
- † Ἄ Μητροπολίτης Βιζύης Ἀνθίμο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Σηλυβρίας Εὐγένιο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Τυρολόης καὶ Σερεντίου Χρυσόστομο;
- † Ἄ Μητροπολίτης Δαρδανελλείων καὶ Λαμψάκου Εἰρηναίο;

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη μετὰ καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλὰ ἐκτυπομένη, καὶ εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Ρωσικὴν, ἀποσταλήσεται τοῖς Προέδροις καὶ Ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, διανεμηθεσομένη καὶ εἰς τινὰ τῶν ἐπισήμων κέντρων καὶ σωματείων, ὅσα δύνανται νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ποθητὸν σκοπὸν».

Παρά ταῦτα ὁμως, ὁ ἐρευνητὴς κ. Παρασκευαΐδης ἐθελοτυφλῶν ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν!!! Ἀσφαλῶς ὑποτιμᾷ καὶ δὲν σέβεται οὐδένα ὁ κ. Παρασκευαΐδης, διότι τὸ ὀλιγώτερον τὸ ὁποῖον προκύπτει ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἐπίσημον κείμενον εἶναι ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι Οἰκουμενισμὸς.

Β' ΠΩΣ ΕΙΔΟΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ 1920

Ὁ προωθητὴς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων, ἀρχηγὸς τῆς «Σουηδικῆς Ἐκκλησίας», «Ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλας Νάθαν Σόηδερμπολ, δηλοῖ:

«Ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχε ποτέ μεγαλυτέραν ἀποστολὴν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν» ἐπιλέγει! «Ἡμῶν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἐνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἣν οὗτος ἀπέλυσε κατὰ τὸ 1920 πρὸς ὅλους τοὺς πιστούς». (Βλ. «Ν.Οί.» σελ. 35).

Καὶ σύγχρονος ἐπίσημος Προτεστάντης συγγραφεὺς, παρατηρεῖ διὰ τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην:

«Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην (περὶ τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἡ περιφημὸς Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ὑπὴρξεν ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μίαν ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Βεβαίως, αἱ δύο αὐταὶ ἐκκλησιολογικαὶ ἀντιλήψεις συνυπάρχουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουσαι οὕτω εἰς αὐτὴν πλείονα τοῦ ἐνὸς ρεύματα. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται (οἱ αἰρετικοὶ) νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα κατανοήσεως διὰ τὰς παρατηρουμένας αὐτὰς ἀντινομίας εἰς τὰς θέσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἐναντι τῶν ἑτεροδόξων».

Εἶναι ἄπειρα τὰ ἐγκώμια τῶν αἰρετικῶν καὶ «Ὁρθοδόξων» Οἰκουμενιστῶν, διὰ τὴν ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιον.

Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν χαρακτηριστικῶς, δῆλωσιν τοῦ μεγάλου Οἰκουμενιστοῦ, τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Θυατείρων Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, ὁ ὁποῖος λέγει:

«Ἡ Ὁρθοδοξία ἐξῆλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφημοῦ Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως

καὶ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Παγκόσμιου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅλη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρημιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας». (Βλ. «Ν.Οί.», σελ. 36).

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Μελ. Μεταξάκης καὶ Χρυσόστ. Παπαδόπουλος, οἱ ὅποιοι ἀνῆλθον ἀντιστοίχως εἰς τοὺς θρόνους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς Οἰκουμενισταί, τὰ αὐτὰ εἶπον ἀμφότεροι εἰς τοὺς ἐνθρονιστηρίους λόγους των. Εἰς ἐπίσημον προτεσταντικὸν κείμενον ἀναφέρεται:

«Ἡ Α. Παναγιότης ἐπανειλημμένως καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτῆς λόγον ὑπεσχέθη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἔνωσιν μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας...».

Ἄλλὰ καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, φανερῶν καὶ αὐτὸς ποίων ἐγένετο «ἀρχιεπίσκοπος» καὶ τίνων ἐνεργείαις ἐγένεν ἡ ἀναρρίχησίς του, ὧν καὶ τὰ σχέδια προῦθει, ἤδη εἰς τὸν «ἐνθρονιστήριον λόγον» του διεκήρυσσε :

«Δέον νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη... Ζητοῦντες δὲ τὴν ἔνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον, πρὸ παντός νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἐνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων αὐτοκεφάλιων Ἐκκλησιῶν, τὸν συντονισμό τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς κοινότητας... Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι ἀναγκαῖα προϋπὸθεσις ἢ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἔνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἔνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἣτις ἄλλως τε, δύναται νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἔνωσιν τὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην...» (Αὐτόθι σ. 60).

Τέλος, τὸ 1919, ὁ Σελευκείας Ἀνθιμος, (μετέπειτα Θυατείρων), εἰς σχετικὴν ἔκθεσιν ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ὁποίαν συμμετεῖχεν, διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, εἶπεν:

«Ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου προτείνει ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδένα κοινωνικὸν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν... Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον, κατ' αὐτόν. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν διαφωνεῖ ὁ Μητροπολίτης πρ. Καισαρείας...».

Ἴδου διατί οἱ Γ.Ο.Χ. ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιόν! Διότι ὁ Νεοημερολογισμὸς εἶναι Οἰκουμενισμὸς, εἶναι αἵρεσις, εἶναι συνεχὲς ἀδίκημα κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον συνεχῶς κλιμακώνεται. Ὑψηλῆς δουλικῶς αὐτοῦ τοῦ σατανικοῦ κατασκευάσματος ἀνεδείχθη μὲ τὴν ψευδοδιατριβὴν τοῦ ὁκ. Παρασκευαΐδης καὶ οἱ Καθηγηταί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, οἱ ὅποιοι τὴν ἐνέκριναν.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Νεοημερολογισμὸς εἶναι σατανικὸν κατασκευάσμα καὶ ἐπεβλήθη διὰ τὸν Οἰκουμενισμὸν.

Ἄλλο σημερινὸν κείμενον εἶναι τὰ Πρακτικὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ δαιμονιώδους ληστρικοῦ συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς 10ης Μαΐου τοῦ 1923, ὑπὸ τὸν μασῶνον καὶ αἰρεσιάρχην Μελετίου Μεταξάκη.

Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν Πρακτικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεών του, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 3.2.1923 ὑπ' ἀριθ. 872 ἐγγράφου τοῦ Μελετίου Μεταξάκη. Εἰς αὐτὸ ἀνακοινώνει τὴν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου καὶ τονίζει ὅτι κύριον θέμα αὐτοῦ εἶναι τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ εἰσαχθῇ «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἐορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν Γέννησιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν». Ἡ παγχριστιανικὴ ἐνότης (= παναιρετικὴ ἐνότης) λοιπὸν ἐνδιαφέρει καὶ τίποτε ἄλλο! Ἄλλὰ ἄς παρακαλουθῆσωμεν αὐτὸ τὸ συνέδριον.

Γ' ΤΟ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
«ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ» ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
(10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923)

Τὸ Πανορθόδοξον δῆθεν Συνέδριον τοῦ 1923, ἤρξατο τὰς ἐργασίας του τὴν 10ην Μαΐου, πλὴν ὅμως δὲν προσῆλθον ἀντιπρόσωποι ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀπουσίαζον χαρακτηριστικῶς (ἐκ τοῦ Συνεδρίου) τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, γεγονός ὅπερ ἐκ τῶν προτέρων καταδικάζει τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον νὰ παραμείνῃ, ἐφ' ὅσον συνέχισεν τὰς ἐργασίας του, ὡς ἐν παράνομον καὶ ληστρικὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἐπείγεται νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἄλλας καινοτομίας πλὴν τῆς Ἡμερολογιακῆς.

Πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἐν πανικῷ ὁ Πατριάρχης Μελέτιος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2001 τηλεγραφήματός του πρὸς τὸν Ἀθηνῶν, ἀναφέρει τὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἀπόφασίν του, περὶ ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν του νὰ προσέλθουν καὶ αἱ ἄλλαι τρεῖς Ἐκκλησίαι: Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λαβοῦσα γνῶσιν τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος ἀποφασίζει «ν' ἀναθέσῃ τῷ Ἀθηνῶν Χρυσοστόμῳ, ἵνα ἐνεργήσῃ παρὰ τῆ Κυβερνήσει, ὅπως συντελέσῃ αὕτη, ἵνα καὶ τὰ τρία Πατριαρχεῖα μετὰσχῶσι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ἀφοῦ τὸ ζήτημα τῆς διευθετήσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐπείγει καὶ ἡ ἀποχὴ αὐτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ αὐτήν» (Θεοκλήτου Στράγκα Ἱστορία Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, Τόμος Β', σελ. 1145, Ἀθῆναι 1970).

Παρά ταῦτα ὅμως, τὴν 10ην Μαΐου ἡμέραν Πέμπτην, ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου.

Παρόντες ἦσαν: Ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Καλλίνικος καὶ ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης κ. Βασίλειος Ἀντωνιάδης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου καὶ Χοτίνης Ἀναστάσιος, μετὰ τοῦ παρεπιδημοῦντος εἰς Κων)πολιν Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεωτίδων Νήσων καὶ Βορείου Ἀμερικῆς Ἀλεξάνδρου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας.

Ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας Γαβριὴλ μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῆς Μηχανικῆς ἐν τῷ Παν)μίῳ Βελιγραδίου Δρος Μιλούτιν Μιλάνκοβιτς, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας.

Ὁ Μητροπολίτης Νικαίας κ. Βασίλειος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου.

Ὁ Μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰάκωβος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Παν)τος Ἀρχιμ. Ἰούλιος Σκριμπάν μετὰ τοῦ Γερουσιαστοῦ κ. Πέτρου Δραγίτς, ὡς τεχνικοῦ Συμβούλου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας.

Καθήκοντα Γραμματέως ἐτέλει ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γερμανός.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω 6 Μητροπολιτῶν οἱ 4 ἦσαν Μασῶνοι! ἦτοι ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος, ὁ Νικαίας Βασίλειος καὶ ὁ Δυρραχίου Ἰάκωβος.

Ἐπομένως, πρόκειται περὶ συνεδρίου παρανόμων καὶ δούλων τῆς Ἐβραϊομασωνίας. Αὐτὸ ὅμως τὸ Συνέδριον ἀπεφάσισε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὴν «Παγχριστιανικὴν ἐνότητα» (= Παναιρετικὴν ἐνότητα).

“Ας μὴ διερωτῶνται, λοιπόν, οἱ εὐλαβεῖς νεοημερολογῖται, διατί ἔφθασεν ὁ Νεοημερολογισμὸς σήμερον εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀλλὰ ἄς ἴδουν ποῖοι τοὺς ὠδήγησαν μέχρις ἐδῶ, καὶ ποῖοι τοὺς κρατοῦν εἰς τὸ σκότος.

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι εἰς τὴν ἐναρκτήριον προσφώνησίν του ὁ Μελέτιος Μεταξάκης θρασυτάτα εἶπεν διὰ τὸ θέμα τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου:

«Τὴν ἐνότητα διατηρηθεῖσαν ἐπὶ δεκατρεῖς συναπτοὺς αἰῶνας διέσπασεν ἀπὸ τριῶν καὶ ἡμίσεως αἰώνων ἢ μονομερῆς ἀπόφασις τοῦ Ἀρχηγοῦ μιᾶς μεγάλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύομεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημεῖω τούτῳ» (19).

Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι μετὰ τὸν Οἰκουμενικὸν τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Μητροπολίτης Δυρραχίου, ὅστις προκατολαβὼν τὸ Συνέδριον διὰ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς ὀλομελείας τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἰσηγεῖτο τὴν ἀλλαγὴν, καταθέτει καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, μεθ’ ὃ πάλιν ὁ Πατριάρχης λαμβάνει τὸν λόγον καὶ ἀποφαίνεται μετ’ ἄκρας ἰκανοποιήσεως:

«Ἴδου μία πρότασις συγκεκριμένη. Ὑπάρχει ἄλλη τις;» (Πρακτικὰ καὶ ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων) πόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου 10 Μαΐου — 8 Ἰουνίου 1923, ἐν Κων) πόλει 1923, σελ. 17, 18).

Κατόπιν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου Γαβριὴλ (μὴ μασῶνος), ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπεν:

«... Δὲν κηρύσσομαι ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ ἦτο ἄνευ ἐπιρροῆς καὶ ζημιῶν καὶ διὰ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τῶν ἡμετέρων Χριστιανῶν. ἀλλὰ καὶ καθόλου διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας». (Αὐτόθι σελ. 19).

Ἀκολουθῶς ὁ Μελέτιος προκαταλαμβάνων τοὺς συνέδρους του, ἐνῶ οὐδεὶς ἀκόμη εἶχεν ὀμιλήσει εἰ μὴ μόνον ὁ Δυρραχίου, λέγει ὅτι πρόκειται περὶ διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ ἐπάγεται:

«Πάντες μένουں σύμφωνοι εἰς τὴν ἄρσιν τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν καὶ διότι ἡ διαφορά αὕτη ἐπιστημονικῶς εἶναι λελανθασμένη καὶ διότι πρέπει νὰ ἐπέλθῃ συμφωνία τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τῶν χριστιανῶν μετὰ τὸν κοσμικὸν βίον αὐτῶν». (Αὐτόθι σελ. 20).

Συνεχίζων ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἀποκαλύπτει τὸν κρυφὸν Οἰκουμενιστικὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου, ὅστις εἶναι εἰς καὶ μόνος, ἢ προσέγγισις πρὸς τὴν Δύσιν. Ἐρωτᾷ λοιπὸν τοὺς συνέδρους:

(19) Περὶ τούτου ἔγραφε σχετικῶς καὶ ὁ προαναφερθεὶς Εἰρηναῖος:

«Κόπτεται ὁ κύριος Μεταξάκης ἐν τινὶ τῶν εἰσηγήσεων αὐτοῦ ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ, διότι ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ’ διὰ τῆς παρατόλμου καινοτομίας τῆς ὑπ’ αὐτοῦ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἐνότητα ἐν τῷ ἑορτολογίῳ καὶ ἤνοιξε τὸ χάσμα τὸ διαχωρίζον ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας. Ζητεῖ δὲ παραδόξως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας, ὅπως γεφυρώσῃ τὸ διανοιχθὲν ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου χάσμα!».

Δηλαδή, ἀντίστροφα τὰ πράγματα! Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ παρανομήσας διὰ νὰ γίνῃ ἐνότης, νὰ παρανομοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι, διὰ... ἐνότητα ἐν παρανομία! Καὶ ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸν ἐπερίμενεν ἡ οἰκουμένη νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα!...

«... Ἐκτιμᾶται (ἄραγε) ἰδιαζόντως ὁ σκοπὸς ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμόν ὑφ' ὄλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τῶν δύο μεγάλων αὐτοῦ ἑορτῶν: τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν εὐρισκομένης, καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κινήτων ἑορτῶν τεθειμένης, καὶ μόνον τονίζεται νὰ μὴ ἀποδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ὡς ἀποδειχθῆν καὶ τοῦτο λελανθασμένον». (Αὐτόθι σελ. 21).

Ἦτοι προέχει, λέγει ὁ Μελέτιος, ὁ συνεορτασμός μας μεθ' ὄλων τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοὶ καὶ δὲν πειράζει ἄς μὴν εἶναι τέλειον καὶ τὸ Γρηγοριανόν.

Σκοπὸς μας κυρίως, εἶναι ὁ συνεορτασμός μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ χωρισμὸς ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων.

Συνεχίζων, δὲ λέγει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ περιορισθῆ μόνον εἰς αὐτὴν τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ νὰ συνεργασθῆ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ρωμαϊκῆς (Παπικῆς), διὰ νὰ ἐξεύρουσιν ἀπὸ κοινοῦ τελειότερον ἡμερολόγιον. (Αὐτόθι σελ. 22).

Ἴδου ποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ χρόνους καὶ ἐνιαυτούς καὶ ποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ἀγίαν Παράδοσιν καὶ ἀκρίβειαν τῆς πίστεως.

Ἐκ τῶν ὄσων ἐλέχθησαν κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίαν τῆς 11 Μαΐου 1923, ἀναφέρομεν μόνον μερικὰ τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν τὸ οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον πρυτανεύει εἰς τὸ διαβόητον Συνέδριον. Ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου εἶναι χαρακτηριστικὸς:

«Θεωρῶ ἀναγκαῖον ὅπως γένηται σκέψις καὶ περὶ συσφίξεως τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀγγλικανικὴν καὶ τὴν τῶν παλαιοκαθολικῶν». (σελ. 24).

Καὶ ὁ Μητροπολίτης Νικαίας:

«Εἰσηγοῦμαι ὅπως ὑπὸ τῆς Πανορθόδοξου Ἐπιτροπῆς γένηται σκέψις καὶ Περὶ Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς (Παπικῆς). (Αὐτόθι σελ. 29).

Καὶ ὁ καθηγητὴς Β. Ἀντωνιάδης:

«Καλὸν θὰ ἦτο ὅπως ἀποστέλλωνται ἑκατέρωθεν παρὰ τῶν διαφόρων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἵνα κατόπιν οὗτοι χρησιμεύουσιν ὡς κατάλληλα ὄργανα συσφίξεως τῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν σχέσεων». (Σελὶς 31).

Κατὰ τὴν Γ' συνεδρίαν τοῦ λεγομένου Πανορθόδοξου Συνεδρίου τῆς 18.5.1923 ἐλέχθησαν καὶ τὰ ἐξῆς ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβει νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως.

Αὐτῇ ἀφοῦ ἀπεφάνθη ὅτι δὲν παρουσιάζεται οὐδὲν πρόβλημα ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως συνεχίζει:

«Ἄλλ' ἡ αὐτὴ ἀνάγκη προσαρμογῆς πρὸς τὸ νέον ἡμερολογιακὸν καθεστὼς παρουσιάζεται καὶ διὰ τὸ Πασχάλιον. Πᾶσα Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὀδηγουμένη, πρέπει διὰ τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεων αὐτῆς νὰ τείνῃ εἰς τὴν προσέγγισιν καὶ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν».

Ἡ προσέγγισις λοιπὸν καὶ ἡ ἔνωσις ὄλων τῶν ὀνομαζομένων χριστιανῶν ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου καὶ ὄχι πλέον ἡ πίστις, τὸ Δόγμα, ἡ Παράδοσις, μάλιστα αὐτὰ κατεκρίθησαν ὡς δῆθεν «ἀπομονωόντα καὶ νεκρώνοντα τὴν Ἐκκλησίαν»! (Αὐτόθι σελ. 56). Καὶ κορυφῶται τὸ Οἰκουμενιστικὸν Πνεῦμα τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν τῆς ἰδίας ἐπιτροπῆς:

«Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἀμεσον προσαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις, ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας ταύτης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγισις τῶν δύο Χριστιανικῶν Κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν.

Δυστυχῶς τὸ λεγόμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον, θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν ὡς ἓνα ληστρικὸν Συνέδριον κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τυφλὸν ὄργανον τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἰκουμενιστικῶς ὁμιλῶν ὁ Μεταξάκης ἐν αὐτῷ ἔλεγεν: «Τώρα πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν ἐξεύρεσιν νέου ἡμερολογίου καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὡς μέλη τῆς παγ-
χριστιανικῆς ἀδελφότητος».

Ὁ Ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὁξφόρδης CORE, «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν», ταξιδεύων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας, «τυχαίως» δὲ εὑρεθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν γινομένου τοῦ «συνεδρίου», ἐζήτησε νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτό, γενομένης εὐμενῶς δεκτῆς τῆς ἐπιθυμίας του ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη. Προσελθὼν εἰς τὴν Ε΄ συνεδρίαν (23 Μαΐου 1923), «καταλαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου». Εἰς διαλογικὴν συζήτησιν Πατριάρχου καὶ Ἀγγλικανοῦ ἐνώπιον τοῦ «Πανορθόδοξου συνεδρίου», ἐλέχθησαν σὺν ἄλλοις καὶ ταῦτα:

— Πατριάρχης: Μεταξὺ τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἔχομεν καταγράψῃ καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἔνωσιν ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅτι ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν ἔνωσιν καὶ ὅτι ἐργάζεται ἀνεγδότης δι' αὐτό, θὰ χαρῆ δὲ ἀναμφιβόλως πληροφορομένη ἐπὶ συνεδρίας τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου, ὅτι ὁ πόθος τῆς ἐνώσεως καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ δυνατόν αὐτῆς ἐν μέλλοντι προσεχεῖ ἠύξησε σημαντικῶς εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας.

— Ὁ Ἀγγλικανός: Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει θὰ ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὑρεθῶμεν εἰς θέσιν, ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἑορτὰς τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐγένετό τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε χαρᾶς τὴν καρδίαν μου. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἔνωσιν· τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὰ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν. Θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῇ μία διαρρύθμισις ἡμερολογιακῆ τοιαύτη, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ ὥστε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ συνεορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα.

— Πατριάρχης: Θὰ παρακαλέσω τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξευρίσκητο ὑπὸ τῆς Δύσεως...».

Ἐπὶ τῆς ἰστορίας τῆς Ἐκκλησίας, συνεδριαζόντων Ὁρθοδόξων, νὰ προσέρχεται καὶ γίνεται δεκτὸς μετ' εὐμενείας

καὶ τιμῶν ὁ φοβερός καὶ ὑπουργὸς αἰρετικὸς καὶ νὰ κάμνη καὶ εἰσηγήσεις καὶ ὑποδείξεις καὶ νὰ τοῦ δίνεται ἡ βεβαίωσις ὅτι προθύμως θὰ γίνῃ κατὰ τὰ θελήματα ἐκείνων;

Συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου», ὅτι τὸ ἐπιζητούμενον ἦτο ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμός τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων καὶ ἐννοεῖ μὲ τοῦτο καὶ ὅλα τὰ ἄθροίσματα τῶν δυσσεθῶν αἰρετικῶν, χάριν τῶν ὁποίων ἐγένετο. Ἰδού:

«Ὁ ταυτόχρονος παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμός τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων».

«Ἡ ἀνάγκη τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν τονίζεται ἰδιαιτέρως καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προσκλήσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν παρούσαν Διορθόδοξον Ἐπιτροπὴν. Ὁ ταυτόχρονος ἑορτασμός θὰ ἄρῃ τὰς ὑλικὰς ζημίας τοῦ λαοῦ, αἰτινες προκύπτουσι νῦν ἐκ τοῦ διπλοῦ ἑορτασμοῦ καὶ τῆς διπλῆς ἀργίας ἐν πολλαῖς χώραις ὅπου εἶναι μικτὸς ὁ χριστιανικὸς πληθυσμός».

Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἄμεισον ἐφαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι «ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἢ διὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν...».

«Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον διεκήρυξε τὴν ἀλληλεγγύην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ γενικωτέρῳ ζητήματι τῆς ἀποκτήσεως ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐνὸς κοινοῦ ἡμερολογίου».

«Διὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀποκοπῆς τῶν 13 ἡμερῶν ἀποκαθίσταται ἡ χρονικὴ ἐνότης, ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν Χριστουγέννων!»

«Ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Πανορθοδόξου ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

«Τὸ κορύφωμα πάντων τῶν ἀγαθῶν θὰ εἶναι ἡ κοινὴ πάντων τῶν εἰς τὸν Κύριον πιστευόντων ὁμοφροσύνη καὶ ἀδελφικὴ ἐνωσις...».

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὁ λόγιος Μοναχὸς π. Παῦλος ὁ Κύπριος, παρατηρεῖ πάλιν εἰς τὸ βιβλίον του «Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμὸς».

Κατὰ πόσον ἦτο χριστιανικὸν ὀρθόδοξον αὐτὸ τὸ «συνέδριον» τῆς ἀνομίας, καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς «ἀποφάσεις» τὰς ὁποίας ἐξήνεγκε, δι' ὧν οἱ αἰώνιοι θεσμοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καταπατοῦνται καὶ καταργοῦνται μὲ ἀσέβειαν καὶ ἀναισχυντίαν πρωτοφανῆ. Πλὴν τῆς περὶ ἡμερολογίου, καθ' ἣν «Ἀηλείφθησαν αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου», ἀπεφάσισε καὶ ταῦτα:

Τὴν ἀποδοχὴν τυχόν ἄλλου μεταγενεσιτέρου ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον «ἤθελον ἀποδεχθῆ ἅπασαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι».

Νὰ συμφωνήσουν «ἐν ἡ περιπτώσει αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι συμφωνήσωσιν εἰς τὴν ἀποδοχὴν νέου ἡμερολογίου ἀπαιτοῦντος τὴν διακοπὴν τῆς συνεχείας τῆς ἐβδομάδος».

Ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἐπήρχετο κοινὴ συγκατάθεσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι πρόθυμοι νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ τῆς μονιμοποιήσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.

Θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον τῶν ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονίαν.

Θεωρεῖ ἐπιτρεπόμενον τὸν δεῦτερον γάμον εἰς τοὺς συνεπείᾳ θανάτου χηρεύσαντας ἱερεῖς καὶ διακόνους.

Ὅριζει κατώτατον ἔτος ἡλικίας διὰ τὴν χειροτονίαν διακόνου τὸ 21ον, πρεσβυτέρου τὸ 24ον, ἐπισκόπου τὸ 30όν.

«Ὅπως κείρηται ἡ κόμη τῶν κληρικῶν καὶ ὅπως ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξωτερικῇ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀπομακρυνομένη τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν λαϊκῶν, τηρῆ ἀπαρεγκλίτως τὰς περὶ χρωμάτων καὶ πολυτελείας ἀρχαίας κανονικὰς διατάξεις.

«Ἡ μοναχικὴ εὐχή συνισταμένη εἰς τὸ μικρὸν καὶ μέγα σχῆμα θεωρεῖται ὑποχρεωτικῶς τηρητέα ἰσοθίως, ἐφ' ὅσον ἐδόθη οὐχὶ ἐνωρίτερον τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας».

«Ἐπαφίεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὅπως ρυθμίζωσιν ἐκάστοτε τὸν χρόνον τοῦ μετ' ἀργίας ἑορτασμοῦ τῶν ἐν μέσῳ τῆς ἐβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων».

Τὴν κατάργησιν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν «οἰκονόμησιν» τούτων ὡς βούλεται ἕκαστος ἐπίσκοπος.

Ἐτέθησαν ἀκόμη καὶ θέματα περὶ περιορισμοῦ τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου, περὶ συντομεύσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, περὶ μεταθέσεως εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν καὶ ἄλλα.

Ἐνῶ δὲ ἔφασκεν ὁ Μεταξάκης, ὅτι:

«Πρέπει νὰ λεχθῆ σαφῶς ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκριμένοι εἰς Σύνοδον, τῆς αἰ ἀποφάσεις θὰ ἡξίουν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις» καὶ ὅτι «Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκτελεσταί, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐγκρίσεως τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ μέρους Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν», ἐν τούτοις κατὰ τὴν λήψιν ἐκάστης «ἀποφάσεως» ἐλέγετο ὅτι «Τὸ μέτρον τοῦτο λογίζεται κανονικῶς ἔγκυρον μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου, ἥτιν μόνη ἀπόκειται ὅπως περιβάλῃ τὴν διάταξιν ταύτην διὰ κύρους καθολικοῦ».

Τὰς τοιαύτας «ἀποφάσεις» καὶ τὸν τρόπον ἐκτελέσεώς των ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, ὁ Ἀχρίδος Νικόλαος, εἰς τὴν λεγομένην «Προσύνοδον» ἐν Βατοπεδίῳ Ἁγίου Ὁρους (8—23 Ἰουνίου 1930) ἔλεγεν:

«Ἐχοντες πικρὰν τὴν πείραν ἐξ ἄλλης συσκέψεως, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἴμεθα ὡμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο ἐδημοῦργησεν εἰδὸς τι σχίσματος. Μήπως ἡ παροῦσα συνέλευσις ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ Πανορθόδοξον συνέδριον Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ ὁποίου προῆλθον αἱ τοῖς πᾶσι γνωσταὶ ἀνωμαλῖαι; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὰς ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου ἐκείνου τιθεμένας εἰς πρᾶξιν καὶ ἐφαρμογὴν».

Τὸ γελοῖον δέ, καὶ ἀναιδέστατον τοῦ Μεταξάκη κορυφώνεται εἰς τὴν κατωτέρω διατύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου:

«Ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως!... Αἱ λοιπαί, πρὸς τὰς ὁποίας καὶ ἀνεκοινώθησαν αἱ ἀποφάσεις, ἧ δὲν ἀπήντησαν εἰσέτι, ἧ ἀπαντήσασαι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν θεωροῦσι τὸν χρόνον τοῦτον ἐκείνον κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν αἱ ἀποφάσεις αὐταί».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει προσφωνήσεις, ὁ Νικαίας Βασίλειος, μέγας καὶ φανατικὸς μασῶνος καὶ νεωτεριστής, ἀπευθύνεται ὡς ἐξῆς: «Παναγιώτατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, τ ι μ ι ὡ τ α τ ο ι Ἐ τ α ἱ ρ ο ι...». Προσφωνήσις ἠκιστα Ὀρθόδοξος, μᾶλλον δὲ μασωνικὴ, ἀφοῦ μασῶνοι ἦσαν οἱ συγκροτοῦντες αὐτὸ τὸ «συνέδριον».

Ἴδού ποίων τὰς ἀποφάσεις ἐκτελοῦν καὶ συνεχίζουν καὶ εἰς ποίους οὐραγοῦν οἱ Νεοημερολογῖται. (Παύλου Μοναχοῦ, «Νεοημερολογισμὸς - Οἰκουμενισμὸς», σελ. 79).

Δ' Η ΒΔΕΛΥΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τὸ Συνέδριον τῶν παρανόμων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μελετίου Μεταξάκη βαδίζον τὴν ὁδὸν τῆς προδοσίας, τὴν ὁποίαν ὑπηγόρευεν καὶ ἐνεθάρρυνεν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος διὰ τοῦ πορίσματος του καὶ τὸ ὁποῖον ἀνεκοίνωσεν ὁ Δυρραχίου Ἰάκωβος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐκινήθη μὲ ἐξαιρετικὴν ἀνεσιν εἰς ὅλας τὰς βλασφήμους οἰκουμενιστικὰς του θέσεις.

Ἡ ἀπουσία τῶν τριῶν μεγάλων Πατριαρχείων δὲν τοὺς ἠμπόδισεν νὰ ὀνομάσουν τὴν προδοτικὴν των συναγωγὴν «Πανορθόδοξον Συνέδριον», ἐνῶ τῇ οὐσίᾳ ὑπῆρξεν Κακόδοξον καὶ ληστρικὸν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὴν 5ην Ἰουνίου 1923 προέβη εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεώς του, φέρον οὕτω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν παρὰ τοῦ νεογεννήτου τέρατος, τῆς Παναϊρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις διευτυπώθη ὡς ἐξῆς:

«Α'. Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξον Συνέδριον συνελθὼν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Μελετίου τοῦ Δ' ἀναγνώρισαν ὅτι ἡ ἄρσις τῆς μεταξὺ Ἐρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἡμερολογίου διαφορᾶς εἶναι ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καὶ ὅτι οὐδὲν κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης, δημοφώνως ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἑξῆς:

1) Ἀπαλείφονται αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κ.λ.π.».

Ἴδου ἀπόφασις Πανορθόδοξου Συνεδρίου(!). Οὐδὲν κανονικὸν πρόβλημα, οὐδὲν θέμα Παραδόσεως, οὐδεμία δέσμευσις, ἀφοῦ ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχὴ τῆς συσφίξεως τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν. Μόνος παράγων, ὅστις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ βάσει τοῦ ὁποίου ἐκρίθη ἡ ἐκλογή, ὑπῆρξεν ἡ Ἀστρονομικὴ Ἐπιστήμη, ἡ ὁποία ἀκωλύτως ἐπέτρεπε μᾶλλον ἐπέβαλε κατ' αὐτοὺς τὴν ἀλλαγὴν. Δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923!

Μὲ τὸ συνέδριον τοῦτο ὀλοκληροῦται ἡ πρώτη φάσις τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ προοδευτικοῦ — κοσμικοῦ — νεωτεριστικοῦ ἢ ἐν ἐνὶ λόγῳ Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον οὐδὲν ὑπῆρξεν Πανορθόδοξον ἀφοῦ δὲν μετέσχον τὰ ὑπόλοιπα Πατριαρχεῖα καὶ τὰ ὁποῖα σαφῶς ἠμφεσβήτησαν τοῦτο. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς συγκλήσεώς του, τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν πορισμάτων του, τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον παρέμεινεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐν ληστρικὸν συνέδριον κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τί ἔχει νὰ εἶπῃ δι' ὅλα αὐτὰ ὁ «σοφὸς διδάκτωρ» κ. Παρασκευαΐδης; Εἶναι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἢ ὄχι; Ποῖος ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου καὶ δογματοποιεῖ αὐτόν; Ἄλλὰ ἅς ἀκούσῃ καὶ τί εἶπον δι' αὐτὸ τὸ Συνέδριον οἱ αἰρετικοί:

Β' ΤΙ ΕΙΠΟΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ

ΔΙΑ ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ» ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ 1923

Διὰ τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦτο καὶ τὰς «ἀποφάσεις» του, ἐξέφρασαν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ σφοδρὰν ἱκανοποίησιν τῶν οἰκοσμικοῦ κύκλου τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ αἰρετικοί. χάριν τῶν ὁποίων, ἄλλωστε, ἐγένοντο πάντα ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς, ὁποίους ὁ Μεταξάκης ἔσπευσε νὰ τὰ ἀνακοινώσῃ. Ὡς ἔγραψε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλης Νάθαν Σόνδερμπολ, ἔγραφε πρὸς Μεταξάκην:

«Εὐχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλέ μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα. Φρονῶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγαλυτέραν ἀποστολὴν ὅσῃν δὲν εἶχε ποτὲ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν...».

Κατὰ τοὺς «Ἐκκλησιαστικούς Καιρούς» τοῦ Λονδίνου:

«Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει, μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ ὁμοιόμορφον καὶ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἡμερολογίου κινήσεως...».

Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔχουσι κοσμοϊστορικὴν σημασίαν.

Ὁλος ὁ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποποίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἔφερον ἀντίστασιν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτεινέτο παγκόσμιον, ἐν ἣ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχοντο ὅλοι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι....

Ἴδου διατί καὶ χάριν ποιῶν εἰσήγετο ὁ Νεοημερολογισμὸς. Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἰδικῆς του κοσμικῆς ματαιοδοξίας, διὰ τὴν «διοφήμησιν τοῦ ἐγώ του» καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τῆς μασωνίας ὁ ἀσεβὴς ἀντάρτης ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης κατέστρεψε τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὰ συμφέροντα τῶν κακοδόξων!

Περὶ τοῦ πῶς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐσέβετο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς θεσμούς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων καὶ περὶ τοῦ εἰς ποίους ἐνδιεφέρετο νὰ «ἀρέσῃ», φανερῶνουν τὰ ὅσα ἐγράφοντο εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του, ὁποῖα τὰ τοιαῦτα:

«Ὁ τρόπος τῆς τηρήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς νηστείας, τὸ πατριαρχικὸν ἢ συνοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ὁ γάμος ἢ ἡ ἀγαμία τούτων ἢ ἐκείνων τῶν βαθμούχων τῆς ἱερωσύνης, ἢ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐνδυμασία τοῦ κλήρου, ὁ ἑορτασμὸς τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν κατὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλα παρόμοια ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὁποῖα ὡς τοιαῦτα, εἶναι δεκτικὰ μεταβολῆς... Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον εἶναι μία πανηγυρικὴ διάψευσις τῆς κατὰ τῆς Ἀνατολῆς προσαπτομένης κατηγορίας ὡς ἀμεταβλήτου!!

Ἡ ἀγανάκτησις τῶν πιστῶν (20)

«Ἐνῶ συνεχίζοντο αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τούτου, τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, πλῆθος πολὺ λαοῦ καθοδηγούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Πατριαρχείου, εἰσβάλον εἰς αὐτό, ἔσυρε βιαίως τὸν Μεταξάκην διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρέωσῃ εἰς παραίτησιν, διὰ τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας κακοῦργα σχέδια τῶν μεταρρυθμίσεών του, μωλωπίσαντες αὐτὸν ὁ ὀφθαλμὸς του ὅπου ἐκτυπήθη, ἐπρίσθη σοβαρῶς, κατὰ μαρτυρίαν τῶν τότε ἐκεῖ εὐρισκομένων. Ἐν τούτοις εἶχε τὸ σθένος ὁ παντοληγίας νὰ συνεχίσῃ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Σημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς μέσα «συνεδρίαζε» διὰ τὴν βεβήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συνευχεῖτο «εὐφραϊνόμενος λαμπρῶς» διότι, ὡς ἔγραφεν αὐτὸ τὸ ὄργανόν του: «Τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου ἐκάστη συνεδρία λήγει διὰ Πατριαρχικῆς Τραπέζης, ἐν ἧ ἅπαντες παρακάθηνται καὶ ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων παρεκόθισε καὶ ὁ Ἄγγλος ἐπίσκοπος Γκορέ», εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, ὅπου εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπέθνησκον κατὰ χιλιάδας οἱ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ἕλληνες πρόσφυγες».

Κατόπιν ὄλων τῶν ἀνωτέρω ἐρωτᾶται ὁ ὄψιμος ὑπερασπιστὴς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κ. Παρασκευαΐδης, ἀγνοεῖ ἄραγε τὰ ἀνωτέρω; Ἄν τὰ ἀγνοῖ, τότε δὲν ἦτο ἀρμόδιος νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέμα, ἀσχοληθεῖς δὲ δὲν ἔκαμε ἔρευναν ἐπιστημονικὴν, ἀλλὰ ἐχάλκευσεν ψεύδη, τὰ ὁποῖα ἐνέκρινεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Θεσσαλονίκης!

Ἀσφαλῶς ὅμως πρέπει νὰ τὰ γνωρίζουν καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ οἱ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, συμπεριεφέρθησαν δὲ ὡς συμπεριεφέρθησαν, διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν, ὅτι εἶναι δοῦλοι τῆς οἰκουμενιστικῆς σκοπιμότητος καὶ ὅτι στεροῦνται τῆς χριστιανικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικῆς ἀρετῆς ποῦ εἶναι τὸ ὑπηρετεῖν τὴν ἀλήθειαν.

Ὡστε καὶ ὁ Μεταξάκης καὶ ὁ Παπαδόπουλος εἶχον σχέσιν καὶ μὲ τοὺς Μασώνοους καὶ μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν, ὁ δὲ νεοημερολογιτισμὸς, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλον, εἶναι ἀναμφισβήτητα ἀπολύτως Οἰκουμενισμὸς.

(20) Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ π. Παύλου «Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμὸς».

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καθίσταται Μονοκράτωρ.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ τονισθῇ ὅτι μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Μ. Μετοξάκη ὅλον τὸ βᾶρος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς καινοτομίας ἔπεσεν εἰς τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὅστις συνειργάζετο μετὰ τοῦ Μετοξάκη, ἐγκραβιοῦντος εἰς τὴν Κηφισίαν. Οὗτος λοιπὸν, εὐθύς ὡς ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, προκειμένου νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπάρατον παπικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐφρόντισε πρωτίστως νὰ διαλύσῃ, κατ' οὐσίαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ ἐνεργῇ καὶ ὑπογράψῃ μόνος αὐτός.

Ἐφρόντισε ὥστε διὰ τῆς 35420)14.12.1923 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστάσεως νὰ καταργηθῇ ὁ παλαιὸς Καταστατικὸς Νόμος ΣΑ, δυνάμει τοῦ οὐοίου ἐπὶ 70 ἔτη διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία,

«Δημιουργηθείσης οὕτω Μονοκρατορίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, τὴν Μονοκρατορίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου..., ὅστις ἐπέβαλεν νέον, ἰδικόν του, διοικητικὸν ἐκκλησιαστικὸν σύστημα..., ὅπερ ἀπεδείχθη ἄκρως δικτατορικὸν καὶ μονοκρατορικὸν καὶ πολιτειακοτικὸν, δημιουργήσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χάος μέγα καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσυνδοσίαν...»⁽²⁰⁾ . .

«Διὰ τοῦ νέου τῆς Ἐπαναστάσεως Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Νόμου τῆς 31.12.1923 ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος κατέστη μόνιμος ἐκπρόσωπος τῆς φιλῶ ὀνόματι, διοικούσης τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Οὗτος... ὡς Πρόεδρος τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐνήργει παντελῶς ἐλεύθερος καὶ μονοκρατορικῶς, ὡς τοῦτο καταφανέεται ἐκ τινῶν ἐγκυκλίων ὑπογραφομένων μόνον ὑπ' αὐτοῦ⁽²¹⁾ ... ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν περὶ ἀλλαγῆς τοῦ Ἡερολογίου ἐνεργειῶν του⁽²²⁾ .

Ἡ σύγκλησις τῆς Ε' Ἱεραρχίας 24—30 Δεκεμβρίου 1923.

Τοιοῦτος εἶχεν καταστῆ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅτε συνεκαλεῖτο ἡ Ε' Ἱεραρχία ἵνα ἐτοιμάσῃ τὴν μέθοδον διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν, λόγῳ ὀρίου ἡλικίας, πολλῶν ἱεραρχῶν καὶ ἀποφασίσῃ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου ὡς καὶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ συστήματος διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν λόγῳ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας ἀπεφασίσθη δυνάμει τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου Β. Διατάγματος καὶ ἐπραγματοποιήθη ὡς Ε' Ἱεραρχία (ὀνομάζεται καὶ Α') τῆς 24 Δεκεμβρίου 1923 ἐν τῷ Συνοδικῷ μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον 31 Ἀρχιερεῖς⁽²³⁾.

Κατ' αὐτὴν κατηργήθη ἡ πενταμελής Ἱερά Σύνοδος καὶ ἀνετέθη ἡ

(20α) Θεοκλ. Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία, τόμος Β', σελ. 1176.

(21) Τοιαύτας ἀναφέρονται τὴν ὑπ' ἀριθ. 104)3118)16.1.1924 περὶ καταρτίσεως πῖνακος ἐκλογίμων πρὸς ἀρχιερατεῖαν, ὡς καὶ ἡ σχετικὴ ἀριθ. 436)126)4.3.1924, ἀριθ. 618)204)21.3.1924, ἀριθ. ΔΥ)875)29.4.1924 (ιδε ταῦτα αὐτόθι σελ. 1240—1241).

(22) Αὐτόθι σελ. 1239.

(23) Ἰδε τὰ ὀνόματα τῶν Ἱεραρχῶν αὐτόθι σελ. 1177.

(24) Βεβαίως ἡ Ἱεραρχία σὲ λίγο θὰ διαλυθῇ καὶ τὴν διοίκησιν θὰ ἔχῃ ὁ Μονοκράτωρ Παπαδόπουλος, ὅστις ἔκτοτε θεωρεῖται Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Διοικήσεις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἱεραρχίαν⁽²⁴⁾, πλὴν μόνον θεωρητικῶς διότι ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπὶ σειρὰν μηνῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος κατεχράσθη τὴν ἐξουσίαν μὴ λαμβάνων ποσῶς ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς ὁποίας τὰ μέλη εὕρισκοντο εἰς τὰς ἐπαρχίας των. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ἡ ἀπομάκρυνσις πολλῶν Ἱεραρχῶν (ἀντιπάλων τοῦ Χρυσοστόμου) λόγῳ γήρατος ἢ ἀσθενείας καὶ ἐν τέλει βία καὶ δόλῳ, ἀπεσπάσθη ἡ συγκατάθεσις τῆς Ἱεραρχίας διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἡμερολογίου παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις πολλῶν Ἱεραρχῶν.

Μεταφέρομεν ἀποσπάσματα μόνον ἐκ τῶν περὶ ἡμερολογίου λεχθέντων ὑπὸ τοῦ μονοκράτορος Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ε' Ἱεραρχίας 23—31) 12.1923.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ Ναυπακτίας Ἀμβροσίου, ὅστις ἐζήτησεν ὅπως πρῶτον τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως συμφωνήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ναυπακτίας, προηγεῖται τοῦ Πατριαρχείου ὑποκαθιστώσα καὶ ἐκβιάζουσα αὐτό, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἶπεν:

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παρεκλήθη ἤδη νὰ δώσῃ τὴν σχετικὴν συγκατάθεσιν... Ἄλλα Πατριαρχεῖα ζητοῦσι ἐπανεξέτασιν τοῦ ζητήματος (τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου) ἐν νέα κανονικῇ Συνόδῳ, διότι προσεβλήθη ἡ κανονικότης τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξου Συνεδρίου. Ἄν λοιπὸν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀρνηθῇ, καὶ πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμῶν τούτων ζητημάτων συγκροτηθῇ Σύνοδος, ζητῶ τὴν ἀδειαν ὅπως μεταβῶ καὶ μετάσχῳ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»⁽²⁵⁾.

Οὕτω διεβεβαίωσεν τὴν Ἱεραρχίαν ὅτι κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν Ἀθηνῶν καὶ ὅτι θὰ ἐπιβάλῃ τὸ θέλημά του καὶ ἂν ἀκόμη συγκληθῇ μία Σύνοδος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, διὰ νὰ ἐπανεξετάσῃ τὸ θέμα, ἔνεκα τῆς προσβολῆς τοῦ «Πανορθόδοξου Συνεδρίου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσῃ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

Καὶ μεῖζον τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς κατέστη ὁ Μονοκράτωρ Χρυσόστομος· διότι ληξάσης τὴν 31.12.1923 τῆς συνεδρίας τῆς Ἱεραρχίας αὕτη διελύθη καὶ μόνον, ψιλῶ ὀνόματι, ἐκόσμηι τὸν Μονοκράτορα Χρυσόστομον Παπαδόπουλον.

Ἡ ὑποκλοπὴ τῶν ὑπογραφῶν τῆς Ἱεραρχίας.

«Μετὰ ταῦτα ἡ Ἱεραρχία λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ ἐπικρατήσαν ἤδη πολιτικὸν τοιοῦτον προερχομένην σύγχυσιν παρὰ τῶ λαῶ καὶ τὴν ἐκ ταύτης θρησκευτικὴν βλάβην αὐτοῦ, ἀνταποκρινομένη δὲ εἰς τὴν πανταχόθεν ἐκδηλουμένην ἐπιθυμίαν⁽²⁶⁾,

ἀ π ε φ ᾶ σ ι σ ε ν

Ὅπως ἀφομοιώσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς τὸ πολιτικόν, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς συμφωνίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους καὶ διότι ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κράτει αἱ Νεαὶ Χῶραι ἐξαρτῶνται ἐκκλησιαστικῶς ἐξ αὐτοῦ, ἀνέθεσε δὲ τῷ Προέδρῳ αὐτῆς, ὅπως πρὸς τοῦτο, συνεννοηθῇ μεθ' ὄλων τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Οἰ-

(25) Αὐτόθι σελ. 1197).

(26) Ἴδου πῶς ἐξηπατήθη ἡ Ἱεραρχία ἐνῶ ἡ ἐκδηλουμένη ἐπιθυμία ἦτο κατὰ τῆς καινοτομίας, οὗτος λέγει τὰ ἀντίθετα πρὸς αὐτήν.

κουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἢ μεθ' οὗ συμφωνία εἶναι ἀπαραίτητος, (αὐτόθι σελ. 1197).

Πρὸς καλυτέραν κατανόησιν τοῦ τρόπου καὶ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ὧν ἐλήφθη ἡ ἐπάρατος αὕτη ἀπόφασις, παραθέτομεν τὰς κάτωθι πληροφορίας⁽²⁷⁾. (Ἐκ τοῦ βιβλίου «Πραγματικὴ Ἀλήθεια»).

«Μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ ἀγιασμοῦ, ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κηρύσσωσιν τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν ἀνέπεμψε μὲν θυμίαμα πρὸς τὸν Ὑψίστον, οὔτε ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, κατηύθυνεν ὁμοῦ ὡς θυμίαμα ἐνώπιον τοῦ Πλαστήρα καὶ τοῦ Γονατᾶ τὴν ἐξῆς προσφώνησιν, ἣν παραλαμβάνομεν ἀπὸ τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν «Ἐκκλησίαν» τῆς 29ης Δεκεμβρίου τοῦ 1923.

«... Ὁ εὐσεβής (!!!) Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τῆς ἀπὸ 14ης Δεκεμβρίου 1923 ἀποφάσεως, τροποποιήσας τὴν ἀπὸ 5ης Δεκεμβρίου ἀπόφασιν, παρέπεμψε μὲν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὰ δι' αὐτῆς διαταχθέντα μέτρα, ἀνέθηκε δὲ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ κατήργησε μετὰ τοῦ Νόμου ΣΑ' τοῦ ἐπὶ τοῦ Ν. Διατάγματος τοῦ 1833 στηριζομένου, τὴν δι' αὐτοῦ καθιερωμένην Διαρκῆ πενταμελῆ Σύνοδον. Ἡ δὲ Κυβέρνησις συνεκάλεσε σήμερον τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας πρὸς ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Ὁ Θεὸς διαλάλησας ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἄς καταπέμψῃ τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν τε καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ εὐδοκίας ἄς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ πρόοδον τὴν φιλότιμον ἡμῶν Πατρίδα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀναποσπᾶστος δι' ἀδιαρρήκτων πνευματικῶν δεσμῶν συνδεδεμένη».

Καὶ ἀφοῦ ἐκφράζει τὴν ἀγαλλίασίν του διότι ἡ Ἐπανόστασις κατήργησε τὴν πενταμελῆ Διαρκῆ Σύνοδον, τὴν ὁποῖαν χαρακτηρίζει ὡς ξενικὸν θεσμόν καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποδίδει ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε κακοδιοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι τάχα τὰ κανονικὰ δικαιώματα τῆς Ἐκκλησίας παρεδόθησαν εἰς πέντε μόνον Ἀρχιερεῖς ἢ κυρίως εἰπεῖν εἰς τρεῖς (τὴν πλειονοψηφίαν) ἐπάγεται τὰ ἐξῆς:

«... Ἦδη ἡ Πολιτεία μετὰ τὰς γενναίας περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεις τῆς Ἐπαναστάσεως πρὸς ἣν ἀμέριστον ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκδόσει αὐτῶν, μελετᾷ τὴν κύρωσιν τοῦ νέου καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἐκκλησίας...».

Μετὰ τὸν Σ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πρωθυπουργὸς τότε Γονατᾶς, ὅστις μεταξὺ ἄλλων ἔρριψε τὴν πρώτην βολὴν τῆς Ἐπαναστάσεως διὰ τὸ Ἡμερολόγιον, εἰπὼν ὅτι:

«... Ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἀνιδιοτελής πόθος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὰ πράγματα τῆς χώρας χάριν τῆς μελλοντικῆς εὐημερίας τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Ἔθνους, οὗ πόθου ἕνεκα δὲν ἠδύναντο ἀμφότεραι αὐταὶ νὰ παραλείψωσιν τὴν βελτίωσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἧς ἀντιλαμβάνονται τὴν καθυστέρησιν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἐπιβαλλομένου συγχρονισμοῦ αὐτῆς, πρὸς ὃν καὶ ἀπαιτεῖται ὄθησις ἵνα μὴ ἡ Ἐκκλησία ἐκπέσῃ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Χριστιανῶν, συντελέσῃ δὲ ἀπ' ἐναντίας εἰς τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν καὶ εὐημερίαν τοῦ Λαοῦ. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐδράζεται ἐπὶ εἰδικῶν Καθόντων τῶν ὁποίων ἡ

(27) Ὅσα ἀκολουθοῦν εἶναι ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Γρηγορίου Εὐστρατιάδου «Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου», Ἀθῆναι 1929, σελ. 35 κ.ε.

διατάραξις συνεπάγεται κλονισμόν αὐτῶν τῶν βάθρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθελήσαμεν διὰ ριζικῶν μέτρων, ὅσον καὶ ἂν ἐθεωρήσαμεν ταῦτα λυσιτελῆ καὶ σκόπιμα, νὰ ἐπιβάλωμεν τὴν ἀναμόρφωσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπροτιμήσαμεν, ἀφοῦ ἐνηργήσαμεν, ὅτι δὲν ἀντέχειτο εἰς τοὺς I. Κανόνας, νὰ παραδώσωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ ἔργου τῆς βελτιώσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἀρμοδίας χεῖρας καὶ πρὸς τοῦτο ἐκαλέσαμεν τὴν Ἱεραρχίαν».

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, ἵνα δείξῃ πόσον εἶναι σύμφωνος μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἀποφάσεις περὶ Ἐκκλησίας, εἶπε, τὰ ἑξῆς:

«... Ἡ Ἐκκλησία ἤρχισε νὰ ἀναγεννᾶται ἀπὸ τῆς σήμερον δὲ ἄρχεται ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως».

Ἀναφερόμενος δὲ εἰς τὴν λύσιν τῶν ἀναφεέντων ἐκκλησιαστικῶν Ζητημάτων, ἐξῆρε τὴν εἰς ταύτην συμβολὴν τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου εἰπὼν ὅτι: «Ἡ μετριοπάθεια αὐτοῦ καὶ ἡ σύνεσις καὶ ἡ μόρφωσις αὐτοῦ οὐκ ὀλίγον συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτευχθεῖσαν λύσιν τοῦ ζητήματος».

Ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ὅλα τὰ Ζητήματα ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ λυθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, εἶχον ἤδη λυθεῖ διὰ συμφωνίας τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν μέτρων τούτων δὲν εἶχον βέβαια οἱ λαϊκοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως παράγοντες.

Τελευταῖον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔθεσε καθαρὰ τὸ Ζήτημα τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ὑποδείξας ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἐννοεῖ νὰ λύσῃ τοῦτο σήμερον ἢ Ἱεραρχία. Ἴδου δὲ τί ἐπὶ λέξει εἶπεν ὡς πρὸς τοῦτο:

«... Τὸ ἔργον τῆς Ἱεραρχίας εἶναι μέγα καὶ βαρὺ. Ἐχει αὕτη νὰ μελετήσῃ καὶ ἐγκρίνῃ τὸ σχέδιον νέου Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας στηριζομένου εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὑποδληθσομένου πρὸς ἐπιψήφισιν... Ἐχει τέλος ἡ Ἱεραρχία τὸ ἔργον τοῦ συντονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἔργον ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐπεῖγον καὶ ἀπαραίτητον πρὸς πρόληψιν τῶν ἀτόπων τῆς διαφορᾶς τῶν Ἡμερολογίων...».

Ἀφοῦ οὕτως ἡ Ἱεραρχία ἔμαθεν ἐκ τοῦ στόματος τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἰδίως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅτι ἡ θέλησις αὐτῆς εἶναι νὰ διορθωθῇ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ καὶ ποῖοι κίνδυνοι τὴν ἀπειλοῦν ἂν τυχόν δυστροπήσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησιν καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἐπαναστάσεως ἧτις ἦτο θέλησις καὶ ἀπόφασις τοῦ Μακαριωτάτου. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ ἐπίσημοι, ἀνεγνώσθησαν αἰεὶ ἰλημμέναι ἤδη καὶ ἐκδεδομέναι ἐπαναστατικαὶ ἀποφάσεις καὶ Β. Διατάγματα. (!)

Καὶ πρῶτον ἀνεγνώσθη τὸ ἀπὸ 17ης Δεκεμβρίου 1923 Β. Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Ἱεραρχία ἵνα συγκροτήσῃ τὴν Α' Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, εἰς αὐτὸ ἀναφέρεται καὶ τὸ ἑξῆς:

«γ) θέλει ἀποφανθῆ περὶ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικὸν τοιοῦτον».

Ὑπεδεικνύετο λοιπὸν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ὅτι ἔπρεπε νὰ διορθώσῃ καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, συμφώνως πρὸς τὸν ἀκάθεκτον πόθον τοῦ Μακαριωτάτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ εἰσήγησις ὄλων τῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας μέτρων.

Ἐπίσης ἀνεγνώσθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν ἡ περὶ Διοικήσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 35422 (14ης Δεκεμβρίου 1923) τῆς Ἐπαναστάσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἄλλη ἀπόφασις αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 35420 (14ης Δεκεμβρίου 1923) διὰ τῆς ὁποίας τροποποιουμένης τῆς προγενεστέρας (5ης Δεκεμβρίου 1923) ἀποφάσεως αὐτῆς περὶ ὀρίου ἡλικίας, μεταθέσεως κ.λπ. Μητροπολιτῶν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ συμπληρώσαντες τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας, ὠρίζετο ὅτι οἱ ἀνεπαρκεῖς Μητροπολίται ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας, πρὸς δὲ ὅτι ἐπιτρέπεται μεταθέσεις καὶ τῶν Μητροπολιτῶν μετὰ γνωμοδότησιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Εἶχον οὕτω ληφθεῖ ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ἄλωσιν τῆς πλειονοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας ὑπὲρ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ τοι ὑ π ἔ ρ τ ῶ ν ἀ π ο φ ᾶ σ ε ω ν τ οῦ Μ α κ α ρ ι ω τ ᾶ τ ο υ Ἀ ρ χ ι ε π ι σ κ ῶ π ο υ Ἀ θ η ν ῶ ν. Καὶ ὑπὸ τὸ Δαμόκλειον ξίφος τῆς Ἐπαναστάσεως ἐζητήθη ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν νὰ ἀποδεχθῆ ἔστώ καὶ μόνῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθῆ, ὅτι κατὰ τὸν εἰσαχθέντα καὶ ψηφισθέντα νέον Καταστατικὸν Νόμον τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θὰ συνήρχετο τακτικῶς ἅπαξ μόνον τοῦ ἔτους καὶ ἐκτάκτως, ὅτε παρίστατο ἀνάγκη. Καθ' ὅλον δὲ τὸ ἄλλο διάστημα, καθ' ὃ δὲν ἐλειτούργει ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐδικαιοῦτο ὁ Πρόεδρος αὐτῆς, Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, νὰ ἐνεργῆ ἕξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (!!!).

Δὲν πρέπει νὰ παραλειφθῆ ἀκόμη ὅτι ἡ διὰ τῆς παρουσίας τῶν Πλαστήρα καὶ Γονατᾶ ἀρξαμένη, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν συνεδρίασις τῆς Α' Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐτελείωσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην (24ην Δεκεμβρίου) μὲ ἓν ψήφισμα τὸ ὁποῖον κατ' εἰσήγησιν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὑπέγραψεν ἡ Ἱεραρχία καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀπεφάσισε «νὰ μὴ δεχθῆ ποτὲ τὴν ἐκ νέου ἐπάνοδον τοῦ διοικητικοῦ θεσμοῦ Διαρκοῦς ὀλιγομελοῦς Συνόδου ξένου πρὸς τοὺς Κανόνας καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἀπεφάσισεν ἐπίσης νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τοὺς συντελεστάς τῆς χειραφετήσεως τῆς (δηλαδὴ πρὸς τοὺς Πλαστήραν - Γονατᾶν) !

Δουλικωτέρα ἐμφάνισις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ Κράτους, Κράτους βίας καὶ τυραννίας, οὐδέποτε παρουσιάσθη εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι ἀπὸ τῆς Α' ταύτης συνεδριάσεως, ἵνα τὸ ποθούμενον ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πραγματοποιηθῆ. Διότι τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1923 ἡ Ἱεραρχία, λησμονήσασα ὅ,τι εἶχεν ἤδη ἀποφασίσαι τὸν Ἀπρίλιον 1923, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποδεχθῆ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, λαμβάνουσα τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἐνεργῆ ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι Αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι συναινέσουσιν.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐγνώριζε πλέον καλῶς ὅτι αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἀπέκρουσαν τὴν μεταβολὴν διὰ τοῦτο εἰσηγήθη νὰ βασισθῆ

ἡ Ἱεραρχία κυρίως εἰς τὴν συναίνεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ συγκατάθεσις αὐτοῦ ἦτο εὐχερής.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἱεραρχία περατώσασα ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον κυρίως ἐκλήθη, ἀπῆλθεν, ἔμεινεν ἀντιπρόσωπος αὐτῆς κατὰ τὸν ψηφισθέντα Καταστατικὸν Χάρτην ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, δυνάμενος κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς νὰ διαπραγματευθῆ καὶ περατῶσῃ μόνος τὴν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Δὲν ὑπῆρξεν ὁμως ἐντελῶς εἰλικρινῆς ἡ στάσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς Ἱεραρχίας. Διότι :

α) Μεθ' ὅλον τὸν ἐκβιασμόν, ὅστις ἠσκήθη ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας, αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφασίσῃ τὴν μονομέρῃ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἂν ἐγνώριζε τὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σταλέντα γράμματα τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰς ἀπάντησιν τῶν προτάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τὰ γράμματα ταῦτα καίπερ ζητηθέντα ὑπὸ τινῶν Ἱεραρχῶν, πρὶν λάβῃ ἀπόφασιν ἡ Ἱεραρχία, δὲν ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς. Ἰδίως δὲ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Φωτίου. Ἀντὶ δὲ νὰ τεθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱεραρχίας τὰ γράμματα ταῦτα καὶ γνωρίσῃ ἡ Ἱεραρχία τὰς γνώμας ὄλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τούναντίον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τινῶν Ἱεραρχῶν, οὐδόλως ἐπαρουσίασεν τὰ γράμματα ταῦτα, ἀλλ' ἐβεβαίωσεν ὅτι καθ' ὅσον εἶχε πληροφορίας καὶ κατὰ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἐφήρμοζον τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. (Πραγματικὴ Ἀλήθεια ἔκδοσις Γ' σελίς 41—47 Ἀθῆναι 1977).

Τοιαύτη ἦτο, ἡ κατάστασις ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτε ἀνέτειλεν τὸ Ζοφερόν ἔτος 1924.

Εὐθύς ὡς ἀνέλαβεν τὴν Μονοκρατορίαν ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀποστέλλει τὸ ὑπ' ἀριθ. 70)3046)3.1. 1924 ἔγγραφόν του πρὸς τὸν Οἰκουμενικόν, δι' οὗ ἀπευθύνεται ὡς πρὸς ὑπαλλήλους του, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν συμμόρφωσιν τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὰς ὑποδείξεις του. Ἰδοὺ τοῦτο εἰς τὰ κύρια σημεῖα του :

Ἀριθ. Πρωτ. 70) Δ3046

«Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ.

Ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ πολὺς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κρατοῦντος ἡμερολογίου... Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διασκεψαμένη⁽²⁸⁾ αἰθίς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀπαραίτητον ἔκρινε τὴν χάριν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ προσαρμογὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πρὸς τὸ πολιτικόν... Καίτοι δὲ ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένην θεωροῦμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἔμως ἀπαραίτητον ὡσαύτως καὶ ἐπιβεβλημένην κρίνομεν τὴν συμφωνίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος... Λυπηρόν,⁽²⁹⁾ ὅτι οἱ λοιποὶ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς οὐδαμῶς ἀπέδεχθησαν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ὡς αὕτη ἰδίως προϋτάθη ὑπὸ τοῦ ἐν Κων)λει συνεληθέντος Πανορθοδόξου Συνεδρίου⁽³⁰⁾.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἴταμόν ἔγγραφον τοῦ Ἀθηνῶν ἀπήντησεν ὡς κάτωθι ὁ Οἰκουμενικὸς Γρηγόριος, ὁ ὁποῖος ἤδη εἶχεν διαδεχθῆ τὸν Μελέτιον Μεταξάκην :

(28) Ἐννοεῖ τὴν Ε' Ἱεραρχίαν (24—31.12.1923) περὶ ἧς ἐγένετο λόγος.

(29) Δυστυχῶς, ὁμως, αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν (23—31.12.1923) καὶ ἀνακοινεῖ μόνον εἰς τὸν Οἰκουμενικόν, ὅστις ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντιδράσῃ.

(30) Αὐτόθι σελ. 1241.

Μακαριώτατε Μητροπολίτα Ἀθηνῶν, Ὑπέρτιμε καὶ Ἐξαρχε πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἐμῆς Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν...» (31).

Ἄφου ἀπολογεῖται εἰς τὴν συνέχειαν διατὶ δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ὡς προεβλέπετο τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1923 ἐπάγεται: «... ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, σπουδαίως καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος διασκεψάμενοι καὶ εἰς τὸ δυνατόν ἐν τῇ παρούσῃ τῶν πραγμάτων καταστάσει ἀφορῶντες, πρῶτον μὲν ἐγνωμένον ἀποδέξασθαι τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσηγουμένην γνώμην περὶ ἀποδοχῆς τοῦ γεννῆ τῆς ἀναφερομένης μέσης λύσεως, ἥτοι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου (ἡμερολογίου)... καὶ προτείνομεν πρὸς ἀποδοχὴν ὡς ἡμέραν κοινῆς ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου τὴν δεκάτην τοῦ μηνός Μαρτίου τοῦ ἀρξαμένου 1924 ἔτους, εἰσηγούμενοι ὅπως αὕτη... λογισθῆ καὶ ὀνομασθῆ καὶ ἐορτασθῆ ὡς 23η Μαρτίου...» (32).

Ταῦτα δυστυχῶς «υἰκῶς» θὰ ἐλέγομεν εἰσηγούμενου καὶ οὐχὶ ἀποφασίζοντος τοῦ Οἴκουμενικοῦ, διότι ἀποφασίζει ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, παρακαλεῖ ἐν τέλει τὸν Μονοκράτορα Χρυσόστομον διὰ τὰς περαιτέρω ἐνεργείας.

«... Παρακαλοῦμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅπως τὸ γ' ἐπ' Αὐτῇ ὡς οἶόν τε τάχιστα διὰ τηλεγραφήματος Αὐτῆς γνωρίσῃ ἡμῖν τὴν γνώμην καὶ τὴν τελειωτικὴν συναίνεσιν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς ἀπὸ 10 τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ εἴ που νομίζει πρόσφορον ἐνεργήσῃ, ἵνα καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ὁμοίᾳ ἐξενεχθῆ ἀποφασίς καὶ ταχέως φθάσῃ πρὸς ἡμᾶς ἢ ἀναγκαῖα δῆλωσις τῆς συναίνεσεως αὐτῶν. Ἐπὶ τούτοις καὶ αὐθις ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενος Αὐτὴν, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

Τῆς ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὀλως πρόθυμος,

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (33)

Ἄνάγλυφος προκύπτει ἡ ἐπικρατοῦσα κατάστασις ἐν Ἑλλάδι καὶ Κων/πόλει καὶ εὐκρινῶς ἀπηχεῖται ἡ παντοδύναμος Μονοκρατορία τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσόστομου.

Παρατίθεται εἰς τὴν συνέχειαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 320/14.2.1924 τηλεγράφημα τοῦ Χ.Π. πρὸς τὸν Οἴκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸ ὁποῖον καταβοᾷ ἅπαντα τὰ ἄνωτέρω :

(31) Ἐνῶ δ' Ἀθηνῶν εἰς τὸ προταθὲν ἐγγραφὸν τοῦ ἔγραψεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Πατριάρχην: «Τῷ Οἴκουμενικῷ Πατριάρχῃ», ὁ Οἴκουμενικὸς ἀπευθύνεται λίαν εὐσεβάστως, ἂν μὴ καὶ δουλικῶς, πρὸς τὸν Ἀθηνῶν Χρυσόστομον.

(32) Διότι ἀποφασίζει ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

(33) Αὐτόθι σελ. 1243—1244.

«Συμφώνως ἐγγράφῳ Ὑμετέρας Παναγιότητος περὶ Ἡμερολογίου, ἐναρξίς ἐφαρμογῆς νέου Ἡμερολογίου 10 μηνὸς Μαρτίου, παρακαλοῦμεν ἀναγγεῖλατε Μητροπολίταις Νέων Χωρῶν Ἑλλάδος, σχετικῆν ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ γνωρίσετε ἡμῖν ἀμέσως τοῦτο πρὸς συμμόρφωσιν καὶ ἐνέργειαν δεόντων.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 59)

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω φαίνεται ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀγεται ὡς ἀρνίον ἐπὶ σφαγὴν ὑπὸ τοῦ Χ.Π. διότι διὰ τοῦ τηλεγραφήματος ἀναγκάζει τὸ Πατριαρχεῖον νὰ ἐφαρμόσῃ πρῶτον τὴν περὶ ἀλλαγῆς ἀπόφασιν (οὐχὶ τοῦ Πατριαρχείου ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν του) ἐνῶ παράλληλα ἀποκλείει πᾶσαν ἀντίρρησην ἢ ἀναθεώρησιν ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ σπουδὴ αὕτη δικαιολογεῖται ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπὸ 15.1.1924 τηλεγράφημα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν δι' οὗ σθεναρῶς ἀποκρούει τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου⁽³⁴⁾.

«Ἀριθ. 28

Πατριάρχῃ Γρηγορίῳ
Κωνσταντινούπολιν

Συνεπεῖα τηλεγραφήματος Ὑμετέρας Παναγιότητος συνελθοῦσα σήμερον ἡ Ἱερά καθ' ἡμᾶς Σύνοδος ἔγνω τὰ ἐξῆς: Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν γράμματα τῶν Ἐκκλησιῶν Ρουμανίας καὶ Σερβίας, ὡς καὶ τὰς προτάσεις Αἰγινήτου ἐμμένονεν ἐν προδεδογημένοις Συνοδικαῖς συνεδριάσεσι καὶ ἀποκρούομεν πᾶσαν προσθήκην ἢ πᾶσαν μεταρρύθμισιν ἡμερολογίου πρὸ συγκλήσεως μόνης ἀρμοδίας εἰς συζήτησιν αὐτοῦ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἧς σύγκλησιν προτείνομεν ταχίστην.

Καῖρον 15 Ἰανουαρίου 1924
† Ὁ Πατριάρχης Φώτιος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 58)

Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβεν καὶ ἐξεδήλωσεν ὁ Πατριάρχης Φώτιος, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος δολίως ἐκλιπαρεῖ τὸν Πατριάρχην Φώτιον ὅπως δεχθῇ τὴν καινοτομίαν. Ἴδού τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα:

«Ἀριθ. 327) 16.2.1924.

Ἀμέσῳ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀδυνατοῦ καθισταμένης, ἐπειγούσης δὲ ἀφομοιώσεως ἡμερολογιακῆς χάριν ἑκατομμυρίων Ὀρθοδόξων λαῶν, ἐκλιπαροῦμεν Ὑμετέραν Μακαριότητα δευθῆναι πρότασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συνταυτίσεως ἡμερομηνιῶν διὰ προσθήκης 13 ἡμερῶν ἀπὸ 10ης προσεχούσης Μαρτίου ἀνευ οὐδεμιᾶς μεταβολῆς Πασχαλίου, μόνης ταύτης παραπεμφθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδῳ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 58)

Ἐν τέλει ὁ Χρυσόστομος ἵνα φέρῃ ἅπαντας πρὸ τετελεσμένου γεγονότος καὶ ἵνα ἐπιτύχῃ τὸ πραξικόπημά του ἐπικαλεῖται καὶ τὸν «Καίσαρα»

(34) Ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου ἐστάλη κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 623)12)25.1.1924, δι' οὗ παρεκάλει καὶ ἠλπίζεν νὰ ἀποδεχθῇ τὴν καινοτομίαν.

δηλαδή τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ἵνα καὶ διὰ ταύτης ἐκθιάσῃ καὶ ἐπηρεάσῃ τοὺς πάντας. Ἐν προκειμένῳ χρησιμοποιεῖ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἴδου ἡ σχετικὴ του ἐνέργεια :

«Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν

4 Μαρτίου 1924

Παρακαλοῦμεν εἰδοποιήσατε ἐπειγόντως τηλεγραφικῶς Μακαριωτάτους Πατριάρχας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Σερβίας καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Ρουμανίας καὶ Κύπρου ὅτι Ἐκκλησία Ἑλλάδος ἀπεδέχθη ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συνταυτισμοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καὶ πολιτικοῦ τοιούτου, ὀριζομένης τῆς 10ης Μαρτίου ὡς 23ης, τὸν δὲ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔθηκεν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν περὶ ἡμερολογίου σχετικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος»
(Πραγματικὴ Ἀλήθεια σελ. 61)

Η ΒΔΕΛΥΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ Χρυσόστομος ἐξαπέλυσεν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 430/123/3.3.1924 ἀπόφασίν του τὴν ὁποίαν καὶ μόνος προσυπογράφει, καὶ διὰ τῆς ὁποίας παρὰ πᾶσαν κανονικὴν τάξιν καὶ κριτήριον Ὁρθοδοξίας ἐπιβάλλει ἀμετακλήτως ὡς ὑπερεκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἴδου ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις :

«(Ἀριθ. 430) 123) 3.3.1924.

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἀὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ Πανοσ. Τοποτηρητάς.

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμφώνως ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδέχθη τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, καθ' ἣν ἡ 10η Μαρτίου τοῦ ἑορτολογίου θὰ λογισθῇ καὶ θὰ ὀνομασθῇ 23... Κατὰ ταῦτα ἀπὸ τῆς 23 ἀρξαμένου μηνὸς Μαρτίου ἐν ὑπάρχει ἡμερολόγιον ἐν Ἑλλάδι διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πολιτείαν.

**† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
Πρόεδρος»**

Αὐτὸ ἦτο ὄλον. Διὰ μιᾶς τηλεγραφικῆς ἐντολῆς κατελύθησαν τὰ πάντα. Ἡ προδοσία τετελεσμένη! Ἡ καινοτομία τῆς Δύσεως εἰσεχώρησεν! Ὁ Οἰκουμενισμὸς καλλιεργεῖται! Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ἐξέπεσεν καὶ σχιζομένη ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου δεσμίᾳ πρὸς τὴν Δύσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΒΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ Η ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΕΠΙΒΛΗΘΕΙΣΑ ἡ ἐπάρατος καινοτομία τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐτυχεν τῆς γενικῆς ἀποδοκιμασίας καὶ κατακραυγῆς.

Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος γνωρίζων τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἐνεργείας του καὶ τὸ ἔγκλημά του κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἀγίας Παραδόσεως, ἀνησυχεῖ φοβούμενος μήπως ἡ ἐνέργειά του ἀνακληθῆ καὶ ματαιωθῶν τὰ σχέδια τοῦ Παπισμοῦ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὑπεσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐνεκα τούτου μετέρχεται κάθε εἶδους δολιότητα, βίαν καὶ ψεῦδος.

Ἡ πραξικοπηματικὴ ἐνέργεια τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ Χρ.Π. ἦτο ἤδη προσβεβλημένη πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Πανορθόδοξων Συνόδων, τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ δεύτερον ἦτο ἐκτεθειμένη ἔναντι τῆς ἐξαπατηθείσης καὶ βιασθείσης Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἰδίᾳ δὲ ἠπειλεῖτο ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὡς καὶ λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος καταδικάζει τὴν ἐνέργεια καὶ ἀποκαλύπτει.

Ἄμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἀντέδρασεν καὶ κατεδίκασεν ταύτην. Εἰς τὸ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1924 ἔγγραφόν του ὁ Πατριάρχης Φώτιος γράφει πρὸς τὸν Χρ. Παπαδόπουλον:

«Ἀριθ. 226

Τῷ Μακαριωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Χρυσσοστόμῳ, Προέδρῳ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Χαίρειν ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι Θεῷ.

Τὰ ἀπὸ δευτέρας μὲν καὶ δεκάτης τοῦ παρελθόντος μηνὸς κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐπεσταλμένα, τῇ δευτέρᾳ δὲ καὶ εἰκοστῇ τοῦ αὐτοῦ κεκομισμένα ἡμῖν ἀδελφικὰ γράμματα τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, τὰ περὶ ἡμερολογίου καὶ πασχαλίου, μετὰ τῆς δεούσης μὲν καὶ αὐτοὶ ἀνέγκωμεν ἐπιστάσεως, ἐσπεύσαμεν δὲ ἀνακαινώσασθαι, αὐτὰ τῇ καθ' ἡμᾶς τῶν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν χορεία, συνοδικῶς συγδιασκεπτομένων, τῇ δεκάτῃ καὶ τετάρτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαρτίου καθ' ὃ παρειλήφομεν πάτριον ἡμερολόγιον, ὅτε πολλῇ τῇ προσοχῇ καὶ φροντίδι καὶ μετριοπαθείᾳ καὶ φιλαδελφίᾳ ἐμελετήθη τὰ ἐν αὐτοῖς, πάντων καὶ ἐθελόντων καὶ ἀγωνιζομένων πείσαι ἑαυτοὺς μὴ μόνον κατιδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀσπάσασθαι τὰς ἐν αὐτοῖς γνώμας εἰ γε τῇ ἀληθείᾳ μὴ εὐρεθεῖεν ἀντικείμεναι. Κατὰ τὴν συνοδικὴν οὖν ἀπόφασιν τὴν οὕτω μεμορφωμένην τότε ἀπαντῶμεν σήμερον τὰ ἐξῆς :

Ὅτι μὲν οὐδεμίαν οὐδαμῶς ἢ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη Ἐκκλησία ἐδλεπε πόθεν οὕτε ἀνάγκην, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς περιστάσεων συνθήκην ἢ φορὰν ἐπιβάλλουσαν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Ἡμερολογίου, τοῦτο

καὶ ἡμεῖς παρὰ τῆ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρέων καὶ οἱ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ σεβασμιώτατοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, οἱ τὰς ἀρχηγόνους καὶ ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας ἀνὰ τὴν Ἐῶαν θείᾳ χάριτι ἐκπροσωποῦντες, ὅτε Πατριάρχης Μεγάλης Θεοὑπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολίας κύριος Γρηγόριος καὶ ὁ πατήρ καὶ Πατριάρχης τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης τῆς Παλαιστίνης κύριος Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κύριος Κύριλλος, εἰς τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ γράμματα τῆς Ἑμετέρας Μακαριότητος ἀπὸ ἔτους ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ἀπαντῶντες ἐδήλωσαν ἀποφάσει καὶ αὐτοὶ στοιχοῦντες συνοδικαῖς, ἐπὶ ρυθίσει τῶν πραγμάτων μὴ μόνον εἰρηρικῇ ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας μὴ ξένη καὶ προτείναντες καὶ ἀποδεξάμενοι συγκρότησιν συνόδου πασῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ μόνης δυναμένης ἀρμοδίως καὶ ὀριστικῶς ἀποφύνασθαι.

Ὅτι δ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἀνακρίθῃς ὁ ἰσχυρισμὸς, ὁ ἐν τοῖς γράμμασι τῆς Ἑμετέρας Μακαριότητος εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἀναγεγραμμένος, καθ' ὃν τάχα «δογματικῶς τε καὶ κανονικῶς ἀκώλυτος, ἀν εἴη ἢ ὑπ' αὐτῆς ἀναιτίως ἐπισπευδαμένη «διόρθωσις», τοῦτο αὐτῇ βεβαιοῖ μεγάλοις γράμμασι καὶ τρανῇ τῇ φωνῇ ἢ Ἑμετέρα Μακαριότης μόλις μετὰ στίχους δέκα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἰσχυρισμοῦ ἀποφαινομένη «διορθωθῆναι δὲ κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον πρὸς ἄρσιν τῆς συγχύσεως τῶν ὀρθοδόξων Λαῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων καὶ κινδυνευόντων ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας». Πῶς δὴ, ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφέ, «δογματικῶν τε καὶ κανονικῶν» σχέσεων καὶ συνθηκῶν λογισθῆσεται ξένη καὶ ἀπλῶς ἀπηλλαγμένη διαφορά, ἥσπερ ἐνεκεν ὅλοι οἱ λαοὶ σκανδαλιζόμενοι κινδυνεύουσι ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας;

Καὶ τούτων μέντοι κατ' ἀναμνήριστον βεβαιότητα οὕτως ἐχόντων ἢ Ἑμετέρα Μακαριότης ἀγγέλλει ὅτι «ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἐπ' ἀθετήσει τῶν ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου γενομηθετημένων ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς προκοπῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον τῶν ὀρθοδόξων προμηθουμένη ἀπαραίτητον ἔκρινε μετὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει τῆς Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου».

Οὐ κρύπτομεν, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἐνεκεν ἀδοκίῃ ἀγγελία καὶ ἡμεῖς λυπηρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκπληξιν καὶ τῇ συνόδῳ, ἐγκάρδιος συνέσχε θλίψις τοὺς ἱερωτάτους ἀδελφούς κατιδόντας ὅτι, ἀνευ αἰτίας πραγματικῆς, κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν καὶ βεβαίωσιν τῆς Ἑμ. Μακαριότητος ἀνευ λόγων δογματικῶν ἢ κανονικῶν ἀπεκρούσθη ἢ ἀδελφικῇ σύστασις καὶ παράκλησις τεσσάρων Ἀποστολικῶν θρόνων ἑξαίτων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων καὶ μανομερῶς εἰς Νόμον Ἐκκλησιαστικῆς τύπου ἀνεχθῆναι προτείνεται «διόρθωσις» καθεστῶτος ἐν χρήσει τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης καὶ ἄρα οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης, καὶ ταῦτα ὅτε ὑπ' αὐτῆς ὁμολόγηται τῆς περινοίας αὐτῆς, ὅτι «ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας», οὐχὶ βεβαίως μόνης τῆς ἐν Ἑλλάδι, «ὅλοι λαοὶ Ὁρθόδοξοι».

Καιρία λοιπὸν ἢ λύπη διὰ ταῦτα! Καίτοι γάρ, εἰς δικαιολογίαν τῆς «διορθώσεως» προβάλλεται καὶ ἡ συναίνεσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦτο ὅμως μᾶλλον ἐντείνει ἢ μετριάζει τὴν λύπην παντὸς τέκνου τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, σκοπούμενου ἐν οἷα νῦν τελεῖ καταστάσει ὁ ἀγιώτατος Ἀποστολικὸς καὶ Πατριαρχικὸς Θρόνος, ἀπωρφαισμένος μὲν τὰ πολλά, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἀπωρφαισμένος δὲ τοῦ πλείστου, ἵνα μὴ λέγωμεν παντὸς τοῦ ποι-

μνίου, γυμνός δὲ καὶ πάσης τῆς προτέρας δυνάμεως καὶ χρήζων αὐτὸς συγκροτήσεως ἐν τῇ νέα καταστάσει καὶ πανθομολογουμένως ὑπὸ περιπετείας διατελῶν θλιβερωτάτας, δι' ἃ καὶ ὁ θεῖα χάριτι αὐτὸν νῦν καταπεπιστευμένος Θεόκλητος ποιμὴν ἐν γε τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἀδελφικοῖς γράμμασι περὶ τοῦ θέματος ἐπὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας διακεῖται τὴν περὶ «διορθώσεως» πρωταβουλίαν ἀναφέρειν.

Ἀνακεφαλαιοῦντες δὴ τ' ἀνωτέρω, Μακαριώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρα Μακαριότητι ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Σύνοδος τὴν μὲν «διόρθωσιν» ἣν τεθεσπισμένην ἤδη ἀγγέλει ἡ περίνοια αὐτῆς ἀποκρούει, ἐτοιμῶς μέντοι ἔχουσα συνεξετάσαι τὰ κατ' αὐτὴν ἐν προσήκοντι τόπῳ καὶ χρόνῳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἐμμένουσα δ' ἐν τοῖς πρότερον περὶ τούτου, προδεδογημένοις, προτείνει καὶ αὖθις τὴν συγκρότησιν Συνόδου ἢ μεγάλης τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς ἥσπερ ἄνευ οὐδεμίας περὶ καθεστῶτος κοινοῦ τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ εἴτε γνώμη εἴτ' ἀποφάσει μονομερεῖ ἔσται ἢ λογισθήσεται ἔγκυρος κανονικῶς καὶ τῇ ἀπαραιτήτῳ ἰσχύϊ κατωχυρωμένη.

Οὕτως οὖν γνώμης ἔχουσα ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη Ἐκκλησία οὐ μικρὰν ἠρύσατο τὴν παραμυθίαν ἀπὸ γε τῆς θεβαιώσεως τῆς Ὑμ. Μακαριότητος ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «προθύμως ἔχει συνεργῆσαι εἰς τὴν ἐν Συνόδῳ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξετάσιν καὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πασχαλίου κανόνος» καὶ τοι γὰρ ρητῶς καὶ ἐκπεφρασμένως ἀποκλείει πᾶσαν ἀθέτησιν κανόνων, ἐλπίζει ὁμῶς ὅτι πολλὰ μὲν τὰ δεινὰ προληφθήσεται, πολλὰ δὲ τὰ ὠφέλιμα ὑποδειχθήσεται καὶ τῇ θεῖα Χάριτι καθορισθήσεται ἐν Συνόδῳ τοιαύτῃ ἐγκαίρως συγκροτουμένη καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκεπτομένη.

Τούτων μὲν οὖν ἄλλις εἰς ἀπάντησιν, ὁ δὲ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης δώῃ ἡμῖν τὴν ἀγάπην καὶ εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντί τρόπῳ. Ἀμήν.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μηνὶ Ἀπριλίῳ κ' τοῦ απκδ

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος Ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ.

Ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἀπεκάλυψε ἀμέσως ὅτι αὐτουργός τοῦ πραξικοπήματος ἦτο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ οὐχὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

«Ὁ ΦΥΛΑΞ τῆς Πίστewς» ἀγρυπνεῖ.

Παρά ταῦτα ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπιχειρεῖ δι' ἀλλεπαλλήλων ἐγκυκλίων νὰ ἐξαπατήσῃ διὰ τῶν ψευδῶν του δηλώσεων καὶ παραπλανητικῶν ἀναλύσεων τοῦ θέματος. Ματαίως ὅμως διότι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ εὐσεβὴς λαός, ὁ φύλαξ τῆς πίστεως ἀντέδρασε. Ὁλόκληροι ἐνορίαί, κωμοπόλεις, χωρία, ἠρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ κατεδίκασαν τὴν Καινοτομίαν καὶ τοὺς Καινοτόμους. Διὸ ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος δὲν διστάζει νὰ μετέλθῃ κατ' ἀρχὴν ἀήθη μέτρα καὶ συκοφαντίας καὶ κατόπιν νὰ ἐγείρῃ συστηματικούς διωγμούς προκειμένου νὰ ἐκλείψουν αἱ ἀντιδράσεις καὶ ἀποκαλύψεις τοῦ ὑπ' αὐτοῦ διενεργηθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκλήματος.

Παρά ταῦτα, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀλλαγῆς ὁ φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑψωσεν τὸ ἀνάστημά του ὡς ἄλλος Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, ἀναδειχθεὶς ὑπερασπιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ συναγωνιζομένου Ὁρθοδόξου Κλήρου καὶ Λαοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν καταγγέλλεται, ὅτι τὸ Νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον εἶναι «ΦΡΑΓΚΙΑ» καὶ ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὸ χωρίζονται ἀπὸ τὸν Θεόν.

Συγχρόνως, ὅμως, πανταχόθεν ἀποκαλύπτεται καὶ καταδικάζεται ὁ πρωτεργάτης τῆς Καινοτομίας Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Ὁ Ἱστορικὸς Παῦλος Καρολίδης ἀποκαλύπτει :

«... Πρᾶξις ἀξιοκατάκριτος καὶ ἀπερίσκεπτος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπῆρξεν ἡ σπουδὴ αὐτοῦ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὁ Χρυσόστομος ἐδικαιολόγησε τὴν πρᾶξιν ταύτην διὰ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Οὕτως ἐδικαιολογήθη ἢ ὑπὸ τῆς αὐταρχίας τῆς πολιτικῆς εἰς τὸν Χρυσόστομον ἐπιβληθεῖσα καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν φορτωθεῖσα εὐθύνη τῶν γενομένων.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν Ἱεραρχίαν, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν εἰλικρινῶς, ὅτι οὐκ ὀλίγοι ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ ἄνδρες καθ' ἑαυτοὺς ἀξιοὶ πάσης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὄλον οὐδεμίαν κέκτηται δύναμιν καὶ ἀξίαν, ὑπήκουσα τυφλῶς εἰς τὰ νεύματα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, μετὰ πολλοῦ ἄλγους ψυχικοῦ πρέπει νὰ κατακρίνω τοῦ Χρυσόστομου, στηριζαντος τὴν κατ' ἐπιταγὴν πολιτικῆς ἀρχῆς γενομένην πρᾶξιν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν...» (ΣΚΡΙΠ 24.5.27).

Καὶ ὁ Νομικὸς Δημήτριος Βοκοτόπουλος λέγει :

«... Καὶ πρῶτον δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ κατάργησις Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, πρᾶξις πρωτοφανῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, εἶναι ἔργον ἀποκλειστικὸν τῆς αὐθαιρέσις τοῦ Μητροπολίτου Χρυσόστομου. Ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ὀγκώδης φάκελλος τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία πρὸ διετίας διωρίσθη (σ.σ. Τὸ 1925) πρὸς ἐξέτασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ τῆς ὁποίας ἀπετέλει μέλος ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, περιέχει τὰς ἐπισήμους ἀποδείξεις, ὅτι εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀντετάχθησαν ἐπισήμως, τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας.

Ἀντετάχθη δὲ ἐπίσης καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ρητῶς συστήσας εἰς τὸν Μητροπολίτην Χρυσόστομον νὰ ἀναβληθῇ ἡ κατάργησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἕως ὅτου ἐπιτευχθῇ ἡ συναίνεσις ἀπασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν....

Ἄλλ' ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος λόγῳ τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐπανάστασιν Πλαστήρα, παρέστησεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῆ ἢ κατάργησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διότι τὴν κατάργησιν ἐπέβαλεν ἔθνικόν συμφέρον καὶ παρεκάλει τὸν Πατριάρχην νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Τούτου ἕνεκα ὁ Πατριάρχης παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου ψευδῶν πραγμάτων παράστασιν, ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν καὶ συνένεσεν νὰ καταργηθῆ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον μόνον καὶ μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ Πασχάλιον ὡς ἀπῆτει ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἔνταῦθα, ὅτι ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν κανονικὴν ἀποψιν ἢ συναίνεσιν αὐτῆ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχει ἀξίαν καὶ εἶναι ἁπλοῦς, διότι ὁ Πατριάρχης δὲν δύναται νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἄνευ γνώμης τῆς Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοιαύτη Σύνοδος δὲν ἐγένετο...

... Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν εἶναι οὐ μόνον παραβάτης τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ ἱερῶν Παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος τοῦ προστατεύοντος τοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ κράτους νόμων, τελευταῖος τῶν ὁποίων εἶναι τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 διὰ τοῦ ὁποίου ρητῶς ἐπιβάλλεται ἡ διατήρησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου...

... Ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἐναντίον τῆς γνώμης ὀλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐναντίον αὐτῶν τῶν νόμων τοῦ Κράτους, διὰ μᾶς αὐτοῦ ἐγκυκλίου φερούσης μόνον τὴν ὑπογραφήν αὐτοῦ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἑλλάδος, στηριζόμενος εἰς τὸν Πλαστήρα, τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἑορτάς. Τούτων ἕνεκα, αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης Χρυσόστομος ἔχει ἐξεγείρει τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἀπαξάπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἔχει θέσει εἰς δεινὴν δοκιμασίαν τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ...». (ΣΚΡΙΠ 25.5.1927).

Παραλλήλως, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ διὰ τοῦ Νομικοῦ των ἐκπροσώπου ἦτοι τῆς «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ» ὀργανώσαντες ἐκκλησιαστικῶς 245 Ἐνορίας εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, αὐταὶ τὸ 1934 ἔφθασαν εἰς 800.

Ἀποκαλύψεις.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου τὴν 8.2.1928 οἱ Γ.Ο.Χ. ἐζήτησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2625/1928 ἀναφορᾶς των τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 430/124/3.3.1924 Ἐγκυκλίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη ἡ Καινοτομία. Αὐτὸ ἐγένεν αἰτία νὰ ἀποκαλυφθοῦν αἱ ἐνέργειαι τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι' ὧν ἐξηπάτησε τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1923.

Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς φέρεται εἰς τὰ Πρακτικὰ εἰπῶν:

«Ἐζήτησα δὲ τρεῖς νὰ κατατεθῶσι τὰ ἔγγραφα τῶν Πατριαρχείων καὶ δὲν κατετέθησαν διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀνεγνώσθησαν, ἵνα διαφωτισθῶ τόσοσον ἐγὼ ὅσον καὶ ἡ Ἱεραρχία. Καὶ ἀναφέρεται εἰς τὰ πρακτικὰ, ὅτι ἐζήτησα τὰ ἔγγραφα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ἀληθῶς, ὅτι κατετέθησαν. Ἀτυχῶς, ὅτι ἐφοβούμεν ἐγένετο, τὰ τρία Πατριαρχεῖα ἐμμένουν εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἐφθάσαμεν εἰς σημείον νὰ διακοπῆ ἡ ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ ἑορτάζωμεν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου 13 ἡμέρας ἑνωρίτερον ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ καὶ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα. Φρονῶ, ὅτι ἦτο ἐσπευσμένη ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ συνεννόησις

τοῦ Προέδρου μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων δὲν κατέληξεν εἰς αἰσιον ἀποτέλεσμα, ὅτι δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ νὰ δεχθῶμεν τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον μέχρις ὅτου διὰ κοινῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων καὶ ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὰ εἰωθότα γίνῃ τὸ νέον δεκτόν, συναποφασίσῃ δὲ καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας. Φρονῶ ὡσαύτως, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο δεκτόν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος δύναται ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐπαγέλθῃ τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον τοῦτέστιν νὰ ἐορτάζωνται μετὰ βίας τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

Λίαν κατηγορηματικῶς καὶ μὲ ἰδιαίτεραν πικρίαν ἀποφαίνεται ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ λέγων, ὅτι ἀπεκρύβησαν τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀντήλλαξεν μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ἰδιαίτερος αἱ ἀρνητικαὶ αὐτῶν ἀπαντήσεις καὶ ἐπικρίσεις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου. Ἀσφαλῶς οὐδέποτε θὰ εἰσήγετο ἡ Καινοτομία ἂν ἡ Ἱεραρχία, πρῶτον ἦτο ἐλευθέρα καὶ δὲν ἐκυβέρνα μονοκρατικῶς ὁ Χ.Π., καὶ δεύτερον, ἔστω ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, ἡ Ἱεραρχία ἐγνώριζε τὴν σχετικὴν ἀλληλογραφίαν. Καὶ κατὰ τὴν παρούσαν ὁμως συνεδρίασιν καὶ παρὰ τὴν σαφῆ πρότασιν τοῦ Δημητριάδος, ἡ Σύνοδος ἀποδεικνύεται ἀνίκανος νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν Πάπα τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἀνάκλησιν τῆς Ἐγκυκλίου, ἐνῶ οὗτος ὑφαρπάζει τὰς ὑπογράφας αὐτῶν, ἵνα στηρίξῃ τὴν ἀντικανονικὴν πράξιν τοῦ ἡ Σύνόδου, ἡ ὁποῖα καθ' ὑπόδειξιν τοῦ ἀποφαίνεται ὅτι περὶ τοῦ θέματος τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀρμοδία μόνῃ ἡ Ἱεραρχία. Ὁ ἴδιος δὲ ἠναγκάσθη ἀπλῶς νὰ εἶπῃ ὅτι θὰ ἔφερε τὸ θέμα εἰς τὴν πρώτην σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας. Οὕτω ἡ σαφῆς καὶ ὀρθῆ εἰσήγησις τοῦ Δημητριάδος ἀπερρίφθη εἰς τὴν οὐσίαν⁽³⁵⁾.

Καὶ ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος εἶπεν διὰ τὴν ἰδίαν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1923:

«Κατὰ τὰ ἀναγνωσθέντα Πρακτικὰ περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀντίρρησης. Ἐπὶ τούτου ὑπῆρξεν ζωηρὰ ἀντίρρησης ἐκ μέρους πολλῶν, ἀλλὰ δὲν ἐγράφη εἰς τὰ πρακτικὰ, ἐνῶ ἄλλων γινῶμαι ἐγράφη ἔπιμελῶς. Ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τῶν ἐγγράφων, ὅτι ἡ μία Ἐκκλησία προσεπάθησεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ ὑφαρπάσῃ τὴν γνώμην τῆς ἄλλης. Τὸ ζήτημα ὁμως τοῦ Ἡμερολογίου ἐσκανδάλισε τοὺς Χριστιανούς καὶ ἐδημιούργησε θόρυβον, οἱ δὲ ἀκολουθοῦντες τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ὀλίγοι, ἂν μάλιστα ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι θὰ αὐξηθῶσιν ἔτι μᾶλλον».

Ὁ δὲ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίαν εἶπεν :

«Τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι μέρος τοῦ νεωτεριστικοῦ προγράμματός τὸ ἑποῖον ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἐπεχείρησαν νὰ εἰσαγάγωσιν ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησία καὶ πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ ἐξετασθῇ...».

Ἐξ ἄλλου, οἱ Μητροπολίται Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, Δημητριάδος Γερμανός καὶ Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, ὑπέβαλον διαμαρτυρίαν τὴν 4. 7. 1929 εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτόνιζον, ὅτι ἐξηπατήθησαν ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου

(35) Ἴδὲ σχετικῶς Ἐκκλησιαστικὴ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, Θεοκλ. Στράγκα, Ἀθῆναι 1971, σελίς 1533—34.

Παπαδοπούλου, ισχυρισθέντος τὸ 1924, ὅτι δὲν κατεδικάσθη ἡ Καινοτομία ὑπὸ Πανορθόδοξων Συνόδων, δηλοῦν δὲ ὅτι διαμαρτύρονται καὶ διὰ τὴν ἀντικανονικότητα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου καὶ ὅτι θὰ καταγγείλλουν ταύτην εἰς τὴν «θᾶπτον ἢ βράδιον συγκληθησομένην Πανορθόδοξον Σύνοδον».

Μετὰ ταῦτα, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπιχειρεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων ἀναιρῶν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, ὅστις κατ' ἐπανάληψιν πρὶν τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀναδείξεώς του (καὶ πρὶν δεσμευθῆ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν Καινοτομίαν), ρητῶς ὁμιλεῖ διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Τώρα, ὅμως, «Οἰκουμενισμὸς οὐκ οἶδεν προτιμᾶν τὸ συμφέρον».

Βεβαίως ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν καὶ ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα, ἀλλὰ καὶ μετὰ διετίαν κατὰ τὴν ἸΔ' Ἱεραρχίαν, Ὀκτώβριος 1931, ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν ὑπὸ τοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου, ὅταν αὕτη ἐτοίμαζεν τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὴν μελετωμένην τότε Προσύνοδον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, ὁ Κασσανδρείας, εἶπεν τὰ ἑξῆς :

«...ὑπομιμνήσκω τὴν ἐν δυοῖ μεταγενεστέροις Συνόδοις τοῦ 1583 καὶ 1587 καταδίκην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, αἵτινες ἐπὶ πλεον γιγνώσκουσαι ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐγένετο διὰ προσηλυτιστικoὺς σκοποὺς καὶ πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν ἀξιώσεων τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα αὐστηρῶς ἀπηγόρευσαν τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν...» (36).

Ἐπὶ τῆς ἀδιστάκτου ψευδοῦς κατηγορίας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καθ' ἣν τὰ περὶ καταδίκης τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι δῆθεν «ἐπινοήματα τῶν ἀγιορειτῶν», ἀπήντησαν οἱ Γ.Ο.Χ. διὰ ἐμπεριστατωμένης ἱστορικῆς μελέτης περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἱστορικὸς Παῦλος Καρολίδης ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«...Ἀνέγνων τὸ ἄρθρον τοῦτο (τοῦ Μοναχοῦ κ. Ἀρσενίου Κοττέα). Εἶναι ἀληθῶς ἐπιστημονικὴ πραγματεία ἀναιροῦσα διὰ λόγου ἀληθοῦς καὶ διὰ κειμένων ἀναμφισβητήτων τὰς πλημμελείας τοῦ ἀνακοινωθέντος τῶν 44 Ἱεραρχῶν τῆς 5ης Ἰουλίου 1929, τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 6ης Ἰουλίου. Ἀνέγνων δὲ μετὰ χαρᾶς ὁμοῦ καὶ λύπης τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δημοσιευθέντα πρὸς ἀναίρεσιν τῶν οὐχὶ ἀληθῶς γραφέντων κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Χαρᾶς μὲν διότι εἶδον ταῦτα εὐστόχως καὶ καλῶς ἀναιρούμενα, μετὰ λύπης δὲ εἶδον Ἱεραρχίαν δλόκληρον, πλήν τριῶν ἐκλεκτῶν ὄντως Ἱεραρχῶν, συνηγοροῦσαν οὐχὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν δόξαν ἀνθρώπου μᾶλλον ἢ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἀγαπῶσαν...». (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, σελ. 207—212).

Μητροπολίται οἱ ὁποῖοι εἰσηγοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἀπειλοῦνται διὰ καθαιρέσεως.

Τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1933 οἱ Μητροπολίται Δρυϊνουπόλεως Βασιλείος, ὁ Δημητριάδος Γερμανός, Κασσανδρείας Εἰρηναῖος καὶ Δράμας Βασιλείος, ὑπέβαλον πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τὴν κάτωθι γνώμην, δι' ἧς εἰσηγοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπειληθοῦν διὰ Καθαιρέσεως.

(36) Αὐτόθι σελ. 1852).

ΓΝΩΜΗ ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΟΥΣΑΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου ὀφείλοντος κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν νὰ γίνηται «τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ», ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Οἰκονομία οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀπήρесе ταῖς τε Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις καὶ τοῖς Ἁγίοις πατράσιν οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Μητροπολίται τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος προνοούμενοι ὑποδεικνύομεν εὐλαβῶς εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ὡς μόνον δυνατὴν λύσιν πρὸς ἐπαγαφορὰν τῆς διὰ τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν διαταραχθείσης ὁμονοίας καὶ ψυχικῆς ἡρεμίας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Βασιλικὸν διάταγμα τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923 καθ' ἣ μὲν πολιτεία δύναται νὰ τηρήσῃ τὸ νέον Ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τὸ πάτριον Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον ἕως οὗ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τοπικῆς μεγάλης ἐν ἣ νὰ ἀντιπροσωπεύωνται καταλλήλως ἅπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μελετητῆ καὶ εἰσαχθῆ τὸ ὑπὸ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παραδεκτὸν γενησόμενον ἡμερολόγιον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1933

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Κασσανδρείας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Δράμας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἔλαβον οἱ ἀνωτέρω διὰ τὴν εὐλαβῶς γενομένην πρότασιν των ἦτο ἡ ἀπειλὴ περὶ καθαιρέσεως !

Βία, διωγμοὶ καὶ ἐγκλήματα.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Καινοτομίας προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον παρέμεινεν ἐδραῖος εἰς τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν, ἀλλὰ καὶ ὠμολόγησεν καὶ ἤλεγξε τοὺς Καινοτόμους καὶ ἀπεκάλυψεν τὴν Καινοτομίαν.

Ἰδιαιτέρως σημαντικὸν τοῦτο, ὅτι ἐνῶ ἡ Ἱεραρχία προδίδει καὶ συνθηκολογεῖ, ὁ λαός, ὁ ἀδούλωτος οὗτος φύλαξ τῆς πίστεως, παραμένει ἐδραῖος ἐν τῇ πίστει, τὰς δὲ κατηγορίας, ἐξευτελισμοὺς καὶ διωγμοὺς εἰς οὐδὲν λογίζεται.

Μέγας ἀριθμὸς Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Καινοτομίαν, συνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐμποροῦπαλλήλων παρὰ τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως καὶ ἐδημιούργησεν τὸν νομικὸν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τὸν «ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», ὁ ὁποῖος τὸ 1926 διωργανώθη καὶ μετωνομάσθη εἰς «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»⁽³⁷⁾.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τῆς «Ε.Θ.Κ. τῶν Γ.Ο.Χ.» καὶ ἡ ἔξοδος τῶν ἐξ Ἁγίου Ὄρους Ἱερομονάχων καὶ αἱ ἀποκαλύψεις τῶν ἀποφάσεων τῶν Πανορθόξων Συνόδων, δι' ὧν κατεδικάσθη τελεσιδίκως ἡ Καινοτομία, ἔφεραν εἰς δύσκολον θέσιν τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησεν μεσαιωνικοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ., ἀγνοῶν, ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ «δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων τὰ πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευά-

(37) Οἱ ὄροι «ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ» καὶ «ΓΝΗΣΙΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ» εἶναι ἡ πρώτη Ὁμολογία καὶ ἀντιδιαστολὴ πρὸς τοὺς μὴ Ὁρθοδόξους Νεοημερολογίτας.

ζει». (Ε.Π. 53, 258). Ἐν προκειμένῳ, διὰ τῶν μεσαιωνικῶν διωγμῶν ἐπέ-
τυχεν τὸ ἀντίθετον, ὁ Χρυσ. Παπαδόπουλος, ἦτοι τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθο-
δοξίας διὰ τῆς πλήρους ἀποκαλύψεως τοῦ ἐγκλήματός του.

Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἤδη ἔτος, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν νὰ παρασύρῃ τοὺς Γ.Ο.Χ.
(τοὺς ὁποίους περιφρονητικῶς ἀπεκάλεσεν «παλαιοημερολογίτας») νὰ ἀκο-
λουθήσουν τὸν Νεοημερολογισμὸν, μετῆλθεν ἀμέσως τοὺς διωγμοὺς.

Ἄναβιώνουν οὕτω οἱ διωγμοὶ τῶν Πρωτοχριστιανικῶν χρόνων !

Οἱ Χριστιανοὶ τότε ἐδέχθησαν τὰς ψευδεῖς κατηγορίας καὶ ἐπιθέσεις τῶν
Ἰουδαίων καὶ εἰδωλολατρῶν Ἱερέων. Τώρα δυστυχῶς κατηγοροῦνται ψευ-
δῶς καὶ σύρονται εἰς κριτήρια οἱ Ὁρθόδοξοὶ ὑπὸ τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου!

Ὅπως κατὰ τοὺς πρωτοχριστιανικοὺς αἰῶνας ἡ φοβεροτέρα κατη-
γορία, τὴν ὁποίαν σπουδαίως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Ρωμαϊκῆ ἀρχῆ, ἦτο
ὅτι οἱ Χριστιανοὶ συνωμοτοῦσαν κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχῆς, οὕτω καὶ τώρα
οἱ Γ.Ο.Χ. ἐκατηγοροῦντο καὶ ὡς ὑπονομευταὶ τοῦ Ἔθνους!

Ἡ διαβολὴ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, ὅτι δῆθεν συνωμοτοῦν, ἐγένετο πι-
στευτὴ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, διὸ λαμβάνει τὰ μέτρα τῆς ἵνα συλλάβῃ τοὺς
«συνωμώτας» καὶ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀγχόνην.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων τοῦ 1924, ἡ ὁποία εἶχε προγραμμα-
τισθῆ ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων νὰ ἐορτασθῆ εἰς τὸν ἐν Π. Φαλήρῳ Ἱερὸν Ναὸν
τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ξηροταγάρου καὶ κάμουν καὶ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τι-
μίου Σταυροῦ, καταφθάνει δύναμις χωροφυλάκων ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ὁ-
ποίων ἀπαιτεῖ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ Ναοῦ. Εὐνόητον εἶναι, ὅτι οὐδεὶς ὑπή-
κουσεν ὁπότε δημιουργοῦνται σκηναὶ βίας, χύνεται αἷμα ἀθῶον καὶ συλλαμ-
βάνονται 29 ἄτομα, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦνται εἰς τὸ τμήμα δι' ἐρευναν μὴπως
προκύψουν ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα περὶ συνωμοσίας, ἦτοι ἐγγραφα, ὄπλα
κλπ. Ἐκ τῆς ἐρεύνης οὐδὲν ἐνοχοποιητικὸν στοιχεῖον προέκυψεν, ὡς ἀνε-
μένετο. διὸ ἐν καταφανῇ ἀγανακτήσει διὰ τὰς διαβολὰς καὶ συκοφαντίας
κατὰ τὴν Ὁρθοδόξων ὁ Διοικητὴς ἐφώναξεν: «Β ρ ε δ ἐ ν π ε φ τ ε ι
ἡ Δ η μ ο κ ρ α τ ῖ α μ ε Ε ὑ α γ γ ε λ ῖ α, Σ τ α υ ρ ο ῦ ς κ α ἰ κ ο μ-
π ο σ χ ο ἰ ν ῖ α». Περιττὸν κάθε σχόλιον.

Ἐνῶ συνεχίζουν ἀνά τὸ Πανελλήνιον οἱ διωγμοὶ, αἱ συλλήψεις καὶ ἡ
βία, εἰς τὴν Ἀττικὴν σημειοῦνται αἱματηρὰ γεγονότα.

Ἡ Ἐφημερὶς «ΣΚΡΙΠ» τῆς 9)22 Νοεμβρίου 1927 ἔγραφε :

«Αἱματηραὶ σκηναὶ διεδραματίσθησαν χθὲς τὴν πρωΐαν εἰς τὴν Μάν-
δραν, κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐορτάζοντος συμφώνως πρὸς τὸ Πάτριον
ἡμερολόγιον, ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν.

Ἀστυνομικὰ ὄργανα, πολιορκήσαντα καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν Ἐκκλη-
σίαν, ἐπετέθησαν, κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἐναντίον τοῦ ἀκα-
λύπτου καὶ ἀόπλου πλήθους. Τὸ πλῆθος εὐρεθὲν πρὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς
δολοφονικῆς ἐπιθέσεως, διεσκορπίσθη εἰς τὰς παρόδους, προσπαθοῦν νὰ
κρυβῆ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς δολοφονικὰς σφαῖρας τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως.
Οἱ χωροφύλακες κατορθώσαντες διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ συλλάβουν τὸν
ἱερέα, συνέχισαν ἐν τούτοις τὸ δολοφονικὸν ἔργον των, ὑπὸ τὰς ἀράς καὶ
τὰ ἀναθέματα τοῦ πλήθους καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν. Ὑπολογίζεται ὅτι ἐπε-
σαν ἄνω τῶν 40 πυροβολισμῶν ἐνῶ πλεῖστα θά ἦσαν τὰ θύματα, ἂν τὸ
πλῆθος δὲν διεσκορπίζετο ἐγκαίρως καὶ ἔσπευδε νὰ κρυβῆ.

Τὰ θύματα τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως.

Ἐκ τῶν ὑποκοπάνων τῶν χωροφυλάκων, πολλοὶ ἐκ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἐκκλησιασματος ἐτραυματίσθησαν, ἄλλαι ἐλαφρότερον, ἄλλαι βαρύτερον.

Ἡ σοβαρότερον ὄλων τραυματισθεῖσα εἶναι ἡ σύζυγος Κωνσταντίνου Ρούττη, Αἰκατερίνη, φέρουσα ἐπικίνδυνον τραῦμα δι' ὑποκοπάνου εἰς τὴν κεφαλὴν, ἣτις, μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας καὶ νοσηλεύεται εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν». Εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» μετεφέρθη καὶ ἡ σύζυγος Μελετίου Κατσαρέλλου, Ἀγγελικὴ, ἣτις φέρει τραῦμα διὰ σφαίρας εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ μῆνις τῶν χωροφυλάκων δὲν ἐσεβάσθη οὐδὲ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ τὸ ἀξίωμα, τοῦ συλληφθέντος κληρικοῦ. Ὁ δυστυχὴς Ἱερεὺς, ὅστις μετεφέρθη ὑπὸ κουστωδίας χωροφυλάκων εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶναι καταμωλωπισμένος ἐκ τῶν ὑποκοπάνων τῶν ἀγροίκων τῆς ἐξουσίας.

Φαίνεται, ὅτι λόγῳ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐπικρατησάσης συγχύσεως ἐκ τοῦ δημιουργηθέντος πανικοῦ ἀλληλοτραυματίσθησαν καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ εἰς ὑπομοίραρχος τραυματισθεὶς εἰς τὸν πόδα ἐλαφρῶς.

Συντάκτης τοῦ «Σκρίπ», Ζητήσας χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐκ τοῦ νοσοκομείου «Εὐαγγελισμὸς» πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν θυμάτων, ἔμαθεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς πρώτης, τῆς Αἰκατερίνης Κ. Ρούττη, εἶναι ἀπελπιστική, καὶ ἐλάχιστοι ἐλπίδες διασώσεώς της ὑπάρχουν. Ἡ Κατσαρέλλου εὐρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου». (Ἐφημερὶς ΣΚΡΙΠ 9)21 Νοεμβρίου 1927).

Τὴν ἐπομένην, ἤτοι τὴν 16)28 Νοεμβρίου 1927, εἰς ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας ἀνεγράφετο ἡ εἶδησις ὅτι ἀπέθανεν τὸ θῦμα τῆς Μάνδρας, ἡ Αἰκατερίνη Κ. Ρούττη.

Ἡ «ΕΣΠΕΡΙΝΗ» ἔγραφε:

«ΑΠΕΘΑΝΕ ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΣΚΗΝΩΝ ΤΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ ΜΗΤΗΡ ΔΥΟ ΤΕΚΝΩΝ

Τὴν 4ην πρωϊνὴν τῆς σήμερον ἀπεβίωσεν εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» τὸ θῦμα τῶν προχθεσινῶν σκηνῶν τῆς Μάνδρας Αἰκατερίνη, σύζυγος Κωνσταντίνου Ρούττη ἑτῶν 27 καὶ μήτηρ δύο τέκνων. Ἡ σορὸς τῆς θανούσης θὰ μεταφερθῆ σήμερον εἰς Μάνδραν ὅπου θὰ γίνῃ ἡ Κηδεῖα δαπάναις τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπίσης, ἡ ἐφημερὶς «ΣΚΡΙΠ» εἰς κύριον ἄρθρον της ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ» τὴν ἰδίαν ἡμέραν καταγγέλλει τὸν Καινοτόμον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον καὶ τὴν καινοτομίαν του. Θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ παραθέσωμεν τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον αὐτούσιον:

«ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἀρχηγῶν της ἐπροχάλεσε τὸ πρῶτον ἀδελφικὸν αἷμα. Ὁ ἄγριος ὑποκόπανος τοῦ χωροφύλακος ἐβάφη εἰς τὴν Μάνδραν μὲ τὸ αἷμα τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν τάφον ἐν θύμα του μίαν πτωχὴν γυναῖκα ἐμμένουσαν εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Ἡ ἀτυχὴς χωρική ἐξέπνευσεν εἰς μίαν κλίνην τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐν μέσῳ ἀλγυγῆ δόλων ἐκ τῶν τραυμάτων της. Καὶ τὸ θῦμα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου παραδίδον τὴν ψυχὴν πρὸς Ἰψιστον θὰ εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰκόνα τῶν Ταξιαρχῶν ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔκαιε τὸν λιβανωτὸν τῆς λατρείας του εἰς ἡμέραν ἑορτῆς κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐνῶ ἐτέλει τὰ θρησκευτικὰ της καθήκοντα ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὸν ὑποκόπανον τοῦ χωροφύλακος. Καὶ

θά ἠρώτησε: Ποῖον ἦτο τὸ ἐγκλήμα τῆς διὰ τὴν πέση ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς ὀ υποκόπανος ὥστε ὁ λιθανωτὸς ὁ καιόμενος ὑπὲρ τῆς πίστεώς τῆς τὴν βαντισθῆ με τὸ αἷμα τῆς; Ἄλλ' ὁ Ὑψιστος παραλαμβάνων τὴν ἀθώαν ψυχὴν τῆς ἀπλοϊκῆς γυναικὸς ἀφῆκε τὴν ἀπάντησιν τὴν δῶσθαι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπός Του, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὑπεύθυνος τῆς ἀγριότητος τῶν υποκόπανων κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Μάνδρας, τῶν ἐμενόντων εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Καὶ ἐνῶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ εἶναι σεβαστὴ καὶ εἰς τοὺς ἀγρίους ἀκόμη, ἐνῶ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, ἔστω καὶ τὸ «Δημοκρατικόν», ἀνεγνώρισε τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, ἐνῶ ἀφέθησαν οἱ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου πιστοὶ τὴν τελῶσι τὴν λατρείαν των κατὰ τὰς Παραδόσεις των, ὁ υποκόπανος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καταφέρεται βαρύτερος κατὰ τῶν παλαιοῦ ἡμερολογίου τῆς Μάνδρας, διότι κατ' οὐσίαν ὁ υποκόπανος τοῦ νεοῦ ἡμερολογίου νεωτερισμοῦ ἔβαψε μετ' αἷμα τὸν ναὸν τῆς Μάνδρας καὶ ἀπέστειλε εἰς τὸν τάφον τὴν πτωχὴν χωρικὴν γυναῖκα. Διὰ τῶν υποκόπανων λοιπὸν, διὰ τῶν βανδαλισμῶν, διὰ τῶν διωγμῶν, διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ διὰ πάσης ἀγριότητος ἐννοεῖ ἡ Κυβέρνησις καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τὴν ἐπιβάλλουσαν τὸν νέον ἡμερολόγιον, τὴν μεταβάλλουσαν τὴν θρησκευτικὴν τάξιν καὶ τὴν τρομοκρατήσουσαν τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ;

Ἐννοοῦν τὴν προσφέρουσαν τὸ αἷμα τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ νέου; Ἐννοοῦν τὴν δημιουργήσουσαν Μάρτυρας καὶ θύματα τοῦ Παλαιοῦ διὰ τῆς μεσαιωνικῆς τρομοκρατίας των; Ἐννοοῦν λοιπὸν τὴν ἐξαπολύσουσαν τὴν θύελλαν τῆς ἀναστατώσεως εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ καὶ τὴν θερίσουσαν τοὺς καρπούς τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς αἵματα, θύματα καὶ τάφους πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου; Αἱ ἀποτρόπαιαι σκηναὶ τῆς Μάνδρας, ἀποτελοῦν τὴν φοβερωτέραν ἀπόδειξιν τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ὁ νεοῦ ἡμερολογίου νεωτερισμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμεινε καὶ ἐπέβαλε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Ἐχωρίσθη ὁ λαὸς εἰς δύο μερίδας καὶ διηνοίχθη ἐν βαθύ χάσμα μεταξὺ τῶν παραδόσεων τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν νεωτερισμῶν τοῦ νέου, νεωτερισμῶν οἱ ὁποῖοι ἐπεκτείνονται ὀλονέν εἰς ὅλας τὰς τυπικὰς καὶ οὐσιώδεις ἐκδηλώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ πνεῦμα τὸ νεωτεριστικόν, τὸ ὁποῖον ὑπηγόρευσε δῆθεν ἡ προσδευτικὴ ἐξέλιξις, ἐπέφερεν ἀναμφισβητήτως ἀναστάτῳσιν καὶ ἀνατροπὴν εἰς παραδόσεις, θεσμούς, τάξιν καὶ προήγαγε τὴν ἠθικὴν ἔκλυσιν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας. Διότι τὰ κρούσματα τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος κληρικῶν, ἀσεβούντων ἐντὸς τῶν ναῶν, τὰ προτεσταντικά δόγματα, τὰ ὁποῖα Θεοτοκομάχοι ἱερεῖς εἰσάγουσαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ, αἱ ἐλευθεριότητες τῶν κορυμμένων κεφαλῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ γενικὴ ἀτόνησις καὶ χαλάρωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ἡ κατηλεία, ἡ σκανδαλώδης τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν, τὸ ἐμπορικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον διέπει τὰς συναλλαγὰς κληρικῶν καὶ λαοῦ, πάντα ταῦτα τὰ δεινὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὀφείλονται εἰς τὸ ἀνατρεπτικόν, τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμα, τοῦ ὁποῖου ἡ οὐσιωδέστερα κατάκτησις εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἄλλὰ οἱ νεωτερισταί, οἱ σκανδαλισταί τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀνατροπεῖς τῶν παραδόσεων τῆς ἐννοοῦν καὶ διὰ τοῦ υποκόπανου τὴν ἐπιβάλλουσαν τὸν νέον ἡμερολόγιον καὶ διὰ τῶν αἱμάτων τὴν ἀνεγείρουσαν τὸ οἰκοδόμημα τούτου. Ἄλλὰ αἷμα πιστῶν καὶ μαρτύρων μιᾶς παραδόσεως, μιᾶς πίστεως θρησκευτικῆς τάξεως εἶναι ἀνάμιχτον μετ' τὸν λιθανωτὸν, ὁ ὁποῖος καλεῖται ὡς θυμίαμα εἰς τοὺς ναοὺς. Καὶ τὸ αἷμα τούτου ἀποτελεῖ θυσίαν εἰς τὴν Παράδοσιν, εἰς τὸν Θεόν! Τὸ δὲ αἷμα τῆς Μάνδρας καὶ τὸ Θῦμα τοῦ υποκόπανου τοῦ χωροφύλακος ὑποδεικνύει τοὺς ἐνόχους καὶ ὑπευθύνους, οἵτινες χειραγωγοῦν σήμερον τὸν υποκόπανον τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἰθύνουσαν τὸν νεωτεριστικὸν ἀνεμον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, τὴν αὐριανὴν θύελλαν τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου». (ΣΚΡΙΠ 29.11.1927).

Καὶ ἡ ἑφημερίς «ΕΣΠΕΡΙΝΗ» τῆς 29.11.1927, γράφει :

«Η ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Εἰς μίαν κλίνην τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἀπέθανε χθὲς τὴν πρωτὰν ἡ πτωχὴ γυναικοῦλα τῆς Μάνδρας, ἡ Αἰκατερίνη Κ. Ρούττη, ἐτῶν 27, μήτηρ δύο τέκνων. Εἶναι ἡ πτωχὴ μητέρα ἡ ὁποία ἐπίστευεν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Εἶναι ἡ δυστυχημένη γυναικοῦλα ἡ ὁποία ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ὑποκοπάνου τοῦ χωροφύλακος. Εἶχε διαπράξει φοβερὸν ἔγκλημα; Ἐπίστευεν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε τὴν ἑορτὴν τῶν Ταξιαρχῶν νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἡμέραν τὴν ὁποίαν ἔκρινεν ὡς ὀρθότερα. Ἡ Ἐκκλησία ὁμῶς, ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὥπλισε τὴν χεῖρα τοῦ χωροφύλακος. Καὶ διέταξε : Κτυπᾶτε. Καὶ οἱ χωροφύλακες ἐκτύπησαν. Ἡ μητέρα ἀπέθανεν ἀπὸ τὰ τραύματα καὶ τὰ δύο τῆς παιδάκια ρίπτονται ἔρημα καὶ ὄρφανὰ μέσα εἰς τὴν ζωὴν.

Δὲν εὐθύνεται διὰ τὸν φόνον αὐτὸν ὁ χωροφύλαξ. Τὴν εὐθύνῃν, βαρεῖαν καὶ ἀσυγχώρητον, φέρει ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, μὲ τὸν πρωτοφανῆ μεσαιωνισμὸν τοῦ εἰς μεθόδους καὶ μέσα διὰ τῶν ὁποίων παραβιάζεται ἡ ἐλευθέρᾳ συνείδησις καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρᾳ λατρείας. Φέρει τὴν εὐθύνῃν αὐτὸς ὁ ὁποῖος κρατεῖ εἰς τὰς φυλακάς πιστοὺς χριστιανοὺς, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τὸν διωγμὸν κατ' ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι οὐδὲν διέπραξαν ἔγκλημα. αὐτὸς ὁ ὁποῖος αὐθαιρέτως μετέβαλε τὸ ἡμερολόγιον εἰς τὸ ὁποῖον διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ ὑποκοπάνου ζητεῖ νὰ ὑποτάξῃ τὸν Λαόν.

Μακαριώτατε Μητροπολίτα Ἀθηνῶν, δὲν σᾶς ὁμιλεῖ κανεὶς φανατικός, δὲν σᾶς κατηγορεῖ ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν ἄνθρωπος τοῦ παλαιοῦ ἢ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Σᾶς ἀπευθύνει τὴν κατηγορίαν ἄνθρωπος ἐλεύθερος, ἐν ὁνόματι τῶν αἰωνίων ἀρχῶν τῆς ἐλευθέρᾳ συνείδησεως. Δὲν ἐκτοξεύει καθ' ὑμῶν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν κατηγορίαν μίᾳ θρησκὸληπτος μοναχῇ διὰ νὰ τὴν ρίψετε εἰς τὴν φυλακὴν ἢ φανατικός Χριστιανὸς διὰ νὰ στρέψετε κατ' αὐτοῦ τὸν ὑποκοπάνον τοῦ χωροφύλακος. Σᾶς ὁμιλεῖ ἄνθρωπος ἐλεύθερος. Καὶ σᾶς λέγει κατὰ πρόσωπον : Εἶσθε ὁ ἔνοχος τοῦ φόνου τῆς γυναικὸς. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν αὐτὴ ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ πόνου τὰ μάτια τῆς, εἰ, μακαριώτατε Μητροπολίτα, σεῖς εἴσθε ὑπόδικος ἔναντι πάσης ἐλευθέρᾳ συνείδησεως καὶ οὐδεὶς συγχωρεῖ τὸ ἔγκλημά σας. Εἴσθε ὑπόδικος ἔναντι τοῦ κοινοῦ ποιητικοῦ νόμου.

Τί ζητεῖτε, λαπὸν, Μακαριώτατε; Θέλετε ν' ἀσπασθοῦν ὅλοι τὸ ἡμερολόγιόν σας; Διατί ὁμῶς δὲν ζητεῖτε, ἀφοῦ τόση εἶναι ἡ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν φροντίς, ν' ἀσπασθοῦν ὅλοι τὴν λατρείαν καὶ τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἀναγνωρίζετε τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς πίστεως εἰς τοὺς ἄλλοθρήσκους, ἀλλὰ δὲν ἀνέχεσθε ν' ἀκολουθοῦν ἄλλο ἡμερολόγιον, ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ τὴν συνεργασίαν μερικῶν λιποτακτῶν καὶ ἐγκληματιῶν ἐπιβάλλετε. Διότι δὲν λησμονεῖ κανεὶς ὑπὸ τὸ διάταγμα ἐκεῖνο ὑπάρχουν αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἐπαναστατῶν οἱ ὁποῖοι ἐδολοφόνησαν τοὺς Ἐξ. Καὶ ὁμιλεῖτε περὶ νομίμου μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου; Ἄλλ' ὅταν τόσον σεβασμὸν πρὸς τὴν ὑπογραφήν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἔχετε, μακαριώτατε Μητροπολίτα, προκειμένου περὶ τοῦ ἡμερολογίου, διατί ὅταν διὰ τῶν ὑπογραφῶν αὐτῶν ἐγκαινιάζετο ἡ ἀπαλλοτριώσις τῶν κτημάτων τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἠθέλατε ν' ἀναγνωρίσετε αὐτάς; Καὶ ἐνῶ τόσας κατεβάλλετε ἐνεργείας διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ διατάγματος ἐκείνου, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὁμῶς τοῦ ἄλλου φονεύετε μίαν γυναῖκα, φυλακίζετε πιστοὺς, σεῖς ὁ ὁποῖος, ὑποτίθεται, ἐπιβάλλεται νὰ ἐφαρμόζετε τὸ «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν».

Νὰ προχωρήσω; Ὑπάρχουν τόσα πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ εἶχε νὰ φροντίσῃ ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης καὶ τὰ ὁποῖα θίγουν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὑπάρχουν τόσα σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα ἔφθασαν μέχρι τοῦ τύπου. Ὑπάρχουν τόσαι κατη-

γορλαί τὰς ὁποίας ἀντίπαλοί του ἀπευθύνουν κατ' αὐτοῦ καὶ διατάσσονται τῶρα ἀνακρίσεις. Δὲν ἐρευνῶμεν. Ἡ μήπως ἡ Σύνοδος δὲν κατηγόρησεν αὐτὸν διὰ παραβάσεις τινάς; Δὲν συζητοῦμεν. Ἄλλ' ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ἐκτοξεύομεν τὴν κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου: «**Εἶσθε ἔνοχοι**, πάντες καὶ ὅσοι διατάσσετε καὶ ὅσοι ἀνέχεσθε τὸν διωγμὸν τῶν πιστῶν. Εἶναι ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄχι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ καὶ Τούρκοι καὶ Ἑβραῖοι καὶ Βουδισταὶ νὰ γίνων. Θέλετε ὁμῶς νὰ δεσμεύσετε τὴν συνείδησίν των, θέλετε μὲ τοὺς μεσαιωνισμοὺς καὶ τὸν ὑποκόπανον τοῦ χωροφύλακος νὰ συντρίψετε τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας; **Εἶσθε ἔνοχοι τῆς πτωχῆς τῆς Μάγδαλας.**»

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς πᾶσα ἐλευθέρα συνείδησις, ἀνωτέρα παντὸς ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὅποιοι ζητοῦν νὰ ἐμφανισθῶν ὡς προωδευμένοι ἄνθρωποι μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἐνῶ εἰς τὰς μεθόδους των ἀποδεικνύονται ἱεροεξετασταὶ καὶ θάρσαροι. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς κάθε ἐλεύθερος ἄνθρωπος, μὲ ψυχρὰν τὴν λογικὴν, στρέφεται ἐναντίον τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Κρατοῦμεν τὸ μαστίγιον. Καὶ δὲν θὰ διστάσωμεν εἰς τὸ ἀνηλεὲς μαστίγιωμα τῶν ἀνελευθέρων Ἱεραρχῶν. Ἄν αὐτοὶ ἐγκαινιάζουσι ὑποκόπανον, τί θ' ἀναγκάσῃ τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους νὰ μὴ στρέψουσι κατ' αὐτῶν τὸ μαστίγιον τὸ ὁποῖον θὰ ξεσχίσῃ προσωπίδας εὐσεβῶν καὶ γόητρον ἀμφίβολον; Τὸ μαστίγιωμα ἄλλως τε τὸ ἐδίδαξε ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς ποὺ ἠγάπησε τοὺς ἐχθροὺς Του, ἀλλ' ὁ ὁποῖος δὲν συνεχώρησε τοὺς ἐμπόρους τῆς Ἐκκλησίας». (ΕΣΠΕΡΙΝΗ 29.11.1927).

Συνέχεια τῶν διωγμῶν.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝ μερικὰς ἱστορικὰς μαρτυρίας περὶ τῶν Διωγμῶν κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. Παραθέτομεν ἄνευ σχολίων πληροφορίας ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «ΣΚΡΙΠ» 7.3.1928 περὶ τῶν βιαιοτήτων καὶ τῶν Συλλήψεων τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ 1928 εἰς Λιόπεσι Ἀττικῆς :

«Συλλήψεις καὶ χειροπέδες.

Εἰς τὸ Λιόπεσι ἡ Ἀστυνομία ἔδρασε κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κατοίκων χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι συμπιπτούσης τῆς ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον ἠδύναντο ἀκωλύτως οἱ Παλαιοημερολογίται κάτοικοι νὰ ἐκκλησιασθῶσι καὶ τὴν θείαν λατρείαν των νὰ τελέσουν ἐλευθέρως. Ἡ τοιαύτη τῆς ἀστυνομίας ἐπέμβασις ὡς ἦτο ἐπόμενονον ἐξήγειρε τοὺς κατοίκους καὶ θὰ ἐλάμβανον χώραν αἱματηραὶ σκηναὶ ἐὰν δὲν ἐπενέβαιναν οἱ ἐκ τούτων ψυχραιμότεροι. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀγριότης τῆς ἀστυνομίας ἐξέσπασεν εἰς τὰς γενομένας συλλήψεις ἀθῶν χριστιανῶν καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν χειροπέδων εἰς τὰς χεῖρας ὄχι μόνον ἀνδρῶν ἀλλὰ καὶ γυναικῶν, κατὰ τὴν μεταφορὰν των εἰς Ἀθήνας. Καὶ τὸ αἶσχος τοῦτο τῆς ἀστυνομικῆς ἀγριότητος, ἐπαναφέρον εἰς παλαιὰς ἡμέρας τῶν ἀστυνομικῶν βασιβουζουκισμῶν καὶ θαναλισμῶν, θάρυνε: ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς εἰσηγητὰς τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τοὺς εἰσηγητὰς καταδιώξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομικὴ ἐπέμβασις εἰς τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα τῶν χριστιανῶν ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐξάντλησιν τῆς ὑπομονῆς τοῦ λαοῦ, ὅτε τὴν ὀργὴν τούτου θὰ δοκιμάσουν πρῶτοι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς σημερινῆς θρησκευτικῆς ἀναστατώσεως». (ΣΚΡΙΠ 7.3.1928).

Καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη δημοσίευμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

«Οί μεσαιωνισμοὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς Ἱερεὺς συλλαμβάνεται καὶ με̄ χειροπέδας κουρεύεται.

Εἶναι γνωστὸ τὸ πείσμα μετὰ τοῦ ὁποῖου ὁ πρωτοεργὸς τῆς αὐθαίρετου μονομεροῦς καὶ ἀνορθοδόξου μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπιμένει νὰ καταδιώκῃ ἀγριώτατα καὶ μέχρι χύσεως αἵματος τοὺς μὴ δεχομένους νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀντικανονικὴν ἀντισυνταγματικὴν καὶ παράνομον ἐκκλησιαστικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἰδιαίτερα δὲ τοὺς ἱερεῖς. Εἶναι γνωστὰ τὰ προκληθέντα αἱματηρὰ ἐπεισόδια τῆς Μάνδρας, Λιόπεσι, Μενιδίου, Σαλαμῖνος κλπ., ὁ προκληθεὶς ἀδίκος φόνος μιᾶς γυναικὸς, ἡ καταδίωξις τῶν προσκυνητῶν τῆς Τήνου, ἡ σύλληψις καὶ φυλάκισις παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων καὶ τόσα ἄλλα βίαια καὶ αὐθαίρετα μέτρα κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἅτινα κατέρριψαν τελειῶς τὸ κύρος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας ἐμφανιζομένου ὡς ἀρχηγοῦ νέας ἱερᾶς ἐξετάσεως.

Τὸ τελευταῖον ὁμως συμβὰν τῆς Λαμίας ἐκορύφωσε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν χριστιανῶν ὅλης τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς ἀναστάτωσιν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ συμβάντος τούτου, τοῦ ὁποῖου ἀγριώτερον καὶ ἀντιχριστιανικώτερον δὲν ἐγένετο ποτέ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἱερομόναχος Ἀρσένιος Σακελλάριος, ἐφημέριος τῶν συνοικισμῶν Πύργου καὶ Βιτώλης τῆς ἐπισκοπῆς Φθιώτιδος, πιστὸς τῶν παραδόσεων τῆς ἐκκλησίας τηρητῆς, ἀγαπώμενος δὲ καὶ τιμώμενος ἀπ' ὅλους τοὺς χριστιανούς τῆς περιφερείας, δὲν εἶχε δεχθῆ τὴν ἀνομιαν μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου. Διὰ τοῦτο καταγγεληθεὶς κατὰ τὸ 1926 ἐδικάσθη ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ ὡς ἦτο ἐπόμενονον κατεδικάσθη εἰς καθάρεσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2049 τοῦ 1926 ἀποφάσεως τῆς Συνόδου. Ἄλλ' ὁ εὐσεβὴς ἱερεὺς ἔχων τὴν συνείδησιν ὅτι ἡ τιμωρία του ἦτο παράνομος κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνας καὶ ἄκυρος, ἐξηκολούθει ἀνεπισήμως νὰ ἱεουργῇ συμφώνως πρὸς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Ὁ Ἱερομόναχος συλλαμβάνεται.

Κατηγορήθη λοιπὸν τῇ μηνύσει τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος, ἐνεργούντος κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐπὶ ἀντιποιήσει Ἀρχῆς (!!), ἡ δὲ δίκη αὐτοῦ ὠρίσθη διὰ τὴν 5ην Μαΐου 1928. Φαίνεται ὁμως ὅτι ἡ δίκη αὕτη μόνη καὶ ἡ προβλεπομένη ἴσως καταδίκη ἢ τὸ πιθανώτερον ἡ ἀθώωσις τοῦ ἀνωτέρω ἱερομονάχου, δὲν ἱκανοποιεῖ οὔτε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, οὔτε τὸν θεράποντα τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ Μητροπολίτην Φθιώτιδος κ. Ἰάκωβον. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπινοηθῇ πρακτικώτερα κἄπως τιμωρία τοῦ ἱερομονάχου Ἀρσενίου πρὸς πλήρη μὲν ἐκδίκησιν τοῦ πείσματος τῶν προϊσταμένων του, πρὸς ἐλπιζόμενον δὲ παραδειγματισμὸν αὐτοῦ δυναμένου οὕτω νὰ ἐκδιασθῇ εἰς ὑποχώρησιν καὶ ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Ἡ διαταγὴ ἐδόθη καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς 9 Ἀπριλίου ὁ ἱερομόναχος Ἀρσένιος συλλαμβάνεται ἐν Λαμίᾳ ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα Λαμίας, ἀνευ οὐδενὸς ἐννοεῖται ἐντάλματος. Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐν συνεννοήσει ἀσφαλῶς μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εἶχε διώσει ἐντολὴν νὰ γίνῃ «ἐπίσημος, πραγματικὴ καὶ πανηγυρικὴ καθάρεσις» τοῦ ἱερομονάχου, διότι φαίνεται κατὰ τὸ ἰδιαίτερον κανονικὸν δίκαιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Μητροπόλεως Λαμίας, ἡ ἀπαγγεληθεῖσα ὑπὸ τῆς Συνόδου καθάρεσις δὲν ἦτο πλήρης καὶ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ ψαλλίς ἢ ξυράφιον διὰ νὰ γίνῃ πλήρης!

«Νὰ τοῦ κόψουν γένεια καὶ μαλλιά».

Φαίνεται ἀκόμη ὅτι κατὰ τὴν παράδοξον ἀντίληψιν καὶ εὐρυμάθειαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἡ διατήρησις μαλλιῶν καὶ γενείου ἐνός καθαιρεθέν-

τος ὑπὸ τῆς Συνόδου ἱερέως εἶναι ἔγκλημα! Διὰ τοῦτο ὁ συλληφθεὶς ἱερομόναχος ἐμάνθανεν ἔκπληκτος εἰς τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυνομίας Λαμίας, ὅτι πρόκειται «νὰ τοῦ κόψουν τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά». Ἄλλ' ὅσον ἄπειρος καὶ ὅσον βάνδαλος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ἀστυνόμος Λαμίας ἐδίσταζε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διαταχθὲν βανδαλικὸν μέσον καὶ ἐζήτηει ἔγγραφον πρὸς τοῦτο ἐντολὴν τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος. Ἄλλ' οὗτος ἀπέφευγε νὰ δώσῃ ἔγγραφον. Ἐμεσολάβησεν οὕτω διάστημα πλεόν 47 ὡρῶν. Διότι καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν νύκτα τῆς 9 Ἀπριλίου ὁ συλληφθεὶς ἱερομόναχος ἐμεινεν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν κατάστημα διατελῶν ὑπὸ παράνομον κατακράτησιν. Ἐμεινεν ἐκεῖ καὶ ὅλην τὴν ἐπομένην (10 Ἀπριλίου) καὶ μόλις τὴν 10ην νυκτερινὴν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐπελθούσης φαίνεται πλήρους συνεννοήσεως Μητροπολίτου καὶ Ἀστυνομίου, ἀπεφασίσθη ἡ... θανατικὴ ποινὴ τῆς κόμης καὶ τῶν γενείων τοῦ συλληφθέντος.

Μὲ χειροπέδας.

Πρὸ τοῦ συλληφθέντος ἐνεφανίσθη εἰς ἐνωμοτάρχης, ὅστις ὡς εἶπεν εἰς τὸν ἱερομόναχον, ὠνομάζετο Ἀραποστάθης Εὐστάθιος καὶ εἰς χωροφύλαξ ὠνομαζόμενος Τσοῦνης καὶ οὗτοι ἀφοῦ πρῶτον ἔθεσαν χειροπέδας ἐπὶ τοῦ συλληφθέντος ὥστε νὰ ματαιώσουν πᾶσαν ἀντίστασιν, ἐπελήφθησαν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἔργου τῆς κ ο υ ρ ᾶ ς τοῦ ἱερομονάχου. Ὁ μὲν ἐνωμοτάρχης τὸν ἐκράτει σφικτά, ὁ δὲ χωροφύλαξ μὲ μίαν πελωρίαν ψαλλίδα καὶ προσθέτως μὲ ψιλὴν κουρευτικὴν μηχανὴν τοῦ ἔκοψαν καὶ τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά ἐ ν χ ρ ῶ. Καὶ μετὰ ταῦτα ἤσυχτοι πλεόν ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ καθήκον των τὸν ἀφήκαν ἐλεύθερον!

Καὶ οἱ μεσαιωνισμοὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄγριοι βανδαλισμοὶ γίνονται ἐν ἔτει 1928 ἀρχιεπισκοποῦντος ἐν Ἑλλάδι τοῦ Μακαριωτάτου κ. Χρυσοστόμου τοῦ Ἡμερολογιάρχου καὶ Μητροπολιτεύοντος ἐν Φθιώτιδι τοῦ σεβασμιωτάτου καὶ ἐρατεινοτάτου κ. Ἰακώβου.

Ἐρωτᾶται ὁμως : Οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ χωροφύλακες τοῦ Κράτους τίνας εἶναι ὄργανα καὶ ποῖον ἔχουν προϊστάμενον; Τοὺς Μητροπολίτας Ἀθηνῶν καὶ Φθιώτιδος ἢ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν; Ὁ δὲ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἔλαβεν ἄρα γὰρ γνῶσιν τῶν διαπραχθέντων; Καὶ τί ἐνήργησεν; Εἰς ποῖον δὲ κανονισμὸν τῆς Χωροφυλακῆς ἀναφέρεται ὡς ἀσφροιστικὸν μέσον καὶ τὸ κούρευμα καὶ τὸ ξύρισμα τῶν ἱερέων; Διὰ τὸν κ. Θεόδουλον τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας δὲν ἐρωτᾶμεν διότι αὐτός κατέστη πράγματι δούλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἄνευ γνώμης καὶ ἄνευ βουλήσεως, ἀστοιχείωτος δὲ ἐκκλησιαστικῶν καὶ διοικητικῶν πραγμάτων. Νὰ ἀποταθῶμεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον; Ἀλλὰ ποῖος τῶν Συνοδικῶν τολμᾷ νὰ ἔχῃ ἰδίαν γνώμην καὶ νὰ ἀσκήσῃ ἔλεγχον; Ποῖος ἀναμάρτητος νὰ βάλλῃ τὸν λίθον ;

Ἀποτεινόμεθα ὁμως καὶ θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ἀποτεινόμεθα εἰς τὸν Λαόν, τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ἢ σειρὰ ἵνα θέσῃ αὐτὸς χειροπέδας καὶ ψαλλίδα καὶ ξυράφιον εἰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰς κόμας καὶ γενειάδας!

Ἐπάρχει ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Λαϊκῆς καθάρσεως! Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ τρομερωτέρα».

(Ἐφημερὶς «ΣΚΡΙΠ», 28.4.1928)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1935

ΤΟ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΝ πλήρωμα τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὄχι μόνον δὲν ἐπτοήθη ὑπὸ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς βίας ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἠνδρώθη ὑπ’ αὐτῶν. Ἐπίσης οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερον δόλια τεχνάσματα τοῦ Χρ. Παπαδοπούλου νὰ ὑπαγάγη τοὺς Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸ Κράτος του. Κατ’ αὐτὸ οἱ Γ.Ο.Χ. θὰ ἐώρταζον μὲν 13 ἡμέρας ἀργότερα, ἀλλὰ θὰ ἐξυπηρετοῦντο ἀπὸ Νεοημερολογίτας κληρικούς κλπ. Τοῦτο ὠδήγησεν τοὺς Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς 6 Αὐγούστου τοῦ 1934, διὰ τῆς ὁποίας δηλοῦται ρητῶς ὅτι ἀποκηρύσσουν τὴν Σχισματικὴν Νοσημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετ’ αὐτῆς (οἱ Γ.Ο.Χ.) οἱ ὅποιοι ἐμμένουν εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς περίοδον κυκλοφοροῦν σημαντικώτατα Ἐκκλησιολογικῆς φύσεως κείμενα, ἴδια ὑπὸ τῶν ἐξεληθόντων ἐξ Ἁγίου Ὁρους Ἱερομονάχων, ἐν οἷς πρωτεύει ὁ Ἱερομόναχος τότε καὶ κατόπιν Ἐπίσκοπος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ματθαῖος Καρπαθάκης. Ἀναφέρονται τὰ δύο σημαντικώτατα «Ἀποστασίας Ἑλεγχος» καὶ «Δίστομος Ρομφαία» Ἐκδόσεως 1934 καὶ τὸ «Φῶς τοῖς ἐν σκότει» Ἐκδόσεως 1936, τὰ ὁποῖα ἐκλόνισαν κυριολεκτικῶς τὴν Καινοτομίαν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Τρεῖς Μητροπολίται ἀποκηρύσσουν τὸν Νεοημερολογισμὸν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄλλὰ κύριον μέλημα τοῦ Ἱ. Κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῆς Διοικήσεως τῆς «Ε.Θ.Κ.», ἦτο νὰ ἀναληφθῇ ὁ ἀγὼν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων. Κατόπιν προσωπικῶν ἐπαφῶν τῶν Γ.Ο.Χ., μετὰ τινων ἐπισκόπων τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας, καὶ ἀφοῦ ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τρεῖς Μητροπολίται αὐτῆς, ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, διαχωρίσαντες τὰς εὐθύναις των καὶ ἀποκηρύξαντες τὴν καινοτομίαν καὶ τὸ σχίσμα τοῦ 1924, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Οὔτοι ἄκραν οικονομίαν χρώμενοι καὶ προσδοκῶντες ἀναθεώρησιν τῆς ἄκρως ἀνορθοδόξου καὶ ἀντικανονικῆς ἐνεργείας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἠνέχθησαν καὶ παρέμειναν ἐπὶ ἐνδεκαετίαν εἰς τὴν καινοτομίαν.

Ἐκ προοιμίου πρέπει νὰ διευκρινίσωμεν ὅτι οἱ ἐκ τοῦ σχίσματος ἐπιστρεψάντες τρεῖς Μητροπολίται καὶ ἴδια ὁ Δημητριάδος Γερμανός καὶ ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἠδύνατο νὰ εἶχον ἐπηρεάσει πρὸς ἐπιστροφήν, ὀλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν, ἂν ἀπὸ κοινοῦ συνεννοοῦντο μετὰ τῶν λοιπῶν συντηρητικῶν καὶ παραδοσιακῶν ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι, ὡς εἶδομεν, διεμαρτυρήθησαν καὶ κατήγγειλον τὴν Καινοτομίαν.

Ἐνῶ ὁμως δὲν ἔκαμαν τοῦτο οἱ τρεῖς οὔτοι Μητροπολίται, δυστυχῶς περιέπεσον καὶ εἰς ἄλλον σφάλμα, ἀναμείξαντες μετὰ τοῦ θέματος τῆς πίστεως καὶ προσωπικὰς των ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας εἶχον μετὰ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὡς μαρτυρεῖται ἀπὸ ἐπισήμους πηγὰς.

Πάντως, ἐνῶ δὲν μειοῦται ἐξ αὐτοῦ ἡ σημασία τῆς ἐπιστροφῆς των καὶ ἐνῶ ἡ προσφορά των εἰς τὴν Ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν ὑπῆρξεν μεγίστη, ἂν ἐνήργουν συνετώτερα, ὡς προείπομεν, θὰ εἶχον συντρίψει καὶ

τὴν καινοτομίαν καὶ τὸ σχίσμα καὶ θὰ ἐφρονημάτιζον, ἴσως, τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ Παποοικουμενισμοῦ, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον.

Οἱ τρεῖς οὔτοι Ἄρχιερεῖς τὴν 14.5.1935 δι' ἐγγράφου τῶν ἐδήλωσαν, ὅτι ἀποκηρύσσουν τὴν νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1924 Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν. Ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου καὶ τοῦ Διαγγέλματος τῆς 13.5.1935 προκύπτει, ὅτι οἱ τρεῖς πιστεύουν, ὅτι θὰ ἀναχαιτίσουν τὴν οἰκουμενιστικὴν ὁρμὴν καὶ θὰ ὀδηγήσουν ὀλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν εἰς ἐπιστροφήν.

Τὸ «Διάγγελμα πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν», ἔχει ὡς ἐξῆς :

Διάγγελμα Πρὸς τὸν Εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἡ Πίστις τῶν Πατέρων ἡμῶν εἰς δοκιμασίαν. Οἱ ἐνεδρεύοντες ἔξωθεν τῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν προμαχῶνων ἐχθροί, πολλοὶ καὶ πολυμήχανοι. Οἱ ἐπιβουλεύοντες τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς Ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας, καὶ ἐποφθαλμιῶντες τὸν τιμαλφῆ μαργαρίτην τῆς Ὀρθοδοξίας, πᾶσαν μετέρχονται δολιότητα καὶ μηχανήν, ὅπως ἐκπορθήσωσι τὰ ἀκαθαίρετα προπύργια τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν δόξης καὶ εὐκλείας. Ὑλισταί, Κομμουνισταί, Χιλισταί, Θεοσοφισταί, Μασσῶνοι καὶ ποικιλώνυμοι ἄλλοι ἐξωτερικοὶ καὶ ἐσωτερικοὶ ἐχθροί, ὑπονομεύουσι τὰ ἀκαθαίρετα καὶ ἀρραγῆ πυργώματα τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως καὶ ἀκαταλύτου δυνάμεως.

Οἱ θρασεῖς οὔτοι καὶ πολυμήχανοι ἐχθροί, κατώρθωσαν, χάριν εἰς τὴν ἀνοχὴν τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἀδράνειαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἰσχωρήσουν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Προσπαθοῦσι δὲ οἱ λυμεῶνες οὔτοι τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προόδου καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, νὰ διαφθείρωσι τὴν Ἐθνικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἐφ' ᾧ καὶ κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι πολῖται, ἀγρυπνεῖτε, καὶ φρυκτωρεῖτε ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλξεων τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα μὴ συλήσωσιν οἱ δολιόφρονες καὶ πολύτροποι ἐχθροὶ τὸν τιμαλφῆ θησαυρὸν τῆς προγονικῆς ἡμῶν καὶ ἐνδόξου κληρονομίας.

Μὴ ὀκνήητε μὴδ' ἀποκάμητε φρουροῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς κινδυνευούσης Ὀρθόδοξου Πίστεως, καὶ τῶν πανταχόθεν ὑπονομευόμενων Ἐθνικῶν παραδόσεων. Οἱ ἐχθροὶ πολλοὶ καὶ πολυμήχανοι. Τὰ τῆς Ἐκκλησίας θέσμια ἀφρούρητα, αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ ἐπάλλξεις ἀνυπεράσπιστοι, αἱ Ἐθνικαὶ παραδόσεις εἰς περιφρόνησιν, τὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη, ὑπὸ δίωξιν.

Ἐξ ἀντιθέτου τὰ ψυχοφθόρα διδάγματα τῶν Ὑλιστῶν, καὶ τὰ ἀνατρεπτικὰ δόγματα τῶν Κομμουνιστῶν, μεθοδικὰ καὶ ἐπίμονα. Οἱ δηλητηριώδεις καὶ δραστικοὶ πλόκαμοι τῶν διαφόρων ἀντεθνικῶν καὶ ἀντιθρησκευτικῶν προπαγανδῶν, διεισδίουσι μέχρι τῆς καρδίας τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ δηλητηριώδεις καὶ βρωμεραὶ ἀναθυμιάσεις τῆς ἀπιστίας, τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς ἐκλελυμένης ἠδυσπαθείας, πληροῦσι μέχρις ἀσφυξίας τὴν ἀτισοφαίραν τῆς Ἑλλάδος.

Δυστυχῶς ἢ προβαλλομένη ἀντίστασις χλιαρά, ἢ ἄμυνα ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ Ἐθνικῶν παραδόσεων ἄτονος καὶ ἄψυχος, ἢ ἀντίδρασις κατὰ τῶν νοσογόνων μικροβίων, τῶν διαβιβρωσκόντων τὸν Ἐθνικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμῶν ὀργανισμόν, ἀνίσχυρος καὶ ἀνωφελής.

Τούτου ἕνεκα, οἱ προμαχῶνες τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας καὶ τὰ προπύργια τῆς Ὀρθοδοξίας, ἤρχισαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλον νὰ ὑποχωροῦν, καὶ νὰ πίπτουν εἰς τὴν χειμαρρῶδη καὶ ἀκάθεκτον ὁρμὴν τῶν πολεμίων.

Οἱ ταχθέντες ἡγέται καὶ φρουροὶ διὰ τὴν ἄμυναν τῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων, λιποψυχοῦν καὶ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην

κατὰ μέτωπον νὰ ἀντισταθοῦν. Ἡ ἀντίστασις καὶ ἡ ἄμυνα, δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχη ἄνευ ἔθνικοῦ παλμοῦ καὶ πίστεως εἰς τὰ ἰδανικά τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας. Ἀπαιτεῖται τὸ Ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν ἐκεῖνο ζώπυρον, ὅπερ, εἶχον καὶ οἱ Πατέρες ἡμῶν ὅστινες ἐδόξασαν Ἐθνος καὶ Ἐκκλησίαν.

Δέον νὰ ἔχωσιν οἱ ἡγέται τοῦ Ἐθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον καὶ τὸν θρησκευτικὸν ἐκεῖνον παλμόν, δι' ὧν ἐμεγαλοῦργησεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ φυλὴ, ἀναγεννηθεῖσα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Naί, χρειάζεται πίστις εἰς τοὺς ἀγῶνας, χρειάζεται ἠθικὸν σθένος, ἀπαιτεῖται ψυχικὸν θάρρος· ἡ σιδηρᾶ θέλησις, ἡ εὐψυχία, καὶ ἡ ἀκράδαντος ἐλπίς, εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος. Ταῦτα πάντα εἶναι προσόντα, ἅτινα δημιουργεῖ ἡ πίστις εἰς τὰ ἰδανικά τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας.

Ἄλλ' οἱ ταχθέντες φρουροὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλλξεων ἐλλείπει ἰσχυρᾶς πίστεως καὶ σθένους ἠθικοῦ, οὐ μόνον δὲν προβάλλουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀντίδρασιν κατὰ τῶν πολεμίων, οὐ μόνον δὲν ἐγείρουσι νέα προχώματα δυνάμενα νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὴν σύγχρονον πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρᾶ ὅλως τῇ συνειδήσει, κρημνίζουσι ὅσα παλαίμαχοι ἀγωνισταὶ ἤγειραν διὰ τῶν Ἐθνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Ἀπόδειξις ἡ ἐσχάτως καθαιρεθεῖσα ἀκρόπολις τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου, ὅπερ, ἴως εἰς ἀκατάλυτος φραγμοὺς, ἐχώριζεν αἰσθητῶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ κακοδόξους.

Τὸν ἀμυντικὸν τοῦτον προμαχῶνα, πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ καταρρίψουν οἱ πολυμήχανοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλὰ πρὸς κέντρα ἐλάκτισαν. Διότι ἀντιμετώπιζον πάντοτε τοὺς Ἀρχοντας καὶ Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας, φρυκτωροῦντας ἀγυστάκτως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅντως οἱ θεηγόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἠγνόουν καὶ οὗτοι τὴν θεωρίαν καθ' ἣν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐθεωρεῖτο δῆθεν τελειότερον χρονικῶς τοῦ Ἰουλιανοῦ. Οὐχ ἤττον ἄμως ὑπερήσπιζον τὸ Πατροπαραδότον· διότι ἐσέβοντο τὴν παράδοσιν τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Καθ' ὅσον τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, συνδεθὲν ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου καὶ τοῦ Κυριακοδρομίου ἀπετέλεσε τὴν συνισταμένην τῆς Θείας λατρείας καὶ ἓνα ἐνωτικὸν κρῖνον τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας, καθὼς καὶ ἓνα ἀκαθαίρετον Ὁρθόδοξον προμαχῶνα κατὰ τῆς Αἰρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας.

Καὶ ὅμως τὸ ἀκαθαίρετον τοῦτο προπύργιον, κατεκρήμνισαν ἀμαχητί, ὅχι οἱ προαιώνιοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλ' οἱ ταχθέντες πρὸς περιφρούρησιν τούτου Ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες καὶ Ταγοί.

Τούτου ἕνεκα, οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διασπᾶσαντες τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καὶ ἰννοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, οὐ μόνον, ἠθέτησαν μίαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἔθιξαν καὶ τὸ Δόγμα τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς μονομεροῦς καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογήτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τοῦ καθόλου κορμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς κατ' οὐσίαν Σχισματικούς ἀπέναντι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν

ισταμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ὁρθόδοξων θεσμῶν καὶ παραδόσεων καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Σερβίας, Πολωνίας, τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ κλπ.

Ὅτι δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ ἐξ ἀρίστων Νομομαθῶν καὶ Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου διορισθεῖσα πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος Ἐπιτροπὴ, ἧς Μέλος ἐτύγγχανε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς Καθηγητῆς τότε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἴδου τί ἐγνωμοδότησε περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη: «Ἀπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἂν καὶ αὐτοκέφαλοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν αὐτῶν, οὐχ ἦτορον ἐπειδὴ εἰσιν ἡνωμένοι πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν Δογματικῶν καὶ τῶν Συνοδικῶν κανόνων, δὲν δύναται μίᾳ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ χωρισθῆ, καὶ νὰ ἀποδεχθῆ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ λογισθῆ Σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

Ὅθεν, ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπογραφῆς, κηρύττει ἑαυτὸν Σχισματικόν, τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων, ἵνα ἀποδείξωμεν, ὅτι οὗτος καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, κατέστησαν Σχισματικοί, ὡς διασπάσαντες τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν ψυχὴν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Αὐτὸς δ' ἴδιος Μακαριώτατος, σχολιάζων εἰς μίαν πραγματείαν του περὶ τοῦ ἡμερολογίου, μίαν σχετικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β', λέγει τὰ ἐξῆς: Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Πατριάρχου, χαρακτηρίζει ὡς ἄριστα τὴν θέσιν, ἣν εὐθὺς κατέλαβεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπέναντι τῆς Γρηγοριανῆς τροποποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἣτις θεωρεῖται ὑπ' αὐτῆς ὡς μίᾳ τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, παγκόσμιον σκάνδαλον, καὶ αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν Συνοδικῶν Κανόνων καὶ Θεσμῶν.

Ἐκτὸς τῶν Κανονικῶν τούτων παραβάσεων, ὑπάρχουν καὶ σπουδαῖοι ἠθικοὶ λόγοι, τὴν πηγὴν ἔχοντες εἰς αὐτὴν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, οἱ ἐπιβάλλοντες τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ Κλήρου παντὸς βαθμοῦ, διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Κατόπιν τούτων, ἐπαφίμεν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εὐρίσκεται ἐν τάξει πρὸς ἑαυτὸν.

Διὰ τοῦτο προήχθημεν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, νὰ δηλώσωμεν εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι κόπτομεν πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ὡς Σχισματικοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν αὐτοῦ, ποιούμεθα δὲ θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ ἀποδεχθέντος τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅτι τοῦτο δὲν προσκρούει πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὡς ἐπιπολαίως διεκήρυξε ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως ἀποκηρύξωσι καὶ οὐ ποὶ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντορθόδοξον καὶ, διασαλπίσωμεν εἰς τὸν Σχισματικὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὰ ῥήματα τοῦ σοφοῦ Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ φευσόμεθά Σε Πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μήτηρ Εὐσέβεια, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν Σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καλέση καιρὸς, καὶ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ πρῶην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὸ διάγγελμα τοῦτο ἀπηγγέθη πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν ὑπὸ τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου κατὰ τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν κατὰ τὴν Κυριακὴν 13 Μαΐου 1935, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς Κολωνόν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι Μητροπολίται καὶ οἱ ὁποῖοι ἐνώπιον τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος (ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων) ὡμολόγησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀπεκήρυξαν τὸ σχίσμα.

Πρὸ τῆς διαμορφωθείσης καταστάσεως, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀποστέλλει τηλεγράφημα εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἱεράρχας, λέγων :

«Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, μετὰ λύπης, ὅτι οἱ Μητροπολίται, Δημητριάδος Γερμανός, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἐγγράφως ἀνεκοίνωσαν Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ Κυβερνήσει, ὅτι ἀπέκοψαν ἑαυτοὺς τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Παλαισημερολογιτῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποδοκιμάσασα ὁμοφώνως πραξικόπημα, ἔθεσεν αὐτοὺς ὑπὸ δίκην καὶ διέταξεν ἀνακρίσεις, ἐπικαλεῖται δὲ εὐχὰς Ἱεραρχίας ὑπὲρ εἰρηνεύσεως Ἐκκλησίας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος.

Μετὰ τὴν κατὰ τὴν Κυριακὴν 13 Μαΐου 1935, ἐπίσημον ὁμολογίαν τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ὅτι ἀποκηρῦσσουν τὴν Σχισματικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ν. Ἡμερολογίου καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς τίθενται ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Χειροτονία Ἐπισκόπων.

Οἱ τρεῖς Μητροπολίται, ἀφοῦ ἀνέμενον ἐπὶ 10 ἡμέρας καὶ δὲν διέκριναν ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον προβληματισμὸν ἐκ μέρους τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως ἦτο ἀποφασισμένος μὲ κάθε τρόπον νὰ ὑποστηρίξη καὶ ἐδραιώσῃ τὴν καινοτομίαν καὶ τὸ σχίσμα του, προχωροῦν εἰς τὴν δευτέραν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία ὄντως ἀπετέλεσε τὴν μεγίστην προσφορὰν τῶν τριῶν πρὸς τὴν χειμαζομένην Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐνέργεια αὕτη εἶναι ἡ χειροτονία Ἐπισκόπων καὶ ἡ συγκρότησις Κανονικῆς Συνόδου.

Τὰ γεγονότα ἐξελίχθησαν εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου τῆς Πευκοβουνογιατρῆσεως παρὰ τὴν Κερατέαν Ἀττικῆς⁽³⁸⁾.

Εἰς τὴν Μονὴν οἱ τρεῖς Μητροπολίται ἀφίχθησαν τὴν Κυριακὴν 20 Μαΐου μετὰ τοῦ πρωτοσυγγέλου Γρηγοροπούλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐκεῖ, ἀφοῦ κατεπειγόντως προσεκλήθη καὶ ὁ πατὴρ Ματθαῖος ὁ ὁποῖος ἔλειπεν εἰς Ἱεραποστολὴν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Θηβῶν, οἱ ἀρχιερεῖς ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Μονῆς δεκτοὶ μὲ ἰδιαιτέραν τιμὴν.

Ἐκεῖ ἀπεφασίσθη νὰ προβοῦν εἰς Χειροτονίας καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων πρὸς συγκρότησιν Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀκαινοτομήτου καὶ Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ χειροτονηθέντες νέοι ἐπίσκοποι ἦσαν :

Ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος, ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος.

(38) Ἡ Μονὴ αὕτη ἰδρυθεῖσα τὸ 1927 ὑπὸ τοῦ ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διακεκριμένου Ἱερομονάχου Ματθαίου Καρπαθάκη, εἶχεν καταστῆ ἡ Μητρόπολις καὶ τὸ Προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οὔτοι μετὰ τὴν χειροτονίαν των ἀπετέλεσαν Σύνοδον μὲ πρόεδρον τὸν Δημητριάδος Γερμανόν, ἐξέδωσαν δὲ ἀνακοινωθὲν πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν, εἰς τὸ ὁποῖον κάμνει γνωστὰς καὶ τὰς γενομένας χειροτονίας Ἀρχιερέων :

«... Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη Κανονικῶς ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης, Γερμανὸς Βαρυκόπουλος Ἐπίσκοπος Κυκλάδων. Τὴν Πέμπτην ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη Κανονικῶς ὁ Ἀρχιμανδρίτης καὶ Ἐφημέριος τοῦ Στρατοῦ Χριστόφορος Χατζῆς Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος, ἀσπασθείσης ἐκ τῆς ὑδροκεφαλῆ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τὴν Παρασκευὴν ἐψηφίσθη καὶ ἐχειροτονήθη κανονικῶς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πολύκαρπος Λιώσης Ἐφημερεύων Ἱεροκήρυξ τῆς ἐνορίας Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς Ἐπίσκοπος τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Διαυλείας. Τὴν ἐπιούσαν συνελθοῦσα ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς πολυτιμωτάτας ὑπηρεσίας ἃς προσήνεγκε καὶ προσφέρει ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὃν διεξάγωμεν πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κερατέας Ἱερομόναχος Ματθαῖος Καρμπαθάκης ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐπιθυμοῦσα ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἀμείψῃ τὰς πολυτίμους αὐτοῦ ὑπηρεσίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ ἐνισχύσῃ περισσότερον αὐτὸν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον ἀγῶνα παμψηφεὶ ἐψήφισεν αὐτὸν καὶ κανονικῶς ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Βρεσθένης...».

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ πρῶην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ».

Καθαιρέσεις, Συλλήψεις, Διωγμοί.

Τὴν Τρίτην 29 Μαΐου τοῦ 1935 περὶ ὥραν 10ην μ.μ. ἐνῶ οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ΓΟΧ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀριστοτέλους 37 δέχονται τὸν πρῶτον περιορισμόν. Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐκίνησεν ὅλον τὸν μηχανισμόν ἀφ' ἑνὸς νὰ περιορίσῃ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ τοὺς δικάσῃ «ἐπὶ φατρίᾳ» τυρεία, παραсунаγωγῆ, ἀποσχίσει καὶ καταφρονήσει τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου ἐκκλησίας καὶ παροτρύνσει τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ ὅπως ἀποκηρύξῃ τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐκκλησίαν».

Ἀπὸ τὸ ἑσπέρας τῆς 29ης Μαΐου μέχρι τὴν Παρασκευὴν 1ην Ἰουνίου, ὅπου ἐδικάσθησαν οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς εἶχον τεθῆ εἰς αὐστηρὰν ἀπομονώσιν ἐνῶ οἱ νεοχειροτονηθέντες 4 Ἀρχιερεῖς εἶχον περιορισθῆ εἰς τὰς οἰκίας των τελοῦντες καὶ οὔτοι ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει.

Διὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν δίκην γεγονότα θὰ δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν «Κήρυκα τῶν Ὁρθοδόξων» ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 217) 10.6.1935 φύλλον γράφει :

«Τὴν κίνησιν ταύτην τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων παρακολουθοῦσα ἡ Ἀστυνομία ἐκινητοποίησεν ἀμέσως πᾶσαν τὴν δύναμίν της καὶ τὸ μὲν πρὸ τοῦ Ὑπουργείου καὶ τῆς Μητροπόλεως πλῆθος διέλυσε διὰ τῆς ἀγλίας καὶ διὰ τοῦ κλόμπ τῶν ἀστυφυλάκων τὰς δὲ ὁδοὺς Ἀχαρνῶν, Ἀδέρων, Ἡλείρου καὶ Ἀριστοτέλους ἀπέκλεισεν ἐξ ὁλοκλήρου δι' ἰσχυρὰς δυνάμεις ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο διελθεῖν διὰ τῶν ὁδῶν ἐκείνων.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ λαὸς ἐπέμενε νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ με-
γάρου, ἵνα ἀξιωθῇ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν Σεβασμιωτάτων ἔστω καὶ ἐκ τοῦ
ἐξώστου ἔνθα παρέμεινον οὗτοι τὰς περισσότερας ὥρας. Ἐκεῖθεν δὲ ἐλήφθη καὶ ἡ
παρατιθεμένη φωτογραφία.

Μεθ' ὅλα ταῦτα καὶ παρ' ὅλα τὰ αἵματηρὰ ταῦτα μέτρα, ὁ λαὸς οὐδόλως ἐπη-
ρεάσθη ἀλλ' ἐξηκολούθει παραμένων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας παρ' ὄλην τὴν σφοδρὰν
ζέσην, πλείστοι δὲ καὶ διενυκτέρευσαν εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ τὰς πέριξ ὁδοὺς.
Τὴν Πέμπτην ἐξηκολούθησεν ἡ ἰδία κατάστασις τῆς στρατοκρατίας καὶ τῆς λαϊκῆς
συγκεντρώσεως πέριξ τοῦ οἰκήματος τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν Γραφείων τῆς Κοι-
νότητος».

Οἱ βανδαλισμοί.

Διὰ τὴν Παρασκευὴν εἶχε προσδιορισθεῖ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Χρυσοστόμου
Παπαδοπούλου ἡ δίκη τῶν τριῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἡμῶν, κατηγορου-
μένων, «ἐπὶ φατρεία, τυρεία, παραсунаγωγῇ, ἀποσχίσει καὶ καταφρονήσει τῆς κα-
νονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας καὶ παροτρύνσει τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ὅπως
ἀποκηρύξῃ τὴν νόμιμον καὶ κανονικὴν Ἐκκλησίαν» συμφώνως πρὸς τὴν ἀποσταλεί-
σαν κλήσιν, ἣν ἀπαράδεκτον γενομένην, ἐθυροκόλλησεν ὁ Κλητὴρ τῆς Ἀρχιεπισκο-
πῆς Ἀθηνῶν.

Τὴν εἶδησιν περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης πληροφορηθέντες ἐκ τῶν ἐφημε-
ρίδων οἱ Γ.Ο.Χ. τόσον τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὅσον καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν ἔσπευσαν
σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, νὰ κατέλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ θαθείας πρωίας καὶ νὰ
κατευθύνωνται πρὸς τὴν Μητρόπολιν ἔνθα ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθῇ ἡ δίκη. Καὶ ἦτο
νὰ ἴδῃ τις συγκινητικὸν θέαμα ἀνθρώπους πάσης τάξεως, καταστάσεως καὶ ἡλι-
κίας ἐκ τῶν ἀπομεμαχρυσμένων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἀστυνομία εἶχε καταλάβει ὅλον τὸν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως χῶ-
ρον μὴ ἐπιτρέπουσα εἰς οὐδένα τὴν εἴσοδον εἰς τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως, ἡ δὲ
κοσμοπλημμύρα ἐκεῖνη τοῦ λαοῦ εἶχε περιορισθεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς Μητροπόλεως, Ἑρ-
μοῦ, Εὐαγγελιστρίας, Ἀπόλλωνος, Πανδρόσου κλπ. τῶν ὁποίων τὰ καταστήματα
ἐκλείναν ἐκ προνοητικῶν λόγων.

Ἀπὸ τῆς 7ης μέχρι τῆς 10ης π.μ. ὁλος ὁ κόσμος ἐκεῖνος συνωστίζετο ἐπὶ τῶν
ἀνωτέρω ὁδῶν περὶ δὲ τὴν 10ην καὶ ἡμισεῖαν κατόπιν σφοδρῶν παραπόνων τῶν
ἐμπόρων ζημιουμένων ἐκ τοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων, ὁ ἐποπτεύων τὴν Τά-
ξιν Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν λαὸν ὅπως διέλθῃ εἰς
τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως καὶ πράγματι ὡς χεῖμαρρος καὶ ὡς ἐν σῶμα εὐρέ-
θησαν πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πρὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Ἐκεῖ δὲ ὄντες
περὶ τοὺς 40 Ἱερεῖς καὶ πλέον τῶν 60 Μοναχοὶ ἤρξαντο περὶ τὴν 11ην φάλλοντες
κατανυκτικωτάτην παράκλησιν εἰς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν Κυρίαν Θεοτόκον
ὕπερ ἀποκαταστάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς γαλήνης.

Ἦτο ἡ ὥρα 2 1/2 μ.μ. ὅτε ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν λαὸν
ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη καὶ διὰ ταύτης οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν κατεδικάσθησαν : Ἄσιν
εἰς καθαίρεσιν, Βοὺν εἰς τὸν ὑποδιόριστον εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν καὶ Γοὺν εἰς
πενταετὴ σωματικὸν περιορισμόν.

Ἡ πληροφορία αὕτη κατετάραξε τὰ πλήθη.

Ἐλάβον δὲ τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἐν σώματι μεταβῶσιν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον
τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὰ λοιπὰ μέλη αὐτῆς καὶ διαμαρτυρηθῶσι διὰ τὰ τεκταινό-
μενα εἰς βάρος τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἡμῶν καὶ γενικῶς τῶν ἐμμε-
νόντων εἰς τὰς Πατροπαραδότους Ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Τότε ὁμοῦς ἠκολούθησαν τὰ θλιβερά ἐκεῖνα γεγονότα τῶν ὁποίων δεδαίως ἡ
περιγραφή εἶναι δύσκολος καὶ πρὸ τῶν ὁποίων ἴσως φανῶσι μικρὰ τὰ Εὐαγγελικά.

Ἡ Ἀστυνομία διετάχθη νὰ διαλύσῃ βιαίως τὰ πλήθη τῶν πιστῶν καὶ ἀμέσως ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν αἱ πυροσβεστικαὶ ἀντλῖαι ἐπιπίπτουσαι δίκην τρομεροῦ καταρράκτου κατὰ τῶν κεφαλῶν τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον δὲν ἠγνόει νὰ ἀπομακρυνθῆ ἔκειθεν ἀλλ' ἐδέχετο ἀταράχως τὸ θαλάσσιον κατάβρεγμα ἀναμιμνησκόμενον τῆς φαλμικῆς ρήσεως «διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς Κύριε εἰς ἀναψυχήν».

Κατόπιν τούτου καὶ ἐφ' ὅσον τὸ πλήθος δὲν ὑπεχώρει πρὸ τοῦ καταβρέγματος παρ' ὅλον ὅτι πάντες ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν ἦσαν κάθυδροι, διετάχθη ἡ Ἀστυνομία ὅπως διὰ τῶν κλόμπς καὶ τῶν ξύλων διαλύσῃ τὴν συγκέντρωσιν. Καὶ ἄμ' ἔπος αἱ ἔργον. Ἐγένετο ἡ ἐξόρμησις τῶν γενναίων ἀστυνομικῶν κατὰ τοῦ φιλησυχου νομοταγοῦς καὶ μηδὲν ἕτερον ἐκτὸς ἐνὸς Σταυροῦ ἢ μιᾶς Εὐκόνοσ ἀνὰ χεῖρας βαστάζοντος λαοῦ, τὸν ὁποῖον διὰ γρονθοκοπημάτων λακτισμάτων καὶ ραβδισμάτων προσεπάθουν νὰ διαλύσουν. Ἐχομεν εἰς χεῖρας μας φωτογραφίας τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῇ ἐν αἷς διακρίνονται ἀστυφύλακες καταφέροντες τεραστίας ράβδους κατὰ κεφαλῶν ἱερέων καὶ λαϊκῶν. Κατέχομεν ἐπίσης στοιχεῖα ἐξ ὧν διαπιστοῦνται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῆς πυροσβεστικῆς ἀντλίας ἐκτύπησε τρεῖς διὰ πελέκους (ἐξ ἐκείνων δι' ὧν κόπτουσιν ἐν ταῖς πυρκαϊαῖς σίδηρα καὶ σύρματα) Γέροντα Παλαιοημερολογίτην, μὴ ἀνοίγοντα δρόμον εἰς τὴν ἀντλίαν καὶ ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦμεν ἐὰν εὔρισκεται ἐν τῇ ζωῇ.

Τόμος ὀλόκληρος δύναται νὰ γραφῆ ἑξιστορῶν τὰ θλιβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα τῆς ἀποφράδος ἐκείνης Παρασκευῆς 1ης Ἰουνίου, ἣτις θέλει μείνῃ ἱστορικὴ καὶ μία μαύρη κηλὶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Πλέον τῶν 100 εἶναι οἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τραυματισθέντες ἐκτὸς τῶν ἐπιστρεφάντων εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν τῶν ὁποίων δὲν ἐλάβομεν γνῶσιν, τριῶν δὲ ἢ τεσσάρων εἰσέτι ἀγνοεῖται ἡ τύχη καὶ τοὺς ὁποίους αἱ φῆμαι φέρουσιν ὡς ἀποθανόντας χωρὶς δεδαίως τοῦτο νὰ εἴμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς εἰς θέσιν νὰ διαπιστώσωμεν. Ὅπωςδὴποτε τὰ γεγονότα ἦσαν τοιαῦτα, παρόμοια τῶν ὁποίων εὔρισκε καεῖς μόνον εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν εἰκονομάχων καὶ τῶν σταυροφόρων ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Θεσσαλονίκης...».

(Κ.Ο. 217) 19.6.1935)

Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἐξορίαν.

Ἐπὶ ὀλόκληρον ἑβδομάδα οἱ Ἀρχιερεῖς διετέλουν ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει, οἱ δὲ πιστοὶ ἐδιώκοντο καὶ δὲν τοὺς ἐπετρέπετο ἔστω καὶ ἐκ τοῦ μακρόθεν νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη των εἰς τοὺς ὁμολογητὰς Ἀρχιερεῖς, ἕως ὅτου τὴν Πέμπτην 7ην Ἰουνίου περὶ ὥραν 11 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ Διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἐβερτ εἰδοποίησεν τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς ὅτι τὴν ἐπομένην Παρασκευὴν 8 Ἰουνίου θὰ ὠδηγοῦντο εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας των.

Ἴδου πῶς περιγράφει ὁ «Κῆρυξ Ὀρθοδόξων» τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἱεραρχῶν :

«Τὴν Παρασκευὴν πρῶτ' πρὸ τῆς ἀνατολῆς ἀκόμῃ τοῦ ἡλίου, ἰσχυρὰ Ἀστυνομικὴ δύναμις προσετέθη εἰς τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν· ὁ δὲ Διοικητὴς αὐτῆς ἀνελθὼν εἰδοποίησε τοὺς Σεβασμιωτάτους ὅπως κατέλθωσι πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐτοιμοὶ καὶ ἀτάραχοι οἱ σεπτοὶ Ἱεράρχαι ὑπεδέχθησαν τὴν εἰδοποίησιν, καὶ ἔτοιμοι ὄντες ἤρχισαν κατερχόμενοι τὴν κλίμακα.

Ἡ ἀπόφασις ὤριζεν ὡς μέρος ἐξορίας διὰ μὲν τὸν Ἅγιον Δημητριάδος τὴν Νῆσον Ἀμοργόν, διὰ τὸν Ἅγιον πρῶην Φλωρίνης τὴν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Μογὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ διὰ τὸν Ἅγιον Ζακύνθου τὴν ἐν Ἀκαρνανίᾳ Μογὴν Ρόμβου».

(Κῆρυξ Ὀρθοδόξων 218) 17.6.1935).

Ἄπερχόμενοι εἰς τοὺς τόπους τῆς ἔξορίας των οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐξέδωκαν τὴν κατωτέρω ἐγκύκλιον :

Ἄποχαιρετιστήριος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

ΤΕΚΝΑ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΑΓΑΠΗΤΑ,

Καταδικασθέντες ἀδίκως ὑπὸ Σχισματικῆς Συνόδου εἰς καθάρσεις καὶ πενταετῆ ἐγκάθειρξιν εἰς Μονάς· καὶ ἀπαχθέντες βία ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καταστάσης ἐκτελεστικὸν τμήμα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τεθείσης ὑπεράνω τῶν θείων Κανόνων τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἴχομεν τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχικὴν εὐσθενίαν νὰ ἀναπετάσωμεν τὸ ἔνδοξον καὶ τιμημένον λάβαρον τῆς Ὀρθοδοξίας θεωροῦμεν ποιμαντορικὸν καθήκον ἡμῶν, πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν νὰ ἀπευθύνωμεν ὑμῖν τοῖς ἀκολουθοῦσι τὸ Πάτριον καὶ Ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον τὰς ἐξῆς Ποιμαντορικὰς παραινήσεις :

Ἀκολουθοῦντες πιστῶς τὸ Ἀποστολικὸν «Στήτε καὶ κρατῆτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» μὴ παύσητε ἀγωνιζόμενοι δι' ὅλων τῶν νομίμων καὶ χριστιανικῶν μέσων ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως καὶ ἐπιβραβεύσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπαναφορὰν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Πατρῖου καὶ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου, μόνου ἱκανοῦ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μειωθὲν κύρος τῆς ὀρθοδοξίας καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἔνωσιν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπέπρωτο κρίμασιν αἷς οἶδε Κύριος ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ προκαθημένου Αὐτῆς νὰ προσάψῃ εἰς τὸ τέως ἀγνὸν καὶ ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον μέτωπον Αὐτῆς τὸν μῦθον τοῦ σχίσματος διὰ τῆς ἀθετήσεως τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθέντος ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τούτου διὰ τοῦ Παπικοῦ τοιούτου.

Τὸ σχίσμα βεβαίως τοῦτο τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐδημιούργησεν ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας ἣτις ἐπιλαβομένη τῆς Ἱεράς καὶ Ἐθνικῆς Αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ γνωμικοῦ «μάχου ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας» εἰσήγαγεν ἄνευ τῆς συναγέσεως ἀπασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ τὸ Παπικὸν ἑορτολόγιον διαιρέσασα οὕτως οὐ μόνον τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς εἰς δύο ἀντιθέτους μερίδας.

Ἡμεῖς ἀναλαβόντες τὴν ποιμαντορίαν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ πάτριον καὶ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον καὶ ἔχοντες συναίσθησιν τοῦ ὅρκου πίστεως ὃν ἐδώκαμεν ὅτι θὰ φυλάξωμεν πάντα ὅσα παρελάβομεν παρὰ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀποφεύγοντες πάντα νεωτερισμὸν, δὲν ἠδυνάμεθα παρὰ νὰ κηρύξωμεν ὡς σχισματικὴν τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ἣτις ἐδέχθη τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον ὅπερ ἐχαρακτήρισθη ὑπὸ πανορθοδόξων Συνόδων «ὡς νεωτερισμὸς τῶν Αἰρετικῶν, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων».

Τούτου ἕνεκα συνιστῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον ὅπως μὴ δεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχισματικῶν λειτουργῶν Αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔφυγεν

ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος· διότι οὗτοι ἠθέτησαν ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ζῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πασῶν τῶν πανορθόδοξων Συνόδων τῶν καταδικασασῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἑορτολόγιον. Ὅτι δὲ ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει χάριν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τοῦτο διαβεβαιοῖ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος λέγων τὰ ἐξῆς :

«Εἰ καὶ περὶ μὴ Δόγματα οἱ Σχισματικοὶ σφάλοιντο ἀλλὰ ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς ἐστὶ κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ τὰ Μέλη πάντα ζοῦνται καὶ τὴν πνευματικὴν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἀριμονίας τῶν Μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσιν αὐτοῖς ἔχουσι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ τοίνυν οὐκ ἔχουσι πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοῖεν;».

Ὅταν ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία ἐπιβάλλῃ μέτρα πιεστικά καὶ καταθλιπτικά ὅπως ἐιάση τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν συνειδήσιν συνιστώμεν Ὑμῖν ὅπως τὰ πάντα ὑπομείνητε καὶ κρατήσετε τὴν ὀρθόδοξον παρακαταθήκην ἀλώθητον καὶ ἀμόλυντον, ὅπως παρέλάβομεν ταύτην παρὰ τῶν εὐσεβῶν Πατέρων ἡμῶν ἔχοντες ὡς παράδειγμα φωτεινὸν καὶ ἐνισχυτικὸν ἡμᾶς μὴ δειλιάσαντας καὶ ἐν τῇ Δύσει τοῦ βίου ἡμῶν χάριν τῆς ὀρθοδοξίας νὰ ἀντικρύσωμεν μετὰ παρρησίας καὶ μεγαλοφροσύνης τὰ ἀνελεύθερα καὶ μεσαιωνικὰ μέτρα τῆς ἐξορίας καὶ ἐγκαθίερξεως ἡμῶν εἰς Μονὰς ὡς εἰς φυλακὰς.

Ταῦτα θεωροῦντες τιμὴν καὶ δόξαν καὶ χαρὰν κατὰ τὸν Ἀπόστολον κελεύοντα νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ καυχώμεθα ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ παθήμασι συνιστώμεν καὶ Ὑμῖν ἐμμονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ ταῖς θλίψεσι καὶ ταῖς κακώσεσι καὶ οἰκισμοῖς εἰς ἃ θὰ ὑποβληθῆτε ὑπὸ Ἐκκλησίας σχισματικῆς, ἐλπίζοντες πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν ὃς οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ τὸ δυνάμεθα καὶ ὅστις θὰ εὐδοκήσῃ ἐν τῇ ἀπέιρῳ αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστῳ μακροθυμίᾳ νὰ φωτίσῃ καὶ τοὺς καλῇ τῇ πίστει πεπλανημένους καὶ ἀκολουθοῦντας τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον καὶ χαρίσῃται ἐν τέλει Ὑμῖν θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἔνωσιν τοῦ χριστεπωνύμου ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὑπὲρ ὧν ἀγωνιζόμεθα πρὸς δόξαν Χριστοῦ οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων Ὑμῶν».

† Ὁ Δημητριάδος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἄλλὰ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι οἱ ὑπὸ τῶν τριῶν ἄχειροτονηθέντες «καθηρέθησαν» καὶ ἐξωρίσθησαν ἢ ἐτέθησαν εἰς περιορισμὸν. Αἱ ἀποφάσεις αὗται τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου κρινόμεναι ἀπὸ ὀρθοδόξου - κανονικῆς ἀπόψεως οὐδὲν ἀπολύτως κῦρος ἔχουν διότι ἐν προκειμένῳ πρόκειται περὶ πράξεων Σχισματικῶν ἐπὶ κληρικῶν οἱ ὅποιοι ἀκριβῶς κατωνομάζουν αὐτὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν προδοσίαν, ἀλλὰ σὺν τούτοις ἐξεδόθησαν ἐκ σκοπιμότητος καὶ πρὸς ἐκφοβισμόν, μὴ τηρηθείσης τουλάχιστον τῆς τυπικῆς διαδικασίας.

Οἱ διωγμοὶ ἐσυνεχίσθησαν ἀδιακόπως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου (22.10.1938) καὶ κατόπιν. Συλλήψεις, ἀποσχηματισμοί, φυλακίσεις, σφραγίσεις Ναῶν, ἱεροσουλία, χαρακτηρίζουν τὴν περίοδον μέχρι τὸ 1951 ὅτε ἐκορυφώθησαν οἱ διωγμοί.

Εἶναι χαρακτηριστικὸν, ὅτι εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1948 ὅτε συνεζητεῖτο τὸ 1ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ ἐξαιρεθοῦν οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας, ὅπερ μαρτυρεῖ εἰς ποίαν δεινὴν θέσιν εὐρέθη ὁ Νεοημερολογισμὸς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Ποῖαι αἱ ἀπὸ θεολογικῆς καὶ Κανονικῆς ἀπόψεως συνέπειαι ἐκ τῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ;

Δέν εἶναι τῶν θεολόγων ἢ τῶν «Μεγαλοσχήμων Κληρικῶν» ἀποκλειστικότης τὰ θέματα τῆς Πίστεως. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὠμίλησαν καὶ ἠρμήνευσαν τὰ τῆς Πίστεως, ὁ δὲ εὐσεβῆς λαός, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον πραγματικά ἀποτελεῖ Σῶμα Χριστοῦ, πάντοτε ἐβίωσεν αὐτὰς τὰς ἀληθείας καὶ ἐσφυρηλάτησεν τοιοῦτο αἰσθητήριον Ὁρθοδοξίας καὶ τοιαύτην ὀρθόδοξον συνείδησιν, ὥστε ἀπεδείχθη ὁ φύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως: «Ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ εὐσεβῆς λαός τοῦ Κυρίου». (Ἐκ τῆς Ἐγκυκλίου τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1848).

Βεβαίως δέν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἂν δέν ἐνημερωθῇ σωστὰ ὁ εὐσεβῆς λαός δυνατόν νὰ πλανᾶται, ἀφοῦ ὁ ἀντίδικος παρουσιάζεται καὶ ὡς ἄγγελος φωτός διὰ νὰ πλανήσῃ, τὰ δὲ ὄργανά του παρουσιάζουν πάντοτε τὸ λευκὸν ὡς μέλαν καὶ τὸ μέλαν ὡς λευκόν.

Ἐν προκειμένῳ φύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως καὶ ἐναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ, ἀπεδείχθη πάλιν ὁ εὐσεβῆς λαός. Καὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰ σατανοκίνητα σχέδια τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ ἠκολούθησαν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν τῆν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, εἴτε Πατριάρχαι εἶναι, εἴτε θεολόγοι, εἴτε ἀπλοὶ χριστιανοὶ ἀρκεῖ νὰ εἶναι εὐλαβεῖς καὶ ἐν Χριστῷ ἐλεύθεροι, ἐάν ἐνημερωθοῦν σωστὰ θὰ διαγνώσουν τί εἶναι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ θὰ συνειδητοποιήσουν τί πρέπει νὰ κάμουν.

Ἡ γνώμη τοῦ κ. Παρασκευαΐδου.

Εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατ'ἐστὴν Σχισματικὴ», παράγραφον (σελ. 162—166) τῆς διατριβῆς τοῦ ὁ κ. Παρασκευαΐδου παρὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐπιχειρεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὡς ἀδικαιολόγητον δῆθεν, τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποκήρυξιν τῆς Καινοτόμου Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ὡς σχισματικῆς.

Εἶναι εὐνόητον νὰ μὴ δέχεται ὡς Σχισματικὴν τὴν «ἐκκλησίαν του» ὁ κ. Παρασκευαΐδου, ἀφοῦ μάλιστα θεωρεῖ τὸν νεοημερολογισμὸν ὡς «οὐχὶ δογματικὸν θέμα», ἀλλὰ «ὡς συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας».

Ἄλλὰ τὸ θέμα δέν εἶναι τί φρονεῖ ὁ κ. Παρασκευαΐδου, ἢ ἡμεῖς, ἀλλὰ τί προκύπτει ἀβιάστως ἐκ τοῦ φαινομένου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ φύσις καὶ οὐσία τοῦ θέματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς ἤδη ἐτονίσθη, δέν ἐπιτρέπει, οὔτε εἰς αὐτόν, οὔτε εἰς ἄλλον τινά, νὰ ἀμφισβητηθῆς ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ συνέπειας, διότι μόνον, ὡς στρουθοκαμηλισμὸς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τοῦτο.

Αἱ θέσεις τοῦ κ. Παρασκευαῖδου ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι:

α) Ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὡς «συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας» δὲν παρέβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὑπηρετήσῃ «τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν», καὶ ἐπομένως ὀφείλει καὶ χάριτας εἰς τὸν Νεοημερολογισμὸν! Περιπτὸν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ νεοημερολογιτικὴ «Ἐκκλησία του» εἶναι κατ' αὐτὸν ἡ «Κανονικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία»!

β) Οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι σχισματικοί, διότι ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν καὶ διότι δὲν ἠκολούθησαν τὴν καινοτομίαν, ὡς ὄφειλον νὰ ποιήσουν κατὰ τὸν κ. Παρασκευαῖδου.

γ) Ἀμφισβητεῖ τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. νὰ κηρύσσουν σχισματικὴν τὴν νεοημερολογιτικὴν «ἐκκλησίαν» τῆς Ἑλλάδος.

Γράφει σχετικῶς περὶ τοῦ ἐν λόγω θέματος:

Τὴν ἀποφιν ταύτην οὗτοι μετέφερον ἐν τῇ πράξει, διακόψαντες ἤδη ἀπὸ τοῦ 1924 σιωπηρῶς τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς δῆθεν σχισματικὴν, βραδύτερον δ' ἐπεκαλέσθησαν καὶ διὰ συγγραφῶν τῶν ἡγουμένων αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τῆς ἐν ἔτει 1935 «Διακηρύξεως» τῶν τριῶν ἀποσχιρτησάντων Μητροπολιτῶν, ὅτι «διακόπτουσι πᾶσαν σχέσιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας», ἣν ἐκήρυττον σχισματικὴν⁽⁴¹⁾.

Καὶ παρακατιῶν λέγει:

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου γεννᾶται ζήτημα ὡς πρὸς τὴν, ἐξ ἀπόψεως κανονικῆς, δυνατότητα τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὅπως κηρύξωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικὴν.

Οὗτοι, ὄντες κανονικῶς ὑπόδικοι, ἔνεκα σωρείας ὄλης ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν, αὐτοανακηρύξαντες τὴν παρασυναγωγὴν των εἰς «Ἐκκλησίαν», ἐσωτερίσθησαν ὅλως αὐθαιρέτως, τὰ δικαιώματα, ἅτινα οἱ Ι. Κανόνες εἰς μόνην τὴν κανονικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπιφυλάσσουν καὶ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν κυλιόμενοι, ἔφθασαν εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς σχισματικῆς ιδιότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναγκαζόμενοι ἔκτοτε νὰ προσθέτωσι, πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀδικαιολογήτου ταύτης ἐνεργείας των, καὶ νέους σωρείτας ἀντικανονικοτήτων.

Ἐρευνητέα, ἐν τούτοις, ἡ κανονικῶς ἀποδεκτὴ διαδικασία τῆς ἐν τῷ σχίσματι κατατάξεως καὶ παραμονῆς τινος. Ἐρωτᾶται δηλονότι ἐὰν τὸ σχίσμα ἐπέρχεται αὐτομάτως, οὕτως εἰπεῖν, εὐθύς ὡς συντελεσθῇ κανονικὴ τις παράβασις, ἢ ἐπιβάλλεται νὰ κηρύξη τοῦτο διὰ πράξεως αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία. Κατὰ τὸν ΣΤ' ἱερὸν Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμένης. Συνόδου αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ θεωροῦνται μόνον οἱ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοιοῦτοι ἀποκηρυττόμενοι. «Αἰρετικούς δὲ λέγομεν, τοὺς τε πάλαι τῆς Ἐκκλησίας ἀποκηρυχθέντας καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ὑφ' ἡμῶν ἀναθεματισθέντας πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποσχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυναγόντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν Ἐπισκόποις. Ἐπειτα δὲ καὶ εἴ τινες τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ αἰτίαις τισὶ προκατεγνωσμένοι εἶεν καὶ ἀποβεβλημένοι ἢ ἀκοινωνητοί...». Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Ι' Ἀποστολικοῦ Κανόνος παρατηρεῖ, ὅτι δὲν θεωρεῖται ἀναθεματισμένος ὁ ὑποπεσὼν εἰς παράπτωμα πρὶν ἢ ἐκδοθῆ ἢ σχετικὴ ἀπόφασις. Κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον τοῦ δικαιώματος τοῦ κηρύττειν τινα ἀναθεματισμένον «τὸ κοινὸν τῶν Ἀποστόλων μόνον ἡξίωται, καὶ οἱ κατὰ πᾶσαν ἀκρίθειαν τούτων ὡς ἀληθεῖς γεγονότες διάδοχοι, πλήρεις χάριτος καὶ δυνάμεως. Καὶ μὴν ἐκείνοι τὴν ἐντολὴν ἀκριβῶς φυλάξαντες, ὡς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν ἐξορῦττοντες, οὕτω τοὺς αἰρετικούς ἐξω τῆς ἐκκλησίας ἀπέβαλλον... Ὅθεν καὶ ἐν τούτῳ ὡς καὶ πᾶσαν ἀκρίθειαν ἔχοντες, τὰς μὲν αἰρέσεις διήλεγchon καὶ ἀπέβαλλον...».

(41) Ὅρα σχετικὰ κείμενα τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν ἐν σελίδι 93 καὶ 111 κ.έ.

Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ ταῦτα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κηρύττῃ τινὰ σχισματικόν, ἀποφαινομένη περὶ τούτου ἐν Συνόδῳ. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ συγκεκριμένης τοπικῆς Ἐκκλησίας ἀποσχιζομένης, δι' ὠρισμένους λόγους, ἐκ τοῦ κορμοῦ τῶν ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι παλαισημερολογίται ὁμως, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι ἰδίαν Ἐκκλησίαν, τοῦτα μὲν κατέκριναν ὡς σχισματικὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, αὐτοπροαιρέτως καὶ ἄνευ ἄλλου τινὸς διακηρύξαντες τοῦτο, τοῦτο δὲ ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, παύσαντες νὰ πειθαρχῶσιν εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῆς, καί, αὐτονομηθέντες, παρὰ πάντα ἰ. Κανόνα, αὐτοανεκηρύχθησαν εἰς «Ἐκκλησίαν» καὶ δὴ καὶ τὴν μόνην ἐπὶ γῆς γνησίαν καὶ ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὴν ἔλλειψιν πάσης ἀρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐπ' αὐτῆς. (Αὐτόθι σελ. 165—166).

Οὕτω ἐπιχειρεῖ, ἔνθεν μὲν νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἡ Καινοτόμος Νεοσημερολογιτικὴ Ἐκκλησία κατέστη Σχισματικὴ, ἔνθεν δὲ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ κηρύξῃ αὐτὴν Σχισματικὴν. Αἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Παρασκευαΐδη εἶναι αὐθαίρετοι, ὡς αὐθαίρετος ὑπῆρξεν καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξ ὑπαρχῆς τοποθέτησις τοῦ ὅλου Νεοσημερολογιτικοῦ προβλήματος.

Ὅμιλεῖ καὶ περὶ «σωρείας ἀντικανονικοτήτων» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.! Ἀσφαλῶς εἶναι καὶ αὐτὸ «τόλμημα» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη νὰ ἀποσιωπᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ κατάργησιν πάσης Κανονικῆς τάξεως καὶ ἐννοίας τοῦ Κανονικοῦ δικαίου καὶ νὰ ἐπικαλῆται ἀορίστως «σωρείαν ἀντικανονικοτήτων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.». Δὲν δύναται ὁμως νὰ κατονομάσῃ καμμίαν, διότι δὲν ὑπάρχουν (42).

Τὸ ὅτι ἡ Καινοτόμος Νεοσημερολογιτικὴ ἐκκλησία εἶναι Σχισματικὴ, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι Κανονικὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν προκύπτει, ὡς προείπομεν ἐκ τῆς γνώμης ἢ σκοπιμότητος τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, ἢ τῆς ἡμετέρας, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς μελέτης τῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου οὐσιώδους θέματος:

Ἡ Παπικὴ Καινοτομία, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, δὲν εἶναι ἀπλῶς μία κανονικὴ παράβασις, οὐδὲ μία στιγμιαία ἀντορθόδοξος ἐνέργεια, πολλῶ δὲ μᾶλλον δὲν εἶναι «συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ὡς διατείνεται ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ προγράμματος, ὡς σαφῶς διαγράφεται εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1920 οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον. Ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς συνυπάρξεως τῶν «ὀρθοδόξων» μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἐν τῷ ταυτοχρόνῳ συνεορτασμῷ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς «παγχριστιανικῆς ἐνότητος».

Διὰ τῆς Πράξεως τοῦ 1924 κηρύσσεται ἐν τῇ οὐσίᾳ σ τ α σ ι α σ μ ὸ ς κ α τ ᾶ τ ῆ ς Ὁ ρ θ ὸ δ ὸ ε ἰ α ς, ἐγκατάλειψις αὐτῆς καὶ σύμπραξις καὶ συμπόρευσις τῶν Καινοτόμων Νεοσημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν μετὰ τῆς αἰρεσιοβριθοῦς Δύσεως. Ἀποτελεῖ ἡ πρᾶξις αὐτὴ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ἐπίκλησις τοῦ ΣΤ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τῆς ὑποσημειώσεως τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ἐπὶ τοῦ Γ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, εἶναι ὅλως παραπλανητικὴ, διότι εἶναι ἄσχετοι πρὸς τὸ θέμα τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ, καὶ διότι ὁ Νεοσημερολογισμὸς καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι καταδεδικασμένοι αἱρέσεις καὶ ἀναθεματισμένοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Νεοσημερολογικὴ δὲ Ἱεραρχία (καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης) ἀπεκηρύχθησαν

(42) Ἴσως ἔχει ὑπ' ὄψιν του, τὴν οικονομικὴν πρᾶξιν τοῦ 1948' καθ' ἣν ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος ἐχειροτόνησεν ὄλως οἰκονομικῶς καὶ κατὰ ἀδήριτον ἐκκλησιαστικὴν ἀνάγκην, μόνος Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος εἰς τὴν συνέχειαν.

τὸ πάλαι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοὶ καὶ αἱ κακοδοξίαι των, νῦν δὲ ἐνεκεν τῆς προκατεγνωσμένης αἵρέσεως τὴν ὁποῖαν ἀκολουθοῦν ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσποιούμενοι «τὴν ὑγιᾶ πίστιν ὁμολογεῖν» ἀντισυνάγουσιν τοῖς Κανονικοῖς Γνησίοις Ὁρθοδόξοις Ἐπισκόποις, καὶ μάχονται τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἰδιαιτέρως ἡ ἐπίκλησις τῆς σημειώσεως τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ἐπὶ τοῦ Γ' Ἀπ. Κανόνος, ἐπιστρατεύεται δι' ἐντυπωσιασμόν, διότι εἶναι πάντῃ ἄσχετος, ὡς ἀφορῶσα τελετουργικὰς παραβάσεις καὶ κατηγορίας ἀφορώσας Κανονικοὺς κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ συνέπειαι ἐκ τῶν τοιούτων παραπτωμάτων δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν ἰσχύουσι μέχρι τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν.

Ἄλλὰ πρέπει πάλιν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἐνταῦθα δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ὠρισμένου ἀτόμου ἢ ἀτόμων, οὔτε περὶ μιᾶς παρατυπίας λατρευτικῆς ἢ ἄλλο τί, ἀλλὰ περὶ προσχεδιασμένης καὶ ὀργανωμένης ἀθετήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στροφῆς καὶ συμπορεύσεως μετὰ τῶν προκατεγνωσμένων αἱρέσεων.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἀθετήσεως συλλήβδην ὄχι ἀπλῶς τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, ὑφ' ὧν ρητῶς καὶ τελεσιδίκως κατεδικάσθη ὁ Νεοημερολογισμὸς, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ Αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας! Τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐν προκειμένῳ ὑπογραμμίζεται, ὅτι δὲν καταγγέλλεται μόνον ἡ διὰ τῶν ληστρικῶν ἀντικανονικῶν πράξεων ἐπιβολὴ τῆς Καινοτομίας, ἤτοι μόνον ὁ τρόπος, ἀλλὰ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Καινοτομία ἢ ἐπιχειρηθεῖσα ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς πλανηθείσης Ἱεραρχίας.

Τί εἶναι ὁ νεοημερολογισμὸς πράγματι.

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί εἶναι Νεοημερολογισμὸς διὰ νὰ κατανοήσωμεν καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ συνεπείας.

Πρῶτον: Ὁ Νεοημερολογισμὸς, ὡς γνωστὸν, εἶναι Παπικὴ Καινοτομία τοῦ αἰμοσταγοῦς Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ'. Οὗτος τὸ 1582 ἐφεῦρεν καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὴν Δύσιν τὸν Νεοημερολογισμὸν (39), «ἄτε καινοτομίας χαίρων».

Δεύτερον: Ὁ Νεοημερολογισμὸς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως (Δογματικῆς καὶ Κανονικῆς), ἀποτελεῖ πρᾶξιν ὅλως ἀσύγνωστον, ὡς παραβιάζων τὴν κανονικὴν τάξιν καὶ καταργῶν καθηγιασμένην Ὁρθόδοξον παράδοσιν, ἀνατρέπων ἑορτὰς καὶ τυπικὰ τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας καὶ ὁδηγῶν εὐθέως εἰς τὴν συνύπαρξιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν (παγχριστιανικὴ ἔνωσις).

Τρίτον: Ὁ Νεοημερολογισμὸς καταπατεῖ τὸν τε Πασχόλιον κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς κανόνας, οἱ ὅποιοι διατάσσουσιν τὸν μὴ συνεορτασμόν μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

Τέταρτον: Ὁ Νεοημερολογισμὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἁγίων Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583, 1587, 1593, 1848.

Πέμπτον: Ἡ πρᾶξις καὶ συνείδησις τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐκράτησε μακρὰν τὴν αἶρσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ (40) ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ 340 ἔτη.

(39) Προσοχὴ ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν καὶ Ρωμαιοκαθολικοί, οἱ ὅποιοι δὲν ἐδέχθησαν καὶ ἐπολέμησαν τὴν Νεοημερολογιστικὴν Καινοτομίαν τοῦ Πάπα.

(40) Πρῶτος ἐχαρακτήρισεν τὸν Νεοημερολογισμὸν αἶρσιν ὁ κλεινὸς Δοσίθεος Ἱεροσολύμων.

Ἔκτον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἐπισήμως διὰ πρώτην φοράν ἀναφέρεται εἰς τὴν αἰρετικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920. Κατ' αὐτὴν οὗτος θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν τῆς «Παγχριστιανικῆς ἐνώσεως», ἤτοι τῆς ἐνώσεως ἐν τῷ Οἰκουμένισμῳ. Ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ ταύτῃ ἀναγνωρίζονται αἱ αἵρέσεις ὡς «ἐκκλησῖαι Χριστοῦ»!

Ἑβδομον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποφασίζεται νὰ ἐφαρμοσθῇ (διὰ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν) εἰς τὸ Μασωνικὸν Συνέδριον τῆς Κων)λεως τὸν Μάϊον — Ἰούνιον 1923.

Ὀγδοον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἐπιβάλλεται δι' ἀντικανονικῶν καὶ ἀθεμίτων, μᾶλλον σατανικῶν, ἐνεργειῶν τοῦ Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου τὸ 1924

Ἐνατον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ καθ' ὁλοκληρίαν ὑπαγόρευμα τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὑπὸ τῆς δεοντολογίας αὐτοῦ ἐπεβλήθη καὶ κατ' ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **δ ε ο ν τ ο λ ο γ ί α ν** τῆς **Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς**.

Δέκατον: Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ σημειοῦται ἀνταρσία κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στροφή καὶ συμπόρευσις μετὰ τῆς αἰρεσιοβριθοῦς Δύσεως.

Ἐνδέκατον: Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καταπατῆται συλλήβδην ἡ Ὁρθοδοξία! Οἰκουμενικοὶ — Τοπικαὶ — Πανορθόδοξοι Σύνοδοι καταργοῦνται, ἀφοῦ αἱ ἀποφάσεις των καταπατοῦνται πρὸς χάριν τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ.

Δωδέκατον: Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ **σ υ ν ε χ ἔ ς Κ α ν ο ν ι κ ὸ ν** καὶ **Δ ο γ μ α τ ι κ ὸ ν** **ἀ δ ῖ κ ῆ μ α**, ἐξέθρεψε δὲ καὶ αὐξάνει τὸ τέρας τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, προεκάλεσε τὴν μεγίστην Ἐκκλησιολογικὴν σύγχυσιν εἰς «θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους» τοῦ ἐν γένει νεοημερολογιτισμοῦ.

Δέν ὑπάρχει ἔστω καὶ ἀμυδρῶς εἰς λόγος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, ὅστις νὰ ἐπιτρέπη καὶ νὰ διανοηθῇ τις τὸν Νεοημερολογιτισμὸν εἰς τὸν χώρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ ὡς Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀντορθόδοξος καὶ ἀντικανονικός, εἶναι ἀποστασία, εἶναι σχίσμα, εἶναι αἵρεσις, εἶναι τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τοῦ αἰῶνος μας;

Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἀποτελεῖ **σ α φ ἔ σ τ α τ α** **α ἴ ρ ε σ ι ν**, τελεσιδίκως καταδεδικασμένην, ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ δεχόμενος λοιπόν, τὸν Νεοημερολογιτισμὸν, δέχεται τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ **ἀ π ο ρ ρ ῖ π τ ε ι** καὶ **καταπατεῖ** τὴν **Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α ν**. Αὐτὴ ὅμως ἡ αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐκβάλλει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτήν. Κἂν ὀλίγοι εἰσὶν, κἂν πολλοί, κἂν Πατριάρχαι, κἂν Ἐπίσκοποι, κἂν θεολόγοι, κἂν ἀπλοὶ λαϊκοί, οἱ δεχόμενοι καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν Νεοημερολογιτισμὸν, ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐρέθη ὅμως ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὁ ὁποῖος ἠγνόησε ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω, καὶ κατ' ἀπόλυτον οἰκουμενιστικὴν δεοντολογίαν, ἰσχυρίσθη εἰς τὴν διατριβὴν του τὰ ὅλως ἀντίθετα. Ὅποιον τόλμημα;!

Ἄγνοεὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅτι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καταπατεῖ συλλήβδην τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν; Ἄγνοεὶ ἐπίσης, ὅτι ἡ καταπάτησις τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως ἐκβάλλει τοὺς καταπατητάς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ μόνον τὰς συγκεκριμένας ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Ἀγίων Συνόδων, δι' ὧν κατεδικάσθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς, ἐάν ἐλάβανεν ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Παρασκευαΐδης, δέν θὰ ἐτόλμη νὰ γράψῃ, ὅσα ἐγράψεν.

Ἄλλα τὰς ἀποφάσεις ταύτας ὁ κ. Παρασκευαΐδης, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Μασσώνων καὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ πάτρωνός του Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, εἶτε τὰς ἀποσιωπᾶ, ὡς εἶδομεν. εἶτε τὰς ὑποτιμᾶ, διὰ νὰ ἀποφύγη τὸν σκόπελον, παρουσιάσῃ δὲ τὸ θέμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς στερούμενον δῆθεν δογματικοῦ χαρακτῆρος.

Εἶναι λοιπὸν καὶ Δογματικῆς καὶ Κανονικῆς φύσεως θέμα ὁ καταδικασμένος Νεοημερολογιτισμὸς αἱ δὲ καταδικαστικαὶ κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων ἰσχύουν δι' ἅπαντας τοὺς καινοτόμους καὶ διὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην.

Τὰ ὅτι λοιπὸν εἶναι σχισματικὴ ἡ Νεοημερολογιτικὴ «ἐκκλησία» τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι ἐκ τῶν λόγων ἡμῶν. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐκ τῆς φύσεώς Της, ὡς ἡ Γνησία καὶ Ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία, ἡ Ὅποια καὶ μετὰ τὸ 1924 οὐδὲν προσθέσασα ἢ ἀφαιρέσασα ἀποτελεῖ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὅποιαν ὄντολογικῶς ταυτίζεται, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κηρύξῃ σχισματικὴν, μᾶλλον σχισματοαίρετικὴν τὴν Νεοημερολογιτικὴν «ἐκκλησίαν».

Δυστυχῶς διὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην, οἱ ἰσχυρισμοὶ του ὄχι μόνον δὲν πείθουν, ἀλλὰ εἶναι καὶ κραυγαλέαι διαστροφαὶ κατ' ἐντολήν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ (Γ.Ο.Χ.) δὲν εἶναι ἐπομένως «παρασυναγωγή», ὡς κακῶς τολμᾶ νὰ εἶπῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, διότι δὲν ἴδρυσαν καμμίαν «συναγωγὴν», οὔτε «ἔπηξαν ἴδιον θυσιαστήριον», ἀλλὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Νεοημερολογίτας, οἱ ὁποῖοι τὸ 1924 ἀπεκολλήθησαν ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐδέθησαν ὀπίσω τοῦ ἄρματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὔτοι παρέμειναν ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ὅποια ἀπὸ τὸ 1924 υἰοθέτησεν τὸν ὄρον Γνησία ἢ Γ.Ο.Χ. ἢ Ἀκαινοτόμητος πρὸς διάκρισιν πρὸς τὴν Καινοτόμον Νεοημερολογιτικὴν, ἡ Ὅποια καταχρᾶται τὸν ὄρον «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος».

Τὸ ξηρὸν λογικοκρατικὸν πνεῦμα τῆς Δύσεως, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῖ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, τὸν ἠμπόδισεν καὶ ἐνταῦθα νὰ προβληματισθῇ. διὸ ἐπεχείρησεν μόνον νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ νὰ διατυπώσῃ ὅτι «ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς (οἱ Παλαιοημερολογίται) τῆς Ἐκκλησίας... παύσαντες νὰ πειθαρχῶσιν εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῆς, καὶ αὐτονομηθέντες παρὰ πάντα Ἱερὸν Κανόνα, αὐτοανεκηρύχθησαν εἰς Ἐκκλησίαν...». (Αὐτόθι σελ. 166).

Δὲν λέγει ὅμως ποῖον Κανόνα παρεβίασεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ποίας Συνόδου τὴν ἀπόφασιν κατεπάτησεν. Δὲν λέγει εἰς ποῖον σημεῖον τῆς Ὀρθόδοξου Ἀγίας Παραδόσεως προσέκρουσαν οἱ Γ.Ο.Χ. ἢ ποῦ τὴν ὀρθόδοξον δεοντολογίαν παρείδον. Ποία παράβασις κανονικὴ ἢ ἀθέτησις πίστεως, ἐξέβαλεν τοὺς Γ.Ο.Χ.; Ἡ «παράβασις» νὰ μὴν παραβοῦν τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ νὰ μὴν δεχθοῦν τὴν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Αὕτη τοὺς ἐξέβαλεν;

Ἄς τὸ κατανοήσῃ καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ πᾶς ὁμόφρων αὐτῶ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ 1924, δὲν εἶναι ἀπλῆ διαμαρτύρησις, ἀλλὰ ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐκ τῆς Ὅποιας καὶ ἠρύσθη τὸ δικαίωμα καὶ ἀντιμετώπισε τὸν Νεοημερολογισμὸν συμφώνως πρὸς τὴν δισχιλιετῆ συνείδησιν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τὸ γεγονὸς δὲ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν

τῶν Γ.Ο.Χ., πλὴν τοῦ ὅτι τοῦτο μάρτυρεῖ τὸ ἀμετανόητον τῶν Νεοημερολογιτῶν, διότι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ τὴν ἀναγνωρίσουν πρέπει νὰ καταδικάσουν καὶ ἐγκαταλείψουν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οἰκουμενισμὸν. Τόσον ἡ ἰδία (ἡ Ν.Ε.) ὅσο καὶ λοιπαὶ «Καινοτόμοι Ἐκκλησίαι» αἱ ἀτιμωθεῖσαι ὑπὸ τῆς πόρνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, (μερὶς τῶν ὁποίων ἀνήκει εἰς τὴν «Ἵπερ - ἐκκλησίαν» τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.), αὐτοῦ τοῦ κατασκευάσματος τοῦ Σατανᾶ, τὸ ὁποῖον κατευθύνει ὁ Σιωνισμὸς — Μασωνισμὸς), ἀσφαλῶς δὲν δύνανται νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ ξηρὰ ἀλληλοαναγνώρισις αὐτῶν μεταξύ των καὶ ἡ μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀναγνώρισις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ὁμολογίαν τοῦ χάσματος ὅπερ ἐστήρικται μεταξύ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτῶν.

Ἡ Καινοτόμος λοιπὸν Ἱεραρχία, ἡ δεχθεῖσα ἀλληλοδιαδόχως τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸ Συνέδριον τοῦ 1923 καὶ τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸ 1924, ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν παγχριστιανικὴν (παναιρετικὴν) ἔνωσιν, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διὰ τῶν πράξεων τῆς ἐξέβαλεν ἑαυτὴν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, συμπορευομένη πλέον μετὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀντιθέτως, ὁ εὐσεβὴς καὶ πιστὸς Κληρὸς καὶ Λαὸς, ὅστις δὲν παρεσύρθη ἐκ τῆς λαίλαπος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ τὸ 1924, ἐφύλαξαν ἑαυτοὺς ἐν τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Οὕτω ἀπέδειξαν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι «Ὁ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ο ΛΑΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ» καὶ οὐχὶ οἱ Μασῶνοι καὶ Οἰκουμενισταὶ Πατριάρχαι ἢ οἱ ἀδιάφοροι καὶ χλιαροί.

Ἡ συνέπεια, λοιπὸν, ἀπὸ θεολογικῆς ἀπόψεως διὰ τὴν Ἱεραρχίαν, ἡ ὁποία ἐνήργησεν καὶ ἀπεδέχθη τὴν ἀλλαγὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς δεχθέντας ἐν συνεχείᾳ αὐτὴν καὶ προκόποντας ἐπὶ τὰ χεῖρω, εἶναι ὅτι ἐξῆλθον τῆς Ἐκκλησίας καὶ συμπορεύονται μετὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τοῦ 1924 οὔσα τῇ ἀληθείᾳ ἢ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία «ἀκαινοτομήτως καὶ ἀμειώτως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας φυλάσσει», δὲν ἐδέχθη ποτὲ μυστηριακὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐπικοινωνούντων μετ' αὐτῆς.

Πέραν, ὅμως, τούτων πρέπει νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ «Νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία» δὲν εἶναι μόνον ἀντικανονικὴ καὶ ἀντορθόδοξος καὶ καταδικασμένη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως εἶναι παράνομος καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀντισυνταγματικὴ, διότι:

α) Ἡ Πρᾶξις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἐγένετο κατὰ παράβασιν τοῦ Ν.Δ. τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923, τὸ ὁποῖον ρητῶς λέγει ἐν τῇ τρίτῃ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 1. «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς». Τὸ Διάταγμα τοῦτο οὐδέποτε ἀνεκλήθη, ὁ δὲ νεοημερολογιτισμὸς οὐδέποτε ἐκαλύφθη ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἔστω νομικοῦ ἐνδύματος.

Ἄλλὰ καὶ Συνταγματικῶς ἐν τῇ οὐσίᾳ δὲν δύναται ὁ Νεοημερολογιτισμὸς νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι εἶναι ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», διότι δὲν τηρεῖ «ἀπαρσαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικαίους Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις», ὡς προβλέπεται ὑφ' ἀπάντων τῶν μέχρι σήμερον Συνταγμάτων τῆς Χώρας.

Τὸν οὐσιαστικὸν τοῦτον ὄρον τοῦ Συντάγματος πληροῖ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ Ὅποια εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἤτοι «τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις», ἀλλὰ καὶ εἶναι καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ Ν.Δ. τῆς 16.1.1923.

Σύνοδος Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μὲ τὰς καινοφανεῖς καὶ πρωτοτύπους διδασκαλίας, αἱ ὁποῖαι νοθεύουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καταλύουν δὲ συλλήβδην τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι κατὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Συντάγματος ἢ «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» ἔστω καὶ ἂν τύποις αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς τοιαύτη.

Ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας κ. Ἀν. Μαρίνος, εἰς εἰσηγητικὴν τοῦ Ἐκθεσιν τὴν 10.3.1981 λέγει σχετικῶς:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἐλευθέρα νὰ παραβιάζη τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, διότι ἰσχύει ἐν Ἑλλάδι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία. Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει δύναται τὸ Κράτος νὰ προβῇ ὡς διδάσκει καὶ ὁ καθηγητὴς Σβῶλος (βλ. Ἄλ. Σβῶλου — Γ. Βλάχου, τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1954, Τόμ. Α', σελ. 60) εἰς ἄρσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτῆς ὡς Συνοδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, διότι Ἐκκλησία τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας εἶναι μόνον ἐκείνη ἢ Σύνοδος, ἡ ὁποία «τηρεῖ» καὶ δὴ «ἀπαρασαλεύτως» ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, τοὺς μὴ δεκτικὸς μεταβολῆς κανόνας οὐχὶ δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη ἢ ὁποία παραβιάζει τοὺς τοιοῦτους Κανόνας. Δηλαδή θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἐὰν ἡ Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας συνεχίσῃ νὰ παραβιάζη τοὺς τοιοῦτους κανόνας οἱοὶ εἶναι καὶ οἱ ἀφορῶντες τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θέσιν τοῦ ἐπισκόπου, τότε εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προκληθῇ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ὅποτε πλέον, ἐκλιπούσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος τεθειμένης προϋποθέσεως περὶ ἀπαρασαλεύτου τηρήσεως τῶν Ἱ. Κανόνων ἢ Πολιτεία δικαιοῦται ἐνδεχομένως δὲ καὶ ὑποχρεοῦται, νὰ ἄρῃ πὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Ἱερᾶς Συνοδου τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας καὶ νὰ ἀπονεύμῃ τοῦτον εἰς τὴν Σύνοδον ἐτέρας ὀρθοδόξου Κοινότητος, ἡ ὁποία θὰ διατηρῇ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ δι' ἀπλοῦ νόμου ἄνευ τροποποιήσεως τοῦ Συντάγματος, δοθέντος ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν προστατεύει τὴν συγκεκριμένην ἐκάστοτε Σύνοδον, ἀλλὰ τὴν Σύνοδον τὴν πηροῦσαν τοὺς Κανόνας. Προτιμᾷ τὴν λύσιν αὐτὴν ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας;...».

Ἐν προκειμένῳ, ὁμως, ὡς εἶδομεν, δὲν πρόκειται περὶ παραβάσεως μόνον Κανόνων, ἀλλὰ περὶ ὠργανωμένης ἀνταρσίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δὲν πρόκειται περὶ ἀγνώστου αἵρέσεως μὴ καταδεδικασμένης, ἀλλὰ γνωστῆς καὶ κεκριμένης. Ἰδιαιτέρως ὁμως, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅτι δὲν καθιστᾷ τινὰ ἢ τινὰς ἢ Ἱεραρχίαν, ἢ Ἐκκλησίαν τοπικὴν, σχισματικὴν ἢ αἰρετικὴν, ἢ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἢ αἵρεσις ἢ ἀντικανονικότης, ἢ ἐγνωσμένη παράβασις.

Ἡ ἀπόφασιν - Πράξις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ ἤδη σχισματικοῦ ἢ αἰρετικοῦ εἶναι τὸ ἔσχατον μέσον διὰ νὰ συναισθανθῇ καὶ ἀποκτήσῃ οὗτος συνειδησιν τοῦ βαράθρου ἐντός τοῦ ὁποίου περιέπεσεν. (Ἦρα σχετικῶς «Ο.Τ.», ἀριθ. 149/1/15.11.1971).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.) ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐπιβολῆς τῆς Καινοτομίας διεκήρυξεν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι κακοδοξία, εἶναι «φραγκιά», εἶναι «χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν» καὶ δὲν τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ἐμμένει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἡ Ὁμολογία Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διετρανώθη ἐπισημότερον κατὰ τὸ ἱστορικὸν ἔτος 1935 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Τὸ «Διάγγελμα» τῶν ἐπιστρεψάντων τὸ 1935 ἐκ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Καινοτομίας τριῶν Ἀρχιερέων ὡς καὶ ἡ «Ἀποχαιρετιστήριος αὐτῶν Ἐγκύκλιος» συνταχθεῖσα τὸ αὐτὸ ἔτος πρὶν ἐξορισθοῦν, εἶναι σαφῆ ἐκκλησιολογικὰ κείμενα.

Τὸ διάγγελμα τοῦ 1935.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ Διάγγελμα οἱ Τρεῖς Ἀρχιερεῖς τονίζουν:

«... Ἄλλ' οἱ ταχθέντες φρουροὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπάλληξεων ἐλλείψει ἰσχυρᾶς πίστεως καὶ σθένους ἠθικοῦ, οὐ μόνον δὲν προβάλλουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀντίστασιν κατὰ τῶν πολεμίων, οὐ μόνον δὲν ἐγείρουσι νέα προχώματα δυνάμενα νὰ ἀντιστοῦν εἰς τὴν σύγχρονον πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρᾶ ὄλως τῇ συνειδήσει, κρημνίσαντες ὅσα παλάμαχοι ἀγωνισταὶ ἤγειραν διὰ τῶν Ἐθνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Ἀπόδειξις ἡ ἐσχάτως καθαιρεθεῖσα ἀκρόπολις τοῦ Πατροπαράδοτου ἡμερολογίου, ὅπερ, ὡς εἰς ἀκατάλυτος φραγμὸς, ἐχώριζεν αἰσθητῶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ κακοδόξους.

Τὸν ἀμυντικὸν τοῦτον προμαχῶνα, πολλακίς ἐπεχείρησαν νὰ καταρρίψουν οἱ πολυμήχανοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλὰ πρὸς κέντρα ἐλάκτισαν. Διότι ἀντιμετώπιζον πάντοτε τοὺς Ἀρχοντας καὶ Ταγούς τῆς Ἐκκλησίας, φρυκτωροῦντας ἀνυστάκτως ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλληξεων τῆς Ὁρθοδοξίας.

... Τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, συνδεθὲν ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, τοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου καὶ τοῦ Κυριακοδρομίου ἀπετέλεσε τὴν συνισταμένην τῆς Θείας λατρείας καὶ ἐναγνωτικὸν κρίκον τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας, καθὼς καὶ ἀκαθαίρετον Ὁρθόδοξον προμαχῶνα κατὰ τῆς Αἰρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας.

Καὶ ὅμως τὸ ἀκαθαίρετον τοῦτο προπύργιον, κατεκρήμνισαν ἀμαχητὶ, ὄχι προαιώνιοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροί, ἀλλ' οἱ ταχθέντες πρὸς περιφρούρησιν τούτου Ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες καὶ Ταγοί.

Τοῦτου ἕνεκα, οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διασπάσαντες τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ διαιρέσαντες τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν εἰς δύο ἀντιθέτους ἡμερολογιακὰς μερίδας, οὐ μόνον, ἠθέτησαν μίαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κυρωθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατο-

λικής Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἔθιξαν καὶ τὸ Δόγμα τῆς μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ οἱ διοικοῦντες νῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς μονομεροῦς καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀψυχολογήτου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τοῦ καθόλου καρμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς κατ' οὐσίαν Σχισματικούς ἀπέναντι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. . .

... Ἡμεῖς ἀνέκαθεν διεφωγήσαμεν πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν ταύτην καινοτομίαν, ἀλλὰ συνεμορφώθημεν πρὸς τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας, κατ' Ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν τὸ μὲν ἵνα ἀποφύγωμεν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα, τὸ δέ, διότι εἶχμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἱεραρχία πρὸς πρόληψιν τῆς διαιρέσεως τοῦ ποιμνίου τῆς, θὰ ἔσπευδε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμερολογιακὴν τροχίαν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ Σχίσμα ἐδημιουργήθη καὶ ἄνευ ἡμῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, διαιρεθέντων ἐξ αἰτίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἡ δὲ Ἱεραρχία μετὰ πάροδον δωδεκαετίας ὄλης, οὐ μόνον δὲν ἠυδόκησε χάριν τῆς ἐνώσεως τοῦ ποιμνίου τῆς καὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον ἀλλὰ καὶ κατεδίωξε τοὺς Παλαιοημερολογίτας.

Διὰ τοῦτο προήχθημεν καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν νὰ δηλώσωμεν εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι κόπτομεν πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ, ὡς Σχισματικοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν αὐτοῦ ποιούμεθα δὲ θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦ ἀποδεχθέντος τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ὅτι τοῦτο δὲν προσκρούει πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὡς ἐπιπολαίως διεκήρυξεν ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως ἀποκηρύξωσι καὶ οὗτοι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντορθόδοξον, καὶ διασαλπίσωμεν εἰς τὸν Σχισματικὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὰ ῥήματα τοῦ σοφοῦ Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε Πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μῆτερ Εὐσέβεια, ἐν Σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν Σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν Σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καλέσῃ καιρὸς, καὶ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς

† Ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος

† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος

Ἡ ἀποχαιρετιστήριος Ἐγκύκλιος.

Καὶ εἰς τὴν «Ἀποχαιρετιστήριον ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον» οἱ τρεῖς οὗτοι Μητροπολίται πάλιν ἐκφράζοντες τὴν ὁμολογίαν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς ἣν προσεχώρησαν, διακρύσσουν:

«... ..
Τούτου ἕνεκα συμισθῶμεν εἰς ἅπαντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον, ὅπως μηδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἔχωσι μετὰ τῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχισματικῶν λειτουργῶν Αὐτῆς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔφυγεν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος· διότι οὗτοι ἠθέτησαν ἀποφάσεις τῶν Πατέρων τῆς Ζῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πασῶν τῶν πανορθόδοξων Συνόδων τῶν καταδικασασῶν τὸ Γρηγοριανὸν ἑορτολόγιον. Ὅτι δὲ ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει χάριν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τοῦτο διαβεβαίωσι καὶ ὁ Μ. Βασίλειος λέγων τὰ ἑξῆς: «Εἰ καὶ περὶ μὴ Δόγματα οἱ Σχισματικοὶ σφάλουσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς ἐστὶ, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ τὰ Μέλη πάντα ζωοῦνται καὶ τὴν πνευματικὴν αὐξήσιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἁρμονίας τῶν Μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσιν αὐτοῖς ἔχουσι τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ τοίων οὐκ ἔχουσιν, πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοίεν;».

Ὅταν ἡ σχισματικὴ Ἐκκλησία ἐπιβάλῃ μέτρα πιεστικά καὶ καταθλιπτικά, ὅπως διάσῃ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν συνείδησιν, συνιστῶμεν Ὑμῖν, ὅπως τὰ πάντα ὑπομείνητε καὶ κρατήσετε τὴν ὀρθόδοξον παρακαταθήκην ἀλώδητον καὶ ἀμόλυντον, ὅπως παρελάβομεν ταύτην παρὰ τῶν εὐσεβῶν Πατέρων ἡμῶν, ἔχοντες ὡς παράδειγμα φωτεινὸν καὶ ἐνισχυτικὸν ἡμᾶς μὴ δειλιάσαντας καὶ ἐν τῇ Δύσει τοῦ βίου ἡμῶν, χάριν τῆς ὀρθοδοξίας, νὰ ἀντικρύσωμεν μετὰ παρρησίας καὶ μεγαλοφροσύνης τὰ ἀνελεύθερα καὶ μεσαιωνικά μέτρα τῆς ἐξορίας καὶ ἐγκαθειρξείας ἡμῶν εἰς Μονὰς ὡς εἰς φυλακάς.

Ταῦτα θεωροῦντες τιμὴν καὶ δόξαν καὶ χαρὰν κατὰ τὸν Ἀπόστολον κελεύοντα νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ καυχώμεθα ἐν τοῖς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, συνιστῶμεν καὶ Ὑμῖν ἐμμονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ ταῖς θλίψεσι καὶ ταῖς κακώσεσι καὶ αἰκισμοῖς, εἰς ἃ θὰ ὑποβληθῆτε ὑπὸ Ἐκκλησίας σχισματικῆς, ἐλπίζοντες πάντοτε εἰς τὸν Θεόν, ὃς οὐκ ἔασει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα καὶ ὅστις θὰ εὐδοκήσῃ ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνιάστῳ μακροθυμίᾳ νὰ φωτίσῃ καὶ τοὺς καλῆ τῇ πίστει πεπλανημένους καὶ ἀκολουθοῦντας τὸ παπικὸν ἑορτολόγιον, καὶ χαρίσῃται ἐν τέλει Ὑμῖν τὸν θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ἔνωσιν τοῦ χριστιανικοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ὑπὲρ ὧν ἀγωνιζόμεθα πρὸς δόξαν Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων Ὑμῶν».

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς

† Ὁ πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος

† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος

Τὸ διάγγελμα τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ 1957.

Σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγώνων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸν «Διάγγελμα τῆς ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» (Νοέμβριος 1957). Ἐν αὐτῷ γίνεται πρωτίστως συστηματικὸς θεολογικὸς καὶ Κανονικὸς ἔλεγχος τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ, κατονομάζεται ἡ αὐθαιρεσία καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐπιβολῆς τῆς Καινοτομίας, ἀπορρίπτεται ἡ αὐθαίρετος κατηγορία, καθ' ἣν ἡ ἐδραία καὶ ἀμετακίνητος θέσις τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἶναι δῆθεν ἀνταρσία καὶ ἀπειθαρχία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπισημαίνεται, ὅτι ἡ Καινοτόμος «ἐπίσημος» Ἐκκλησία ἐμμένουσα εἰς τὸ Σχίσμα καθίσταται καὶ αἰρετική.

«... ..»

Ἡ «ἐπίσημος» καταστάσα Σχισματικὴ διὰ τῆς παραβάσεως καὶ ἀποστασίας, ἐμμένουσα εἰς τὸ Σχίσμα καθίσταται αἰρετική. Ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Α' Κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (ὑποσημείωσις 1) κηρύσσεται: «Τὸ Σχίσμα κακῶς διαμένον καθίσταται σχισματοαἵρεσις, ἡ δὲ σχισματοαἵρεσις τελεία αἵρεσις». (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

«... ..»

Ὁμολογοῦμεν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ διὰ τυρρηνικῆς σάλπιγγος διακηρύσσομεν τὴν Πίστιν καὶ ὁμολογίαν ἡμῶν ταύτην:

α') Ἐμμένομεν σταθερῶς ἀκλόνητοι εἰς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἰς τὰ ἐντάλματα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν θεοπισθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Τοπικῶν, εἰς τὴν Διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων, εἰς τὰς Ἀποφάσεις Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ Πατριαρχῶν εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.

β') Ἀποκλείομεν καὶ ἀπορρίπτομεν πᾶσαν παρέκκλισιν, πᾶσαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν καὶ ἐνόσ ἰώτα.

γ) Πειθαρχούμεν μόνον εἰς ἀποφάσεις Ὁρθοδόξων Συνόδων.

δ') Ἀποκηρύσσομεν τὴν «Ἐπίσημον» ὡς καινοτόμον, ὡς Σχισηματικὴν, ὡς κακοδόξον, βαίνουσαν εὐθέως πρὸς τὴν αἵρεσιν.

ε') Οὐδεμίαν ἔχομεν κοινωνίαν μετὰ τῆς κακοδόξου «Ἐπισήμου», μὴ ἀναγνωρίζοντες τὴν ἐγκυρότητα, τῶν μυστηρίων αὐτῆς, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὰς καθ' ἡμῶν πράξεις αὐτῆς καὶ τὰς καθ' ἡμῶν καταδίκας ὡς οὐδὲν κῦρος ἐχούσας.

στ') Ἀδιαφόρως ἔχομεν καὶ οὐδόλως πτοούμεθα πρὸ τῶν διωγμῶν, πρὸ τῆς προτάξεως τῶν λογγῶν, πρὸ τῶν φυλακίσεων, πρὸ τῶν ἀποσχηματισμῶν, πρὸ τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν ὕβρεων, πρὸ τῶν ἐξοριῶν, μέσα τὰ ὅποια ἀνελεήτως μεταχειρίζεται ἡ «Ἐπίσημος» καθ' ἡμῶν, καταστάσα κατὰ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον καὶ Θεομάχος, οὐδεμία δὲ δύναμις ὑπάρχει οὔτε εἶναι ἰκανὴ ὅπως κλονίσῃ τὴν πίστιν καὶ ὁμολογίαν ἡμῶν ἐπὶ τὰ Πάτρια καὶ χωρὶς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Νύμφην τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν».

Ἡ ἀπάντησις - ἔκκλησις τοῦ 1979.

Δὲν ἀναφέρομεν τὰ ἀλλεπάλληλα Διαγγέλματα — Ἐγκυκλίους κλπ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐνθα ἐκφράζονται ἐπίσημως πάλιν αἱ θέσεις Αὐτῆς ἐναντι τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ, ἀλλὰ θὰ παραθέσωμεν μόνον τὰ τελευταῖα σχετικὰ κείμενα καὶ πρῶτον τὸ ὑπ' ἀριθ. 1583) 12) 25.10.1979 κείμενον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ «Ἀπάντησιν - Ἐκκλησίαν» πρὸς τὴν Νεοσημερολογικὴν «Ἱεράν Σύνοδον» ἡ ὁποία ἰσχυριζομένη ἄτοπα ἐζήτει πάλιν τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας διὰ τὸν ἀφανισμόν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ — ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Π ρ ὶ σ

ΤΗΝ «ΔΙΑΡΚΗ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ»

ΤΗΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:

1. Μητροπολίτας τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας
2. Ἀξιότιμον Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Ἀριθ. Πρωτ. 1583

Ἀθῆναι 12) 25.10.79

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τὴν πρώτην Συνεδρίαν τῆς 11) 25.10.1979 ἐπελήφθη τοῦ ἐγγράφου τῆς «Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου» τῆς Νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας τὸ ὁποῖον ἀπέστειλεν αὕτη πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἰωάννην Βαρβιτσιώτην, καὶ τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 71 φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τὴν 16.9.1979 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἀποφαίνεται διὰ τὸ πρόβλημα τῶν Παλαισημερολογιτῶν». Ἴδου τὸ κείμενον ὡς ἐδημοσιεύθη:

«Οἱ λεγόμενοι «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ ἄλλως «Παλαισημερολογῖται», ἀκολουθοῦντες ἡμερολογιακῶς τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον εἶναι καὶ λογιζονται Μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδέποτε ἀποκοπέντα, δι' Ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σώματος Αὐτῆς. Οἱ προβάλλοντες τὴν ἰδιότητα τοῦ Κληρικοῦ ὡς καὶ οἱ λαϊκοί, εἶναι πάντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἄνευ τῆς ὑπ' αὐτῶν διεκδικουμένης, ἀντικανονικῶς κτηθείσης κληρικῆς ἰδιότητος.

«Οἱ οὕτως ἀνήκοντες εἰς τὸ σῶμα τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ «Παλαιοημερολογίται», μὴ δυνάμενοι νὰ συγκροτήσουν ἰδίαν ἀνεξάρτητον θρησκευτικὴν Κοινότητα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Συντάγματος, μίαν εἶναι ἢ ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὰς περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος, διότι τοῦτο καλύπτει τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα μόνον τῶν αὐτοτελῶν ἐξ ἀπόψεως δόγματος καὶ θρησκευτικοῦ δικαίου θρησκευτικῶν Κοινοτήτων ἢ ὁμάδων. Οἱ «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ «Παλαιοημερολογίται» οὔτε δογματικὴν ἑτερότητα οὔτε διαφορότητα θρησκευτικοῦ δικαίου ἔχουν ὡς πρὸς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι διακηρύσσουν τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετακίνητον ἔμμονήν εἰς τὴν δογματικὴν καὶ τὴν κανονικὴν παράδοσιν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

«Ἡ ὑπὸ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὴ ἀποκοπῆ τῶν τηρούντων τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον ἀποτελεῖ αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῆς κανονικῆς παραδόσεως Αὐτῆς διότι ἡ περὶ ἑορτολογίου διαφορὰ δὲν συνιστᾷ ἐπαρκῆ λόγον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν τοῦ πνευματικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο καθίσταται σαφές καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ ἐν κοινωσίᾳ εὐρισκόμεναι Αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησῖαι διαφοροποιοῦνται εἰς τὸ θέμα τοῦ ἑορτολογίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἢ τὸ νέον ἡμερολόγιον.

«Τὸ ἔγκυρον τῶν ὑπὸ τῶν φερομένων ὡς κληρικῶν τῶν λεγομένων «Γνησίων Ὀρθόδοξων» ἢ «Παλαιοημερολογιτῶν» τελουμένων μυστηρίων κρίνεται κατὰ τε τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς κανονικότητος ἢ μὴ τῆς Ἱερωσύνης τῶν τελούντων τὰ μυστήρια κληρικῶν, ὑπόκειται δ' ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ θέμα τοῦτο εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων ὡς συνδεόμενον ἀρρήκτως πρὸς τὰ «SACRA INTERNA CORPORIS » τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πολλῶ μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ λεγόμενοι «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ «Παλαιοημερολογίται» εἶναι διεσπαρμένοι καὶ συνεχῶς διασπῶνται εἰς ἀπειρίαν ποικιλωνύμων παρατάξεων καὶ ὁμάδων.

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκφράζουσα τὴν ὁμόφωνον Διαγνώμην ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ αἰσθανομένη ἑαυτὴν ὡς τὸν αὐθεντικὸν θεματοφύλακα τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἐν τε τῇ Πίστει καὶ Πράξει τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς, διαβλέπει ἐν τῷ προβλήματι τοῦ «παλαιοημερολογιτισμοῦ» ἕνα ὑποδόσκοντα μέγαν κίνδυνον, ἀπειλοῦντα γενικώτερον τὴν ἐνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Τούτου δ' ἕνεκα παρακαλεῖ ὑμᾶς ὅπως ἐν τῇ ἀρμοδιότητι ὑμῶν, χωρήσητε εἰς τὰς ἐνεργείας ἐκείνας αἰτινες θὰ ἐπιβεβαιοῦν τελεσιδίκως καὶ ἐξ ἐπόψεως πολιτειακῆς τὴν θέσιν τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνωτέρω κείμενον καὶ ἀκούσασα τοῦ εἰσηγητοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικολάου καὶ συσχεφάμενη προβαίνει εἰς τὴν κατωτέρω ἀπάντησιν:

Ἄτοπος ἐνέργεια.

Καὶ πάλιν ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑποβλέπει τοὺς «Παλαιοημερολογίτας» καὶ διεκδικεῖ, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Καὶ πάλιν ἀνησυχεῖ διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τῆς ὁποίας τὸ πλήρωμα θεωρεῖ «Μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδέποτε ἀποκοπέντα δι' Ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως...».

Πόθεν ὠρμήθη διὰ τὴν νέαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπίθεσιν τῆς ἢ «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας»; Τί ὄθησεν αὐτὴν ἵνα θυμηθῆ τὰ μὴ «ἀποκοπέντα» μέλη «της» (!) καὶ νὰ ζητῆ παρὰ τῆς Πολιτικῆς Ἀρχῆς «ὅπως ἐν τῇ ἀρμοδιότητι» τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων χωρήσῃ οὗτος «εἰς τὰς

ἐνεργείας ἐκείνας αἰτινες θὰ ἐπιβεβαιοῦν τελεσιδικῶς καὶ ἐξ ἐπὶ-
φεως πολιτειακῆς τῆν θέσιν τῶν Παλαιοημερολο-
γιτῶν ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐ-
θνους ἡμῶν»;

Πρὶν ἢ χωρήσωμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν θέσεων τῆς «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημε-
ρολογικῆς Ἐκκλησίας», αἱ ὁποῖαι περιελήφθησαν εἰς τὸ ἐν λόγῳ πρὸς τὸν κοιν
Ἵπουργόν ἔγγραφόν της, παρατηρῶμεν ὅτι αὐτὴ ἔχει νὰ ἐπιλύσῃ πολλὰ σοβαρὰ
καὶ ἀκανθώδη προβλήματα, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, καὶ νὰ λάβῃ θέσιν ἐπὶ τῶν
πάσης φύσεως θεμάτων Ἐθνικῶν καὶ Ἱεροσπουτικῶν.

Γενικώτερον ἐνῶ σοβεῖται ἐθνικὴ καὶ ἠθικοθρησκευτικὴ ἀποσύνθεσις ἐν τῇ
ἔθνει, ἡ «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία» ἐγκαταλείπει τὸ σκληρὸν καὶ εὐρὺ μέτω-
πον, οὐδόλως ἐπηρεάζουσα τὴν ἐθικοθρησκευτικὴν πορείαν τοῦ Ἐθνους καὶ ἐπι-
τίθεται εὐκόλως κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἄντὶ νὰ ἀναθεωρήσῃ, ἡ «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία» τὴν πορείαν αὐτῆς
ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀποτινάξῃ τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμε-
ρολογίου καὶ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς συνεπείας αὐτῆς καὶ δὴ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενι-
μοῦ καὶ συντετριμμένη καὶ μετανόουσα ἐπιστρέψῃ
κεῖ ὅθεν ἐξεκόπη τὸ 1924, αὐτὴ ζητεῖ παντὶ τρόπῳ τὴν ἐξάλει-
ψιν οὐχὶ μόνον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν, ἵνα μὴ
ὑπάρχωσι εἰς ἔλεγχον αὐτῆς καὶ τῶν ἔργων της.

Ταῦτα ὅμως ἐπιχειροῦσα ἡ «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία» ἐκθέτει ἔτι περισ-
σότερον ἑαυτὴν καὶ ἀποκαλύπτει πόσον ἀπασχολεῖ αὐτὴν ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλη-
σίας τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ ὅτι δὲν προτίθεται εἰς μετάνοιαν καὶ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς ἀπο-
στασίας καὶ τοῦ σχίσματος της.

Εἰδικώτερον ἐξ ἀφοριμῆς τοῦ ἀνωτέρω ἔγγραφου τῆς «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημε-
ρολογικῆς Ἐκκλησίας» ἐπιβάλλεται ἡμῖν ὅπως διακηρύξωμεν τὰ κάτωθι:

Τὸ διὰ τῆς Καινοτομίας δημιουργηθὲν Σχίσμα
ὑπὸ τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸ 1924 ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅλως ἀντικανονικῶς
καὶ παρὰ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν δεοντολογίαν, καὶ παρὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλη-
σιαστικὴν Παράδοσιν, καὶ παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκ-
κλησιῶν, εἰσήγαγεν πραξικοπηματικῶς καὶ ἐπέβαλεν διὰ τῆς βίας καὶ δολιότητος
τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου πρὸς μεγίστην ἱκανοποίησιν τοῦ Ἀντιχρί-
στου Παπισμοῦ.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσαγαγοῦσα κατὰ τὸ 1924 τὴν
καινοτομίαν ἠγγνόησεν καὶ κατεπάτησεν τὰς ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἐν
ἔτει 1583, 1587 καὶ 1593 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' τελε-
σιδικούς καταδικαστικὰς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Νέου Παπικοῦ Καλενδαρίου (ἡμε-
ρολογίου) ὡς καὶ τὰς ἐν ἔτει 1827 ἐπὶ Ἀγαθαγγέλου καὶ 1848 ἐπὶ Πατριάρχου
Ἀνθίμου. Ἐπίσης οὐδαμῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἀπὸ 18.1.1923 γνωμάτευσιν
τῆς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ὁρισθείσης πενταμελοῦς Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις ἐγκωμάτευσεν ὑπευθύνως κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς
Καινοτομίας καὶ προεσήμανεν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον τοῦ
σχίσματος, ἐὰν ἐχώρει εἰς τὴν μελετωμένην εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας.

Παρὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρα-
συρθεῖσα τὸ 1924 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου εἰ-
σήγαγεν τὴν καινοτομίαν, συμπαρασύρασα εἰς τὸ οὕτω ὑπ' αὐτῆς δημιουργηθὲν σχί-
σμα καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Ἑλληνορθοδόξου λαοῦ.

Οί μὴ δεχθέντες τὴν Καινοτομίαν κατὰ τὸ 1924, Ἱερός Κληρὸς καὶ λαός, συνέχισαν ἀδιακόπως τὴν Ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι ἀποκηρύξαντες ἅμα τὴν τε Καινοτομίαν καὶ τοὺς Καινοτόμους, ὡς ἐπιχειρήσαντας τὴν ἐσχάτην κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας προδοσίαν.

Οἱ Παλαιοημερολογῖται συνεχίζοντες ἀπαρεγκλίτως τὴν δισχιλιετῆ πορείαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τὸ 1924, δὲν ἐξῆλθον τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ Καινοτόμοι, ἀλλ' ἀντιθέτως οἱ Καινοτόμοι ἐξέβαλον ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργήσαντες σχίσμα, τὸ ὁποῖον καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς βαρύνει.

Ἡ Δεοντολογία τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησιολογία Αὐτῆς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Δεοντολογίας καὶ Ἐκκλησιολογίας τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει, καὶ οὐδὲν ἀναγνωρίζει τὰς διαφόρους παλαιὰς καὶ νέας παλαιοημερολογιτικὰς ομάδας, καθόσον αὐταὶ ἐξελεθούσαι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὀφείλουσιν ἢ νὰ ἐπιστρέψουσιν εἰς Αὐτὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέπεσαν καὶ ἐξέκόπησαν, ἢ νὰ ὑπαχθῶν εἰς τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» ἂν θεωροῦν ἑαυτοὺς μέλη αὐτῆς, ἵνα ἐκλείψουν αἱ τοιαῦται ἐνώσεις προσώπων, αἱ ὁποῖαι δροῦν παρασυναγωγικῶς καὶ φθείρουν τὸν Ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀγῶνα.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποδοκιμάζουσα ὅσα εἰς τὸ ἔγγραφόν της πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν ἀναφέρει ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» καὶ καταγγέλουσα πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ὡς ἀνεπίτρεπτον εὐθείαν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀναλύει καὶ ἐλέγχει κατωτέρω τὰς θέσεις τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἀναγνωρίζει τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» εἰς τὸ ἔγγραφόν της ἀναφέρει ὅτι:

«Οἱ λεγόμενοι «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί» ἢ ἄλλως Παλαιοημερολογῖται ἀκολουθοῦντες ἡμερολογιακῶς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον εἶναι καὶ λογίζονται Μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδέποτε ἀποκοπέντα, δι' Ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Σώματος Αὐτῆς! Οἱ προβάλλοντες τὴν ἰδιότητα τοῦ Κληρικοῦ ὡς καὶ οἱ λαϊκοὶ εἶναι πάντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἄνευ τῆς ὑπ' αὐτῶν διεκδικουμένης, ὀντικανονικῶς κτηθείσης κληρικῆς ἰδιότητος».

Ἡ ἀνωτέρω θέσις τῆς «Δ.Ι.Σ.» εἶναι προκλητικὴ καὶ αὐθαίρετος καὶ οὐδὲν ἀποδίδει τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν ἐν προκειμένῳ.

Ἐπιχειρεῖ αὕτη, ὑποτιμῶσα ἴσως τὴν νοημοσύνην καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, νὰ παρουσιάσῃ τελείως ἀντίθετον τὴν πραγματικὴν κατάστασιν ἢ ὁποία διεμορφώθη μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας κατὰ τὸ 1924.

Ἐνῶ θὰ εἶδει ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν ὅτι διὰ τῆς Καινοτομίας ἐδημιούργησεν αὕτη σχίσμα, τὸ ὁποῖον βαρύνει καθ' ὀλοκληρίαν αὐτήν, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι καὶ λογίζεται σχισματικὴ, ἢ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ ἀδιακόπως συνεχίζουσα τὴν ἱστορικὴν πορείαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, αὕτη παρασιωπῶσα ταῦτα παρουσιάζεται ὡς ἄσπιλος κόμψη, διεκδικούσα κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν Γ.Ο.Χ. Οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι, λέγει, μέλη της, τὰ ὁποῖα εὐσπλαγχνίας καὶ «Αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τῆς Κανονικῆς Παραδόσεως ἕνεκεν» δὲν τὰ ἀπέκοψεν οὐδέ ἐπέβαλεν εἰς αὐτὰ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

Ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» προσπαθεῖ νὰ διασκεδάσῃ τὰ πράγματα ἐμφανιζομένη μεγαλόψυχος ἐναντι τῶν Γ.Ο.Χ., ἐνῶ τῇ ἀληθείᾳ πλειστάκις θὰ τὸ εἶχεν πράξει, ἐὰν ἠδύνατο. Δὲν δύναται ὁμοίως ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι αὕτη εἶναι ἡ ἔνοχος ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οὐχὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐπίσης δὲν δύναται οὐδὲ σκέψιν τοιαύτην νὰ καλλιεργῇ διότι ἀφ' ἐνὸς δὲν εἶναι μέλη αὐτῆς οἱ Γ.Ο.Χ. καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἀπεκλήρυσαν καὶ κατεδίκαναν αὐτὴν ὡς σχισματικὴν καὶ κακόδοξον, ἐπομένως πᾶσα πράξις ἢ ἀπόφασις αὐτῆς κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. στερεῖται παντὸς κύρους καὶ ὡς μὴ γεγενημένη λογίζεται.

Ἀντιθέτως, τοιοῦτον δικαίωμα ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς ἡ Ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁποῖα ὁμοίως ἀναμένει τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» ἵνα ἀπηλλαγμένη τῆς ἐπαράτου καινοτομίας καὶ κεκαθαρμένη τῆς λύμης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπιστρέψῃ, ἵνα ἐνωθῇ ὁ Χριστιανικὸς λαὸς ἐν τῇ Ἀκαινοτόμητῳ Μιᾷ, Ἀγίᾳ, Καθολικῇ, καὶ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

Οὐδεμίαν λοιπὸν σχέσιν ἔχουν οἱ Γ.Ο.Χ. πρὸς τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ διαφορὰ πρὸς αὐτὴν δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐξωτερικὴ διαφοροποίησις ἐπὶ τοῦ ἑορτολογίου, ἀλλὰ διαφορὰ οὐσίας, διότι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς καινοτομίας εἶχεν τὰς κατωτέρω συνεπειάς:

α) Ἐθίγη τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος.

β) Κατεπατήθη κεκυρωμένη διηνεκτὴς δισχιλιετὴς τῆς Ἐκκλησίας Ἱερὰ Παράδοσις.

γ) Κατεπατήθησαν Ἱεροὶ Κανόνες.

δ) Κατεπατήθησαν αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων αἱ ὁποῖαι τελεσιδίκως κατεδίκαναν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν καὶ ἀπέκλεισαν τὴν εἰσαγωγὴν ταύτης ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ.

ε) Ἐγένετο ἀνευ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, ἀλλὰ κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Παπαιοικουμενισμοῦ καὶ τῆς δεοντολογίας τῆς αἰρεσιοβριθοῦς Δύσεως.

στ) Ἀποτελεῖ τὴν πρώτην προδοτικὴν ἐνέργειαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀπαρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μακροχρονίων καὶ ἐπιβούλων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας σχεδίων τοῦ Παπισμοῦ.

ζ) Ἡ Καινοτομία τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀμβλυνοσιν τοῦ Ὁρθόδοξου φρονήματος τῶν μελῶν αὐτῆς, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐν πολλοῖς, καὶ τοῦ συγχροτισμοῦ μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ καταλήγει εἰς τὸν ἐπάρατον Οἰκουμενισμόν.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἢ διαφοροποίησις τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐξωτερικὴ, (ἐν καὶ τοιαύτη διαφοροποίησις εἶναι ἀνεπίτρεπτος Κανονικῶς), δὲν εἶναι διαφορὰ ἀπλῶς ἑορτολογικὴ, ἀλλὰ διαφορὰ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς σήμερον ἔχων ὀρθόδοξα κριτήρια δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ.

Ὅθεν, ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» διατυπώνει τὰς θέσεις της εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφο, εἶναι νὰ συγκαλύψῃ τὴν διάστασιν αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἀποχρωματισθῇ οὕτω τὸ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγκλημα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1924.

Πρὸς τοῦτο εἰς πλείστα διαδήματα προέβη κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς καὶ σήμερον προβαίνει, ἵνα ὑπαγάγῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ διοικητικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν, πλὴν ὁμοίως ἀνεπιτυχῶς.

Οὕτως ἐρμηνεύεται καὶ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ Νόμου 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Θὰ ἦτο ὁμῶς προτιμώτερον διὰ τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἄρσιν τῆς αἰτίας τοῦ Σχίσματος Αὐτῆς νὰ θεραπεύσῃ τὰς συνεπείας τὰς ὁποίας τῆς ἐπεσώρευσε ἡ Καινοτομία, ἵνα οὕτω λυθῇ δι' αὐτὴν καὶ τὸ «Παλαισημερολογικὴν».

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. κανονικὴ καὶ νόμιμος, τὰ δὲ μέλη αὐτῆς προστατεύονται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἐμμένει εἰς τὴν πίστιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Ἐπτὰ, Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Τοπικῶν, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων.

Διαφυλάσσει αὐστηρῶς τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας. Σέβεται τὰς μέχρι τοῦ 1924 ληφθείσας συνοδικὰς Ἀποφάσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καὶ ἀποκλείει καὶ ἀπορρίπτει πᾶσαν παρέκκλισιν, προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν.

Κέκτηται καὶ διαφυλάσσει τὴν Ἁγίαν, Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ οὐδόλως ἀνήκει ἢ ἀναγνωρίζει τὴν ἐκπεσοῦσαν «Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ Ἐκκλησιολογία καὶ Δεοντολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας καὶ Δεοντολογίας τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι τῆ οὐσίᾳ ἡ νόμιμος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία εἶναι παράνομος, διότι ἡ μὲν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., στηρίζεται νομικῶς ἐπὶ τοῦ Β.Δ. τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923 καθ' ὃ: «... 3. Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς...», ἡ δὲ Καινοτόμος «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία» κατεπάτησεν τὸ μέχρι σήμερον ἰσχύον Β.Δ., τὸ ὁποῖον δι' οὐδενὸς νεωτέρου νόμου ἀνεκλήθη, ἡ δὲ πράξις τῆς Καινοτομίας αὐτῆς οὐδεμιᾶς ἔτυχεν νομικῆς καλύψεως.

Ὅθεν εἶναι ἄτοπον νὰ ἰσχυρίζεται, ἡ «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία», ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. στεροῦνται τῆς προστασίας ἢ ὁποῖα ἀπορρέει ἐκ τοῦ Συντάγματος.

Ἐπίσης ἡ «Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία» οὐδὲν δικαίωμα ἢ λόγον ἔχει νὰ ἀμφισβητῇ, εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἐγγράφῳ τῆς, τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διότι ὁ Ἱερὸς Κλῆρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ Κανονικὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν κέκτηται καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν ἀπαρεγκλίτως διακρατεῖ. Ἡ σημειωθείσα δὲ ὑπὸ τῆς «Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας» ἐπανάληψις Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ τὴν ἐσχάτην βλασφημίαν, ἥτοι βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὰ Μυστήρια ὁμῶς τῆς «Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας» τόσοσιν διὰ τὸ σχίσμα αὐτῆς ὅσον καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν αἵρετικῶν, εἰσὶν ἄκυρα, διὸ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐφαρμόζει τὸν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενον τρόπον τῶν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπιστρεφόντων νεοημερολογιτῶν.....

Ὁ ὑποὸ σκοπὸν κίνδυνος.

Εἰς τὴν ἀκροτελεύτιον παράγραφον τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου τῆς ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας» λέγει πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων:

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἰσθανομένη ἑαυτὴν ὡς τὸν αὐθεντικὸν θεματοφύλακα τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς παραδόσεως ἐν τε τῇ πίστει καὶ πράξει τοῦ πληρώματος Αὐτῆς διαβλέπει ἐν τῷ προβλήματι τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ ἕναν ὑποδόσκοντα μέγα κίνδυνον ἀπειλοῦντα γενικώτερον τὴν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Εἰρωνεύεται καὶ προκαλεῖ, ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ὅταν λέγῃ ὅτι αἰσθάνεται αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ. Ἐὰν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ αὐθεντικοὶ θεματοφύλακες, ἡ Ὁρθοδοξία δὲν θὰ ὑπῆρχεν σήμερον οὔτε ὡς λέξις ἐν τοῖς λεξικοῖς.

Θεματοφύλαξ ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ἀλλὰ οὐχὶ τῆς παρακαταθήκης τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Δωροθέου (1920), τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεδρίου τοῦ 1923, καὶ πρὸ πάντων τῆς παρανομίας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καὶ τῆς ἐπαράτου Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Ἀλλὰ φοβερότερον ἀκόμη, εἶναι τὸ τόλμημα ὅταν ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» λέγει ὅτι, «ἐν τῷ προβλήματι τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ διαβλέπει ὑποδόσκοντα μέγαν κίνδυνον ἐπαπειλοῦντα τὴν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία» ἢ ὅποια εἶναι ἡ σχίσασα τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποκοπεῖσα Αὐτῆς παρουσιάζεται ὡς ἀνησυχούσα διὰ τὴν ἐνότητα, διότι ἐν τῷ προβλήματι τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ διαβλέπει νὰ ἐπαπειλῆται σχίσμα εἰς τὸ σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Τὸ Σχίσμα, δυστυχῶς διὰ τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» δὲν ὑποδόσκει, ἐν τῷ προβλήματι τοῦ «παλαιοημερολογισμοῦ», ἀλλὰ υφίσταται «DE FACTO» εἰς αὐτὴν τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν» ἀπὸ τοῦ 1924, ἐπομένως «ἐν τῷ προβλήματι τοῦ Νεοημερολογισμοῦ».

Ἄς μελετήσουν οἱ Ἱεράρχαι τῆς «Ν.Ε.» τὰ ἀρχεῖα των καὶ τὰς πράξεις των καὶ ἄς ἴδουν τὰ ληστρικά κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας Συνέδρια καὶ τὰς καταφύρους ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ 1924. Ἄς ἴδουν τὴν ὁμόφωνον γνώμην τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν περὶ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἄς ἴδουν τὴν ὑπερπεντηχονταετῆ πορείαν των καὶ ἄς ἀναγῆσουν καὶ ἄς θεραπεύσουν τὸ σχίσμα των τὸ ὁποῖον ὀδηγεῖ εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄν θέλουν νὰ αἰσθάνωνται «αὐθεντικοὶ θεματοφύλακες» τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, δὲν δύνανται οἱ τοιοῦτοι νὰ εἶναι καὶ πιστοὶ θεματοφύλακες τῶν λόγων καὶ πράξεων τῶν φρονούντων αἵρετικὰ Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου, τοὺς ὁποίους μιμοῦνται πιστῶς.

Αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ τῆς Γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἐν τε τῇ πίστει καὶ τῇ πράξει εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οὐχὶ ἡ Καινοτόμος Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ θέσις τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ἐνημερώσασα «ὑπευθύνως» ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἐν τέλει παρακαλεῖ Αὐτὸν «ὅπως χωρήσῃ εἰς τὰς ἐνεργείας ἐκείνας αἵτινες θὰ ἐπιβεβαιοῦν τελεσιδικῶς καὶ ἐξ ἐσφύρας πολιτειακῆς τὴν θέσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν».

Μετὰ δυσκολίας συγκρατεῖ κανεὶς τὴν ἱεράν ἀγανάκτησίν του διότι ἡ «Δ.Ι.Σ.» τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» κατέληξεν εἰς ἀνεπιτρέπτους ἐκκλήσεις πρὸς τὸν κ. Ὑπουργόν.

*Ας τὸ συνειδητοποιήσῃ ὁμως ἡ Σχισηματικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἔχει καθαρὰν καὶ συγκεκριμένην τὴν θέσιν τῆς ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Ἔθνει. Οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι ὅτι ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἔθνους οἱ παλαιοημερολογίται εἶναι ἡ ψυχὴ Αὐτοῦ εἰς τὸ ὅποιον προσφέρει ζωὴν, ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς δὲ ἀπόψεως εἶναι μείζον τῆς ψυχῆς, καθότι εἶναι ἡ Ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχερέστατα ἐπεχείρησεν ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Πόσα ὅμως ἔγγραφα συνέταξεν καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἀρμοδίους διὰ τοὺς ἐμφανεῖς κινδύνους ἐκ τῶν Ἀντιχρίστων Παπικῶν, Οἰκουμενιστῶν, τῶν Χιλιαστῶν, τῶν ἀθέων ὕλιστῶν; Εἰς πόσας ἐνεργείας προέβη διὰ τὴν διατήρησιν τῶν δοκιμαζομένων σήμερον οἰκογενειακῶν, ἠθικῶν, κοινωνικῶν, χριστιανικῶν καὶ ἔθνικῶν ἀξιῶν; Ποία ἡ παρουσία τῆς ἐν τῇ συγχρόνῳ Κοινωνίᾳ;

Ἴδου πεδῖον δράσεως διὰ τὴν «Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν». Ἄς παύσῃ ὅθεν νὰ υποβλέπῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. διότι εἰς κέντρα λακτίζει.

Παρ' ὅλα τὰ τεχνάσματά τῆς καὶ παρὰ τὴν ἀπαιτήσιν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα ἀλωθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Αὕτη οὖσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ νικήσῃ.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐκ τῆς γενικωτέρας θεωρήσεως τοῦ θέματος προκύπτει ὅτι:

1) Οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι μέλη τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀπεκήρυξαν ταύτην καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔργον ἐπιτελοῦν.

2) Ἡ «Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία», ὡς Σχισηματικὴ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ἐπὶ τῶν ἀποκηρυξάντων αὐτὴν καὶ ἀκολουθούντων τὴν Ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

3) Ἡ καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δὲν εἶναι «παρωνυχίς», οὐδέ ἐξωτερικὴ τις διαφορότης, ἀλλὰ εἶναι θέμα οὐσίας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἦτοι:

α) Παράβασις κεκυρωμένης διςχιλιετοῦς Ἐορτολογικῆς Παραδόσεως.

β) Καταπάτησις Πανορθόξων Συνόδων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

γ) Βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, (καθ' ἃ ἀποφαίνεται ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1848).

δ) Προδοσία τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τῆς αἰρεσιοβριθοῦς Δύσεως Ἀγώνων πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων.

ε) Ἐγκατάλειψις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προσέγγισις πρὸς τὴν Δύσιν.

στ) Ἐφαρμογὴ τῆς ἐκκοσμηκέυσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀποχρωματισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας.

ζ) Εἶναι, τέλος, ἡ τροφὸς τῆς Παναίρεσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

4) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν τῷ προβλήματι τῆς Καινοτομίας τοῦ Ν.Η. διαβλέπει ὑποδόσκοντα τὸν μέγαν κίνδυνον τῆς παντελοῦς ἀλλοτριώσεως τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀφομοιώσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

5) Ἐπίσης διαβλέπει ὑποδόσκοντα μέγαν κίνδυνον νέου σχίσματος ἐν τῷ σῶματι αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἀλλοτριώσεως αὐτῆς ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποῖαν ὑπερέτει μέχρι σήμερον καὶ συνεχίζει, νὰ ὑφίσταται.

6) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διακρατεῖ καὶ διαφυλάσσει τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον παραδοθεῖσαν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὃ δὲ Ἱερὸς Αὐτῆς Κλῆρος ἔχει κανονικὴν τὴν Ἱερωσύνην καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων Αὐτῆς.

7) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς δισχλιετοῦς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι ὁ αὐθεντικὸς θεματοφύλαξ τῆς Ἀνοθεύτου Ἀποστολικῆς Παραδόσεως.

8) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι «γνωστὴ» Ἐκκλησία, σαφῶς διακρινομένη ἐν τε τῇ πίστει καὶ τῇ πράξει ἐκ τῆς «Νεοσημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας», τὰ δὲ μέλη αὐτῆς ἀπολαμβάνουν τῶν περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας διατάξεων τοῦ Συντάγματος.

9) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἢ εὐθύνην φέρει διὰ τὰς πραξικοπηματικὰς, ἀντικανονικὰς καὶ ἀντιεκκλησιαστικὰς ἐνεργείας τῶν ἀποσχισθέντων καὶ ἀποκοπέντων πρώην μελῶν αὐτῆς ἢ τῶν ἐκ τῆς «Νεοσημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» καθαιρεθέντων, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν παλαιοσημερολογικὰς παρασυναγωγὰς.

10) Ὁ ὅρος Ἐκκλησία «Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν», δὲν διαφοροποιεῖ ταύτην ἀπὸ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καθόσον υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς Σχισματικῆς Νεοσημερολογιτικῆς τοιαύτης, ὅπως καὶ ὁ ὅρος «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» υἱοθετήθη πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὰς αἵρέσεις καὶ τὰ σχίσματα, τὰ ἀπειλοῦντα τὴν ἐνότητά της καὶ οἰκειοποιούμενα τὸν τίτλον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ἹΕΚΚΛΗΣΙΕΣ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τὴν σαφῆ διατύπωσιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων αὐτῆς, καὶ ἐν ὄψει τῆς κρισιμότητος τῶν καιρῶν ἐκ τοῦ ὁσημέραι ἀξαναγομένου κινδύνου ἐκ τῆς γενικῆς ἀρνήσεως καὶ προπάντων τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποιεῖ ἹΕκκλησίαν πρὸς τὴν «Ἱεράν Σύνοδον» τῆς «Νεοσημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» ὅπως:

α. Παύσῃ νὰ διεκδικῆ ματαίως δικαιώματα κηδεμονίας καὶ νὰ ἐξασχῆ πολεμικὴν ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

β. Ἀναγνωρίσῃ τὸ «DE FACTO» ὑπ' αὐτῆς δημιουργηθὲν σχίσμα καὶ θεραπεύσῃ αὐτό.

γ. Ἀνακαλέσῃ τὴν ἀντορθόδοξον, ἀντιεκκλησιαστικὴν, ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον πράξιν τῆς Εἰσαγωγῆς τῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τοῦ 1924.

δ. Ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ 1924 θέσιν καὶ πορείαν αὐτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν.

ε. Ἀναθεωρήσῃ τὴν στάσιν αὐτῆς ἔναντι τῆς αἰρεσιοδριθοῦς Δύσεως καὶ τοῦ Ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι ταῦτα Θρησκευτικὸν καὶ Ἐθνικὸν αἶτημα πρὸς τὴν «Νεοσημερολογικὴν Ἐκκλησίαν», ἵνα ἐξαλειφθῇ τὸ ἀπὸ τοῦ 1924 χρονίσαν σχίσμα αὐτῆς καὶ ἐνωθῇ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐν τῇ Ἀκαινοτομήτῳ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ὄψει μάλιστα τῶν μεγάλων κοινωνικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναστατώσεων τῆς ἐποχῆς μας.

ΤΑ ΜΕΛΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
ΑΝΔΡΕΑΣ

† Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ματθαῖος
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Νήσων Νικόλαος
† Ὁ Βρεσθένης Λάζαρος
† Ὁ Φθιώτιδος Θεοδόσιος
† Ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος
† Ὁ Ἡρακλείου Εὐμένιος
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Τίτος

† Ὁ Ἀρχιεραγματεὺς Ἀρχιμανδρ. Χρυσόστομος Μητρόπουλος

Ἡ Διακήρυξις τοῦ 1985.

Παραθέτομεν καὶ τὴν τελευταίαν ἐπίσημον θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἥτοι τὴν Διακήρυξιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 1985 (42α).

Δ Ι Α Κ Η Ρ Υ Ξ Ι Σ

Τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Ἐπισκόπων, Ἱερέων, Διακόνων, Μοναχῶν καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. ΑΜΗΝ.

Σήμερον ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1985 συνελθόντες ΚΛΗΡΟΣ καὶ ΛΑΟΣ ἐν τῷ Ἁγιωτάτῳ Ναῶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπιωνομαζομένης Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν Νεαπόλει Πειραιῶς, προκαθεζομένου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν κ. ΑΝΔΡΕΟΥ, παρόντων καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ματθαίου, Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικολάου, Ἀρχολίδος κ. Παχωμίου, Βρεσθένης κ. Λαζάρου, τῶν τιμιωτάτων Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, ὡς καὶ τῶν εὐσεβῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ἐν ἐνὶ νοῦ καὶ μιᾷ καρδίᾳ προσευχηθέντες καὶ τὸν κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας θρίαμβον ἐορτάσαντες, ἐξετάσαντες δὲ καὶ τὰς συγχρόνους μορφὰς διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς Παραδόσεως,

Δ η λ ο ὕ μ ε ν δ τ ι

Φύλαξ τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ γνήσιος καὶ πιστὸς Ἑ λ η ν ι κ ὸ ς κ α ι Ὁ ρ θ ὀ δ ὸ ξ ο ς Χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ὸ ς Λ α ὸ ς, ὅστις αὐτοδικαίως, ἀλλὰ καὶ κατὰ θεϊαν ἐπιταγὴν ἀγρυπνεῖ διὰ τὰ Ἱερά καὶ τὰ Ὅσια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, περιφρουρεῖ δὲ ταῦτα μὴ πτοούμενος, οὐδὲ δουλαγωγούμενος ὑπὸ οὐδενὸς τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Δ ι α κ η ρ ὺ σ σ ο μ ε ν δ ἔ κ α ι ὁ μ ο λ ο γ ο ὕ μ ε ν

Α'

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΥΤΩ:

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμψεν· ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν· οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασιν, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες, καὶ τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες».

«Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

«Ἐπαντα τὰ παρά τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ΑΝΑΘΕΜΑ».

Ὡς ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι σήμερον, οὕτω καὶ ἡμεῖς μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἁγίων Συνόδων παραπέμπομεν τῷ ἀναθέματι τὰ ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ ἐφανερωθέντα ἔργα τοῦ σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ — Νεοσημερολογισμοῦ, ἥτοι:

(42α) Ἡ παρούσα προστίθεται ἐνῶ τὸ βιβλίον εὐρίσκετο εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

α) Τὴν αἰρετικὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸν Καταστατικὸν τοῦτον Χάρτην τῆς Σχισηματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τῶν συντακτῶν αὐτῆς καὶ τῶν ἀποδεχομένων αὐτῆν καὶ κατὰ τὰ προστάγματα αὐτῆς πορευομένων.

β) Τὸ Μασωνικὸν — Οἰκουμενιστικὸν Συγγέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγή εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς ἐπαράτου Καινοτομίας τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὸν κοινὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συνεορτασίων, καὶ τὴν οὕτω ἀπαρχὴν τῆς ἐν τῇ αἵρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ «παγχριστιανικῆς ἐνώσεως».

γ) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε' Ἱεραρχίας (27.12.1923), δι' ἧς ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἀπεφάσισεν τὴν εἰσαγωγήν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς τοῦ πρώτου δῆματος τῶν σκοτεινῶν σχεδίων τοῦ Μασωνισμοῦ—Οἰκουμενισμοῦ.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 430) 3.3.1924 ἀπόφασιν τοῦ φρυαξαμένου κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι' ἧς οὗτος ἐπέβαλεν δυναστικῶς τὴν Καινοτομίαν — Σχισηματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Τοὺς φρυαξαμένους κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας: Μελέτιον Μεταξάκη, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Βασίλειον τὸν Γ', Ἀθηναγόραν καὶ πάντας τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῖς, οἵτινες τὸ θεομίσητον ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνσυνειδήτως ὑπηρέτησαν καὶ ὑπηρετοῦν μέχρι σήμερον, ΠΑΣΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΝΑΘΕΜΑ.

Πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνισαμένων ἐν ταῖς Ἀγίαις Ἐπτὰ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις Θεοφώρων Πατέρων, ὡς καὶ πάντων τῶν συνηγωνισμένων αὐτοῖς, ΑἰΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Τῷ ἀοιδίμῳ Πατριάρχῃ Κων)λεως Ἱερεμίᾳ Β', τῷ ἐπωνομαζομένῳ Τρανῷ, καὶ τοῖς τούτῳ συνηγωνισμένοις κατὰ τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἀοιδίμοις Ἀρχιερεῦσιν, τοῖς τὰς Ἀγίας Παγορθόδοξους Συνόδους συγκροτήσασι: Σιλβέστρω Ἀλεξανδρείας, Σωφρονίῳ Ἱεροσολύμων, Μελετίῳ Ἀλεξανδρείας, τῷ ἐπωνομαζομένῳ Πηγάῳ, ΑἰΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Τῷ ἀοιδίμῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ματθαίῳ καὶ τοῖς συνηγωνισμένοις αὐτῷ Γνησίοις Ὁρθοδόξοις Ἀρχιερεῦσιν, Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν Ἀγαθαγγέλῳ, Μεσσηνίας Χρυσοστόμῳ, Βρεσθένης Ματθαίῳ τῷ Β', Τριμυθούντος Σπυρίδωνι, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἰωάννῃ, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Μελετίῳ, Θεσσαλονίκης Δημητρίῳ, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Βησσαρίωνι, Κρήτης Εὐμενίῳ, καὶ τοῖς ἀοιδίμοις Ἱερεῦσιν, Βίκτωρι Θεοδοσίῳ, Νεκταρίῳ, Ἰωακείμ, Σπυρίδωνι, Στεφάνῳ, Κων)νῳ, Ἀνανίᾳ, Θεοδούλῳ, Νεκταρίῳ, Ἰγνατίῳ, Ἀκακίῳ, Χαλαλάμπῳ, Λουκάῳ, Κηρύκῳ, Μιχαήλ, Χρυσοστόμῳ, Δημητρίῳ, Γεωργίῳ Νικολάῳ, Μεθοδίῳ, Αἰθερίῳ, Πολυκάρπῳ, Εὐσταθίῳ, Ἰωαννικίῳ, Βασιλείῳ, Μελετίῳ, Περικλεῖ, Πέτρῳ, τοῖς ἀοιδίμοις Ἱεροδιακόνοις Ρωμανῷ, Οἰκουμένῳ, Νεκταρίῳ, ΑἰΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΑΞΙΝ

- Διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς : † Ὁ Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος Ἀνδρέας
Διὰ τοὺς Ἱερεῖς : † Ἱερομόναχος Κήρυκος Κοντογιάννης
Διὰ τοὺς Μοναχοὺς : Μοναχὸς Θεόδουλος Δημητρόπουλος
Διὰ τοὺς Λαϊκοὺς : Καθηγητῆς Ἐλευθέριος Γκουτζίδης

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πιστεύει ἀπολύτως, ὅτι ὁ **δ ι α λ ο γ ο ς ἐ ν ἀ γ ά π η κ α ι ἀ λ η θ ε ι α**, εἶναι ἡ μόνη ὀρθόδοξος ὁδός πρὸς ἀντιμετώπισιν καὶ θεραπείαν σχίσματος ἢ αἰρέσεως. Γνωρίζει ὁμως καί, ὅτι οἱ ἀμετανόητοι σχισματικοὶ ἢ αἰρετικοὶ μόνον αὐτὴν τὴν ὁδὸν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ πορευθοῦν.

Κατὰ τὸ 1982 ὑπὸ τὸ πρόσχημα δῆθεν τοῦ διαλόγου, τὸ ὁποῖον ἐκαλλιέργησεν ὁ Νεοημερολογιτικὸς Θρησκευτικὸς τύπος, ἐπεδιώχθη, ἀντὶ τοῦ διαλόγου, ἡ ὑπαγωγή τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογισμὸν. Διεφημίσθη δηλαδὴ, ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Σύνοδος ἐπιθυμεῖ δῆθεν νὰ διαλεχθῇ μετὰ τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ νὰ ἐκλείψῃ τὸ σχίσμα.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀντιμετώπισεν τὸ ὅλον θέμα μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ τὴν δέουσαν αὐστηρότητα, ἵνα μὴ ἀποβῇ εἰς βᾶρος τῆς ἀληθείας. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, διότι δηλαδὴ ἐζήτησεν διάλογον ἐν ἀ γ ά π η κ α ι ἀ λ η θ ε ι α καὶ ὄχι οἰκουμενιστικὸν ἀγαπισμὸν, ἐκατηγορήθη ὡς δῆθεν ἀρνούμενη τὸν διάλογον. Τῇ ἀληθείᾳ ὁμως τοῦτον πεισμόνως, τὸν ἀρνήται ὁ Νεοημερολογισμὸς, ὅστις ὡς ἄλλος Πάπας δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξετάσῃ τὰς αἰτίας τοῦ σχίσματος, παρὰ μόνον ἐπιδιώκει τὴν διάλυσιν, ἢ ὑπαγωγὴν ἢ φίμωσιν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διὰ νὰ διαλύσῃ τὴν τεχνικῶς δημιουργηθεῖσαν σύγχυσιν, ἐξέδωκεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1873)10 Νοεμβρίου 1982 ἀνακοίνωσιν εἰς ἣν ἐτόνιζεν :

Ἄριθ. Πρωτ. 1873

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10) 23 Νοεμβρίου 1982

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Ι Σ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 10ης Νοεμβρίου 1982 (ἐκκλ. ἡμερολ.), λαβύσα γνώσιν τῶν ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ τῆς 18.11.82 δημοσιευθέντων, καθ' ἃ ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία προτίθεται νὰ ὀρίσῃ «Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν» διὰ νὰ ἀρχίσῃ Διάλογον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καίτοι οὐδὲν σχετικὸν ἔγγραφον ἔλαβεν,

ΑΝΑΚΟΙΝΟΙ

Ὅτι τὸν μετὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας διάλογον **π ά ν τ ο τ ε ἐ ζ ή τ η σ ε ν** καὶ νῦν θὰ ἐπιδιώξῃ, ἐφ' ὅσον δημιουργηθοῦν οἱ στοιχειώδεις προϋποθέσεις δι' ἓνα διάλογον τοσοῦτον σοβαρόν, ὡς εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις καὶ θεραπεία τοῦ ἀπὸ τὸ 1924 δημιουργηθέντος Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος.

Ἐντολῇ Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιεραρχία

† Ἱερομόναχος ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

Παραλλήλως ἐστάλη καὶ πρὸς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὸ θέμα τοῦ «διαλόγου», Ἐπίσκοπον τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» κ. Αὐγουστίνον Καντιώτην, τὸ ὑπ' ἀριθ. 1879)17)30 Νοεμβρίου 1982 ἔγγραφον:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 1879

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17) 30ῃ Νοεμβρίου 1982

ΠΡΟΣ

τόν Μητροπολίτην Φλωρίνης (τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας) κ. Αὐγουστίνον.
Ζωοδόχου Πηγῆς 44, Ἀ θ ῆ ν α ι.

Σεβασμιώτατε

Ὁ Χριστός εἶη ὁ ποδηγετῶν καί κατευθύνων τὰ διαθήματα ἡμῶν ἐν πᾶσι,
ἵνα ἐν τῇ ταπεινώσει καί «τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», «καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνό-
τητα τῆς πίστεως», διὰ τῆς ἀποκηρύξεως τῆς ἐπαράτου Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ
Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπειδὴ πολὺς λόγος γίνεται διὰ τοῦ Τύπου, περί διαλόγου τῆς Νεοημερολογι-
τικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ, οὐδὲν δέ παρ' ὑμῶν ἢ τῆς Ἱε-
ραῆς ὑμῶν Συνόδου σχετικόν ἔγγραφον λαβόντες εἰσέτι, πλὴν τῆς ἐκ τοῦ Τύπου πλη-
ροφορίας καί τῆς ἐτέρας ἦν ἔσχομεν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν
Συνόδου, Ἱερομονάχου π. Κηρύκου Κοιτογιάννη καί τοῦ Θεολόγου κ. Ἐλευθερίου
Γκουτζίδη, μέθ' ὧν συνωμιλήσατε τὴν 2) 15ῃν Νοεμβρίου ἐ.ε., προκειμένου νὰ ἔχω-
μεν οἰανδήποτε μεθ' ὑμῶν συνάντησιν - συνεργασίαν διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ δια-
λόγου, παρακαλοῦμεν ὅπως ἀκολουθηθῇ ἡ κανονικὴ καί ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ
ὁδός, οὐχὶ δὲ ἡ διὰ τηλεφωνημάτων καί δὴ τρίτων.

Ἐἴμεθα πρόθυμοι νὰ σᾶς παρέξωμεν κάθε διευκόλυνσιν ἀποδεικνύοντες ἐμπρά-
κτως τὴν καλὴν θέλησίν μας, προκειμένου νὰ δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις δι-
ἕνα διάλογον, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σοβαρότης τοῦ θέματος, ἥτοι ἡ κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον
Ἐκκλησιαστικὴν δεοντολογίαν ἄρσις τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος τοῦ 1924.

Εὐθύς ὡς λάβομεν σχετικόν ὑμέτερον ἔγγραφον, ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος θέλει
ὀρίσει ἀρμόδιον ἐκπρόσωπόν Τῆς ἢ ἐπιτροπὴν, ἥτις κανονικῶς ἐξουσιοδοτημένη θά
ἔλθῃ εἰς ἐπίσημον μέθ' ὑμῶν συνάντησιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Θά ἀποτελέσῃ δι ἡμᾶς εὐχάριστον γεγονός ἡ μέθ' ὑμῶν συνάντησις ἐν τῷ
Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν, ἵνα γνωρίσωμεν ἀλλήλους.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Νεοημερολογιτικὸς τύπος ἐξετρέπετο εἰς διαστροφί-
κας συκοφαντίας, (διότι δὲν ἐπετύγχανον τὰ νεοημερολογικὰ σχέδια),
ἀπεστάλη δεύτερον ἔγγραφον πρὸς τὸν ἴδιον πάλιν ἐπίσκοπον, ἔχον οὕτω:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 1902

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Φεβρουαρίου 1983

ΠΡΟΣ τόν

Μητροπολίτην τῆς Ν.Ε. Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνον
Ζωοδόχου Πηγῆς 44

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Σεβασμιώτατε

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1879) 30.11.1982 καὶ 1882) 23.11.1982 ἡμετέρων

ἐγγράφων, ὡς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1893) 11.1.1983 πρὸς τὸν «Ο.Τ.», ὃπερ ἐκοινοποιήσαμεν καὶ ὑμῖν, σὰς γνωρίζομεν, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἐμπόδιον διὰ συνάντησιν παρ' ἡμῶν ἢ τοῦ περιβάλλοντος ἡμῶν παρενεβλήθη.

Ἐμεῖς σὰς ἀναμένομεν πρὸς συνάντησιν γνωριμίας καὶ συγχρόνως γνωρίσητε ἡμῖν, τί ἀκριβῶς σὰς ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Συνόδου ὑμῶν νὰ παραγίματε ἢ τε, διότι οὐδὲν ἐπίσημον ἔγγραφον ἔχομεν, ἢ οὐδεμία ἀνακοίνωσις ἐξεδόθη παρ' ὑμῶν ἢ τῆς Συνόδου ὑμῶν.

Δημοσίευμα εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν πνευματικὴν ἐπιστάσιαν τελοῦσαν ἔφημερίδα «Ἀγών» (ἀριθ. φύλ. 184, σελίς 5ῃ εἰς τὴν στήλην» Λοιπαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι») ἐν τῷ ὁποίῳ (δημοσιεύματι) κατ' ἀπομίμησιν ἢ ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ ἰδίου συντάκτου τοῦ «Ο.Τ.» περιλαμβάνονται ἀναλήθειαι, μᾶς δυσηρέστησεν, ὡς παραπλανητικόν, ἐνῶ ἔρχεται καὶ εἰς ἀπόλυτον ἀντίφασιν πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν ἡμῶν, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ «Ἀγών» εἰς τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς σελίδα καὶ στήλην.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὰς ἴδωμεν προσωπικῶς ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν (Κων) λεως 22). Ἀκριβῆ ἡμέρα καὶ ὥρα προσδιορισθήσεται τηλεφωνικῶς. Ἀρμόδιος πρὸς τοῦτο ὁ Ἱερομ. π. Κήρυκος Κοντογιάννης (τηλ. 3453925).

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ο

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐπηκολούθησεν προσωπικὴ συνάντησις τοῦ ἐπισκόπου τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας» κ. Αύγουστίνου μετὰ τοῦ Μ)του Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Κωνσταντινουπόλεως 22) καθ' ἣν ἐδηλώθη ὅτι δὲν πρόκειται περὶ διαλόγου, ἀλλὰ προσπαθείας τῆς «Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας» νὰ γεφυρωθῇ τὸ χάσμα μεταξὺ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διὰ τῆς «ἐπιστροφῆς» τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὑπαγωγῆς αὐτῶν, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν!

Ἐνωσις «ἀγάπης»... ὄχι διάλογος ἀγάπης ἐν ἀληθείᾳ!

Ἀσφαλῶς ὁ ἀγαπισμὸς ἀπερρίφθη, εἰς τὴν συνέχειαν δὲ ὁ προκαθήμενος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ πιεζόμενος, εἰς τὸ Πασχάλιον μήνυμα τοῦ 1984 ἐξετράπη εἰς ὕβρεις κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ., θέσας εἰς χειροτέραν θέσιν τὸ παλαιοημερολογικὸν ἀπὸ τὸ τῶν «Χιλιαστῶν» καὶ τῶν «Ἰνδοῦστικῶν» αἱρέσεων! Τὸ γεγονός τοῦτο ὠδήγησεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν κατωτέρω ἀπάντησιν:

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας.

(25—26/4/1984, ἐ.ἡ.)

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Β' τακτικὴν σύγκλησιν Αὐτῆς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Πασχαλίου Μηνύματος τοῦ Προκαθημένου τῆς Νεοημερολογιτικῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, καὶ ἐν ὄψει τῆς γενικωτέρας ἐξελίξεως καὶ τῶν νέων διαστάσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ὁσημέραι ὁ Νεοημερολογισμὸς - Οἰκουμενισμὸς, ὡς τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῆς προηγηθείσης Εἰσηγήσεως, ἀφοῦ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς:

α) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1583)12.11.1979 «Ἐκκλησίαν» τῆς πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν (Κ.Γ.Ο. τ. 22/Ὀκτ. 1979).

β) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 1873)10.11.1982, 1882)23.11.82, 1893)11.1.83 κείμενα, δι' ὧν πάλιν προτείνεται εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν ὁ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ θεολογικὸς διάλογος διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀπὸ τοῦ 1924 Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος.

γ) Τὴν ἐμπεριστατωμένην παρουσίαν τοῦ προβλήματος τοῦ Νεοημερολογισμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶδεν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς 42 συνεχείας ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἐφημερίδος «Ἐλεύθερη Ὥρα» καὶ τὰς ἐκεῖθεν Ἐκκλήσεις πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν διὰ θεολογικὸν διάλογον.

Συσκεφαμένη ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Ἄποφαίνεται:

1) Ὑπομνήσκει καὶ πάλιν εἰς τὴν Νεοημ. Ἱεραρχίαν, ὅτι ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιμένει καὶ ζητεῖ θεολογικὸν διάλογον ἐν Ἀγάπῃ καὶ Ἀληθείᾳ μετ' αὐτῆς διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ 1924. Ἡ δεοντολογία ὑφ' ἣν ἐπεβλήθη ὁ Νεοημερολογισμὸς καὶ ἡ φύσις αὐτοῦ ὡς καὶ αἱ συνέπειαι εἶναι βασικά θέματα αὐτοῦ τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ αἴτημα τοῦτο, εἰ μὴ μόνον ὁ «παπικῶ δικαίῳ» διακείμενος ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, καὶ ὑπὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπος συντριβεὶς καὶ ὑπ' αὐτῆς πλέον ρυθμιζόμενος.

Ὡσαύτως ζητεῖ, ὅπως ἀπὸ τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως (Τύπου, ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως) ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀκούεται καὶ τῆς Νεοημερολογικῆς Ἱεραρχίας, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἂν δὲν τύχῃ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, διότι ἴσως τὸ ἀρνηθῶν οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, θὰ συνεχίσῃ τὸν ἱερόν καὶ εὐκλεῆ κατὰ τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα, διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀνθρωπίνων δυνάμεων καὶ «Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ Αὐτῆς».

2) Διακηρύσσει καὶ πάλιν, ὅτι ἡ Καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀποτελεῖ οὐσιωδὲστατον θέμα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι ὁ Νεοημερολογισμὸς ἀποτελεῖ:

α) Παράβασιν κεκυρωμένης διαχιλιετοῦς Ἐορτολογικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο διὰ τὸν συνορτασμὸν καὶ ἐνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

β) Καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἀποφάσεων Πανορθόδοξων Συνόδων, τῶν τελεσιδικῶς καταδικασασῶν τὴν Παπικὴν Καινοτομίαν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ (1583, 1587, 1593 καὶ 1848).

γ) Βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθ' ἃ ἀποφαίνεται καὶ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1848.

δ) Προδοσίαν τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τῆς αἰρεσιοβριθοῦς Δύσεως ἀγώνων τῶν Ἁγίων Πατέρων.

ε) Ἀρνησὶν καὶ ἐγκατὰλειψιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀνταρσίαν κατ' Αὐτῆς καὶ συμπόρευσιν μετὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ζ) Ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ εἰσαγωγὴν τῆς αἰρετικῆς περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλίας τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

η). Ὁ Νεοημερολοριτισμὸς εἶναι ἀπ' ἀρχῆς ἡ ἐν τῇ πράξει Σχισηματοαίρεσις τοῦ Οἴκου μενιτισμοῦ, ἡ ὁποία βλασφημεῖ καὶ διαγράφει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, ἐπιβάλλει δὲ τὴν αἰρετικὴν τοιαύτην, καθ' ἣν αἱ αἵρέσεις εἶναι «Ἐκκλησαὶ Χριστοῦ».

θ). Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὑπηγορεύθη καὶ ἐπεβλήθη κατ' ἀπόλυτον ὀντίθεσιν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον δεοντολογίαν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων, ἀποκλειστικῶς δὲ καὶ μόνον ὑπὸ τῆς Παπικῆς καὶ Προτεσταντικῆς δεοντολογίας ὡς πρῶτον ἐμπρακτον βῆμα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Παναίρεσεως τοῦ Οἴκου μενιτισμοῦ.

ι). Εἶναι ἐν τέλει ὁ Νεοημερολογιτισμὸς, ὡς τοιοῦτος, οὐχὶ στιγμιαῖον ἀπλοῦν ἀδίκημα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐν διαρκέσ ἐγκλήμα κατ' Αὐτῆς. Τὸ ἐγκλημα τοῦτο ἐξεδηλώθη τό πρῶτον διὰ τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Προύσης Δωροθέου (1920), συνεχίσθη διὰ τοῦ αἰρετικοῦ καὶ ἐκ Μασσώνων συγκειμένου ψευδοσυνεδρίου τοῦ 1923, προωθήθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ε' Ἱεραρχίας τῆς 24.12.1923 καὶ ἐπεβλήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 430)3.3.1924 ἀποφάσεως τοῦ δικτάτορος τῆς Ἐκκλησίας Χρυσσοτόμου Παπαδοπούλου.

Διὰ ταῦτα ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία περιέπεσεν εἰς τὴν σχισματοαίρεσιν, ὡς τοιαύτης δὲ τὰ μυστήριά της δὲν ἀναγνωρίζοντα ὑπὸ τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, διότι στεροῦνται θείας Χάριτος, κατὰ τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Εἰ καὶ περὶ μὴ δόγματα οἱ Σχισηματικοὶ σφάλλοιντο, ἀλλ' ἐπειδὴ τοίγε κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς ἐστι, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ τὰ μέλη πάντα ζωοῦται καὶ τὴν πνευματικὴν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δὲ τῆς ἁρμονίας τῶν μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καὶ οὐκέτι παραμένουσιν αὐτοῖς ἔχουσιν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅ τοίνυν οὐκ ἔχουσιν, πῶς ἂν τοῖς ἄλλοις μεταδοῖεν;».

Ἡ προώθησις καὶ συνέχισις τοῦ ἐγκλήματος τούτου, ἤτοι τῆς Σχισηματοαίρεσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἴκου μενιτισμοῦ ἐγνώρισεν σταθερὰ βήματα διὰ τῶν αἰρετικῶν Πατριαρχῶν, ἤτοι διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», διὰ τῆς «ἄρσεως» τοῦ ἀναθέματος, τῶν συμπροσευχῶν, τῶν «διαλόγων ἀγάπης», τῶν προδοτικῶν φιλημάτων, τῶν «Προσυνοδικῶν Διασκέψεων» καὶ λοιπῶν σατανικῶν ἐπινοημάτων τῶν αἰρετικῶν, μέχρι τῆς «λειτουργίας τῆς Λίμας» καὶ τῶν βλασφημῶν, ὡς ἐν τῇ εἰσηγήσει ἐκτεθέντων διατυπώσεων τῶν συγχρόνων ὀργάνων τοῦ Οἴκου μενιτισμοῦ τῶν δεχομένων Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἰς τὰς αἵρέσεις καὶ ἀναγνωριζόντων αὐτὰς ὡς «Ἐκκλησίας Χριστοῦ».

Ἀπαντῶσα εἰδικώτερον εἰς τὰς βλασφημίας τοῦ Προκαθημένου τῆς Νεοημερολογικῆς ἐκκλησίας τονίζει ὅτι μόνον δεδηλωμένοι ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Χριστοῦ ἠδύναντο νὰ εἶπουν ὅτι αὐτὸς ἀπετόλμησεν. Στοιχειῶδες καθήκον του εἶναι νὰ ἀνακαλέσῃ ἢ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς ἐν συγχύσει ἀποτολμηθείσας ὑβρεῖς του.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἔχει βαθυτάτην συνείδησιν ὅτι εἶναι ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι εἶναι ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις διαφυλάσσει «ἀκαινοτομήτως» πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διακρατεῖ τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον παραδοθεῖσαν Πίστιν καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν. Ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐπερείδε-

ται ἐπὶ τῆς ὄντολογικῆς ταυτότητος αὐτῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, πρὸς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἀντιθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν - Οἰκουμενιστικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς.

Ὡσαύτως «Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει, ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἢ δὴ ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἢ δὴ καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλὰ ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσμασι ἐκουαίως ἐνεδύθησαν, κατὰ τὸν ψαλμῶδὸν κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν λαϊκοί, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

Καὶ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «Εἰ τις πάσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἐγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα».

Ταῦτα ἐπαναλαμβάνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀφ' ἐνός μὲν ἵνα, ἐὰν θελήσῃ, ἀνανήψῃ ἡ νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἵνα προφυλάξῃ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἐπιβούλων τῆς σωτηρίας του, κατὰ τὸ «προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ» (Πράξ. κ, 28), διότι «ἐγένοντο καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνοῦμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν» (Β' Πέτρ. Β, 1) καὶ «προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἶναι λύκοι ἄρπαγες. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτοὺς» (Ματθ. Ζ, 15) κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Τοιοῦτοι τῷ ὄντι εἰσὶν οἱ κήρυκες τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, οἵτινες θέλουσιν νὰ ἐμφανίζωνται καὶ ὡς «ὀρθόδοξοι», ἐνῶ εἰς τὴν οὐσίαν κηρύσσουν τὸν ψευδόχριστον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Διό, ὡς ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μέχρι σήμερον, οὕτω καὶ ἡμεῖς μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Ἁγίων Συνόδων, παραπέμπομεν τῷ ἀναθέματι τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ, ἦτοι:

α) Τὴν αἰρετικὴν οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τῶν συντακτῶν αὐτῆς καὶ τῶν δεχομένων καὶ οὕτω φρονούντων.

β) Τὸ Μασωνικὸν - Οἰκουμενιστικὸν Συνέδριον τοῦ 1923, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπάρατος Καινοτομία τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὸν κοινὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συνεορτασμόν καὶ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

γ) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Ε΄ Ἱεραρχίας (27.12.1923), δι' ἧς ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπέτυχεν καὶ ἐπέβαλεν τὸ πρῶτον βῆμα τῶν σκοτεινῶν σχεδίων τοῦ Μασωνισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 430)3.3.1924 ἀπόφασιν τοῦ φρυαξαμένου κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, δι' ἧς ἐπέβαλεν τὴν Καινοτομίαν - σχισματοαίρεσιν Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ τὴν ἐμπέδωσιν καὶ προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Τοὺς φρυαξαμένους κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας Μελέτιον Μεταξάκην, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Βασίλειον Γ', Ἀθηναγόραν καὶ πάντας τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν, οἵτινες τὸ θεομίσητον ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνσυνειδήτως ὑπηρέτησαν καὶ ὑπηρετοῦν.

5) Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὔθις τε ποιῶσα ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν, καλεῖ ταύτην νὰ δεχθῆ τὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ διάλογον, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Ἔθνος, δηλοῖ δέ, ὅτι ἐνδεχομένη ἀρνητικὴ αὐτῆς στάσις ἢ συνέχισις, ἢ κλιμάκωσις τοῦ κατὰ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πολέμου, οὐδόλως θέλει πτοήσῃ αὐτήν, διότι ἡ θεία χάρις «καὶ δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων, τὰ πράγματα αὐξάνεσθαι παρασκευάζει» (Ἱερός Χρυσόστομος, Ε.Π. 53, 258)'

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπευθυνομένη καὶ πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἀντὶ ἄλλης παραινέσεως ἐπαναλαμβάνει πρὸς αὐτοὺς τὸ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583 :

«Σεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετρέφητε, καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ἢ χρεῖα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ, νὰ φυλάσσετε ἀπὸ τῶν τοιοῦτων καὶ προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθῇ καὶ ἡ εὐχή τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴῃ μετὰ πάντων ὑμῶν». ΑΜΗΝ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΑΝΔΡΕΑΣ

† Ὁ Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Νήσων ΝΙΚΟΛΑΟΣ

† Ὁ Βρεσθένης ΛΑΖΑΡΟΣ

† Ὁ Ἀργολίδος ΠΑΧΩΜΙΟΣ

† Ὁ Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΤΙΤΟΣ

† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Ἱερομ. ΚΗΡΥΚΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ».

Δυστυχῶς, ὁ οἰκουμενισμὸς δὲν γνωρίζει διάλογον διότι δὲν γνωρίζει ἐπιστροφὴν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚῆ ΔΙΑΔΟΧΗ

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἀμφισβητεῖ καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ κῦρος τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Τοῦτο βεβαίως ποιεῖ ἐξ ἀντιδράσεως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ ὁποία δὲν ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῶν Μυστηρίων τῆς Ν.Ε., ὡς σχισματικῆς. Γράφει ἐν σελίδι 434 τῆς μελέτης του:

«Ἀλλὰ τὸ σχίσμα τοῦτο δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν διοίκησιν. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ σημείου ἐκκινήσαν, ταχέως ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἕτερα σημεία ἀπτόμενα τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ἡ διδασκαλία τῶν παλαιοημερολογιτῶν περὶ ἀκύρων Μυστηρίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνιστᾷ βλασφημίαν κατὰ τοῦ ἁγ. Πνεύματος καὶ ὁδηγεῖ ἐκ τοῦ σχίσματος εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἡ διάσπασις, ἐξ ἄλλου, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἐν τῇ ἱερωσύνῃ ἀποτελεῖ καὶ αὕτη σπουδαῖον ζήτημα, ἡ ἐπίλυσις τοῦ ὁποίου προέχει. Διότι ἀμφισβητούμενη ἱερωσύνη εἶναι ἀμφισβητούμενη σωτηρία. Κατὰ συνέπειαν αἱ ἀθεολόγητοι ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Ματθαίου ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειαι, ἔμελλον νὰ ἐπηρεάσωσι τόσον δυσμενῶς τὰς ἐξελίξεις ἐν τῷ παλαιοημερολογιτικῷ σχίσματι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διατυποῦται σήμερον μετὰ πειθοῦς ἢ πεποιθῆσις ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται στερούμενοι ἱερωσύνης, κινουῦνται πλέον «ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν» καπηλεύοντες τὴν εὐσέβειαν καὶ ὁδηγοῦντες τὸν λαὸν εἰς ἀπώλειαν».

Κατὰ τὸν σοφὸν διδάκτορα α) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. χωρεῖ ἐκ τοῦ σχίσματος εἰς τὴν «αἵρεσιν» ἐξ αἰτίας τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν «μυστηρίων» τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν «κληρικῶν» τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καὶ

β) Ἀμφισβητεῖται ἡ Κανονικότης τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξ οὗ καὶ ἡ σωτηρία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἀμφισβητούμενη.

Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ Ἀποστολικὴ Πίστις.

Ὁμολογουμένως ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ εἶναι δύο βασικώτατα δογματικὰ στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μετὰ τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστὴν μετάδοσις τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τῶν Διαδόχων αὐτῶν Ἐπισκόπων καὶ προσβυτέρων συνιστᾷ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν.

Ἡ ἀδιάκοπος αὕτη μετάδοσις τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ὀνομάζεται Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ εἶναι βασικὸν γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τῆς τοιαύτης Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς οἱ Πρεσβύτεροι καὶ Ἐπίσκοποι ἀνάγονται διαδοχικῶς εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ δι' Αὐτῶν εἰς τὸν Χριστόν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἀποστολική.

Τὸ δεύτερον, ὅπερ ἐτονίασμεν εἶναι ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις. Λέγοντες Ἀποστολικὴν Πίστιν ἐννοοῦμε τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον διδασκαλίαν τῆς

Ἐκκλησίας, ὡς αὕτη παρεδόθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡρμηνεύθη δὲ καὶ διεφυλάχθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἡ παρουσία τῶν στοιχείων αὐτῶν εἶναι οὐσιωδестаτή, ἡ ἀπώλεια δὲ ἢ παραχάραξις τοῦ ἐνός ἔχει ἐπιπτώσεις καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου.

Δηλαδή ἡ παραχάραξις τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Καὶ πάλιν ὁ ἄνευ Κανονικῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς Κληρικός ὅσον καὶ ἂν εἶναι φύλαξ τῆς παραδοθείσης πίστεως, ἂν δὲν εἶναι καὶ διάδοχος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι κενὰς παντελῶς τῆς θείας χάριτος τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ τελούμενα μυστήρια.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάκοπος καὶ κανονικὴ, δηλαδή ὁ χειροτονῶν νὰ ἔχη ὄντως τὴν ἀδιάκοπον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν παρὰ κανονικοῦ καὶ ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, διὰ νὰ μεταδώσῃ ταύτην κανονικῶς εἰς ὀρθόδοξον, καὶ τὸν καταστήσῃ οὕτω διάδοχον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Ἀποστολικὴ λοιπὸν Διαδοχὴ ἀπώλυται εἰς κληρικὸν ἢ Κληρικούς, ἀφ' ἧς στιγμῆς, οὗτοι θὰ παραχαράξουν καὶ θὰ νοθεύσουν τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν. Διὸ λέγομεν, ὅτι οἱ αἵρετικοὶ δὲν ἔχουν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ Σχισματικοί, διασπάσαντες τὴν ἐνότητα καὶ κοινωνίαν τῶν, μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔπαυσαν νὰ ἀρῶνται τὴν χάριν ἐκ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν εἶναι ἐπομένως οἰκονόμοι τῆς θείας Χάριτος.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τὰ μὲν λεγόμενα «μυστήρια» τῶν αἵρετικῶν οὐδόλως ἀναγνωρίζει, ἐπαναλαμβάνει δὲ ταῦτα ἐξ ἀρχῆς, τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν σχισματικῶν ἐνεργεῖ οἰκονομικῶς κατὰ τὸν Α' κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου διαγορεύοντος:

«... ἀλλ' ἔδοξε τοῖς ἀρχαίοις, τοῖς περὶ Κυπριανὸν λέγω, καὶ Φιρμιλιανὸν τὸν ἡμέτερον, τούτοις πάντας μιὰ ψήφῳ ὑποβαλλεῖν, Καθαροὺς καὶ Ἐγκρατίτας καὶ Ὑδροπαραστάτας καὶ Ἀποτακτίτας διότι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ διὰ σχίσματος γέγονεν· οἱ δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάτες, οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς· ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῆ διακοπήναι τὴν ἀκολουθίαν. Οἱ μὲν γὰρ πρῶτοι ἀναχωρήσαντες, παρὰ τῶν Πατέρων ἔσχον τὰς χειροτονίας, καὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν, εἶχον τὸ χάρισμα τὸ πνευματικόν, οἱ δὲ ἀπορραγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζεῖν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν, οὔτε ἠδύναντο χάριν Πνεύματος ἁγίου ἐτέροις παρέχειν, ἧς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασι· δι' ὃ ὡς παρὰ λαϊκῶν βαπτιζομένους τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκέλευσαν, ἐρχομένους ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν, τῆ ἀληθινῆ βαπτίσει τῆ τῆς Ἐκκλησίας ἀνακαθαίρεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ ὅλως ἔδοξέ τισι τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οἰκονομίας ἕνεκα τῶν πολλῶν, δεχθῆναι αὐτῶν τὸ βάπτισμα, ἔστω δεκτόν. Τὸ δὲ τῶν Ἐγκρατιτῶν κακούργημα νοῆσαι ἡμᾶς δεῖ, ὅτι, ἵνα αὐτοὺς ἀπροσδέκτους ποιήσωσι τῆ Ἐκκλησία, ἐπεχείρησαν λοιπὸν, ἰδίῳ προκαταλαμβάνειν βαπτίσει, ὅθεν καὶ τὴν συνήθειαν τὴν ἑαυτῶν παρεχάραξαν. Νομίζω τοίνυν, ὅτι ἐπειδὴ οὐδὲν ἔστι περὶ αὐτῶν φανερῶς διηγορευμένον, ἡμᾶς προσήκειν ἀθετεῖν αὐτῶν τὸ βάπτισμα, καὶν τις ἢ παρ' αὐτῶν εἰληφώς, προσιόντα τῆ Ἐκκλησία βαπτίζεῖν. Ἐὰν μὲντοι μέλλῃ τῆ καθόλου οἰκονομία ἐμπόδιον ἔσσεσθαι τοῦτο, πάλιν τῆ ἔθει χρηστέον καὶ τοῖς οἰκονομήσασι τὰ καθ' ἡμᾶς Πατράσιν ἀκολουθητέον· ἀφορῶμαι γὰρ μήποτε, ὡς βουλόμεθα δακνηροὺς αὐτοὺς περὶ τὸ βαπτίζεῖν ποιῆσαι, ἐμποδίσωμεν τοῖς σωζομένοις διὰ τὸ τῆς προτάσεως ἀσστηρόν. Εἰ δὲ ἐκεῖνοι φυλάττουσι τὸ ἡμέτερον βάπτισμα, τοῦτο ἡμᾶς δυσωπεῖται· οὐ γὰρ ἀντιδιδόναι αὐτοῖς ὑπεύθυνοι χάριν ἔσμεν,

ἀλλὰ δουλεύειν ἀκριβείᾳ Κανόνων. Παντί δὲ λόγῳ τυπωθήτω, τοὺς ἐπὶ τὸν βαπτισμὸν ἐκείνων προσερχομένους χρίεσθαι ὑπὸ πιστῶν δηλαδή, καὶ οὕτω προσιέναι τοῖς Μυστηρίοις...».

Ἑρμηνεία

«... Περὶ δὲ τῶν Σχισματικῶν δύο γινῶμαι ἐστάθησαν. Ὁ μὲν γὰρ ἅγιος Κυπριανὸς καὶ αἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ἀφρικῇ γενόμενα δύο Σύνοδοι (δρα τὸν Κανόνα αὐτοῦ) ἀλλὰ καὶ ἡ Σύνοδος ὅπου ἐγένετο ἐν Ἰκονίῳ ὑπὸ τοῦ ἀγίου Φιρμιλιανοῦ (τὸν ὁποῖον ἐδίκον του ὀνομάζει ὁ Βασιλεὺς, ὡς χρηματίσαντα Καισαρείας Ἐπίσκοπον), φυλάττοντες τὴν ἀκριβείαν ἐπρόσταξαν, ὅτι οἱ Καθαροὶ οὗτοι, περὶ ὧν ὁ λόγος, οἱ Ἐγκρατῖται καὶ ἀποτακτῖται (δρα ὑποσημείωσιν τοῦ Ἡε τῆς ς') καὶ οἱ Ὑδροπαραστάται (δρα ὑποσημ. τοῦ λβ' τῆς ς') καὶ ἀπλῶς ὅλοι οἱ Σχισματικοί, ἐρχόμενοι εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ βαπτίζωνται, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Ἰερωμένοι τῶν Σχισματικῶν εἶχον μὲν τὸ χάρισμα τοῦ νὰ χειροτονοῦν καὶ τοῦ νὰ βαπτίζουσιν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀφ' οὗ δὲ μίαν φοράν ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔχασαν αὐτὸ καὶ δὲν ἤμποροῦν πλέον νὰ βαπτίσουσιν ἄλλους ἢ νὰ χειροτονήσουσιν, καὶ ἀπλῶς νὰ δώσουσιν χάριν, τὴν ὁποῖαν διὰ τοῦ σχίσματος ἐστερήθησαν· ὅθεν καὶ οἱ παρ' αὐτῶν βαπτιζόμενοι λογιζονται ὅτι ἀπὸ λαϊκοῦς ἐβαπτίσθησαν, διὸ καὶ χρειάζονται νὰ βαπτισθοῦν. Μερικοὶ δὲ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐδέχθησαν τὸ βάπτισμα αὐτῶν, χάριν οἰκονομίας καὶ συγκαταβάσεως, καὶ οὐχὶ ἀκοιβείας, ὡσάν ὅπου οἱ σχισματικοὶ εἶναι ἀκόμη μέλη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅθεν κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν ἂς εἶναι δεκτὸν· οἱ σχισματικοὶ Ἐγκρατῖται ὅμως ἰδιαίτερον πρέπει νὰ βαπτίζωνται ἐπιστρέφοντες, κατὰ τὴν ἀκριβείαν τῶν Κανόνων, καὶ διὰ τί ἴδιον ἐπενόησαν βάπτισμα, παραχαράξαντες τὴν ἐν τῷ βάπτισματι παράδοσιν, καὶ διὰ τί περὶ τούτων ξεχωριστὴ καὶ φανερά ψῆφος δὲν ἐγένετο πῶς πρέπει νὰ δέχωνται· ἂν δὲ αὐτοὶ δὲν ἀναβαπτίζουσι τοὺς ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἡμῶν προσερχομένους εἰς αὐτούς, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς δυσωπήσῃ, εἰς τὸ νὰ μὴ βαπτίζωμεν ἀμοιβαίως καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐξ αὐτῶν εἰς ἡμᾶς προσερχομένους. Πλὴν ἀνίσως καὶ τοῦτο τό, νὰ βαπτίζωμεν αὐτούς ἐπιστρέφοντας, ἔχη νὰ γένη ἐμπόδιον εἰς τὴν κοινὴν συγκατάβασιν καὶ οἰκονομίαν, ὅπου περὶ πάντων τῶν σχισματικῶν ἔκαμαν οἱ Πατέρες, ἃς ἀκολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτήν, μήπως διὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς προσταγῆς ταύτης τοὺς κάμνωμεν ἀμελεῖς εἰς τὸ νὰ βαπτίζωνται, ἀσχυνομένους τάχα, ὅτι ὡσάν ἄπιστοι τελείως βαπτίζονται καὶ ἀκολουθῶντες ἐμποδίσωμεν τὴν σωτηρίαν τους. Κατὰ συντόμως εἰπεῖν, ὅσοι βαπτισθοῦν εἰς τὸ ἐκείνων βάπτισμα, οὗτοι ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐξάπαντος τρόπου πρέπει νὰ χρίωνται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μὲ τὸ ἅγιον Μῦρον, καὶ οὕτω νὰ μεταλαμβάνουσιν...».

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν προκειμένῳ δὲν ἀναγνωρίζει τὰ «μυστήρια» τῶν Νεοημερολογιτῶν ὡς σχισματικῶν, τοὺς δὲ ἐπιστρέφοντας ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς μὲν λαϊκοὺς οἰκονομικῶς δέχεται διὰ λ ι θ έ λ λ ο υ κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, Ὁ μ ο λ ο γ ί α ς Π ί σ τ ε ω ς καὶ Ἀ γ ί ο υ Μ ῦ ρ ο υ, τοὺς δὲ κληρικοὺς καὶ διὰ χ ε ι ρ ο θ ε σ ί α ς.

Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θίγῃ οὐδένα, ἀλλὰ νὰ ἐξετάσῃ μόνον ἂν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι σχίσμα, τὸ ὁποῖον ἐξεμάχθη εἰς σχισματοαἵρεσιν.

Δὲν εἶναι θέμα καλῆς θελήσεως ἢ ἀναγνώρισις, ἢ μὴ τῶν «μυστηρίων» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀλλὰ τί διδάσκει ἢ δισχιλιετῆς τάξεις, συνείδησις καὶ πράξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τί προκύπτει ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ προβλήματος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπομένως, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. μὴ ἀναγνωρίζουσα τὰ «μυστήρια» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δὲν ὀδηγεῖται, ὡς κάκιστα ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, εἰς αἵρεσιν, ἀλλὰ π α τ ᾶ σ σ ε ι τ ῆ ν α ἵ ρ ε σ ι ν.

Ἐκτός ἂν ὁ κ. Παρασκευίδης θέλει νά ἐφαρμόζη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς ἰδικῆς του ἐκκλησίας τήν οἰκουμενιστικήν οἰκονομίαν, πρὸς τὰ σχίσματα καὶ τὰς αἱρέσεις, μεθ' ὧν ἐκείνη συμπορεύεται, διό δὲν ἐγείρει θέμα μυστηρίων, ἀλλὰ συμπροσεύχεται, κοινωνεῖ μετ' αὐτῶν κλπ.

Ἄφοῦ ἠμφεσβήτησε τὸν δογματικὸν χαρακτήρα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀπεκάλεσε δὲ τοῦτον «συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ἀφοῦ μᾶς εἶπεν τόσα αὐθαίρετα, ἀφοῦ ἠμφεσβήτησε τὴν μασωνικὴν ἰδιότητα τοῦ Μελετίου Μεταξάκη κλπ. κατὰ τὴν τοιαύτην παράλογον ἀκολουθίαν ἠμφεσβήτησεν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.! εὐτυχῶς ὅμως, ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κ. Παρασκευαῖδην καὶ τοῦτο. Ἄν δὲ αἰγήσῃ ταπεινῶς καὶ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ καὶ ὄχι τῆς ἰδικῆς του σκοπιμότητος, θὰ ἴδῃ, ὅτι δὲν τίθεται κἂν θέμα Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς εἰς τὸν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διότι καὶ παρὰ ὀρθοδόξου κληρικοῦ (Ἐπισκόπου κανονικῆν κεκτημένου τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν) οὔτοι κανονικῶς ἔλαβον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν (ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ παραμονὴ καὶ παρουσία τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς) ἀκαινοτόμητον διεφύλαξαν καὶ διαφυλάσσουν. Αὐτός ὅμως καὶ ἡ Ἐκκλησία του ἔχουν τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν;

Ὁ κ. Παρασκευίδης καὶ ἡ ἐκκλησία του ἐγείρουν θέμα Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς διὰ τὸν Ἱερόν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατόπιν τῆς ἐν ἔτει 1935 σημειωθείσης ἐπιστροφῆς εἰς Αὐτὴν τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν, ἦτοι τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομου. Οὔτοι ἐπιστρέψαντες, προέβησαν κανονικῶς εἰς ἐκλογὴν καὶ χειροτονίαν τεσσάρων ἄλλων Ἀρχιερέων, ἦτοι τῶν: Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου, Μεγαρίδος Χριστοφοροῦ Χατζῆ, Διαυλείας Πολυκάρπου Λιόση καὶ Βρεσθῆνης Ματθαίου Καρπαθάκη.

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος βλέπων τότε, ὅτι συντρίβεται τὸ σατανικὸν ἔργον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, προέβη εἰς καθαιρέσεις τῶν τριῶν ἐκείνων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ κατόπιν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων. Φρονοῦν (μᾶλλον ἰσχυρίζονται), ὅτι ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς οἱ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων τούτων λαβόντες τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν κληρικοί, ὡς καὶ οἱ ἴδιοι στεροῦνται τῆς Ἱερωσύνης.

Δεύτερον λόγον, τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται διὰ νά στηρίξουν καὶ παρουσιάσουν ὡς ἀληθοφανῆ τὸν ἰσχυρισμὸν των, εἶναι, κατ' αὐτούς, ἡ ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου — τοῦ Βρεσθῆνης Ματθαίου, — χειροτονία Ἐπισκόπου κατὰ τὸ 1948. Ταῦτα ἔχον ὑπ' ὄψιν του ὁ κ. Παρασκευίδης ἀποφαίνεται:

Κατὰ συνέπειαν αἱ ὑπὸ τοῦ Ματθαίου, καθηρημένου ὄντος καὶ μόγου, γενόμεναι χειροτονίαι τυγχάνουσιν ἀντικανονικαὶ καὶ ἀνίσχυροί κατ' ἀκρίβειαν κανονικῆν, δυνάμεναι ἐνδεχομένως, ὑπὸ αὐστηρᾶς προϋποθέσεις, νά ἀντιμετωπισθῶσι κατ' Οἰκονομίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὁψέποτε αἱ συνθῆκαι θὰ ἐπέτρεπον τὴν τοιαύτην φιλόνηρον ἐκδήλωσιν ἐναντι εἰλικρινῶς μετανοούντων καὶ ἐπιστρεφόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ. (Αὐτόθι σελ. 338).

Ἄς ἴδωμεν τὰς δύο περιπτώσεις.

Ἡ «καθαιρετικὴ» πράξις, κατὰ τριῶν Μητροπολιτῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, ποῖον κῦρος κέκτηται ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις τοῦ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου (43).

(43) Καὶ ἂν εἶναι ἔγκυρος ἡ καθαιρετικὴ ἀπόφασις δὲν ἐξαλείφει τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, πόσον μᾶλλον ἂν εἶναι ἄκυρος.

Οἱ τρεῖς Μητροπολίται, κατὰ τὴν ρητὴν ὁμολογίαν των, ἐξῆλθον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ λόγους πίστεως, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Τοῦτο σαφῶς (τὸ ὁποῖον γνωρίζει καλῶς ὁ κ. Παρασκευίδης, τὸ ἐγνώριζε βέβαια καὶ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος); ἀπέκλειεν κάθε κατ' αὐτῶν ἐνέργεια τοῦ Χρυσοστόμου, γεγενημένα δὲ εἰσὶν ἄκυροι καὶ στεροῦνται ἀπολύτως πάσης σημασίας.

Ἄν δὲ δεχθῆ τις, ὡς κανονικὴν καὶ ἔγκυρον τὴν «καθαίρεισιν» τῶν Μητροπολιτῶν, ὅπερ πάντῃ ἀδιανόητον, καὶ πάλιν λέγομεν ὅτι «Ἡ καθαίρεισις, δὲ ν ἀ φ α ι ρ ε ῖ ἀπὸ τὸν καθαιρούμενον Κληρικὸν τὴν Ἱερωσύνην, ἣν φέρει οὗτος καὶ μετὰ τὴν καθαίρεισιν ἀκεραίαν, ἀλλὰ καθιστᾷ ταύτην ἀδρανῆ καὶ ἀνενέργητον, καὶ γίνεται, ὡς ἐξεφράσθησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπίσχεσις τῆς χάριτος τῆς Ἱερωσύνης. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν καθηρημένον ἢ τέλεισις ἱερατικῶν πράξεων, αἵτινες ὅμως, τελούμεναι τυχόν, ὑπ' αὐτοῦ, εἰσὶν ἔγκυροι, διότι, ὡς ὀρθῶς Οὗτος λέγει, πηγάζουν ἐκ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ὅπερ φέρει οὗτος ἀκεραῖον» (Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανον. Δικαίου, ἔτος ΣΤ' Τεῦχ. Α' σελ. 8—9).

Πέραν τῶν ἀνωτέρω, ἐρωτᾶται ὁ κ. Παρασκευαΐδης, πῶς ἡ ἐκκλησία τοῦ ἄλλου Κληρικοῦ τοὺς ὁποῖους ἀπέσπασεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀ ν ε χ ε ι ρ ο τ ὶ ν η σ ε ν, ἄλλου ἐλκοντας παραλλήλως τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, τοὺς ἐ δ ἔ χ θ η ἀ π ο λ ῦ τ ω ς ὡ ς Κανονικοῦς, πῶς ἄλλας βαπτίσεις ἐδέχθη, ἄλλας ἐπανέλαβεν, ἄλλους γάμους αὐτομάτως διέλυσεν, ἄλλους ἀνεγνώρισεν κλπ.;

Οὐδὲν ἀπολύτως πρόβλημα δύναται νὰ ἐγερθῆ ἐκ τῆς «Καθαιρετικῆς Πράξεως» τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου τοῦ 1935, διότι ἡ πράξις αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ γεγενημένη λογίζεται, διότι τοιαῦται εἶναι αἱ κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων πράξεις τῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν.

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὤφειλε πρῶτον νὰ ἐξετάσῃ τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας πίστεως τῶν τριῶν καὶ ἂν τῷ ὄντι δὲν ὑφίσταντο, τότε θὰ ἐδικαιοῦτο, μᾶλλον θὰ ἐπεβάλετο εἰς αὐτόν, νὰ ἀντιμετωπίσῃ κανονικῶς αὐτούς. Δὲν ἔπραξεν ὅμως τοῦτο, διότι ὁ ἴδιος ἦτο ὁ ὀ ρ θ ο ὡ ς ἀ σ τ ῆ ς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ὑφ' ἐνός χειροτονία.

Ἐτερον ἐπιχείρημα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., εἶναι ἡ ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου χειροτονία Ἐπισκόπου.

Ἐκ τῶν ἐπτὰ Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ μὲν Δημητριάδος εἶχεν ἀποθάνει τὸ 1943 (ἐκηδεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς κανονικὸς Ἐπίσκοπος!). Ὁ πρῶην Φλωρίνης ἠρνήθη τὴν Ὁμολογίαν καὶ ἀνεγνώρισεν τὸν Νεοημερολογισμὸν ὡς Ἐκκλησίαν, εἶχεν δὲ δηλώσει ὅτι δὲν θὰ προβῆ εἰς οὐδεμίαν χειροτονίαν (καὶ δὲν προέβη μέχρι τέλος τῆς ζωῆς του), διὰ νὰ μὴ διευρύνῃ τὰ χάσμα μεταξὺ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ Παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ Κυκλάδων ἐπίσης ἀποκοπεῖς δὲν συνέπραττεν μετὰ τοῦ Βρεσθένης, τὸ δὲ 1949 προσεχώρησεν εἰς τὸ σχίσμα τοῦ πρῶην Φλωρίνης, οἱ δὲ Ζακύνθου Χρυσόστομος, Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος εἶχον προσχωρήσει εἰς τὸν Νεοημερολογισμὸν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος παραμείνας μόνος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ διαισθανόμενος τὸ τέλος τοῦ βίου του, ἵνα μὴ περιέλθῃ εἰς νέαν δοκιμασίαν ἢ Ἐκκλησία (ἐκ τῆς μὴ παρουσίας Ἐπισκόπων) προέβη τὸ 1948, παρὰ τὸν Α' Ἀποστολικὸν Κανόνα, εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου μόνος του, ἔχων ἐν προκειμένῳ τὸ σὺ μ ψ η φ ο ν τ ο ὡ σ ῶ μ α τ ο ς τ ο ὡ ἱ ε ρ ο ὡ κ λ ῆ ρ ο υ κ α ἰ τ ο ὡ π ἰ σ τ ο ὡ λ α ο ὡ.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου νὰ χειροτονήσῃ μόνος του Ἐπίσκοπον ἦτο πράξις οὐχὶ στασιαστικὴ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐπὶ καταφρονήσῃ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ πράξις ὑπαγορευθεῖσα ὑπὸ κατεπειγούσης καὶ ἐπιτακτικῆς καὶ ἀδηρίτου ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνας Α' Ἀποστολικός, Δ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Γ' τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς, ὁ ΙΘ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὁ Α' τῆς ἐν Κων)λει, ὁ ΙΓ' καὶ ΝΗ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ προβλέπουσιν τὴν ὑπὸ δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων χειροτονίαν Ἐπισκόπων καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἐκλογὴν προβλέπουσιν νὰ ἐκλέγῃ ὁλόκληρον τὸ Σῶμα τῶν Ἐπισκόπων. Οἱ ἐν λόγῳ Ἱεροὶ Κανόνες προβλέπουσιν τὰ ἀνωτέρω, εἰς περίοδον ἀσφαλῶς εἰρήνης καὶ δεύτερον δὲν λέγουσιν ρητῶς τὰς συνεπείας ἐκ τῆς παραβίασεως τῶν κανόνων αὐτῶν. Αὐτονόητον βεβαίως, ὅτι παραβίασις τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ στασιαστικοῦς λόγους εἶναι ἀδιανόητος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως, αἱ δὲ συνέπειαι εἶναι σοβαραί.

Ἐν προκειμένῳ ὅμως, ἡ Ἐκκλησία, παραλλήλως πρὸς τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν ἐχρησιμοποίησεν καὶ χρησιμοποιοῦσιν καὶ τὴν οἰκονομίαν⁽⁴⁴⁾ εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τῆς χειροτονίας, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ πράξει ἐφήρμοσεν πάντοτε τὴν ἀκρίβειαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ ἐνίοτε ἐχρησιμοποίησεν καὶ τὴν Οἰκονομίαν, ὅτε τὸ ἀπήτησαν αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἄλλοτε ἐξέλεξεν καὶ ἐχειροτόνησεν τοὺς Ἐπισκόπους τῆς κανονικῶς ὑφ' ὄλων τῶν Ἐπισκόπων, ἄλλοτε ὑπὸ τῶν περισσοτέρων, ἄλλοτε ὑπὸ τριῶν, ἄλλοτε ὑπὸ δύο καὶ ἄλλοτε οἰκονομικῶς ὑπὸ ἐνός, λόγῳ ἀπολύτου κατεπειγούσης ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς περιόδους κυρίως διωγμοῦ, ὡς ὀρίζουσιν αἱ Ἀποστολικά καὶ Διατάγματα.

«Ἐπίσκοπος ὑπὸ τριῶν ἢ δύο Ἐπισκόπων χειροτονείσθω· ἐὰν δὲ τις ὑπὸ ἐνός χειροτονηθῇ Ἐπισκόπου, καθαιρείσθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας αὐτόν. Ἐὰν δὲ ἀνάγκη καταλάβῃ ὑπὸ ἐνός χειροτονηθῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλείονας παραγενέσθαι, διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης ἀνάγκης, ψήφισμα κομιζέσθω τῆς ἐπιτροπῆς πλειόνων». (Βιβλίον η' κεφ. κζ').

(44) Εἶναι δὲ οἰκονομία οὐχὶ ἀνατροπὴ τῶν Κανόνων, ἀλλὰ συγκατάθεσις πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὅπως ὁ ΙΒ' Κανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ Ἁγίας Συνόδου, ὀρίζει : «... Τοῦτο δὲ φημέν οὐκ ἐπ' ἀθετήσῃ ἢ ἀνατροπῇ τῶν ἐποστολικῶς νομοθετημάτων, ἀλλὰ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον προκοπῆς τῶν λαῶν προμηθεύμενοι καὶ τοῦ μὴ δοῦνται μῶμόν τινα κατὰ τῆς Ἱερατικῆς καταστάσεως».

Ἑρμηνεία Ἱεροῦ Νικοδήμου.

«Αἱ δὲ τῶν Ἀποστόλων Διαταγαὶ προστάζουν, ὅτι ἐκεῖνος ὅπου χειροτονηθῆ ἀπὸ ἑνα Ἐπίσκοπον, νὰ καθαίρεται ὁμοῦ μὲ τὸν χειροτονήσαντα, ἔξω μόνον ἂν κατὰ ἀνάγκην διωγμοῦ ἢ ἄλλην τινα αἰτίαν, δὲν μποροῦν πολλοὶ νὰ συναχθοῦν, καὶ μὲ τὴν ψῆφον τούτων χειροτονηθῆ ἀπὸ ἑνα. Καθὼς ὁ Σιδῆριος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Παλαιδίσκης κατὰ τὸν Συνέσιον, ὄχι ὑπὸ τριῶν, ἀλλὰ ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου, τοῦ Φίλωνος, διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον τῶν Ἐπισκόπων ἐν τοῖς καιροῖς ἐκεῖνοις». (Εἰς τὴν Ἑρμ. καὶ Συμφ. τοῦ Α' Ἀποστολικοῦ).

Ἡ περικοπή αὕτη τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν, καὶ ἡ ἑρμηνεία τούτου εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἐμφαντικώτερον ἐπιχείρημα τοῦ κανονικοῦ κύρους τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου, τῆς γινομένης λόγφ κατεπειγούσης ἀνάγκης, «διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης ἀνάγκης».

Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ ληφθοῦν ταῦτα ὑπ' ὄψιν:

α) Ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἦτο Κανονικός καὶ Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος.

β) Δὲν ὑπῆρχον ἕτεροι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι.

γ) Ἡ Ἐκκλησία εὕρισκετο εἰς περίοδον διωγμοῦ.

δ) Ὑπῆρχεν ὄντως ἐπιτακτικὴ καὶ ἀδήριτος ἐκκλησιαστικὴ ἀνάγκη, νὰ χειροτονήσῃ.

ε) Ἡ πράξις ἐβασίσθη καὶ εἰς τοὺς ἀπαγορευτικούς Κανόνας, ἐξ ὧν ἐξάγεται, ὅτι εἰς περίοδον διωγμοῦ καὶ ἀνάγκης τῆς Ἐκκλησίας δυνατόν νὰ «παραβιασθῶσιν», ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς καὶ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας.

στ) Ὁ Βρεσθένης χειροτονῶν εἶχε τὸ σύμφηφον τοῦ Σώματος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τὴν ψῆφον καὶ μαρτυρίαν τοῦ λαοῦ, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν.

ζ) Διὰ τῆς συγκεκριμένης ἐνεργείας του δὲν ἐστασίασεν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐνήργησεν διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ οἰκονομικὴ πράξις τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου δὲν φέρει καθ' ἑαυτὴν τὸ βάρος τῆς ἀντικανονικότητος, ἀλλὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ πράξις συνεπειᾶς, διότι ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἐνήργησεν ὡς βαθύτατα συνειδητός Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι μεγάλης τιμῆς καὶ ἐπαίνων ἄξιος δι' αὐτό.

Ἀσφαλῶς δὲν συμφωνοῦν οἱ Καινοτόμοι, ὄχι διότι τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀληθῆ, ἀλλὰ διότι διὰ τῆς χειροτονίας ἐκείνης ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἐχειμάσθη καὶ δὲν διελύθη, ὡς αὐτοὶ ἐπίστευον, κατόπιν μάλιστα δηλώσεων⁽⁴⁵⁾ τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅτι δὲν θὰ πράξῃ καὶ πάλιν τὸ «ἐγκλημα» νὰ χειροτονήσῃ Ἐπισκόπους, ὅπως τὸ 1935.

Πέραν ὁμοῦ τοῦ ἀντικανονικοῦ ἢ μὴ τίθεται τὸ θέμα ἂν ἢ ὑφ' ἑνὸς χειροτονία ὑστερεῖ ὡς μυστήριον ἢ ὄχι ὅταν μάλιστα σημειοῦται ὄχι πραγματικῶς, ἀλλὰ διὰ νὰ θεραπεύσῃ ἀδήριτον ἐκκλησιαστικὴν ἀνάγκη, «διωγμοῦ ὄντος».

(45) Εἰς τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἔγγραφόν τους οἱ πρώην Φλωρίνης καὶ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐδήλουν ρητῶς: «... θὰ ἀποφύγωμεν πᾶσαν νέαν χειροτονίαν καὶ ἐκκλησιαστικὴν πράξιν δυναμένην νὰ θίξῃ τὸ κύρος τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας» καὶ ὅτι «δὲν θὰ προβῶ εἰς τοιαύτας ἐκνόμους πράξεις» (Ἐφημερὶς «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», 14.11.1947). Περὶ δὲ τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ, βρα Κ.Γ.Ο., Φεβρουάριος 1983, σελ. 62—66, καὶ «Πραγματικὴν Ἀλήθειαν», σελ. 23 καὶ Κ.Ε.Ο., 1957, σελ. 5).

Τόσον ἡ Νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία, ὅσον καὶ τινες Παρασυνάγωγοι Παλαιοημερολογίται καὶ τελευταῖος ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἠμφεσβήτησαν τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας καὶ οὕτω βλασφημοῦσι καὶ ἱερόσυλοι καθίστανται, ἀλλὰ καὶ ἄδαις (ἢ ἄλλως κακοήθεις) ἀποκαλύπτονται.

Τοῦτο εἶναι ἠθελημένη, ὡς προείπομεν, Ἰησουητικὴ διαστροφή, διότι εἶναι δεδομένον, ὅτι ἡ τυπικὴ ἀταξία, ἐκ τῆς μὴ παρουσίας δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων, οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸ τελούμενον Μυστήριον, διότι:

α) Ἡ σκοπιμότης τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν προβλεπόντων, ἵνα πλείονες τοῦ ἐνός Ἐπίσκοποι παρίστανται εἰς τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου, εἶναι οὐχὶ διὰ τὸ ἐπιτελέσουν τὸ Μυστήριον ἢ τὸ κάμουσιν ἰσχυρότερον, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν καλὴν ἐκλογὴν τοῦ μέλλοντος νὰ χειροτονηθῇ «καὶ βεβαιότεραν καὶ ἀσφαλεστέραν μαρτυρίαν» αὐτῶν.

β) Πρὸς ἀποφυγὴν ὑπερορίων χειροτονιῶν καὶ διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

γ) Ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχει ἡ ἐκλογὴ τῶν ὑποψηφίων ἢ ὅποια προβλέπεται ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ σώματος τῶν Ἐπισκόπων.

Τὸ μυστήριον τῆς χειροτονίας εἰς Ἐπίσκοπος τελεῖ, εἴτε δὲ εἰς παρίσταται, εἴτε χίλιοι Ἐπίσκοποι τὸ αὐτὸ Μυστήριον τελεῖται καὶ ἡ αὐτὴ θεία Χάρις ἐπισκιάζει. Δὲν ἔχει ἐπομένως οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν τέλει τοῦ Μυστηρίου καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τῆς Χάριτος ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης χειροτονίας τοῦ Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Πάσιου εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος καὶ κατόπιν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐτέρων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κἂν ἀντικανονικὴ, διότι πρῶτον ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἦτο κανονικὸς καὶ Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος καὶ δεύτερον συνέτρεχον καὶ λόγοι διωγμοῦ καὶ τὸ ἀπαρρησίαστον Ἐπισκόπων Ὁρθοδόξων.

Ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν Ἐπίσκοπός τις Ὁρθόδοξος καὶ ἔχων κανονικῶς τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, προβῇ εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων μόνος του, ἦτοι πραξικοπηματικῶς ἢ ἐπὶ καταφρονήσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οὗτοι πάλιν εἰσὶν Ἐπίσκοποι, πλὴν ὑπόκεινται εἰς τὴν καθαίρεσιν, ὃ, τε χειροτονήσας καὶ ὁ χειροτονηθείς.

Ἀπαράδεκτος λοιπὸν ἡ κατάσπαρτος εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. Παρασκευαΐδη διαστροφή καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. κέκτηται καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ἀλλὰ ἐρώτησεν ἑαυτὸν ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἂν διὰ τὰς ἀ λ λ ε π α λ λ ἦ λ ο υ ς ἀ ν τ ι κ α ν ο ν ι κ ὄ τ η τ α ς εἰς τὴν ἐκκλησίαν του (δὲν λέγομεν διὰ τὸ σχίσμα, τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ), ἔχει ἀναμφισβήτητον τὴν «Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν»; Ἡ Ἐκκλησία λέγει σαφῶς ὄχι.

Ἄλλαι χειροτονίαι Ἐπισκόπων ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου.

Πλείστα ἄλλαι τοιαῦται χειροτονίαι ἔλαβον χώραν κατὰ διαφόρους περιόδους καὶ ὁσάκις ἡ ἀ ν ἄ γ κ η τῆς Ἐκκλησίας ἀπήτει τοῦτο. Οὐδέποτε δὲ ἐσκέφθη τις νὰ κατηγορήσῃ τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, εἰς περίπτωσιν μάλιστα καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχον ἕτεροι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, διότι τότε ἀκριβῶς παρίσταται ἡ μεγαλυτέρα καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπιβαλλομένη ἀνάγκη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ χειροτονηθῇ ἕτερος Ἐπίσκοπος. Οὕτω πως ἐχειροτονηθῆ περι τὸ ἔτος 243 διὰ τὴν τότε ἀ ν ἄ γ κ η ν τ ῆ ς

Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας, ὁ θαυματουργός ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Φαιδίου τοῦ Ἀμασείας, χωρὶς οὐδέποτε νὰ κατηγορηθῶσι διὰ τοῦτο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐχειροτονήθη καὶ ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ Ὁμολογητής, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Συρακουσῶν Γρηγορίου τοῦ Ἀσβεστᾶ ἐν ἔτει 857—858 τελοῦντος μάλιστα ἐν ἐπιτιμίῳ. (Βλέπε Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Μελετίου, Τμ. Β' σελ. 274). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἡλιόδωρος Ἐπίσκοπος Περσίας ἐχειροτόνησε μόνος τοῦ Ἐπισκόπου τὸν ἐπίσης Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Δησάν.

«Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἀπαντῶσι παραδείγματα χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου Ἐπισκόπου. Ὁ Μελήτιος ἢ Μελέτιος Λυκαπόλεως Ἐπίσκοπος (ἀρχαῖ Δ' ἑκατονταετηρίδος), κατὰ τοὺς διωγμοὺς καταδικασθεὶς εἰς ἔξορίαν, κατὰ τὴν ὁδοπορίαν, «καθ' ἑκάστην χώραν καὶ καθ' ἕκαστον τόπον διερχόμενος καθίστα κληρικούς Ἐπισκόπους τε καὶ πρεσβυτέρους». Ἡ δὲ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος «φιλανθρωπότερον κινουμένη» ἐπέτρεψε τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν καὶ λειταυργίαν, δηλαδὴ ἀνεγνώρισε τὴν χειροτονίαν τῶν Ἐπισκόπων.

Ἄλλως τε ἡ παρανομία τῶν χειροτονιῶν τοῦ Μελετίου κατὰ τὸν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς πρὸς τὴν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίαν, ἐπιστολῆς τῆς Συνόδου ταύτης, δὲν συνίστατο εἰς τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπων ὡς γενομένην ὑπὸ μόνου τοῦ Μελετίου, ἀλλ' ὡς γ ε ν ο μ έ ν η ν π α ρ' ἑ ν ο ρ ί α ν.

Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Δ' Οἰκ. Συνόδου γίνεται λόγος περὶ χειροτονίας Ἐπισκόπων τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀγκύρας Εὐσεβίου, «Ἐχειροτόνησα αὐτόν (τὸν Γαγγρῶν Καλλίνικον) . . . ἀπῆλθον εἰς Γάγγραν ἐνεθρόνισα τὸν Ἐπίσκοπον». Καταφαίνεται ὅθεν ἐκ τοῦτου ὅτι ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν ἀσχολεῖται οὐδόλως διὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου χειροτονίας Ἐπισκόπου, ἀλλὰ περὶ χειροτονίας Ἐπισκόπου τοῦ ὁποῖου ἡ χειροτονία ἀνήκεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι εἰς καὶ μόνον ἦτο ὁ χειροτονήσας Ἐπίσκοπον Ἀρχιερεὺς.

Ὁ Σιδήριος Ἐπίσκοπος Παλαιβίακης ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Φίλωνος. Τοῦτου τοῦ Σιδηρίου χ ε ι ρ ο τ ο ν η θ έ ν τ ο ς ὑ π ὸ ἑ ν ὸ ς μ ὄ ν ο υ Ἐ π ι σ κ ὴ π ο υ οὐδόλως ἠμφεσθητήθη ἡ χειροτονία ὡς ἄκυρος ἢ ἀντικανονικὴ, ἀλλὰ τούναντίον ἐπεσφραγίσθη διὰ τοῦ κύρους τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ὡς τελείως νόμιμος καὶ κανονικὴ, ὁ ὁποῖος καὶ προήγαγε τοῦτον εἰς Μητροπολίτην Πτολεμαῖδος «Διὰ τὸ εἶναι αὐτόν (τὸν Σιδήριον) μείζονι πράγμασιν ἐπιτήδειον» (ἐν Συνεσίῳ ἐπιστολῇ ΕΖ'). Καὶ περαιτέρω ὁ φιλόσοφος Συνέσιος δικαιολογῶν λέγει «. . . Ἀ ν ἄ γ κ η δ ῆ ἑ ν κ α ι ρ ο ῖ ς ἄ π α ρ ο υ σ ι ᾶ σ τ ο ι ς τ ῆ ν ἄ κ ρ ι β ε ι ἄ ν π α ρ α θ α ῖ ν ε σ θ α ι», ἀλλὰ ἐπαινῶν τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν αἰρετικῶν ἕνα ἐπίσκοπον δόκιμον καὶ ἐνάρετον, ὄντα κ ε χ ε ι ρ ο τ ο ν η μ έ ν ὸ ν ὑ π ὸ ἑ ν ὸ ς μ ὄ ν ο υ Ἐ π ι σ κ ὴ π ο υ, τὸν ἐδέχθη, τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν προήγαγε, (Βλέπε «Ταμείον Ὁρθοδοξίας» Σάββα Ἱερομονάχου ἀγιορείτου Ἰθρηίτου σελ. 229 ἔκδ. 1939, ἐπίσης δὲ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν Ἰωάννου Μουστακοπούλου «Ταμείον Ὁρθοδοξίας» ἔκδοσις 1908). Ὄταν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Τριαδικός θεολόγος, ὁ ἥρωας ἀγωνιστής, τῆς Ὁρθοδοξίας ἐδέξατο τὴν συγκατάθεσιν τῆς χειροτονίας ὑπὸ ἑνὸς Ἐπισκόπου, τίνα τὰ πνευματικά καὶ ἠθικά ἀναστήματα τὰ κοάζοντα καὶ τολμῶντα νὰ ὑψωθῶσιν ὑπὲρ τὸν Γίγαντα;

Ὁ Εὐάγριος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Παυλίνου μόνου, τῆς χειροτονίας ταύτης οὐδόλως ἀμφισβητηθείσης. Ταῦτα βεβαιοῖ ὁ Θεοδώρητος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ (Ε΄., κγ΄).

Ὁ Ἱερός Ἰωάννης Χρυσόστομος κατὰ τὴν ἐξορίαν του εἰς Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας ἐθεράπευσεν ἀσθενοῦντα εἰδωλολάτρην προσελθόντα καὶ ζητήσαντα θεραπείαν καὶ ὁμολογήσαντα πίστιν εἰς Χριστόν. Τοῦ γεγονότος τούτου ἔνεκα πολλοὶ ὠμολόγησαν Χριστόν καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐξορίαν ἐχειροτόνησεν ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους μόνους καὶ ἄνευσυμψήφους. Οἱ ἠθελημένως ἀμετανόητοι, οἱ ἐμφανιζόμενοι ὡς «Ἡρακλεῖς» τῆς Ὁρθοδοξίας φρονοῦσιν ἄραγε ὅτι ὁ Ἱερός Χρυσόστομος περιεφρόνησε τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ ὅτι αἰ τοιαῦται χειροτονίαι ἦσαν ἀντικανονικαὶ ἢ ἠκυρώθησαν; (Βλέπε Συναξάριον Δουκάκη).

Ὁ Ἀγκύρας Εὐσέβιος ἐχειροτόνησε μόνους τὸν Γαγγρῶν Καλλίνικον, ἀσχοληθείσης περὶ τούτου τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὁ Μονεμβασίας Ἀρσένιος ἐχειροτονήθη ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Ἐλους καὶ δύο ἱερέων.

Ὁ Παυλίνος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ὑπὸ μόνου τοῦ Λούτσιφερ.

Ὁ Μέγας Φῶτιος, ὡς προείπομεν, ὁ ὁμολογητὴς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐχειροτήθη ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Συρακουσῶν Γρηγορίου τοῦ Ἀαβεστά τελοῦντος μάλιστα ἐν ἐπιτιμίῳ κατὰ τὸ ἔτος 857—858. (Βλέπε Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Μελετίου Τομ. Β΄ σελ. 274 καὶ Συναξάριον 6 Φεβρουαρίου).

Τί λέγουσιν οἱ ἀναφανέντες κατὰ τὰς ἐσχάτους ἡμέρας «ΡΗΤΟΡΕΣ» τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας; Μὴ εἶναι ἄκυρος ἡ χειροτονία τοῦ Μεγάλου Φωτίου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀλόκληρον τὸ παμμέγιστον ἱστορικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα τὸ ὑπὸ τοῦ μεγαλεπηβόλου καὶ σοφοῦ ἀνδρός θεμελιωθέν;

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τῶν Γιγάντων τοῦ 1821, ὁ Ἐπίσκοπος Ζαρνάτας Γαβριήλ ἐχειροτόνησε μόνους τρεῖς Ἐπισκόπους, τὸν Μηλέας, τὸν Μαΐνης καὶ τὸν Πλάτζης, λόγῳ ἀνάγκης μαινομένου τοῦ πολέμου. Μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐλευθέρου κυριάρχου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὴν ἀφιξίν τοῦ πρώτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ὁθωνος, ἐξητάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ὑπόθεσις αὕτη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὄχι μόνον τὸ ἔγκυρον τῶν χειροτονιῶν, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ ἀμφισβήτησις κἄν ἠγέρθη, ἀλλὰ καὶ ἐδικαιώθησαν οἱ ἐπὶ τοῦ πολέμου χειροτονηθέντες ὑπὸ ἐνόου Ἐπισκόπου ἀπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 257) 176 τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1834 Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἐπιβληθείσης μόνον πειθαρχικῆς ποινῆς ἀργίας ἐκκλησιαστικῆς ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ προστίμου 480 δραχμῶν εἰς τοὺς τρεῖς ἐπισκόπους (διὰ τυπικὰς παραλείψεις).

Ἄλλ' ὁ Ἐπίσκοπος Ζαρνάτας Γαβριήλ καὶ μετὰ τὸν πόλεμον, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ ἀπαραιτήτου κανονικοῦ στοιχείου τῆς ἀνάγκης, κατὰ τὸ ἔτος 1832 αὐθαίρετως ἐχειροτόνησε τὸν Ἀνδρουβίστης Προκόπιον. Ἐχειροτόνησε μὴ ὑπαρχούσης τῆς ἐκ τοῦ πολέμου ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ ὑπαρχόντων ἐτέρων Ἐπισκόπων οὐδόλως ἐζήτησε τὴν γνώμην αὐτῶν. Ἐν προκειμένῳ ὑπῆρχον πράγματι κανονικαί, διοικητικαὶ πειθαρχικαὶ ἀνομίαι καὶ ἀνωμαλῖαι καὶ εὐλογώτατα οἱ ὑπαίτιοι κατεδικάσθησαν. Καὶ ὁμως μετὰ διετίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ τὸν χειροτονήσαντα Γαβριήλ συνεχώρησε καὶ τὸν ἀνόμως καὶ ἀντικανονικῶς χειροτονηθέντα Προκόπιον ἀποκατέστησε,

ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ χειροτονία τοῦ Προκοπίου ὑφ' ἐνόσ 'Επισκόπου καὶ ἄνευ συμψήφου ἦτο ἐγκυροτάτη, καθ' ὅσον ἄλλως δέν ἐχώρει ἀποκατάστασις, διότι εἶναι ἀναμφισβήτητος ὁ κανὼν ἐν τῷ Δικαίῳ «τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἄκυρον δέν κυροῦται διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου». Ἡ δέ ἐπιβληθεῖσα ποινή ἦτο πειθαρχικὴ λόγῳ ἀδικαιολογήτων καὶ καταφώρων παρανομιῶν. (Βλέπε Δ. Πετρακάκου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Νομοκανονικαὶ Ἐνασχολήσεις, σελ. 101).

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀήθεις ἐκφράσεις τὰς ὁποίας σταχυολογεῖ γιὰ τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον (46) ὁ κ. Παρασκευαΐδης καὶ ἀκρίτως παραθέτει τοῦ ἀπαντῶμεν, ὅτι οἱ πολέμιοι τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης ἀδύναμοι νὰ τὸν πολεμήσουν, διότι οὗτος εὕρισκετο ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐξετρέποντο εἰς συκοφαντίας καὶ ὑβρεῖς διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀμείωτον προσωπικότητά του καὶ βλάψουν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ αἰσίδιμος Ματθαῖος ἐν μόνον ἦτο, Ὁμολογητῆς καὶ Ὁσιος, ἅτινα ἐστεροῦντο οἱ διῶκται του καὶ τὰ ὁποῖα στερεῖται καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης. Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ φονεύσουν ἠθικὰ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ἔμεινεν ἀπαράτρωτος (47).

Μετὰ δέ 33 περίπου ἔτη, ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του, ἡ μνήμη του παραμένει φωτεινὸν μετέωρον ὀσιότητος καὶ ὀμολογίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Αἱ λασπολογίαι τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ τῶν ἰδίων μηχανισμῶν, δέν ἐπικολλοῦν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἀνδρός ἀλλ' ἐπιστρέφουν εἰς τὸν ἴδιον, ὅστις καὶ «πονηρός», καὶ «ἀμαθής», καὶ «ἀσυνειδήτος», καὶ «ἀναιδής» ἀποκαλύπτεται καὶ «ὑποπτον ρόλον» παίζει μὲ τὴν διατριβὴν του.

Κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδην «τοῦτος ὁ Ματθαῖος» «δέν ἐδίστασεν, παρὰ πάντα νόμον καὶ κανόνα νὰ χειροτονήσῃ μόνος αὐτός νέους Ἐπισκόπους καὶ νὰ σχηματίσῃ νέαν ψευδοσύνοδον» (αὐτόθι).

Δι' ἓναν Νεοημερολογίτην - Οἰκουμενιστὴν, δι' ἓναν πολέμιον τῆς Ὁρθοδοξίας οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Μήπως ὁ Πάπας δέν λέγει, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι αἵρεσις; Τί ἄλλο δύναται νὰ εἶπῃ ἀμυνομένη ἡ Καινοτόμος «ἐκκλησία» καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης; Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτούς, αὐτοὶ εἶναι οἱ ψευδεπίσκοποι καὶ ἡ ψευδοσύνοδος, διότι ἠσέδησαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπανεστάτησαν κατ' αὐτῆς καὶ ἐξακολουθητικῶς ἄρνοῦνται αὐτὴν καὶ συμπορεύονται μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

(46) Ὅρα π.χ. εἰς σελ. 294: «ταραξίας», «περιβόητος», «ἀμαθής καὶ φανατικὸς καὶ ὑπόπτου βίου», «ἀναιδέστερος καὶ πονηρότερος» κλπ. ἐκ τῶν ὁποίων βρῆθαι τὸ εἰς βιβλίον του εἰς πάσας τὰς σελίδας.

(47) Ἀναφέρομεν μόνον, ὅτι διὰ νὰ διαλύσουν τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας εἰς Κερατῆαν Ἀττικῆς ἐνέδυσον οἱ σκοτεινοὶ μηχανισμοὶ κοινὰς γυναῖκας εἰς Μοναχὰς καὶ τὰς παρουσίαζον εἰς ὑποπτα κέντρα μὲ τὸ ὄνομα δῆθεν Μαρίας. Αὐτὰς τὰς ἀνηκούστους μεθόδους ἐχρήσαντο τὸ 1950 διὰ νὰ διαλύσουν τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ νὰ φονεύσουν ἠθικὰ τοὺς ἱδρυτὰς αὐτῆς Ἐπίσκοπον Ματθαῖον καὶ Ὁμολογήτριαν καὶ Ὁσίαν Καθηγουμένην Μαρίας!!! Σατανικὰ δυντῶς μέσα!

Περὶ Χειροθεσίας.

Δέν παραλείπει ὁ κ. Παρασκευαΐδης νὰ ἐπικαλεσθῆ καὶ τὸ ἔτος 1971, διὰ τὸ ὁποῖον γράφει :

Λίαν σημαντικὸν γεγονός διὰ τὴν παράταξιν ταύτην συνέβη κατὰ Σεπτέμβριον — Ὀκτώβριον τοῦ 1971, ὅτε οἱ «Κορίνθου» Κάλλιστος καὶ «Κιτίου» Ἐπιφάνιος μετὰ τοῦ πρωτοσυγκέλλου Εὐγεν. Τόμπρου μετέβησαν εἰς ΗΠΑ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἐδρευόντων Ἐπισκόπων τῆς ρωσικῆς ὑπερορίου Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλάρετου κατόπιν προσκλήσεως αὐτῶν, μεθ' ὧν καὶ συνελειτούργησαν καὶ χειροθετήθησαν «ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ παιζόμενον θέατρον εἰς βάρος τῆς ὅλης θεολογικῆς ἐμφανίσεως καὶ προβολῆς τοῦ ἀγῶνος» (σελ. 341).

Καὶ ἐν σελ. 436 γράφει:

«... ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη ἐμάχοντο διὰ νὰ ἀποδείξωσι κανονικὰς τὰς ἀθέσιμους χειροτονίας των, αἰφνιδίως, ἀναγνωρίσαντες τὸ ἐλάττωμα αὐτῶν, ἔσπευσαν εἰς Ἀμερικὴν καί, ὡς πιστεύουσι, διώρθωσαν τὴν ἀντικανονικότητα δι' ἄλλης παρανομίας. Πότε λοιπὸν εἶχον δίκαιον ὡς πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῶν χειροτονιῶν των, πρὸ ἢ μετὰ τὸ εἰς Ἀμερικὴν ταξιδιὸν των;... Ἐπὶ πλέον ἐκήρυξαν ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν κακόδοξον καὶ αἰρετικὴν, ἀλλὰ κατέφυγον πρὸς διόρθωσιν τῶν εἰς τὰς χειροτονίας των κενῶν εἰς τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον, κοινωνοῦντα τότε ταῖς νεοημερολογιτικαῖς Ἐκκλησίαις.

Καὶ ἐνταῦθα παραποιεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἔχει οὕτω:

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. πάντοτε ὠμολόγησεν τὴν ἐγκυρότητα τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 καὶ οὐδέποτε ἠμφεσβήτησεν τὴν Ἀποστολικὴν Δαιδοχίην.

Τὸ ἀληθές ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι κατόπιν προσκλήσεως τῆς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον ὑπερορίου Ρωσικῆς Συνόδου, ἐξαρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίας κ. Καλλίστου καὶ Κιτίου κ. Ἐπιφανείου καὶ τοῦ Πρωθιερέως π. Εὐγενίου Τόμπρου, μετέβη εἰς Ἀμερικὴν καὶ συνητήθη μετὰ τῆς ἐν διασπορᾷ ὑπὸ τὸν Φιλάρετον Ρωσικῆς Συνόδου (48).

(48) «Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (κατὰ τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον) 1971 ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας Κου Κου Καλλίστου ὡς Προέδρου, Μητροπολίτου Κιτίου Κου Κου Ἐπιφανίου, καὶ Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου ὡς μελῶν, μετέβη εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς, κατόπιν ἀρμοδίας προσκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐθνικιστικῆς Ἐκκλησίας τῆς διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ, καὶ συνωμίλησεν μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἀνωτέρω Ἱερᾶς Συνόδου ἐφ' ὅλων τῶν ζητημάτων, τῶν ἀφορώντων τὸν ἱερόν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἀκραιφνοῦς Ὀρθοδοξίας Ἀγῶνα.

Τὴν 15ην τοῦ ἰδίου μηνὸς Σεπτεμβρίου, κατὰ τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον, ἐκλήθημεν ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ παρέστημεν εἰς τὴν συνεδρίαν Αὐτῆς καθ' ἣν ἀνεγνώσθη ἐν ἀγγλικῇ μεταφράσει ἡ δημοσιευθεῖσα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον 1971 ἐν τῷ περιοδικῷ ἡμῶν, «Κῆρυξ Ἐκκλησίας Ὀρθοδόξων», Ἐκθεσις, ἣτις ἐνεποίησε βαθεῖαν καὶ ἰσχυρὰν αἴσθησιν καὶ ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἱεράν ταύτην Σύνοδον, καὶ ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς ὁμοφώνως ἀποδεκτή. Προχωροῦντες μετὰ ταῦτα εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ζητήματα ἠτησάμεθα ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς ταύτης Ἱερᾶς Συνόδου νὰ διευκρινήσῃ ἀπολύτως, σαφῶς, καὶ κατηγορηματικῶς, τὴν θέσιν Αὐτῆς ἐναντι τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας.

Ὄντως, εὐθύς ἀμέσως, σύνολος ἡ Ἱερά Σύνοδος, καὶ ἐν μιᾷ φωνῇ, διεβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι οὐδεμίαν ἀπολύτως συνάφειαν, συνεργασίαν, σχέσιν, ἢ ἐπαφήν, διατηρεῖ μετὰ τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας, τὴν δὲ ἐπομένην 16/29 Σεπτεμβρίου 1971 ἐπέδωκεν ἡμῖν τὴν ἐξῆς ἐπίσημον γραπτὴν ἀπάντησιν. (Κ.Γ.Ο. Νοέμβριος 1971, σελ. 3).

Ἡ Ἐξαρχία εἶχεν ὡς ἀντικείμενον τὴν ἐν τῇ πίστει ἐνότητα μετὰ τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ταύτης ἐπιτυχανομένης νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐνότης καὶ ἐν Ἑλλάδι τῆς παρατάξεως τοῦ κ. Αὐξεντίου, ἡ ὁποία ἦτο εἰς πνευματικὴν κοινωσίαν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου.

Ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν, ἀφοῦ ἐν Συνόδῳ ἐξέθεσεν τὴν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ὑπὸ τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων δεκτὴ ἡ Ὁμολογία αὕτη, κατόπιν ἦλθεν εἰς πνευματικὴν κοινωσίαν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασποράς, καὶ τότε (ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν) ἐζήτησεν νὰ ἀποφανθῇ ἡ Σύνοδος ἐκείνη καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑφ' ἐνός χειροτονίας, ἵνα οὕτω δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν βλάσφημον θεωρίαν τῆς Φλωρινικῆς - Ἀκακιακῆς Παρατάξεως καὶ τῶν νεοημερολογιτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὑφ' ἐνός χειροτονηθέντες «δὲν εἶναι Ἀρχιερεῖς».

Ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων, παρὰ τὰς πιέσεις καὶ τὰς φαύλας παρασκηνακὰς ἐνεργείας τρίτων, δὲν ὑπέκυψεν ἀλλ' ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δὲν ἡμάρτησεν τὸ 1948 χειροτονήσας μόνος του, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐχουσα ὅμως ὑπ' ὄψιν τὰς κακοτροπίας τῶν περὶ τὸν κ. Αὐξεντίον καὶ νὰ μὴ ἐμποδισθῇ ἡ ἐνωσις, προέβη καὶ εἰς χειροθεσίαν, δι' ἧς ὅμως οὐδόλως ἐθίγετο τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἀπλῶς ἤρεν τὴν τυπικὴν παράβασιν, ἵνα μὴ εὐρεθῇ τις ἐκ τῶν Αὐξεντιανῶν νὰ προβάλλῃ τοῦ λοιποῦ ἀντίρρησιν διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος, προαφαιζόμενος τὴν ὑφ' ἐνός χειροτονίαν τοῦ 1948.

Εἰς τὴν σχετικὴν ἀπόφασίν της ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος λέγει: «Εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖται οἱ ἡγούμενοι ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, ἧτις προέρχεται ἐκ τῶν τοῦ Ματθαίου χειροτονιῶν, οὐδόλως δύνανται νὰ συγκριθοῦν μετὰ τῶν σχισματικῶν Δονατιστῶν καὶ Νοβατιανῶν, δὲν ἡμάρτησαν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δογματικῶς, ἀλλ' ἐν τῷ ζήλω των, ὅπως διαφυλάξουν αὐτὴν παρεβίασαν τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον μόνος».

Ὡσαύτως, ἡ ἴδια Σύνοδος ἐδήλωσεν κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι ἡ Πρᾶξις ἐκείνη τῆς χειροθεσίας «ἐγένετο ὅλως τυπικῶς εὐλογίας χάριν, καὶ ἄνευ ὑπάρξεως οὐσιαστικοῦ τινος λόγου ἢ ἀνάγκης» (49).

Ἐπίσης κατὰ ἐπανειλημμένας ρητὰς δηλώσεις τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου καὶ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς ἡ χειροθεσία ἐκείνη ἐπέιχε θέσιν «συγχωρητικῆς εὐχῆς» (50), καὶ ἐγένετο «εὐλογίας χάριν» (51).

Ἐξ ἀφορμῆς λοιπὸν τῆς τοιαύτης «χειροθεσίας» τοῦ 1971, οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ἐχάλκευσαν τὰς κατηγορίας.

α) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐξετέθη ἐκ τῆς κοινωσίας της μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀνεγνώριζε τὰς Νεοημερολογιτικὰς Ἐκκλησίας καὶ εἶχεν πνευματικὴν κοινωσίαν μετ' αὐτῶν, καὶ

β) Δεχθεῖσα ἡ Ἱερά Σύνοδος τὴν «χειροθεσίαν» ὡμολόγησε ὅτι δὲν εἶχεν πλήρη τὴν χειροτονίαν.

Ἦδη ἀπὸ τὸ 1974 ἐδόθησαν ἐπίσημοι ἀπαντήσεις καὶ αἱ χαλκευθεῖσαι κατηγορίαι ἀπεκαλύφθησαν, εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας, ὡς ὅλως ἀνυπόστατοι.

(49) Δήλωσις τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων πρὸς τὴν Β' Ἐξαρχίαν ἡμῶν τὴν μεταβάσαν εἰς Ἀμερικὴν τὸ 1974.

(50) Ἐπιστολὴν Μητροπολίτου Φιλαρέτου πρὸς Σεβ(τον) Κιτίου κ. Ἐπιφάνειον, 1979.

(51) Ἐπιστολὴν Φιλαρέτου πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν 21 Ὀκτωβρίου 1972.

"Ἦδη ἀπὸ τὸ 1974 δηλοῦται ἐπισήμως ὅτι ἡ πνευματικὴ κοινωρία μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου ἐγένετο:

α) «ἀφοῦ ἀνεγνώσθη εἰς ἐπήκοον τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων ἡ «Ἐκθεσις Πίστεως» τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ μόνον, ἀφοῦ δημοθυμαδὸν καὶ διὰ βοῆς ὁμολόγησαν καὶ ἠσπάσθησαν οἱ Ρῶσοι τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ β) ἀφοῦ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἀποστείλουν καὶ γραπτὴν τοιαύτην καὶ ἀφοῦ οὕτω ἠνώθησαν μεθ' ἡμῶν, «ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ» καὶ ἐκέρδιεν αὐτοὺς ὁ Χριστός, δηλαδή ἀφοῦ ἐκερδήθη τὸ μείζον, ἦτοι ἡ Ὁρθόδοξος ὁμολογία, ὅπως ἐπιτάσσουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Κανόνες καὶ μαζί μὲ αὐτὴν καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ὀρθοδόξου καὶ ἐγκύρου τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν ἡμετέρων Ἀρχιερέων, θὰ ἦτο τάχα, σπουδαῖον ἔαν οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς ἐδείκνυσον τὴν ὀφειλομένην χριστιανικὴν καὶ φιλάδελφον ταπείνωσιν καὶ ἀπεδέχοντο τὴν ὄλως Τυπικὴν καὶ οὐχὶ οὐσιαστικὴν πλήρωσιν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῆς χειροθεσίας;

Οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς εἶχον τὴν Ἀρχιερωσύνην πλήρη καὶ τελείαν ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς χειροτονίας των καὶ δὲν ἔλειπεν ἀπ' αὐτῆς τίποτε, χαρισματικῶς καὶ δογματικῶς, δηλαδή ἐκέκτηντο ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης, εἶχον καὶ ἔχουν τὴν Ἀρχιερωσύνην πλήρη καὶ ἐνεργόν, οἱ δὲ Ρῶσοι, δὲν ἐ συμπλήρωσαν τὴν Ἀρχιερωσύνην των, οὔτε προσέθηκαν τίποτε, ἀλλ' **ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΑΝ** τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν Ἀρχιερωσύνην καὶ οὐχὶ ἀνύπαρκτον τοιαύτην, ἡ δὲ γενομένη χειροθεσία, οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰ μὴ, ἡ ἐκτέλεσις ἐνὸς τύπου ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦτο, οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ φραγοῦν τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν «ἔκπαλαι εἰς τοῦτο τὸ κρῖμα προγεγραμμένων» καὶ αἰεὶ ἀντιλεγόντων καὶ ἀνθισταμένων τῇ ἀληθείᾳ Φλωρινοαυξεντιανῶν, διὰ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῶν ἕνα ἐπιχειρημα καὶ ἕνα ἐνδειξῶνται τὴν εἰς ἀληθεῖς καὶ ὄντως Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς καὶ Ποιμένας ἀρμόζουσιν ταπείνωσιν, διαλλακτικότητα καὶ φιλάδελφον πρὸς ἕνωσιν γνώμην...». (Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου «Ἀποκατάστασις τῆς Ἀληθείας», Ἀθῆναι 1974, σελ. 24—25).

Ἐπίσης εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὑπογραμμίζονται τὰ κάτωθι ἐξ αἰτίας πάντοτε τῶν τοιούτων ἰσχυρισμῶν:

«... Ἡ χειροθεσία ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν τῆς Ἐξαρχίας, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος ἐδέχθη τὴν Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν Πίστεως καὶ ὅτι ἡ χειροθεσία ἀποτελεῖ ἀπλήν εὐλογίαν - συγχωρητικὴν εὐχὴν, ὡς μία ἐξωτερικὴ τυπικὴ πράξις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς εὐδωσέως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας...». (Β' πράξις Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεραρχίας, 19.8.1981).

Ἡ διακοπὴ τῆς κοινωρίας.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποσιωπηθῇ ὁ κ. Παρασκευαΐδης εἶναι ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. διέκοψεν τὴν κοινωρίαν μετὰ τῆς ὑπερορίου ἐν Διασπορᾷ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀκριβῶς ἡ Ρ. Σύνοδος δὲν ἐτήρησεν τὴν Ὁμολογίαν, ἀλλ' ἐσυνέχισεν καὶ μετὰ τὸ 1971, νὰ κοινωρῇ μετὰ τῶν Καινοτόμων Νεοσημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν, παρὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἐν Συνόδῳ, ὁμολογίαν τῆς «ὅτι ἀποδέχεται τὴν ὁμολογίαν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.».

Ἡ διακοπὴ κοινωρίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός τῆς ὑπὸ τῆς Ρ.Σ. ἀναγνώρισεως τῶν χειροτονιῶν, παρ' ὅτι τινές... ὑπεστήριξαν, ὅτι μετὰ τὴν διακοπὴν ἐκπίπτει καὶ ἡ χειροθεσία καὶ ἐπανερχεται τὸ θέμα τῆς ὑφ' ἐνὸς χειροτονίας.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος οὐδόλως ἔλαβεν ταῦτα ὑπ' ὄψιν, θεωροῦσα τὴν χειροθεσίαν ὡς μὴ οὐσιώδη πράξιν ἢ δεσμευτικὴν, ἀλλ' ὡς σκοποῦσα εἰς τὴν ἄρσιν παρεξηγημένων ἀπόψεων, αἱ ὁποῖαι «χιλιοειπωθεῖσαι» ἀπὸ κακῆθεις ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιστεύθησαν ἀπὸ πολλοὺς καὶ ἐπροβάλλοντο ὡς μοναδικὸν ἐμπόδιον διὰ τὴν ἔνωσιν.

Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὴν ὑπ' ἀριθ. 1158)29.2.1976 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' ἧς Αὕτη διέκοψεν τὴν πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἀφοῦ κατὰ τὴν διαρρεύσασαν πενταετίαν (1971—1976) ἐγίναν σπουδαία διαβήματα καὶ ἀπεστάλησαν Ἐξαρχίαι, ἵνα ὀρθοτομήσῃ ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος ἐναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἐν Συνόδῳ εἶχεν δηλώσει τὸ 1971.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. πρωτ. 1158

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1976

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων
τῆς Διασπορᾶς ἐν Η.Π.Α.

Μακαριώτατε Πρόεδρε κ.κ. Φιλάρετε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ι. Κατὰ τὸ ἔτος 1971 Συνοδικὴ Ἡμῶν Ἐξαρχία ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν Α.Σ. τῶν Ἀρχιερέων Κορινθίας κ.κ. Καλλίστου, Κιτίου κ.κ. Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωτοσυγγέλου Εὐγενίου Τόμπρου, μετέβη εἰς Η.Π.Α., ἵνα ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μετὰ τῆς ἡμετέρας Συνόδου καὶ διακανονίσῃ τὴν πνευματικὴν μεθ' ἡμῶν ἐπικοινωνίαν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος.

Πρὶν ἢ ἡ Συνοδικὴ ἡμῶν Ἐξαρχία ἔλθῃ εἰς οἰανδήποτε πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μεθ' ἡμῶν, ὑπέβαλεν εἰς ἡμᾶς «Ἐκθεσίαν Πίστεως» τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἦτο:

«Ἐκκλησία δεχθεῖσα τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου κατέστη Σχισματικὴ καὶ τὰ Μυστήρια αὐτῆς μὴ ἔχοντα ἐγκυρότητα, ὡς στερούμενα τῆς Θείας Χάριτος συμφώνως τῷ Α' Κανόνι τοῦ Μ. Βασιλείου».

Ἡ Ἐκθεσις αὕτη ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Γκράμπε ἐνώπιον ἡμῶν τὴν 15.9.1971 με ἀποτέλεσμα :

α. Τὴν διὰ βοῆς ἐπικρότησιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς Ὁμολογίας ταύτης πλήρως καὶ διοφώνως ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας.

β. Τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὴν ἡμετέραν Συνοδικὴν Ἐξαρχίαν περὶ τῆς ἀποστολῆς ἐπισήμου ἐγγράφου Ὁμολογίας τοῦ Πιστεύω ἡμῶν.

ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ταύτας καὶ μόνον ἤχθημεν εἰς τὴν μεθ' ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴν, Πνευματικὴν καὶ Μυστηριακὴν Ἐπικοινωνίαν, ἐπὶ τῇ χρηστῇ ἐλπίδι ταυτότητος ἀντιλήψεων καὶ ἐμπραγμάτου ἐφαρμογῆς τῶν ὅσων ἡ Καθολικὴ, Ἀποστολικὴ, Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διακηρύσσει, φρονεῖ καὶ πιστεύει τόσον ἐπὶ τῶν αἰρέσεων, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν Σχισμάτων καὶ δὴ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνελάβατε τὴν ὑποχρέωσιν ἐν ἔτει 1971 κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἐξαρχίας ἡμῶν ὑπ' ἀριθμ. 736 τῆς 12.9.1971, ὅπως κρίνητε τὴν περίπτωσιν τῆς προελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας μας ὑπὸ ἐνός καὶ μόνου Ἐπισκόπου τοῦ μακαρία τῇ λήξει Ἀρχ) που Κυροῦ Ματθαίου τοῦ Α', τῆς κρίσεως ἡμῶν «στηριζομένης πάντοτε ἐπὶ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων», καὶ ἐξεδώκατε τὴν ὑπ' ἀριθ. 16—11 τῆς 15.9.1971 ἀπόφασιν ἡμῶν.

Ἐπηκολούθησαν συλλειτουργγαί, συμπροσευχαί καὶ ἐπισκέψεις κληρικῶν τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἐπισφραγίσασαι τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως κατὰ τὴν Κοινωνία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὀδηγοῦσαι εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι:

Πρώτον ἡ θέσις ὑμῶν ἔναντι τῶν ἀκολουθούντων τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὡς καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου διδασκαλίας καὶ ὡς ἐξετέθη εἰς ὑμᾶς τὴν 15.9.71 ὑπὸ τῆς Ἡμετέρας Συνοδικῆς Ἐξαρχίας.

Δεύτερον, ἡ ὀλοσχερῆς παῦσις τῆς μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν κοινωνίας, καὶ Τρίτον, ἡ θάσει τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοῦ Α' Κανόνος τοῦ Μ. Βασιλείου θεώρησις τῶν ὑπὸ τῶν Καινοτόμων τελουμένων Μυστηρίων, θὰ ἐξετίθεντο εἰς Ἐγγραφον ὑμῶν Ὁμολογίαν, σαφῶς ὑποσχεθεῖσαν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1971 καὶ θὰ ἐπραγματοποιούντο εἰς τὸ ἀκέραιον.

Ἐπιστεύσαμεν Σεβασμιώτατοι ὅτι αἱ προθέσεις ὑμῶν θὰ εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ ὅτι θὰ ἠκολουθεῖτε τὴν Ὁρθόδοξον γραμμὴν τὴν ἐρειδομένην ἐπὶ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

Ἄλλὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1972 καὶ ἐνῶ ἀνεμένονεν τὴν Ἐγγραφον Ὁμολογίαν σας, ἀπεστείλατε ἐπιστολὴν πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ παρεμπιπτόντως ἀνεφέρατε περὶ τοῦ ὅτι προεκάλεσε Σχίσμα ἢ Εἰσαγωγὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, μνημονεύοντες μάλιστα καὶ μαρτυρίαν Ἑλληνοθεολόγου καθηγητοῦ χωρὶς κἂν νὰ ἀσχολῆσθε περὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ Σχίσματος ἢ περὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεώς του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας.

Ἐκτοτε προφορικαὶ δηλώσεις ἐκ μέρους ὑμετέρων κληρικῶν, ἐπιστολαὶ ἐκ μέρους προσώπων πονούντων διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ πληροφορίαι ἀδιάφευστοι περὶ διαφόρων παραβάσεων ἐκ μέρους πληρικῶν τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων καὶ περὶ πλήρους πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Σχισματικῶν Νεοημερολογιτῶν, προεκάλεσαν λύπην καὶ ἀπογοήτευσιν εἰς ἡμᾶς, διαμαρτυρίας τοῦ ὑφ' ἡμᾶς κλήρου καὶ λαοῦ, καὶ ἐκλόμισαν τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν ὑμέτεραν θεώρησιν ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ.

Ἐκτοτε ἐπιμόνους κατεβάλλομεν προσπαθείας ὅπως ἔχομεν ἔγγραφον τὴν Ὁμολογίαν καὶ τὸ Πιστεύω Ἑμῶν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος, δι' ὃ καὶ δις ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Ἀνδρέου.

Ὅπως ὁμως ἀνελπίστως ἐλάβομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3) 50) 759 ἀπὸ 13.12.1973 ἐπιστολὴν τοῦ Μακαριωτάτου κ.κ. Φιλαρέτου, ἀναφερομένην εἰς ἄσχετα θέματα καὶ ζητήματα καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ἐρωτήματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Ἀνδρέου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκολούθει νὰ ὀγκοῦται ἡ δυσφορία Κλήρου καὶ λαοῦ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐκ τῆς μὴ ἀποστολῆς ἡμῖν τῆς ὑπεσχημένης Ὁμολογίας Πίστεως, τούτου δὲ ἔνεκεν ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς τὸ ὑπ' ἀριθ. 1.007) 1.5.74 Συνοδικὸν Ἐγγραφον ἡμῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν αὐτῷ θιγομένων θεμάτων, ἀνεφέρθημεν —μετὰ ἀναλυτικοῦ Ὑπομνήματος— περὶ τοῦ ὄλου θέματος τῶν αἰτίων καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ ἑορτολογικοῦ Σχίσματος, ἐξεφράζετο ἡ ὁμοφωνία κλήρου καὶ λαοῦ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ γραφέντων καὶ ὑπεβάλλετο παράκλησις πρὸς ὑμᾶς πρὸς ἀποστολὴν ἐγγράφου ἀπαντήσεως ἐπὶ τῶν τιθεμένων διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἡμῶν ταύτης ἐρωτημάτων.

Μὴ τυχόντες ὡς ἔπρεπε ἀπαντήσεως ὑμῶν ἀπεστείλαμεν τὴν ἀπαρτισθεῖσαν, ἐκ τῶν Συνοδικῶν ἀρχιερέων κ.κ. Κορινθίας Καλλίστου καὶ Πειραιῶς Νικολάου καὶ τοῦ ἀρχ) του κ. Καλλινίκου. Ἐξαρχίαν μας, ἡ ὁποία συλλειτουργήσασα καὶ συμπροσευχηθεῖσα μεθ' ὑμῶν, ἐγένετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας ὑμῶν τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 1974, ὑποβαλοῦσα ὑμῖν πρὸς συζήτησιν τὰ φλέγοντα θέματα καὶ τὸ αἶτημα τῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως ὑμῶν.

Θεωροῦμεν βέβαιον ὅτι ἐνθυμεῖσθε Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς λίαν καλῶς τὰ τότε διαμειφθέντα, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν.

Ἡ Ἐξαρχία ἡμῶν ἐζήτησε τὴν ἔγγραφον διατύπωσιν τοῦ πιστεύω ὑμῶν ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ περὶ τῆς ἐγκυρότητος ἢ μὴ τῶν μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, ὡς τὸ ἀνωτέρω ὑπόμνημα ἀναφέρεται, ἔλαβε δὲ ὡς ἀπάν-

τησιν σχέδιον ὁμολογίας Πίστεως, πρὸς τὸ ὁποῖον διεφώνησε, τῆς διαφωνίας δια-
τυπωθείσης ἐγγράφως καὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ ἐγγράφου παρέτεινε τὴν παρα-
μονὴν τῆς ἡ' Ἐξαρχία ἡμῶν ἐπὶ τινὰς εἰσέτι ἡμέρας καὶ ἐπέστρεφεν εἰς Ἑλλάδα,
ἐλπίζουσα εἰς τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποστολὴν ἐγγράφου Ὁμολογίας Πίστεως.

Πάντα ταῦτα δεικνύουσιν ὁποῖαν σημασίαν ἀπεδίδομεν εἰς τὴν ἔγγραφον δια-
τύπωσιν τοῦ Πιστεύω ὑμῶν καὶ ὁποῖας κατεδάλαμεν προσπαθείας πρὸς τοῦτο
παρὰ τὴν δυσφορίαν δὲ κλήρου καὶ λαοῦ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀναμένομεν μα-
κροθύμως, ἐν πλήρῃ Ἀρχιερατικῇ συνειδήσει, ἐλπίζοντες εἰς μίαν Ὁρθόδοξον στά-
σιν καὶ γραμμὴν.

Ἀπὸ τετραετίας οὕτω τυγχάνοντες ἐν πλήρει καὶ διακαεῖ ἀναμονῇ τῆς ὑπο-
σχεθείσης ὑφ' ὑμῶν Διακηρύξεως, μόλις καὶ μετὰ βίας καὶ μετὰ πολλῆς καθυ-
στερήσεως ἐλάβομεν τὴν 30.1.1975 τὸ ὑπ' ἀριθ. 3) 50) 760 ἔγγραφον ὑμῶν τῆς
22.9.74, εἰς τὸ ὁποῖον διαλαμβάνονται αἱ περὶ τοῦ Ἡμερολογίου ἀπόψεις σας.
Θεωρεῖτε «τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὡς λάθος, φέρον ἀνωμαλίαν καὶ
τελικῶς προκαλοῦν Σχίσμα». Σχετικῶς μὲ τὴν θεώρησιν ὑφ' ὑμῶν τῶν Μυστη-
ρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, υἱοθετεῖτε τὰ ἀκόλουθα: «ὡς πρὸς τὸ θέμα σχετικῶς
μὲ τὴν παρουσίαν ἢ μὴ ὑπαρξίν χάριτος μεταξὺ τῶν νεοημερολογιτῶν, ἡ Ρωσικὴ
Ἐκκλησία ἐκτὸς Ρωσίας δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ οἰανδήποτε ἑτέραν τοπικὴν
Ἐκκλησίαν ὡς ἔχουσαν τὴν ἐξουσίαν νὰ λαμβάνῃ τελικὴν ἀπόφασιν, καθ' ὅσον ὀρι-
στικῇ ρύθμισι τοῦ Θέματος τούτου δύνανται νὰ γίνῃ μόνον διὰ κατὰ ἡλῶς κλη-
θέντος ἀρμοδίου Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου, μὲ τὴν ἀπαραίτητον συμμετοχὴν ἐλευ-
θέρας Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας».

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ περιεχομένου συνόλου τοῦ ἐγγράφου ὑμῶν
ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κάτωθι :

α. Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα δὲν εἶναι μόνον «σύγχρονος πειρασμός», ὡς
ἰσχυρίζεσθε, ἀλλ' ἐνεφανίσθη ἀπὸ τοῦ 1582, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἀντέστη, κατεδίκασε
καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν τοιοῦτον νεωτερισμὸν διὰ τῶν γνωστῶν Πανορθόδοξων Συνό-
δων τῶν ἐτῶν 1583—1593 ἐπὶ Ἱερεμίου Β', τοῦ Τρανου, τοῦ 1756 ἐπὶ Κυρίλ-
λου καὶ τοῦ 1848 ἐπὶ Ἀνθίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐὰν μελετήσωμεν καλῶς τὰς ἀποφάσεις τῶν τοιούτων πανορθόδοξων Συνό-
δων, θὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ συγχρόνου πειρασμοῦ ἢ
περὶ λάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀντιπτώσεως πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, «ὡς μὴ
ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις».

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1583 συγκληθεῖσα Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἐπὶ Πατριάρχου
Κων) πόλεως Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ ἐπονομαζομένου Τρανου, ἔλαβε τὴν ἀκόλου-
θον καταδικαστικὴν ἀπόφασιν: «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ὁρθόδο-
ξου Ἐκκλησίας καθὼς αἱ Ἑπτὰ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ
Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν ν' ἀκολουθῶμεν, καὶ θέ-
λει ν' ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀ-
στρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ
νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ
ἔξω τῆς τῶν πιστῶν ἡμετέρας ἡμετέρας εἶναι. Ἔσεῖς δὲ οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Χρι-
στιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθατε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετρέφθητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ
ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεῖα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύσετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατρο-
παράδοτον πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας...».

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1848 καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου
ὁμιλεῖ περὶ βλασφημίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παρ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δέ-
χονται οἰονδήποτε νεωτερισμὸν, ἔχει δὲ οὕτω: «Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν πα-
ρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν,
ὡς ἀπαγόρευμα τοῦ διαβόλου», «ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν
κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπι-

δεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αύξησην, μήτε άλλοίωσιν, ήν τινα ούν και ό τολμών ή πράξαι ή συμβουλευσαι τινα ή διανοηθηναι τουτο, ήδη ήρνήθη την πίστιν του Χριστου, ήδη εκουσίως καθυπεβλήθη εις τό αιώνιον ανάθεμα δια τό βλασφημεϊν εις τό Πνεύμα τό Άγιον, ως μή άρτίως λαλήσαν έν ταϊς Γραφαϊς και Οικουμενικαϊς Συνόδοις».

*Απαγτες ούν οι νεωτερίζοντες ή αίρέσει ή σχίσματι εκουσίως ένεδύθησαν κατάραν ως ήμάτιον κών τε Πάπαι, κών τε Πατριάρχαι, κών τε κληρικοί, κών τε λαϊκοί, κών άγγελος έξ ουρανού».

β. Το Ημερολογιακόν ζήτημα θεωρείται ως υπόδικον και εκκρεμοδικούν, ένψ, ως εκ των άνωτέρω καταφαίνεται, τυγχάνει τελεσιδικως δεδικασμένον υπό των Πανορθόδοξων Συνόδων.

γ. Η παρουσία ή μη ύπαρξις της άγιαστικης χάριτος μεταξύ των Νεοημερολογιτών δέν έξαρτάται εκ της οιασδήποτε άποφάσεως της ύμετέρας Έκκλησίας ή άλλης τοπικης τοιαύτης, διότι έφ' όσον Έκκλησία δεχομένη τό Νέον Ημερολόγιον καθίσταται Σχισματική, εφαρμόζονται οι περι του Σχίσματος Ίεροί Κανόνες, συμφώνως προς τους όποιους πάσα Σχισματική Έκκλησία στερείται της Θεϊας Χάριτος. (Α' Κανών του Μεγάλου Βασιλείου).

Έπί του προκειμένου ιδού τί διαλαμβάνει τό Ίερών Πηδάλιον: «... Σχισματικοί δε όνομάζονται εκείνοι που διαφέρονται από την Καθολικην Έκκλησίαν όχι δια δόγματα πίστεως, αλλά δια κάποια ζητήματα εκκλησιαστικά και εύκολοάτρευτα...».

«... Όλοι οι Σχισματικοί έρχόμενοι εις την Μίαν, Άγιαν, Καθολικην Έκκλησίαν να βαπτίζωνται, έπειδή οι πρώτοι ίερωμένοι των Σχισματικων είχαν τό χάρισμα του να χειροτονούν και να βαπτίζουν, από την Έκκλησίαν, αφού όμως μίαν φοράν έχρισθησαν από τό όλον σώμα της Έκκλησίας έχασαν αυτό και δέν μπορούν πλέον να βαπτίσουν άλλους, ή να χειροτονήσουν και απλως να δώσουν χάριν, την όποιαν δια του Σχίσματος έστερήθησαν. Διότι καθώς έν μέρος κοπή από τό σώμα, νεκρούται παρευθός με τό να μη μεταδίδεται πλέον εις αυτό ζωτική δύναμις, τοιουτοτρόπως και αυτοί (οί σχισματικοί), αφού μίαν φοράν έχρισθησαν από τό σώμα της Έκκλησίας, ένεκρώθησαν παρευθός και την πνευματικήν χάριν και ένέργειαν του Άγιου Πνεύματος έχασαν. Όθεν και οι ύπ' αυτών βαπτιζόμενοι λογίζονται ότι από λαϊκούς έβαπτίσθησαν». (Ίερός Νικόδημος).

δ. Δια της είσαγωγής του Ν. Ημερολογίου έπήλθεν αναστάτωση και άκαταστασία εις τό έορτολόγιον της Έκκλησίας και διεσπάσθη ή ένότης αυτής και έδημιουργήθη σχίσμα, συμφώνως προς την άπόφασιν της Α' Οικουμενικης Συνόδου, διαλαμβανούσης σαφέστατα τον όμοιόμορφον, όμοιόχρονον και όμοιότροπον έορτασμόν των χριστιανικων έορτων.

ε. Το σχίσμα του Έορτολογίου είναι θεολογικης και εκκλησιολογικης σημασίας, διότι έφ' όσον πιστεύομεν εις Έκκλησίαν στρατευομένην και θριαμβεύουσαν, εις κοινωνίαν άγιων, εις συλλειτουργίαν Αγγέλων και συνεορτασμόν «των άνω τοϊς κάτω», ήτοι της στρατευομένης και της θριαμβευούσης Έκκλησίας, δέν δικαιούμεθα να άναγνωρίσωμεν χαρισματικήν άγιαστικήν ένέργειαν έν τοϊς μυστηρίοις εκείνων, οστινες δέχονται την καινοτομίαν του Νέου Ημερολογίου, άποσχιζόμενοι ούτω εκ της Μιας, Άγιας, Καθολικης και Αποστολικης του Χριστου Έκκλησίας.

στ. Οι καινοτομήσαντες καταστάντες Σχισματικοί και «έξω ύπάρχοντες της Μιας, Άγιας, Καθολικης και Αποστολικης Έκκλησίας, ούδέ τό έν βάπτισμα έχουν», κατά τό Κανόνα της έν Καρχηδόνη Συνόδου, μη δυνάμενοι να μεταδώσωσι θεϊαν χάριν, της όποιας άπεστέρηται.

ζ. Διὰ τὸ Ἡμερολογιακόν, φρονούμεν, διακηρύττομεν καὶ ἐφαρμόζομεν ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας δογματίζει καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουσι περὶ τῶν σχισμάτων, ἦτοι:

Ἐκκλησία ἀποδεχομένη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καθίσταται σχισματική, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1923 συγκληθεῖσα Ἐπιτροπὴ ἀπεφήνατο:

«... Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὁμῶς στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Συνεπῶς οὐδεμίαν τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον Ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων...» καὶ ἐπομένως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποφαίνεται σαφῶς περὶ τῶν Σχισμάτων, τῶν ἐπιπτώσεων καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῶν καὶ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς προκλήσεως αὐτῶν.

II. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παραπλανήσεως διασαφηνίζομεν τὰ κάτωθι, ἅτινα καὶ ἀποτελοῦν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν καθημερινὴν πράξιν τῆς ζωῆς Αὐτῆς καὶ ἐκφράζουσι συνοπτικῶς τὴν Ἐκκλησιολογικὴν τοποθέτησιν ἡμῶν:

α. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Ἡμερολογίου, εἰς τὴν χρῆσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπέφερε Σχίσμα θεολογικῆς καὶ δογματικῆς ὕφης.

β. Οἰαδήποτε Ἐκκλησία δεχομένη τὸ νέον Ἡμερολόγιον καθίσταται αὐτόχρημα Σχισματικὴ.

γ. Πάσης Σχισματικῆς Ἐκκλησίας τὰ Μυστήρια εἶναι ἄκυρα, συμφώνως τῷ Α' Κανόνι τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τοῦ Κανόνος τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου.

δ. Μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν, Σχισματικῶν ὄντων, οὐδεμίαν πνευματικὴν - ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν ἐπιτρέπεται ἢ δικαιολογεῖται συμφώνως τῷ ΛΓ' Κανόνι τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.

ε. Εἰς οὐδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἢ κανονικὴν σχέσιν εὐρίσκεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ Ἐκκλησιῶν, οἵτινες ἔχουσιν ἐν χρήσει τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον (Ἱεροσολύμων, Σερβίας, Ρωσίας κ.ἄ.), ἐπικοινωνοῦν ὁμῶς μετ' Ἐκκλησιῶν ἀκολουθοῦσῶν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Καινοτομίαν, καὶ τοῦτο, διότι «ὁ κοινῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινωνήτος ἐστίν», κατὰ τὸν Ἰ. Χρυσόστομον.

στ. Τοὺς ἐκ τῆς πλάνης τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐπιστρέφοντας λαϊκοὺς ἀποδεχόμεθα διὰ τῆς Ὁμολογίας Ὁρθοδόξου Πίστews, δι' ἧς ἀποκηρύσσεται ἡ πλάνη τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καὶ τῆς κρίσεως τούτων δι' ἁγίου Μύρου Ὁρθοδόξου προελεύσεως εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἐβαπτίσθησαν μετὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον (Α' Κανὼν τοῦ Μεγ. Βασιλείου καὶ τῆς ἐν Καρχηδόνι Συνόδου).

ζ. Τοὺς ἐπιστρέφοντας νεοημερολογίτας κληρικοὺς δεχόμεθα εἰς κοινωνίαν ἀφοῦ πρῶτον δώσωσι λίβελλον κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἀποκηρύξωσι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τῶν Ἀρχῆν καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς χειροθετήσωμεν, ἀναγιγνώσκοντες εἰς αὐτοὺς ἐπικυρωτικὰς τῆς χειροτονίας εὐχὰς, κατὰ τὸν Ζ' Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

η. Οὐδὲν Μυστήριον καὶ Ἱεροτελεσίαν ἐπιτελοῦμεν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Νέον Ἡμερολόγιον.

θ) Οὐδένα ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀποδεχόμεθα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ Μυστήριά μας, ὡς τυγχάνει εἰς τὴν περίπτωσιν βαπτίσεως, μὴ δεχόμενοι Νεοημερολογίτην ἀνάδοχον εἰς τέκνον Ὁρθοδόξου ἢ καὶ τὸ ἐναντίον (συμφώνως τῷ ΜΣΤ' Ἀποστολικῷ Κανόνι).

ι. Ἀπαγορευόμεν τὴν μετάβασιν τῶν πιστῶν μας εἰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἱεροτελεσίας τελουμένας ὑπὸ Νεοημερολογιτῶν, κατὰ τὸν ΛΓ' Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου.

Αὕτη εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ τοποθέτησις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐδραζομένη ἐπὶ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως.

Δὲν ἀποτελεῖ ἀπόρροϊαν μονομερῶν σκέψεων, ἀποφάσεων καὶ ἐνεργειῶν, οὔτε ἰδιόρρυθμον στάσιν τοῦ μακαρίας μνήμης Πνευματικοῦ ἡμῶν Πατρὸς κυροῦ Ματθαίου, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὅσων προβλέπονται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ τοὺς Σχισηματικούς.

Ἐτέθη εἰς ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν κατὰ τὸ ἔτος 1935 ὑπὸ συνόλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν τότε Ἱεραρχίαν, διὰ τῆς ἐπισήμου καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἀποκηρύξεως τῆς Καινοτομησάσης Ἐκκλησίας.

III. Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω Σεβ) τοι, ὑπεῖκοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν κανονικῶν, δογματικῶν καὶ παραδοσιακῶν ἐρεισμάτων καὶ ἐνεργοῦντες πρὸς διαφύλαξιν ἀμωμῆτου τοῦ θησαυροῦ τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης, ἣν παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων παρελάβομεν, προαγόμεθα εἰς τὴν διακοπὴν τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς προειλημμένην ἀπόφασίν μας ὑπ' ἀριθ. 1097 τῆς 2ας Μαΐου 1975, εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος δώῃ Ὑμῖν φρονεῖν συμφώνως πρὸς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μηδὲν ἕτερον προφασιζόμενοι, διότι «π α ρ ά δ ο σ ι ς ε σ τ ί».

Πᾶσα δὲ περαιτέρω σχέσις μεθ' Ὑμῶν ἐξαρτηθήσεται ἐκ τῆς μελλοντικῆς στάσεως καὶ τῆς τυχόν ἀναθεωρήσεως τοῦ Πιστεύω Ὑμῶν ἐπὶ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀδιαλείπτως θά προσευχώμεθα πρὸς Κύριον.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΔΡΕΑΣ, Πρόεδρος

Τὰ Μέλη

- † Ὁ Θεσσαλονίκης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- † Ὁ Κορινθίας ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ
- † Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ
- † Ὁ Κιτίου ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ
- † Ὁ Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- † Ὁ Πειραιῶς ΝΙΚΟΛΑΟΣ
- † Ὁ Βρεσθένης ΛΑΖΑΡΟΣ
- † Ὁ Ἀργαλίδος ΠΑΧΩΜΙΟΣ
- † Ὁ Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Ἡρακλείου ΕΥΜΕΝΙΟΣ
- † Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΤΙΤΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἱεροδ. Στέφανος Τσακίρογλου

Ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος δυστυχῶς ἐτήρησεν σιωπὴν διαρκείας μέχρι σήμερον.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης γράφων περὶ χειροθεσίας κλπ. τί ἠγνόει ἐκ τῶν ἀνωτέρω; Ἀσφαλῶς οὐδέν. Ἀφοῦ δὲ ἐγνώριζε τὰ πάντα, διότι ὑπάρχουν εἰς τὰς πηγὰς του, διατί ἠγειρεν θέμα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣΗΧΘΗ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΕΤΑΥΤΙΣΘΗ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ

Ἐκ τῶν ὄσων εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην ἐξετέθησαν ὡς ἀπάντησις - ἀναίρεσις τῆς «διδασκαλικῆς διατριβῆς» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη, προκύπτει ἀνάγλυφος ἢ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι «συμφυῆς γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας», ὡς διατείνεται ὁ διδάκτωρ, ἀλλὰ συμφυῆς γνώρισμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὰ στάδια ἐξελίξεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἐταύτισαν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι:

1) Ἀφειρητρία καὶ ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ πρὸς χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποτελεῖ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ⁽⁵²⁾. Αὕτη ἀπὸ τὸ 1920 καὶ μέχρι σήμερον ἀποτελεῖ τὸν «Καταστατικὸν Χάρτην» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

2) Ἀρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου ἀποτελεῖ τὸ ἐκ Μασσῶνων συγκροτηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μελετίου Μεταξάκη ληστροκὸν Συνέδριον τῆς Κων)λεως τοῦ 1923.

3) Τὸ ἔτος 1924 ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ στυγνοῦ δικτάτορος τῆς Ἐκκλησίας Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου. Ἡ «παγχριστιανικὴ ἐνότης» ἀρχίζει ἐκ τοῦ κοινοῦ συνεορτασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐξεσφάλισεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς.

4) Κατὰ τὰ ἔτη τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν, ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἐτοιμάζει τὴν συμμετοχὴν τῶν «Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» εἰς τὴν Ὑπερεκκλησίαν, ἤτοι τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν». Τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αἵρεσιάρχου καὶ Ἀρχιεπισκόπου «Πατριάρχου» Ἀθηναγόρου, διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1952.

5) Αἱ «Πανορθόδοξοι Διασκέψεις» Α' τὸ 1951, Β' τὸ 1963 καὶ Γ' τὸ 1964 ἐν Ρόδῳ, δι' ὧν ἀπεφασίσθη ὁ διάλογος «ἀγάπης» μετὰ τοῦ Παπισμοῦ

«Ἡ Γ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου, εἰργάσθη ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ Πάπας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Διάσκεψιν «ἀδελφικόν... χαιρετισμόν», τονίζων ὅτι αὕτη ἐτοιμάζεται νὰ ἐγκύψῃ «ἐπὶ τῶν αὐτῶν προβλημάτων», ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰργάζετο καὶ ἡ λειτουργοῦσα τότε ἐν Ρώμῃ ἐνωτικὴ Β' Βατικανὴ Σύνοδος τοῦ Παπισμοῦ, ἡγουν ἐπὶ προβλημάτων οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος! Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ ἀπέστειλε καὶ αὐτὸς τὰς εὐχὰς του καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι προσήχετο, ἵνα διὰ τῆς Διασκέψεως προωθηθῇ τὸ ἔργον «τῆς ἐνότητος εἰς τὴν παγκόσμιαν Ἐκκλησίαν», δηλαδὴ τὸν Οἰκουμενισμὸν. Τὸ Παγκό-

(52) Συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, ὑπῆρξεν ὁ μετέπειτα Θυατείρων Γερμανός

σμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ τοῦ Γενικοῦ αὐτοῦ Γραμματέως Βίσσερ Τούφτ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Διάσκεψιν «θερμὸν χαιρετισμὸν» καὶ ἐτόνισεν, ὅτι αὕτη «ἔχει μεγίστην σημασίαν... καὶ διὰ τὴν περαιτέρω πρόδοον πρὸς ἓνα πραγματικὸν οἰκουμενισμόν!». Πάντα δὲ ταῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια ἢ «Πανορθόδοξος Διάσκεψις» δὲν τὰ ἀπέκρουσεν ὡς ἀσεβῆ καὶ ἀπόβλητα, ὡς ὄφειλεν, ἀλλὰ τὰ ἐδέχθη εὐχαρίστως! Ἀπέστειλεν «ἐξ ὁμοφώνου ἀποφάσεως... τὰς ἐν-θέρμους εὐχαριστίας» τῆς πρὸς τὸν Πάπαν, ἀπήντησε δὲ σχετικῶς καὶ εἰς «τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς» τῶν «ἐκκλησιῶν».

Ἐὶς τὴν Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως Μελίτων, (νῦν Χαλκηδόνος), πρόεδρος τῆς διασκέψεως, ἐκθέτων τὴν γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, διὰ τὰς ἐργασίας τῆς Διασκέψεως, ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἐνωτικὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, «τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη».

Ἡ Γ', ὡς πρότερον ἢ Β', Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου, ἀπεφάσισε τὸν «Διάλογον ἐπὶ ἴσοις ὅροις!» Ὁ διάλογος οὗτος «ἐπὶ ἴσοις ὅροις» προέρχεται ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι ἀγγλικανικὴ κακοδοξία καὶ ἐξυπηρετεῖ ἀντικλησιαστικούς σκοπούς. Βασίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν κλάδων, κατὰ τὴν ὁποίαν Ὁρθόδοξοι κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι καὶ εἰρέσεις εἶναι ἴσα μεταξύ των, καθ' ὅτι ἀποτελοῦν κλάδους τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, Ὁρθόδοξοι καὶ αἰρετικοὶ δὲν εἶναι δυνατόν, εἰ μὴ νὰ διαλέγωνται μεταξύ των «ἐπὶ ἴσοις ὅροις» πίστεως, καὶ τοῦτο, ἐν ὀνόματι τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος καὶ τῆς χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης! Ἀλλὰ «τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;» (Α. Δ. Δελήμπαση: «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» Ἀθήναι 1972 σελ. 243).

6) Ἐτερος σταθμὸς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δι' οὗ οὗτος ταυτίζεται καὶ φανερῶς πλέον μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἦτοι τῆς πανσπερμίας τῶν αἰρέσεων, εἶναι ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ ἐκπροσώπου τῶν «ὀρθοδόξων», τοῦ Οἰκουμενιστοῦ «Πατριάρχου» Ἀθηναγόρου, μετὰ τοῦ ἀντιχριστοῦ Πάπα εἰς Ἱεροσόλυμα τὴν 5.1.64.

7. Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς διὰ τοῦ αἰρεσιάρχου καὶ Μασώνου Ἀθηναγόρου, προώθησεν περαιτέρω τὸν Οἰκουμενισμόν, διὰ τῆς «ἄρσεως» τοῦ ἀναθέματος τοῦ 1054. Ὡς γνωστὸν τὸν Δεκέμβριον 1965, ὁ Ἀθηναγώρας καὶ ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ', χάριν τῆς οἰκουμενιστικῆς τῶν εἰρήνης καὶ ἀγάπης, «ἤραν» τὸ ἀνάθεμα τοῦ 1054. Πέραν βεβαίως τοῦ ὅτι καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ στάδιον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἵνα ὑπηρετήσῃ τὸν Οἰκουμενισμόν, πρέπει νὰ τονίσωμεν ὅτι τὸ ἀνάθεμα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τοῦ Παπισμοῦ παραμένει διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Διὰ τῆς πράξεως δὲ τὴν καινοτόμων τοῦ 1965, ἀνενώθη καὶ διευρύνθη καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ πάντων τῶν ὁμοφρόνων αὐτῶ.

Ἄλλαι αἰρετικαὶ δηλώσεις καὶ διατυπώσεις τῶν συνεχιστῶν τῆς γραμμῆς τοῦ θρασυτάτου αἰρεσιάρχου Ἀθηναγόρου:

«1) Ὁ κατ' ἔτος συνεορτασμὸς ὑπὸ «Ὁρθοδόξων» καὶ παπικῶν τῆς θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου (30 Νοεμβρίου) ἐν τῷ πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Φαναρίου. Ἐπίσης ὁ συνεορτασμὸς τῆς ἀντιστοίχου θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου (29 Ἰουνίου) εἰς Ρώμην ὑπὸ παπικῶν καὶ «Ὁρθοδόξων» καὶ αἰ κατὰ τοὺς συνεορτασμοὺς τούτους σχετικαὶ προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις καὶ ἀνταλλαγὰὶ δώρων.

»2) Αἱ γινόμεναι προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις καὶ συμπροσευχαὶ εἰς «Ὁρθοδόξους» Ναοὺς κατὰ τὰς ἐπισκέψεις τοῦ πάπα εἰς Σίδνεϋ Αὐστραλίας (τὸν Δεκέμ-

βριον τοῦ 1970), εἰς Κωνσταντινούπολιν (τὸ ἔτος 1979), εἰς τὴν Γενεύην τῆς Ἑλβετίας (τὸν Ἰούνιον τοῦ 1984) καὶ εἰς Καναδᾶν τὸν Σεπτέμβριον ἔτους 1984.

»3) Αἱ συμπροσευχαὶ καὶ παρακολουθήσεις κοινῶν Λειτουργιῶν ὑπὸ «ὀρθόδοξων» καὶ παπικῶν κατὰ τὰς συνελεύσεις τῶν μελῶν τοῦ λεγομένου Θεολογικοῦ Διαλόγου εἰς Πάτιον — Ρόδον (τὸ ἔτος 1980), εἰς Μόναχον τῆς Γερμανίας (τὸν Ἰούλιον τοῦ 1982) καὶ εἰς Χανιά — Κρήτης (τέλη Μαΐου — ἀρχὰς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1984).

»4) Αἱ παρατηρούμεναι συμπροσευχαὶ εἰς τὰ Συνέδρια τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), ὡς καὶ εἰς τὸ πρόσφατον αὐτοῦ Συνέδριον τὸ πραγματοποιηθὲν εἰς Βανκούβερ τοῦ Καναδᾶ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1983.

»5) Αἱ γινόμεναι κατὰ καιροὺς ἀνταλλαγαὶ δώρων μεταξὺ παπικῶν καὶ «ὀρθόδοξων» «ἀρχιερέων» ἐν Ρώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐξ ἀφορμῆς διαφόρων περιστατικῶν (ἐπισκέψεων εἰς Βατικανόν, ἀποδόσεως ἰ. λειψάνων κ.ἄ.).

»6) Ἡ ἐπίσημος καὶ θεαματικὴ ὑποδοχὴ τοῦ Καρδινάλιου Βίλλεμπραντς ὑπὸ τῆς «Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης» ὅστις παρηκολούθησε τὴν «Ὁρθόδοξον Λειτουργίαν» εἰς τὸν καθεδρικὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηναῖ ἐν Ἡρακλείῳ ἐγδυμένος ἱερατικὴν στολὴν καὶ τέλος ἠλόγησε τὸν «Ὁρθόδοξον» λαὸν ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ.

»7) Ἡ γινόμενη οἰκουμενιστικὴ συμπροσευχὴ Ὁρθόδοξων καὶ παπικῶν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ναὸν τῶν Βρυξελλῶν τοῦ Βελγίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ μέρους τῶν Ὁρθόδοξων μετεἶχεν ὁ πρ. «Μητροπολίτης» Βελγίου κ. Αἰμιλιανός.

»8) Ἡ τέλεσις τρισαγίου ὑπὸ «Ὁρθόδοξων» Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐνώπιον τῆς σοροῦ τοῦ ἀποβιώσαντος Πάπα Παύλου ΣΤ' ἐν ἔτει 1978.

»9) Ἡ γινόμενη κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ «Μητροπολίτου» Ἑλβετίας (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου) κ. Δαμασκηνοῦ συμπροσευχὴ Ὁρθόδοξων, παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων εἰς τὸν ἰ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου Γενεύης.

»10) Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1983 καταγγελθεῖσα μετάδοσις τῆς θείας Εὐχαριστίας εἰς τοὺς παπικοὺς ὑπὸ «Ὁρθόδοξων» κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας, ὡς καὶ ἡ συμμετοχὴ παλαιότερον (ἐν ἔτει 1979) «Ὁρθόδοξων» κληρικῶν τοῦ μείζονος Λονδίνου εἰς οἰκουμενιστικὸν ἔσπερινόν ἐντὸς τοῦ παπικοῦ Ναοῦ τοῦ Γουεστμίνστερ.

»11) Ἡ κατὰ τὸ παρελθόν (Μαῖος — Ἰούνιος 1984) ὑποδοχὴ καὶ εἴσοδος εἰς Ὁρθόδοξους Ναοὺς τοῦ καρδινάλιου τῆς Βιέννης Καϊνιχ, ὡς καὶ ἡ εἴσοδος καὶ ἡ συμπροσευχὴ αὐτοῦ μετὰ «Ὁρθόδοξων» εἰς Ἰ. Ναὸν Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

»12) Ἡ συμμετοχὴ τοῦ «Μητροπολίτου» Γερμανίας κ. Αὐγουστίνου (Λαμπαρδάκη) εἰς οἰκουμενιστικὴν λατρευτικὴν ἐκδήλωσιν (ἀρτοκλασίαν) τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1984, ὡς ἀνέγραψαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Στουτγκάρδης.

Εἶναι σαφές καὶ ἐπομένως ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ Νεοσημερολογιτισμός, δὲν εἰσηλθεν ἄπαξ καὶ ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ὡς Οἰκουμενισμός συνεχίζει τὸ ἔργον του, ζητεῖ δὲ νὰ στέψη τὸν Οἰκουμενισμὸν διὰ τῶν ἀποφάσεων μιᾶς «Πανορθόδοξου ἢ Οἰκουμενιστικῆς Συνόδου», εἰς τὴν ὁποίαν, πλὴν τῶν ἄλλων, θὰ ἐπιβάλη καὶ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τῆς πανοπερμίας τῶν αἰρετικῶν, ἐνῶ πρωτίστως θὰ ἐπιδώσῃ «κῦρος» «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» εἰς τὰς μέχρι σήμερον ἀσχημίας τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰς προσφωνήσεις λόγῳ διαφόρων περιστατικῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν «Ὁρθόδοξων», ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» ἀναγνωρίζει κατὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἐκκλησιολογίαν, τὸν Παπισμὸν, ὡς Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ὡς κεκτημένον τὴν «Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν» κλπ. ἀντιχριστιανικὰ καὶ αἰρετικά.

“Ας μᾶς εἶπῃ ὁ κ. Παρασκευαΐδης ποῦ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν ἐταυτίσθη μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸν.

Παραθέτομεν ἐλάχιστα ντοκουμέντα, καθ’ ἃ οἱ νεώτεροι Οἰκουμενισταὶ κηρύσσουν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» Δημήτριος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Καρόλου Βοϊτίλα, ὡς Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β’ (Δεκέμβριος 1978).

«Ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς διότι ἡ Ἀγία Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐξέλεξε τὸ κατάλληλον πρόσωπον ὡς ἀρχηγὸν τῆς. Ἡμεῖς οὐδόλως ἀναμιγνύομεθα εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἀγίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως, αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἐξέλεξε τὸ Κογκλάδιον τῶν σεβασμίων καρδινάλιων ὡς ἐπίσκοπον καὶ 264ον Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν ἀπὸ Κρακοβίας Κάρολον Βοϊτίλα, ἀναγνωρίζομεν ὡς ἀποστολικὸν διάδοχον τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης καὶ σεβόμεθα τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀπόφασιν τοῦ ἱεροῦ κολλεγίου τῶν καρδινάλιων.

Ἄλλωστε τὸ σπουδαῖον σημεῖον τῆς συμπτώσεώς μας εἶναι τοῦτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ μας διαφορὰ εἰς τὸ θέμα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἀναγνωρίζομεν τὸν Πάπαν ὡς διάδοχον τῶν ἀποστόλων, ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα δ. ἀδοχοὶ τῶν Ἀποστόλων. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ συναντώμεθα. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου δὲ ἐκκινούμεν Ρωμαιοκαθολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ νὰ συνάψωμεν τὴν ὄλην χριστιανοσύνην ἐπὶ τῆς ἀποστολικῆς βάσεως.

Μὲ τοιαύτην πίστιν, τοιαύτην ἐλπίδα καὶ τοιαύτας προοπτικὰς χαιρετίζομεν τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἀγίου Πέτρου ἀνάρρησιν τοῦ ἀγιωτάτου Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β’.

Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν ἀποτελεῖ διὰ τὴν χριστιανοσύνην καὶ τὸν κόσμον ἓν σύνηθημα καὶ μιᾶν ἐγγύησιν».

(Κ.Γ.Ο., Δεκ. 1978, ἀριθ. τεύχ. 12, σελ. 11).

Τί λέγει ὁ «Κανονολόγος», ὁ «διδάκτωρ», ὁ «Μητροπολίτης», ὁ «θεολόγος» κ. Παρασκευαΐδης; Εἶναι Οἰκουμενισμὸς τὰ ἀνωτέρω ἢ ὄχι;

Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ «Πατριαρχικοῦ γράμματος» τοῦ κ. Δημητρίου πρὸς τὸν νῦν Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1981.

«Ἐν τοιαύτῃ δὲ θεωρήσει τῆς θρονικῆς ἑορτῆς τῆς κατὰ Ρώμην ἀγίας Ἐκκλησίας, διαπέμπομεν αὐτῇ τὸν ἀσπασμὸν τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως!!» «ἐπικοινωνοῦμεν μετὰ τῆς Ἰμετέρας Ἀγιότητος, τοῦ γεραροῦ ἐπισκόπου αὐτῆς, τοῦ πρεσβυτέρου καὶ λίαν ἀγαπητοῦ καὶ περισπουδάστου ἡμῖν ἀδελφοῦ «καθιερωθὲν ἱερὸν ἔθος τοῦ συνεορτάζειν τὰς μνήμας τῶν προστατῶν αὐτῶν Ἀγίων» «Ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἵνα ἀπαξ ἔτι συναινέσωμεν μετὰ τῆς Ἰμετέρας Ἀγιότητος καὶ τῆς ἀδελφῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας δοξολογίαν πρὸς τὴν Ἀγίαν Τριάδα».

«Ὁ ἑορτασμὸς ἐνταῦθα... τῆς Β’ Οἰκουμ. Συνόδου, τῆς 1600ῆς ἐπετείου αὐτῆς καὶ ὁ συνεορτασμὸς αὐτῆς ἐν Ρώμῃ: ἡ παρουσία ἀμφοτέρων ἀντιπροσώπων» «καὶ εὐχόμεθα ὅπως, ὑπὸ τὴν πνοὴν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν

ὀδηγοῦντος παρακλήτου, συνεγισθῶσι καὶ προαχθῶσι τόσον ὁ Διάλογος ὅσον καὶ αἱ ἄλλαι ἡμῶν ἐν ἀγάπῃ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπικοινωνίαι».

«Καὶ προσευχόμεθα ὅπως ἰδιαίτερος ὅπως τὰ φυσικὰ Αὐτῆς θεινοπαθήματα, τὰ ὁποῖα Αὕτη (Σ.Σ. Δηλαδή ἢ Α.Α. ὁ πάπας) μετὰ τῆς πίστεως, καρτερίας καὶ ἐλπίδος φέρει, ἀποβῶσι θυσία εὐάρεστος ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανοῦ θυσιαστηρίου, ἣν προσδεξάμενος ὁ Κύριος ἀντικαταπέμψῃ Αὐτῇ τὴν δλόκληρον ὑγείαν, εἰς συνέχισιν τῆς τιμίας Αὐτῆς διακονίας τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ». (25ῆ Ἰουνίου 1981).

«Τῆς Ἰμετέρας γερασμιωτάτης Ἀγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ὁ Κων) πόλεως Δημήτριος». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. 255) 1.7.1981).

Διερωτᾶται κάθε ἀληθινὰ Ὁρθόδοξος Χριστιανός:

Ξέρει τί λέει ὁ κ. Δημήτριος; Γνωρίζει τὴν σημασίαν τῶν ὄρων Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ Ἀποστολικὴ Πίστις;

Ἀπὸ τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Δημητρίου, ὅτε τὸ 1979 ὁ Πάπας ἐπεσκέφθη τὸ Φανάριον.

«Ἀγιώτατε ἀδελφεῖ μὲ δοξολογίαις πρὸς τὸν Θεό, σὰς ὑποδεχόμεθα σήμερα στὴν Πόλιν αὐτὴ τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ τῆς ποῦ εἶναι κοινὸς Κύριός μας καὶ Σωτήρας μας... Ἡ γεμάτη Χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ ἀπλότητα προσέλευσίς σας ἐδῶ ἔχει εὐρύτερη σημασία ἀπὸ τὴν συνάντησιν δύο Ἐπισκόπων. Τὴν θεωροῦμε ὡς συνάντησιν τῶν Ἐκκλησιῶν Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Ἀπὸ ἐδῶ πηγάζει καὶ ἡ χαρὰ μας διὰ τὴν σπουδαία καὶ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψιν ποῦ ἐντάσσεται στὴν οἰκουμενικότητα καὶ τὴν αἰωνιότητα τῆς Θείας ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ συνάντησις ἐκτείνεται πρὸς ὅλη τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύση, πρὸς τὸ Βορρᾶ καὶ τὸν Νότο. Ἡ σημερινὴ συνάντησις συνάπτεται πρὸς τὸ μακρυνὸ παρελθόν, πρὸς τοὺς κοινούς Ἀπολλοῦς, μάρτυρας καὶ Ὁμολογητάς, Οἰκουμενικάς Συνόδους, μὲ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Ποτήριου». (Κ.Γ.Ο. τόμος 27, 1982, σελ. 28).

Συνέχεια τῶν αἰρετικῶν παραληρημάτων τοῦ κ. Δημητρίου.

Ἴδου τί πάλιν ἐφθέγγετο τὸ στόμα τοῦ αἰρετικοῦ Πατριάρχου τῶν κ. Δημητρίου πρὸς τὸν Λουθηρανὸν «Ἐπίσκοπον» Πρόεδρον τῆς Λουθηρανικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς GRUMLEY, ὁ ὁποῖος τὴν 16ην Ἀπριλίου 1983 ἔφθασε εἰς τὸ Φανάριον δι' ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Εἶπε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης»:

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡμεῖς προσωπικῶς ὑποδεχόμεθα πάντας ὑμᾶς ὡς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ, λίαν ἀγαπητούς. Καὶ ἐπιλαμβανόμεθα τῆς εὐκαιρίας τῆς ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ συναντήσεως ἡμῶν, Σεβασμιώτατε, διὰ νὰ ἀπευθύνωμεν ὑμῖν τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀναδείξει ὑμῶν εἰς Προκαθήμενον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῆς ὁποίας στενοὶ δεσμοὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνδέουσι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. φύλλου 294) 20.5.83).

Ποῖος τῶν Πατέρων ἢ πότε ἡ Ἐκκλησία ἀπεκάλεσεν τοὺς δυστυχεῖς αἰρετικούς «ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ...», ἢ πότε συνάντησις καὶ κοινωνία μὲ αἰρετικούς ἠκούσθη νὰ γίνεται «ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ», δηλαδή τοῦ Χριστοῦ;

Δὲν ἀρκεῖται ὅμως εἰς αὐτὰ μόνον ὁ αἰρετικὸς Πατριάρχης Δημήτριος, ἀλλὰ λέγει :

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ διακονία ὑμῶν ὡς ἀρχηγοῦ τῆς προσφιλοῦς ἡμῖν Ἐκκλησίας ταύτης εἶναι εὐλογημένη ἀπὸ Θεοῦ κατὰ πάντα, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν τοιῆα τῆς περαιτέρω προσεγγίσεως, ἀλληλογνωριμίας καὶ συνεργασίας Ὁρθοδοξίας καὶ Λουθηρανισμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀποδοτικωτέραν κοινὴν μαρτυρίαν τῷ κόσμῳ. (Αὐτόθι).

Ἐπιβεβαιώνει εὐλαβῆς Νεοσημερολογίτης Κληρικός ἢ Μοναχὸς ἢ Λαϊκός, ὁ ὁποῖος δέχεται τὰς ἀνωτέρω αὐτόχρημα αἰρετικές, σατανικές θέσεις τοῦ Πατριάρχου του; Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι «προσφιλῆς ἐκκλησία»; Εἶναι πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Σατανᾶ ἢ «ἀλληλογνωριμία καὶ συνεργασία Ὁρθοδοξίας καὶ Λουθηρανισμοῦ»;

Φρίκη καταλαμβάνει κάθε εὐλαβῆ διαπιστώνοντα τὴν τοιαύτην «ἀθεωτάτην μεταστοιχείωσιν», μέχρι τοῦ σημείου τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου νὰ παρουσιάζονται πλέον ἔργα «ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ» ἢ «τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου»;

Δὲν ἐδίστασεν ὁ δεινὸς αἰρετικὸς Δημήτριος νὰ εἶπῃ καὶ αὐτὸ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Προτεστάντην ἐπισκέπτην του:

«Καὶ εἶμεθα αἰσιόδοξοι ὅτι θὰ ἔχωμεν τὰς ἀγαμενομένας ταύτας προόδους εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν, διότι σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, ὁ παλαιὸς φανατισμὸς μεταξύ τῶν χριστιανῶν» (αὐτόθι).

Καὶ ἀφοῦ ἐξηρεύετο τὰ τοιαῦτα δαιμονιώδη ἐπιλέγει καὶ ταῦτα:

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν μαρτυρίαν τὴν ὁποίαν δίδετε ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Κατακλείοντες τοὺς λόγους ἡμῶν τούτους τοῦ καλωσορισμοῦ, ἐπαναλαμβάνομεν πρὸς ὑμᾶς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης: Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑμῖν καὶ ἅπασιν τοῖς εὐσεβέσι πιστοῖς τῆς ὑφ' ὑμᾶς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, πρὸς τοὺς ὁποίους παρακαλοῦμεν ὅπως μεταφέρητε τὸν ἐγκάρδιον πασχάλιον χαιρετισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν εὐλογίαν ἡμῶν». (Αὐτόθι).

Καὶ ὁ «ὑψηλός» ἐπισκέπτης λουθηρανὸς «ἐπίσκοπος» JAMES GRUMLEY ἀπήντησεν εἰς τὸν αἰρετικὸν Δημήτριον:

Ἄναζητοῦμεν ἀπὸ κοινοῦ τὸν τρόπον διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν ἤδη ἔχομεν ἐν Χριστῷ· προσπαθοῦμεν νὰ καταστήσωμεν ἐμφανὲς ὅτι εἶμεθα ἐν, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πατέρα του εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν του προσευχὴν καὶ ὅπως ὁ Πατὴρ εἶναι ἐν τῷ Υἱῷ καὶ ὁ Υἱὸς ἐν τῷ Πατρὶ. Εἶμεθα εὐτυχεῖς διότι ἀπὸ κοινοῦ εἶμεθα τμῆμα τῆς Ἐκκλησίας, Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Αὐτόθι).

Ἄπὸ τὸ Πασχάλιον μήνυμα τοῦ κ. Δημητρίου 1984.

Πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης καὶ τῆς «γραμμῆς» τῶν αἰρετικῶν προκατόχων του, ὁ καὶ ὡς Μασῶνος κατηγορούμενος κ. Δημήτριος, ἰδοὺ τί διεκήρυξεν εἰς τὸ Πασχάλιον μήνυμά του:

«Ὡσαύτως χαιρετίζομεν ἀδελφικῶς ἐν Χριστῷ καὶ πάντας τοὺς συνεορτάζον-
τας τὸ καινὸν Πάσχα Ἀγιωτάτους καὶ Σεβασμιωτάτους Ἀρχηγούς τῶν ἄλλων Χρι-
στιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν. Καὶ μετὰ πάντων δοξολογοῦμεν τὸν Ἀνα-
στάντα Ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεώς μας Ἰησοῦν Χριστὸν
καὶ προσευχόμεθα λέγοντες: Μνήσθητι Κύριε, τῆς ἀγίας σου Καθολικῆς καὶ Ἀπο-
στολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, καὶ εἰρήνευ-
σον αὐτήν, ἣν περιεποιήσῃ τῷ τιμῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ σου». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ.
τεύχ. 313) 23.4.1984).

Τίποτε βεβαίως περισσότερο δὲν εἶπεν ὁ σύγχρονος οὗτος αἵρεσιάρ-
χης ἀπὸ ὅσα εἶπον οἱ προγενέστεροί του, καὶ πρώτην φοράν ἀπετολήθη
διὰ τῆς σατανικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

Κάμνει ὅμως καὶ ἐν «καλόν» ὁ κ. Δημήτριος, τὸ ὅποιον, ὅσοι ἐκ τῶν
νεοημερολογιτῶν τὸ ἀντιληφθῶν θὰ σωθῶν.

Ὁ κ. Δημήτριος μὲ τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀφήνει κανένα εὐλαβῆ νεοημε-
ρολογίτη νὰ ἐξαπατᾶται, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι σαφῶς ἡ
αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ρητῶς ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ Νεοημερολο-
γιτισμὸς εἶναι αὐτόχρομα Οἰκουμενισμὸς.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ 1924 εσῆχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ὡς πρῶτον βῆ-
μα διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν (=παναιρετικὴν) ἔνωσιν» προοδευτικῶς ἡλ-
λοτριώσεν, ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς Νεοημερολογίτας, διὸ θρασύτατα
ὁμολογοῦν τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν αἵρέσεων, ὡς «ἀρχηγούς
ἐκκλησιῶν» καὶ τοὺς «χαιρετίζουιν ἀδελφικῶς ἐν Χρι-
στῷ».

Ἀπὸ τὴν θέσιν του ὁ κ. Δημήτριος εἶναι εἰλικρινής. Αἵρετικὸς αὐτὸς
θεωρεῖ, ὡς ἀδελφοὺς τοὺς λοιποὺς αἵρετικούς. Σφάλλει μόνον ὅταν λέγη
ὅτι τοὺς «χαιρετίζει ἐν Χριστῷ, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι
τοὺς χαιρετίζει «ἐν τῷ διαβόλῳ», διότι εἰς τὰς αἵρέσεις καὶ τὰ σχίσματα
κεφαλὴ ὑπάρχει ὁ Διάβολος καὶ ὄχι ὁ Χριστός.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὁ οἰκουμενιστικὸς οἴστρος καὶ τοῦ Δημητρίου προ-
καλεῖ ἀνατριχίλα, εἶναι, ὅτι τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν δὲν τὴν βλέπει εἰς
τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν
οἰκουμενιστικὴν σατανικὴν διδασκαλίαν, εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν πάσης φύ-
σεως αἵρετικῶν ομάδων, μικρῶν ἢ μεγάλων «τῶν ἀπὸ περάτων,
ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης»!!!

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀποτελοῦν μεμονωμένην παραφωνίαν τοῦ κ. Δημη-
τρίου, ἀλλὰ τὴν ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς γυμνῆ τῆ κεφαλῆ
κηρυσσόμενης, ἐφαρμοζομένης καὶ βιουμένης ὑπ'
αὐτοῦ αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἴδου τί εἶπεν πάλιν τὸ 1983 ὅταν σμῆνος παπικῶν ἐπεσκέφθη τὸ ἐ-
σβεσμένον φανάριον:

«Ἀφ' ὅτου, εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπινεύσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἤρξατο
μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης καὶ ἡ οἰκουμενικὴ συνεργ-
γασία. Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι καὶ Προτεστάνται δὲν εἴμεθα πλέον ξένοι,
ἀλλ' ἀδελφοί. Εὐγνωμονοῦμεν τὸν μέγαν ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀπλότητί του Πάπαν
Ἰωάννην τὸν ΚΤ' καὶ τὸν μέγαν προκάτοχον ἡμῶν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, διότι
μὲ τὴν ἀγίαν πρωτοβουλίαν των μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὴν σημερινὴν ἀδελφότητα. Ἀλ-
λὰ καὶ ὁ ἀείμνηστος Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ' προσέφερεν ὁμολογουμένως πολλὰ εἰς
τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος.

Σεις οί πιστοί με τάς αὐθοριμήτους ἐκδηλώσεις σας ὑποδεικνύετε εἰς ἡμᾶς τοὺς ποιμένας τὸ χρέος μας ὅταν ἡμεῖς τὸ παραμελώμεν καὶ ὅταν δὲν ἀκούωμεν αὐτὸ πού τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς Ἐκκλησίαις. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν δι' αὐτό». («Ἐπίσκεψις», 15 Δεκεμβρίου 1983).

Ἴδου κατάντημα ὄχι τοῦ κ. Δημητρίου, ἀλλὰ τῶν ὑπολοίπων θεωρουμένων συντηρητικῶν ἀντιοικουμενιστῶν καὶ ὀρθοδόξων θελώντων νὰ ὀνομάζωνται. Ἔχουν, ἀπὸ τὸ 1920, αἰρεσιάρχας χειροτέρους τοῦ Ἀρείου καὶ παντὸς αἰρετικοῦ καὶ τοὺς ἀκολουθοῦν, τινὲς δὲ θρασεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Παρασκευαΐδης, εἰρωνεύονται ἢ ἀμφισβητοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Αὐτὸ δὲν ὀνομάζεται ἄλλως παρὰ ἀνατροπή, ἀλλοτριώσεις, μεταστοιχείωσις.

Δὲν εἶναι Μοναδικὸς ὁ κ. Δημήτριος.

Δὲν εἶναι μοναδικὸς αἰρετικὸς ὁ κ. Δημήτριος! Ὡσάν αὐτὸν καὶ χειρότεροι εἶναι πολλοί. Ὁ σημερινὸς ἐγκέφαλος τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κάποιος «ἐπίσκοπος» Δαμασκηνός (εἰς τὴν Ἑλβετίαν) εἶπεν παρόμοια εἰς κάποιαν συνάντησίν του, εἰς τὸ «Πατριαρχικὸ Κέντρο» τῆς Γενεύης εἰς τὸ Σαμπεζύ (ὅπου εἶναι τὸ στρατηγεῖο τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ) πρὸς τὸν «Πατριάρχην» Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάντιο.

Οὗτος (ὁ Πατριάρχης) ἀφοῦ προηγουμένως ἐπῆγεν εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἐχάρη ὁ Πάπας, διότι «διὰ πρώτην φοράν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ Πατριάρχης τοῦ ἀρχαίου θρόνου τῆς Ἀντιοχείας ἐπισκέπτεται τὸν Ρώμη» («Ἐπίσκεψις ἀριθ. 294)20 Μαΐου 1983) καὶ ἀφοῦ «παρέστη τὴν ἐπομένην, (12 Μαΐου) ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως διὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, εἰς λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῆς «Α.Α. τοῦ Πάπα» εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου» («Ἐπίσκεψις», 294)20.5.83, σελ. 8), κατόπιν ἐπῆγεν καὶ εἰς τὸν κ. Δαμασκηνόν διὰ νὰ πάρῃ ἐντολὰς (!), καὶ ὁ ὁποῖος (Δαμασκηνός) ἀφοῦ τοῦ ἔκαμε μᾶθημα διὰ τὴν παγχριστιανικὴν (=παναιρετικὴν) ἐνότητα συνέχισεν:

«Θὰ πρέπει νὰ ξεπεράσωμε τὰ ἐπίπλαστα διλήμματα ἀνάμεσα στὴν ἀναζήτηση τῆς ἐνότητάς μας καὶ στὴν ἀποστολήν μας μέσα στὸν κόσμον. Ἄν δὲν καταβάλωμε περισσότερην ἐνέργεια γιὰ νὰ ξεπεράσωμε τὶς ἀνώμαλες συνθήκες τῆς διαίρεσέως μας, ὅλες οἱ προσπάθειές μας γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφосύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν θὰ εἶναι μάταιες». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχους 294) 20.5.83 σελίς 6).

Οὗτος ὁμολογεῖ, ὅτι ἀντιμετωπίζει ἀκόμη «ἐπίπλαστα διλήμματα» καὶ «ἀνώμαλες συνθήκες». Τὰ «ἐπίπλαστα διλήμματα» καὶ οἱ «ἀνώμαλες συνθήκες» κατὰ τὸν κ. Δαμασκηνόν εἶναι προφανῶς «ὁ παλαιὸς φανατισμὸς» (= ἡ ὀρθόδοξος συνείδησις), διὰ τὸν ὁποῖον ὠμίλησεν, ὡς εἶδομεν προηγουμένως καὶ ὁ κ. Δημήτριος. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπίσης ἀποκαλύπτεται, ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν ἐννοοῦν καθαρῶς πλέον οὐμανιστικῶς, ἤτοι ὡς ἓνα ἀνθρωπιστικὸν ὄργανισμὸν, ὅστις θὰ ὑπηρετήσῃ ἐδῶ τὴν εἰρήνην, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἀδελφосύνην. Ἀδελφосύνην καθαρὰ κοσμικὴν, οὐμανιστικὴν, συναισθηματικὴν, Μασονικὴν, ΚΕΝΗΝ.

Ἡ πλήρης ἐκκοσμικεῦσις τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς ἐξεληθόντας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Οἰκουμενιστὰς εἶναι καταφανής.

Ἐκ τῆς ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὸ «Πατριαρχικὸν Κέντρον» ἐν Σαμπεζὺ τῆς Ἑλβετίας (12.6.1984).

Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ αὐτοῦ Κέντρου Δαμασκηνός εἶπεν εἰς τὴν προσφώνησίν του πρὸς τὸν Πᾶπαν:

Ἁγιώτατε,

«Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ». (Ἦσ. 52, 7· Ρωμ. 10, 15). Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ Προφήτου ὑποδεχόμεθα σήμερον τὴν Ἑμετέραν Ἁγιότητα με εὐγνώμονα ἐν Χριστῇ ἀγάπῃ καὶ σεβασμὸν εἰς τὸ περίσεμνον τοῦτο Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὡς εὖ παρέστητε, Ἁγιώτατε, τοῦ Πέτρου διάδοχε, ὅστις, ὡς τοῦ Παύλου διότροπος, εὐαγγελίζεσθε τὰ ἀγαθὰ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης, εἰς τὸν ἐνταῦθα Ἱερὸν Πατριαρχικὸν καὶ Σταυροπηγιακὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν. Ἀπευθύνω πρὸς Ἑμᾶς τὸν ἐγκάρδιον τούτον χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ ἡγαπημένου ἀδελφοῦ Ἑμῶν, τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Δημητρίου τοῦ Α', διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀδελφοῦ τοῦ Πέτρου».

Τέλος εἶπεν ὁ κ. Δαμασκηνός:

«Ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὰς ἀνεξερευνήτους βουλὰς τοῦ Θεοῦ, θεωροῦμεν τὴν παρούσαν ἐπίσκεψιν τῆς Ἑμετέρας Ἁγιότητος εἰς τὸ Ὁρθόδοξον τοῦτο Κέντρον ἅπας ὁ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς ὑποδοχὴν συνηγμένος ὀρθόδοξος κλῆρος καὶ λαὸς — ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως — τοῦτο δὲ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐφέτος ὑφ' ἡμῶν ἐορτασθείσης ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐξαγαγόντος ἡμᾶς ἅπαξ διὰ παντὸς ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς αὐταρκειᾶς ἐπὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀποθανόντος «ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν». (Ἰωάν. 11, 52).

Στρέφατε, Ἁγιώτατε, τὸ βλέμμα Ἑμῶν πρὸς τὸν κύκλῳ συνηγμένον κλῆρον καὶ λαὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἰδῆτε ἐν τοῖς προσώποις αὐτῶν ἀνακλωμένην τὴν κοινωνίαν τῆς χάριτος καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς κοινωνίας τῆς τε θριαμβευούσης καὶ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐλθε ὁ πάντων Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν προσθείας τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀπειπαρθένου Μαρίας, τῶν ἁγίων καὶ ἐνδοξῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἀνδρέου — ὧν ἀπεικόνισιν εἰς εὐγνώμονα ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα ἐπισκέψεως Ἑμῶν ἐπιδίδομεν τῇ Ἑμετέρᾳ Ἁγιότητι — καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοῦ ἀναριθμήτου τούτου πλήθους μαρτύρων «ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν» (Ἀπ. 7, 9), ὧν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἐορτάσῃ τὴν μνήμην τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

Ἡ Τράπεζα τοῦ Κυρίου ἀναμένει. Ὁ Θεὸς ἡμῶν, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μᾶς προσκαλεῖ ἐν τῇ χάριτι καὶ μακροθυμίᾳ Αὐτοῦ». («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχους 317) 18.6.84).

Ἄραγε νὰ καταλαβαίνουν οἱ δυστυχεῖς νεοημερολογίται εἰς ποίαν αἴρεσιν ὠδηγήθησαν ἀπὸ τοὺς Σατανοκινήτους πλέον ταγούς των!!

Διαφωνεῖ μὴπως ὁ κ. Παρασκευαΐδης, ὅτι τὰ πάντα εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν του κινουῦνται ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Και ὁ «Χαλκηδόνος» Μελίτων.

Ὁ μέγας ἐπίσης ἐγκέφαλος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ αἵρεσιάρχης «Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος» Μελίτων δὲν ὑστερεῖ, ἀλλ' ὡς οἰκουμενιστὴς ἀρχίζει τὴν συνέντευξίν του εἰς τὴν ἐφημερίδα «LA CROIX» διὰ τῆς Ὁμολογίας τῆς αἰρετικῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐκκλησιολογίας, δεχόμενος δύο μεγάλας «Ἐκκλησίας», ἤτοι τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν καὶ «Ὁρθόδοξον».

Γράφει ἀκριβῶς:

«1. Ἀρχίζω τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἱστορίας τῆς ἱερᾶς προσπαθείας πρὸς καταλλαγὴν μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων Ἐκκλησιῶν, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὁρθοδόξου. Πρόκειται περὶ μιᾶς νέας ἐποχῆς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ νέα αὕτη ἐποχὴ ἤνοιξε εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς ἄλλης εὐρυτέρας ἱστορικῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς τὸν πόντον διὰ γενικὴν χριστιανικὴν ἐνότητα, π ο ὗ ἀ ρ χ ί ζ ε ι ἀ π ὸ τ ὸ ἔ τ ο ς 1920 μὲ τὴν ἰδέαν τῆς δημιουργίας καὶ καλλιέργειας τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως». («Ἐπίσκεψις», ἀριθ. τεύχ. 308) 1.2.1984).

Καθαρὸς αἰρετικὸς ὁμολογεῖ καὶ δὲν κρύπτει τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Εἰλικρινῆς δὲ ὢν, ὁμολογεῖ ὅτι ἡ κίνησις αὕτη ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1920 διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Προύσης Δωροθέου. Ἄς ἀκούσουν λοιπὸν οἱ εὐλαβεῖς Νεοημερολογίται τὸν Μελίτωνα διὰ νὰ διαπιστώσουν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὴν σχισματοαἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Συνεχίζων λέγει ἄλλην βλασφημίαν ὁ ἀσεβὴς οὗτος, διότι ἀσεβῶς ἀποδίδει τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ, ἤτοι τὰς συναντήσεις Πάπα καὶ Ἀθηναγόρου, εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

«Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι τὸ ἔργον ἦτο κίνησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δὲ δύο μεγάλοι ποιμένες εὐαίσθητοι δέχται τῆς πνοῆς ταύτης...».

Θρασύτατοι οἱ αἰρετικοὶ δὲν διστάζουν τὰ ἔργα των, ἔργα τοῦ Σατανᾶ, νὰ τὰ παρουσιάζουν εἰς τοὺς ἀπλοῦς ἀνθρώπους, ὡς «ἔργα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Παρὰ ταῦτα φοβεῖται ὅτι θὰ ἀποτύχη, (καὶ βεβαίως θὰ συντριβῇ, ὅρα Ἐποκόλυψις 1Θ' 20), διὸ σκέπτεται «γενναίας πράξεις» μὲ τὰς ὁποίας τὰ ὄργανά του θὰ ὀλοκληρώσουν καὶ θὰ ἐπιβάλουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, διὸ λέγει:

«4. Ὡς ἓνας πού ὑπηρέτησα τὴν μεγάλην καὶ ἁγίαν αὐτὴν ὑπόθεσιν μέχρι τῆς σήμερον διακατέχομαι ἀπὸ τὸν ἱερὸν αὐτὸν φόβον καὶ διὰ τοῦτο ὁμιλῶ μὲ αἰσθημα μεγίστης προσωπικῆς εὐθύνης.

Ὁμολογουμένως ἐπραγματοποιήθησαν πάρα πολλά μέχρι τοῦ σημείου τοῦ ἀπιστεύτου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς προσεγγίσεως. Ἀλλὰ ὑπολείπονται περισσότερα καὶ πλέον ἀκανθώδη διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ὀργανικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος... .

α) Χωρὶς νὰ ἀποκλείω ὅτι ὁ ἐπίσημος θεολογικὸς διάλογος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μὲ ἤρεμον, ὑπεύθυνον καὶ ἐν εἰλικρινείᾳ συνέχισιν καὶ πρόοδον θὰ εἴρῃ λύσεις εἰς τὰ ἐπόμενα προβλήματα τῶν διαφορῶν πού θὰ τεθοῦν ἐνώπιόν του, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον προσεύχομαι, β λ έ π ω ὅ τ ι κ α τ ᾶ τ ὸ ν δ ι ᾶ λ ο γ ο ν τ ο ὗ τ ο ν θ ᾶ ἄ ν α χ ὰ ψ ῆ τ ὸ ἄ κ α ν θ ῶ δ ε ς κ α ἰ ὀ ξ ὺ π ρ ὀ β λ ῆ μ α

ρων και προστάτης τῆς πόλεως τοῦ BARI, ἄς προάγη ὁποιαδήποτε προσπάθεια γιὰ τὴν ἐνότητα καὶ ἄς μᾶς διδάσκη ὄλους τοὺς δρόμους πού ὁδηγοῦν σ' αὐτὴ τὴν πραγματικὴ ἐνότητα: τὸν δρόμο τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς σοφίας, τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης». (Αὐτόθι).

Ἐκ τῶν διαλόγων τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ μετὰ τῶν Προτεσταντῶν (1981).

Ἐκ τῆς περιοδικῆς «Ἐπίσκεψις»:

Ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς συναντήσεώς μας διευτυπώθη ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν Προέδρων ὁ γενικὸς στόχος τοῦ διαλόγου. Ὡς τοιοῦτος εἶχεν ὀρισθῆ ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας, εἰς προηγούμενον χρόνον, ἡ πλήρης κοινωνία, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς πλήρους καὶ ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως. Ὁ στόχος οὗτος εἶχεν ὑπογραμμισθῆ καὶ εἰς μυνύματα ἀποσταλέντα καὶ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου, τοῦ Μακ. Πατριάρχου Μόσχας κ. Ποιμένος, ὡς καὶ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου GURKU καὶ πάσης Φιλλανδίας κ. MIKKOZJINA. («Ἐπίσκεψις», ἀριθ. Τεύχους 258) 15.9.81, σελ. 3).

Αὐτοὶ εἶναι οἱ «διάλογοι» τῶν νεοημερολογιτῶν. Οἱ αἰρετικοὶ ἐπιβάλλουν τὰ αἰρετικὰ τους φρονήματα καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι» τῆς μεγάλης ὀλκῆς δέχονται ταῦτα μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Πατριάρχου των, μὴ τυχόν καὶ θίξουν τὰς ἐπιθυμίας τῶν αἰρετικῶν. Ἴδου ἡ «μαρτυρία» τῆς «Ὀρθοδοξίας» των.

Ἐκ τῶν συμπροσευχῶν των διὰ τὴν εὐδόωσιν τῶν διαλόγων των καὶ μετὰ τοὺς Προτεστάντας.

3. α) Λίαν εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἐργασίαν μας ὑπῆρξε τὸ γεγονός ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ εὐρισκώμεθα καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἑμοῦ προσευχόμενοι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν λατρευτικῶν τελετῶν, τῶν ὁποίων προΐσταντο μέλη τῶν οἰκείων Ἐκκλησιῶν. Ἡ συνάντησίς μας ἤρχισε διὰ προσευχῆς, ἀναπεμφθείσης ὑπὸ τῶν τοπικῶν Ἐπισκόπων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου NKOLAINEN. Ἡ Θ. Λειτουργία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἐλσιγκίου κ. Ἰωάννου εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Καθεδρικὸν Ναόν. Κατ' αὐτὴν συνελειτούργησαν οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς ἐξ ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν ἀντιπροσωπευομένων εἰς τὴν συνάντησιν. Χαιρετισμὸν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁ Παγοσιολ. Καθ. D. KRETSCHMAR, Πρόεδρος τῆς Λουθηρανικῆς Ἀντιπροσωπείας. Τὰ μέλη τῆς Λουθηρανικῆς Ἐπιτροπῆς ἀντεπεκρίθησαν εὐγνωμόνως εἰς τὴν πρόσκλησιν τῶν Ὀρθοδόξων, ὅπως συμμετάσχουν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν προσευχὴν των. Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ἐτελέσθη λουθηρανικὸς ἑσπερινὸς εἰς τὸν ἐνοριακὸν Ναόν τοῦ OLARI. Κατ' αὐτὸν ἐκήρυξεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας, Δρ. CARL MAU, ἐκ μέρους δὲ τῶν Ὀρθοδόξων ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν ὁ Ἐπίσκοπος Βσίλειος COMAN. Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου τὰ Λουθηρανικὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐτέλεσαν Εὐχαριστίαν συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς Εὐαγγελικῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Φιλλανδίας, εἰς ταύτην δὲ παρέστησαν συμπροσευχόμενοι καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι. («Ἐπίσκεψις» ἀριθ. τεύχους 258) 15.9.1981).

Διερωτώμεθα: Καλὰ οἱ Οἰκουμενισταὶ συνετάχθησαν μετὰ τὴν μερίδα τοῦ Ἰούδα, τοῦ προδότου καὶ ἀρνητοῦ τοῦ Κυρίου! Οἱ λοιποὶ ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὡς συντηρη-

τικοί και άνθηνωτικοί, τί έπαθον και δέν όμιλουν; Τί περιμένουν ακόμη νά ίδουν, ώστε νά διαχωρίσουν τās εύθύνας των και νά άποκηρύξουν νεο-ημερολογιτισμόν, παπισμόν και οίκουμενισμόν;

Και τώρα ό μέγας διδάκτωρ και σοφός κ. Χριστόδουλος, τί λέγει; 'Ο Νεοημερολογιτισμός του από ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ, ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ, ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ και έν γένει ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ άπόψεως είναι Οίκουμενισμός ή όχι; Είναι Σχισματοαίρεσις ή όχι; Είναι συμφυές έφεύρημα και δημιούργημα τών σκοτεινών έβραιομασωνοσιωνιστικών δυνάμεων ή όχι;

'Αντελήφθη ό κ Χριστόδουλος όποϊον βρωμερόν έγκλημα διέπραξε μέ τήν διατριβήν του;

Πόσον παρήγορον θά ήτο νά διέπραξεν τοῦτο έν άγνοία του, διότι όπωσδήποτε θά μετανοήση, όπως μετενόησε και δι' εκείνας τās έπιπολαίους και άτυχεϊς θέσεις του εις τό θέμα τής γλώσσης, διά τās όποιās κατόπιν έγραψεν:

«. . . Πρὸ εἰτῶν εἶχα τὴ γνώμη, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴ γλωσσικὴ ἐπιβολὴ τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς στρατιῆς τῶν οὐσιαστικῶν ἀγγραμμάτων νέων ποὺ θὰ ἔβγαίναν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ἐπεβάλλετο, γιὰ λόγους ποιμαντικούς, ἡ προσαρμογὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης εἰς τὰ νέα δεδομένα. Τ ὠ ρ α ε ἴ λ έ π ω ὅ τ ι ἀ σ τ ὀ χ η σ α. 'Η γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά παραμείνει ὡς ἔχει, γιὰ νά λειτουργήσῃ σὰν κυματοθραύστῃ στὴ λαίλαπα τοῦ γλωσσικοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, ποὺ ἐπεβλήθη στὴν Παιδεία τοῦ Ἔθνους». (Ο.Τ. 598) 9.3.84).

'Ανθρώπινον τό σφάλειν, αλλά τό έμμένειν εις τό σφάλμα σατα-νικόν.

Πόση χαρά θά αισθανθοῦμε αν εις επίγνωσιν έλθών ό κ. Παρασκευαΐδης όμολογήση ότι έσφαλεν και εις τήν περιβόητον διατριβήν του ως και εις τό περι γλώσσης θέμα.

Τότε θά ισχύση δι' αυτόν τό τοῦ Ἄπ. Παύλου: «ΤΟΙΣ ΑΓΑΠΩΣΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ». Θά άποδείξη δηλαδή ότι πράγματι άγαπᾶ τήν αλήθειαν και μισεί τό ψεδῦος.

'Ο κ. Χριστόδουλος νῦν είναι ένας μικρός Σαῦλος, ως γίνη και ένας μικρός Ἄποστολος Παῦλος. Τοῦ τό εύχόμεθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΑΙ "ΛΥΣΕΙΣ,, ΚΑΙ Η ΛΥΣΙΣ

Ἦτο ἐπόμενον, ἀφοῦ ἐξ ὑπ' ἀρχῆς ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἐξέτρεψε τὸ θέμα ἐκ τῆς ὀρθῆς βάσεώς του, νὰ ἀκολουθήσῃ λανθασμένη, μᾶλλον διαστροφικὴν πορείαν, καὶ ὅπωςδήποτε νὰ καταλήξῃ εἰς ὅλως ἐσφαλμένα συμπεράσματα - πορίσματα, νὰ προτείνῃ δὲ λανθασμένας καὶ ἀντορθοδόξους «λύσεις».

Τονίζομεν ἰδιαιτέρως, ὅτι εἰς τὰ θεολογικῆς - ἐκκλησιαστικῆς φύσεως θέματα δὲν χωροῦν πολλὰ ἰλύσεις. Πάντοτε εἰς τὰ προκύπτοντα ἐκκλησιαστικά θέματα ὁ ἀνθρώπινος παράγων, ἐνῶ δὲν παραμερίζεται, καλεῖται ὅμως ἐν ταπεινώσει νὰ ἀναζητήσῃ καὶ εὖρη τὴν λύσιν, ἡ ὁποία πάντοτε εἶναι μία, πηγάζει δὲ ὄχι ἐκ τῆς ὑποκειμενικῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως καὶ ἀντιλήψεως τοῦ ἐρευνητοῦ, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀποκεκαλυμμένης θείας ἀληθείας, παραδόσεως, καὶ κανονικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Λύσις ὑπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποῖος ὁμιλεῖ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ νὰ ἀκούσῃ ὅμως τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Πατριάρχης, ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ Θεολόγος, ὁ πιστὸς ἐν γένει, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παραμερίσῃ αὐτὸς τὰς προσωπικὰς του ἀντιλήψεις καὶ ἀπόψεις καὶ οὕτω δυνηθῇ νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ διὰ πᾶν θέμα, ὅπως καὶ διὰ τὸ Νεοσημερολογικόν.

Ὁ κ. Παρασκευαΐδης ὅμως ἐφίμωσεν αὐτὴν τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας ὑποτάξας τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν σκοπιμότητα, ὄχι ἀπλῶς τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ, ἀλλὰ τοῦ «ΕΓΩ» τοῦ σατανοκινήτου Οἰκουμενισμοῦ - Νεοσημερολογισμοῦ (*).

Ὅθεν αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαριθμούμεναι λύσεις τοῦ δῆθεν «παλαιοσημερολογικοῦ προβλήματος» εἶναι κυρίως τεχνάσματα διὰ τὴν προώθησιν τοῦ Νεοσημερολογισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄς ἴδωμεν αὐτὰς τὰς λύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐναλλακτικῶς διεδέχθησαν ἢ μία τὴν ἄλλην χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των.

1η «Λύσις»

«1. Θρησκευτικὴ ἐξυπηρέτησις τῶν παλαιοσημερολογικῶν ὑπὸ Ἱερέων τῆς (Νεοσημερολογικῆς) Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον» (σελὶς 397).

Τὴν «λύσιν» αὐτὴν ἐκθέτει εἰς τὰς σελίδας 397—400. Κατ' αὐτὴν τὴν «λύσιν» σχισματικοὶ κληρικοὶ ἐκ τοῦ νεοσημερολογισμοῦ προερχόμενοι καὶ εἰς τὸν νεοσημερολογισμὸν ἀνήκοντες θὰ ἐξυπηρετοῦν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦς Γ.Ο.Χ. Δηλαδή οἱ κληρικοὶ οὗτοι ἐνῶ θὰ εἶναι θεατρίνοι θὰ ἐπιτελοῦν παραλλήλως ἔργον Νεοσημερολογικῆς Οὐνίας! Θὰ ἐορτάζουν μὲ τὸ νέον καὶ μετὰ 13 ἡμέρας πάλιν μὲ τὸ παλαιόν!

(*) Πιστεύομεν ὅτι ὁ συνειδητὸς οἰκουμενιστὴς εἶναι χειρὸν τοῦ μασῶνου καὶ ἔχει περισσότερον ἡρνημένην τὴν προσωπικότητά του καὶ ἀπὸ τὸν Μασῶνον.

Ἡ λύσις αὐτὴ ἐχαλκεύθη ἐν ἔτει 1931 ὑπὸ ψευδοπαλαιοημερολογιτῶν, ἀπέβλεπε δὲ εἰς τὴν, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ὑπαγωγὴν καὶ ἀφομοίωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Αὐτὴν τὴν ὁδὸν ἀκολουθοῦν οἱ παλαιοημερολογίται τοῦ Ἁγίου Ὁρους (*) ἢ καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ὁρους Σινᾶ κλπ., οἱ ὁποῖοι ἐορτάζουν εἰς τὴν ἔδραν τῶν μὲ τὸ παλαιόν, μὲ τὸ νέον δὲ ὅταν εἶναι ἐκτός αὐτῆς. Κυρίως ὁμως οἱ νεοημερολογίται, ἀφοῦ ἐορτάσουν εἰς τὰς ἔδρας τῶν καὶ καλοφάγουν (πότε νηστεύουν;), πάλιν ἐκ δευτέρου, ὅταν εὑρεθοῦν εἰς περιβάλλον παλαιοημερολογιτῶν, ὡς νὰ πρόκειται περὶ «θεατρικῆς παραστάσεως», πάλιν ἐορτάζουν καὶ πάλιν πανηγυρίζουν!

Ἡ παπικὴ Οὐνία δὲν κάνει τίποτε περισσότερον ἐνῶ εἶναι αἰρετικοὶ ὑποκρίνονται τὰ τοῦ ὀρθοδόξου διὰ νὰ ἀγρεύσουν καὶ φραγκέψουν τοὺς ὀρθοδόξους.

Ἡ λύσις αὐτὴ δὲν εἶναι λύσις, ἀλλὰ πονηρὰ ἐπινόησις διαλύσεως καὶ ἀφομοιώσεως τῶν Γ.Ο.Χ., διὸ ἀπὸ τοῦ 1931 ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν Γ.Ο.Χ. (Ἦρα Κ.Γ.Ο., τόμ. 25, Ἀπρίλ. 1985, σελ. 11—20).

2α «Λύσις»

«2 Ἐπιαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου» (σελίς 401)

Ἡ «λύσις» αὕτη ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὡς ἡ λύσις, πλὴν δὲν εἶναι, ὡς τὴν ἐννοοῦν, ἡ λύσις.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἀγωνίζεται στενὰ διὰ τὰς 13 ἡμέρας, οὔτε μόνον διὰ τὴν ἀντικανονικὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐπαράτου Νεοημερολογιτισμοῦ, καὶ ταῦτα βεβαίως, ἀλλὰ κυρίως, διότι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι Οἰκουμενισμὸς.

Θὰ ἐξετιμᾶτο ἡ λύσις αὕτη ἂν ὑπὸ τὴν ἐννοιαν τῆς ἐπιαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐπανήρχοντο οἱ νεοημερολογίται εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1924 ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν διὰ τῆς ἀποκηρύξεως τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923 καὶ ἀποκηρύξεως κάθε ἀντορθοδόξου συμμετοχῆς καὶ συνοδοιορίας μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἰδιαίτερος τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.).

Παλαιοημερολογιτικὴ εἶναι καὶ ἡ Μπολσεβικικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καὶ ὁμως κοινωνεῖ μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἐπισήμως καὶ συνοδοιορεῖ μετὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς τὴν πλειονότητά του.

3η «Λύσις» (σελ. 406)

«3. Σύγκλησις Τοπικῆς ἢ Οἰκουμενικῆς Πανορθόδοξου Συνόδου πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ, ὄντος ἐπιδίκου ἐνώπιον ταύτης, μέχρι δὲ τῆς τοιαύτης συγκλήσεως συνύπαρξις ἐν εἰρήνῃ τῶν παλαιοημερολογιτῶν μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (σελ. 406—414).

Ἡ «λύσις» αὕτη εἶναι ὅλως ἀδιανόητος, ἀφοῦ θέτει ὡς ὑπόδικον ὄχι τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Εἶναι ὄντως πονηρότατον ἐπινόημα ἢ παραπομπή τῆς ὑποδικίας εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον, μέχρι δὲ τῆς συγ-

(*) Ὁχι οἱ Ζηλωταί.

κλήσεως ταύτης νά υπάρξη όμαλή συνύπαρξις τών Γ.Ο.Χ. μετά τής σχισματοαιρέσεως του Νεοημερολογιτισμοῦ. Ἐάν τοῦτο ἐπετυγχάνετο εἶναι βέβαιον, ὅτι δέν θά ἐχρειάζετο νά «ἐκδικασθῆ ποτέ, διότι θά ἐπήρχετο ἤδη ἡ ἀφομοίωσις τών Γ.Ο.Χ. Εἶναι ἐκδηλος καί καταφανής ἡ θρασύτης, ὡστε A PRIORI νά χαρακτηρίζεται ὑπόδικος ἡ Ἐκκλησία τών Γ.Ο.Χ. Ὁ Νεοημερολογισμός μέχρι πρό τινας ἀνεγνώριζεν τὸ ἀντικανονικόν καί ἀντορθόδοξον τής καινοτομίας του καί παρέπεμπε αὐτήν εἰς τὴν μέλλουσαν σύνοδον· τώρα ἀποθρασυνθεῖς ἀντέστρεψεν τοὺς ὅρους.

4η «Λύσεις»

«4. Διοικητικὴ ὑπαγωγή παλαιοημερολογιτικοῦ Κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τής Ἑλλάδος ὑπὸ κανονικόν παλαιοημερολογίτην Ἐπίσκοπον ἔχοντα τὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος» (σελ. 417).

Ἡ «λύσις» αὕτη ἀποτελεῖ κλιμάκωσιν τοῦ σατανικοῦ ἐφευρήματος διὰ τὴν ὑπαγωγήν, διάλυσιν καὶ ἀφομοίωσιν ἢ ὑπαγωγήν τών Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν τών ἀπὸ τὸν Νεοημερολογισμὸν. (Ὅρα καὶ προτάσεις πρ. Φλωρίνης εἰς τὸ βιβλίον Ἱερομ. Ἀμφιλοχίου Γνώσεσθε τὴν Ἀλήθειαν, σελίς 27).

Τὴν «λύσιν» αὕτην ἐπενόησεν τὸ 1951 ὁ Νεοημερολογίτης «Ἀρχιεπίσκοπος» Σπυρίδων Βλάχος. Κατ' αὐτήν ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης θά ἐθεωρεῖτο κανονικὸς Ἐπίσκοπος τών Παλαιοημερολογιτῶν καὶ θά ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Αὐτὸς παραλλήλως θά ὑπετάσσετο καὶ θά ἐμνημόνευε τὸν Νεοημερολογίτην Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἔτσι θά ἐπετυγχάνετο ἔμμεσος ἐξάρτησις τών Παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ τὸν Νεοημερολογισμὸν.

Καὶ ἡ «λύσις» αὕτη οὐδόλως ἦτο λύσις, ἀλλὰ πονηρὸν τέχνασμα ὑπαγωγῆς - ἐξαρτήσεως τών Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογισμὸν, διὸ καὶ ἀπερρίφθη.

5η «Λύσεις»

«5. «Ἀναγνώρισις» ὑπὸ τής Πολιτείας νομοθετικῶς τών παλαιοημερολογιτῶν ὡς «γνωστῆς θρησκείας» ἀπολαουούσης συνταγματικῆς προστασίας μεθ' ἀπάντων τών συμπαρομαρτυούντων» (σελ. 417—420).

Ἴσως αὕτη φαίνεται ὡς δικαία «λύσις», μάλιστα, ὡς καὶ ὁ ἴδιος τολμίζει, ἡ λύσις αὕτη ἐπεδιώχθη ὑπὸ τών παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ πόθος πάντως τής Συνταγματικῆς ἐλευθερίας - προστασίας τών Γ.Ο.Χ. πρέπει νά ἐρμηνευθῆ ὑπὸ τὸ καθεστῶς τών μεσαιωνικῶν διωγμῶν κλπ.

Εἰς τὴν λύσιν ταύτην τὸ λάθος εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τών Γ.Ο.Χ. δέν εἶναι «γνωστὴ θρησκεία», ἀλλὰ ἡ «Ἐ π ι κ ρ α τ ο ὕ σ α θ ρ η σ κ ε ἰ α ἐ ν Ἑ λ λ ᾶ δ ι», ἥτοι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ὡς ἐκ τοῦτου ἡ Ἐκκλησία τών Γ.Ο.Χ. διεκδικεῖ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ προστασίαν οὐχὶ ὡς μιᾶς τών γνωστῶν θρησκειῶν, ἀλλὰ τής ἐπικρατούσης θρησκείας ἐν Ἑλλάδι...» (ἄρθρον 3 τοῦ νῦν Συντάγματος).

Γνωστὴ δὲ θρησκεία εἶναι ὁ Νεοημερολογισμός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1924 δέν εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία, ἀλλὰ ἡ γνωστὴ θρησκεία - σχισματοαίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία δέχεται τὴν αἰρετικὴν Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καταπατεῖ δὲ συλλήβδην τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τὴν κανονικὴν τάξιν τής Ἐκκλησίας.

Ὡστόσο ἡ Ἐκκλησία τών Γ.Ο.Χ. δέν συγκινεῖται ἐκ τής Κρατικῆς ἀναγνώρισεως καὶ τών ἐξ αὐτῆς ἀπορρεουσῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν συνεπειῶν, προτιμῶσα νά εἶναι ἡ τῶ ὄντι Ἑ λ ε υ θ έ ρ α κ α ἰ Ζ ῶ σ α Ἐ κ κ λ η σ ἰ α τ ο ὕ Χ ρ ἰ σ τ ο ὕ ἄνευ τής Κρατικῆς ἐξαρτήσεως...

6η «Λύσεις»

«6. Μὴ ἀναγνώρισις τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ ὡς ἀνεξαρτήτου καὶ αὐθυπάρκτου θρησκευτικῆς κοινωνίας. Λήψις μέτρων κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας» (σελ. 421).

Ἡ «λύσις» χαρακτηρίζεται ὡς ὅπως ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ διότι ἐπιθυμεῖ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀναβίωσιν τῶν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. μεσειωνικῶν διωγμῶν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν λύσιν ταύτην ἐφαρμόζει, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτόν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς, ὅστις ἱεροσούως δὲν ἀναγνωρίζει τὰ ὑπὸ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τελούμενα Μυστήρια.

Ἡ Πολιτεία ὁμως δημοκρατικώτερα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62)5.4.1969 Ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἀναγνωρίζει ταῦτα καὶ καταχωρεῖ εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους τὰς τελουμένας βαπτίσεις καὶ γάμους ὑπὸ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ὑπακούει δὲ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἤτοι «εἰς τὴν λήψιν μέτρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κειμένης νομοθεσίας».

Καὶ αὕτῃ ἡ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως «λύσις» δὲν εἶναι κἄν λύσις, ἀλλὰ ἀντιχριστιανικὴ καὶ τυραννικὴ - φασιστικὴ ἀντιμετώπισις, τὴν ὁποῖαν ἐπέβαλεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰς τὸ παρελθὸν διὰ τῆς Πολιτείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πολιτεία, ὡς φρονιμώτερα ἐγκατέλειψε τὴν τοιαύτην «ἀντιμετώπισιν», συνεχίζει μόνος τοῦ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς νὰ ἱεροσυλῇ, ἀναχειροτονῶν καὶ ἀναβαπτίζων τοὺς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. χειροτονηθέντας καὶ βαπτισθέντας.

7η «Λύσεις»

7. Ἐνδιάμεσοι μεταξὺ τῶν δύο προηγουμένων λύσεις:

α) Ἀναγνώρισις μέρους τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Κλήρου.

β) Διαστολὴ Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἐν τῷ Παλαιοημερολογισμῷ. Πάταξις τῶν ἐκμεταλλευτῶν Κληρικῶν». (σελ. 423).

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω προτεινομένην «λύσιν» θὰ ἀναγνωρισθοῦν οἱ κανονικοὶ καὶ ἀνεπίληπτοι Ἱερεῖς ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῆς Πολιτείας καὶ θὰ παταχθοῦν οἱ ψευδοπαλαιοημερολογίται, οἱ ἀνυπότακτοι καὶ οἱ ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καθηρημένοι καὶ ἐκδιωχθέντες, θὰ ἀντιμετωπισθῇ δὲ εὐμενῶς τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ παλαιόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀγύρτας ψευδοπαλαιοημερολογίτας, οἱ ὁποῖοι λυμαινόνται τὸν εὐσεβῆ λαόν, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ διωχθοῦν ὡς κοινοὶ ἀπατεῶνες. Τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον. Ἀλλὰ τοὺς κανονικοὺς Ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀναγνωρίσῃ, ποῖος; Ἡ Πολιτεία; Εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἤδη ἀναγνώρισις, ἐφ' ὅσον τὰ τελούμενα ὑπ' αὐτῶν μυστήρια τὰ σέβεται καὶ τὰ ἀναγνωρίζει. Ἴσως μία ἡληθινὰ χριστιανικὴ κυβέρνησις, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Συντάγματος Ἐκκλησίαν, χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἐξάρτησιν ἢ ὑποταγὴν.

Ἄν δὲ τὴν «ἀναγνώρισιν μέρους τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Κλήρου» τὴν ἐννοεῖ ὡς ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ (ὅπερ βέβαιον), τότε εἶναι φαιδρὰ ἡ πρότασις του, διότι ἀναγνώρισις τῶν κανονικῶν Ὁρθοδόξων Κληρικῶν ὑπὸ τῆς Σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι πάντῃ ἀνόητος.

8η «Λύσεις»

«8. Σιωπηρά αναγνώρισις ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας τῆς DE FACTO δημιουργηθείσης καταστάσεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν...» (σελ. 426).

Ἡ «λύσις» αὕτη μᾶλλον ἐφαρμόζεται, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ΛΥΣΙΣ τοῦ προβλήματος. Τὸ ὅτι ὑφίσταται DE FACTO καὶ DE JURE μία κατάστασις, ἡ ὁποία σιωπηρά ὑφίσταται καὶ ἀναγνωρίζεται καίτοι «εὐνοεῖ» τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. (*), ὅμως δὲν ἱκανοποιεῖ, διότι δὲν λύει τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἡ παράλληλος συνύπαρξις, καίτοι ἀναφέρεται ὡς λύσις, δὲν νοεῖται ὅμως ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς ἀντίδικον καὶ ὡς ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ἐμπόδιον διὰ τὴν προχωρήσασθαι εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν οἰκουμενιστικῶν σχεδίων διὰ τὴν «παγχριστιανικὴν ἔνωσιν» ἢτοι τὴν ἐν τῷ οἰκουμενισμῷ παναιρετικὴν ἔνωσιν».

9η «Λύσεις»

«9. Ἐπάνοδος τῶν παλαιοημερολογιτῶν, κατόπιν διαφωτίσεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας» (σελ. 427).

Ὅσον τολμηρὰ εἶναι ἡ «λύσις» αὕτη τόσο καὶ φαιδρὰ καθίσταται!!!

Δεκτὸν πάντως νὰ γίνῃ διαφώτισις ὀλοκλήρου τοῦ εὐλαβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀπὸ τῶν περιοδικῶν καὶ ἀπὸ τῶν μαζικῶν μέσων ἐνημερώσεως καὶ τότε θὰ ἴδωμεν ποῖος ἐκ τῶν εὐλαβῶν Νεοημερολογιτῶν θὰ μείνῃ εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν, ἢτοι εἰς τοὺς «κόλπους τῆς Ἐκκλησίας» τοῦ κ. Παρασκευαΐδη.

Ἡ διαφώτισις πάντως ἡ ὁποία ἐπεχειρήθη ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι καὶ τῆς διατριβῆς τοῦ κ. Παρασκευαΐδη εἶναι συσκοτίσις, εἶναι διαστροφή, εἶναι ἀπάτη, ὑπὸ τῆς ὁποίας, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἐξηπατήθησαν οἱ Γ.Ο.Χ. (ἢ οἱ Παλαιοημερολογίται κατὰ τὸν κ. Παρασκευαΐδη).

10η «Λύσεις»

«10. Ἀσκησις Οἰκονομίας κατὰ τὴν ποιμαντικὴν σύνεσιν τῶν Ἱεραρχῶν». (σελ. 429).

Ὅταν τὰ βίαια μέτρα τῶν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν καρποφοροῦν, τότε ἐνθουμοῦνται ὡς ἐναλλακτικὴν «λύσιν» τὴν «Οἰκονομίαν», ἣτις νοεῖται ὡς ὑφεσις εἰς τὴν ὀξύτητα τοῦ προβλήματος καὶ τῆς δημιουργίας μιᾶς συναλληλίας ἀποσκοπούσης πάλιν εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι πολλοὶ Νεοημερολογίται Κληρικοὶ ἐπέδειξαν τὴν συμπάθειάν των χωρὶς δόλον ὑπὲρ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὡμολόγησαν κατὰ καιροῦς ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

(*) Τούτου νοουμένου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν μεσαιωνικῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ.

«11. Ὑπαγωγή τῶν παλαιοημερολογητικῶν Ναῶν καὶ Μονῶν εἰς τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων ἢ τῆς Μονῆς Σινᾶ» (σελ. 430).

Τοῦτο εἶναι νεώτερον ἐπινόημα διατυπωθὲν εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Νεοημερολογητικῆς Ἐκκλησίας (ἄρθρον 39, παράγρ. 9 τοῦ ν. 590/77).

Ἀποσκοπεῖ δὲ ὡς καὶ ὁ κ. Παρασκευαῖδης ὁμολογεῖ εἰς τὴν ὑφαρπαγὴν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὴν οὕτως ἀποδυνάμωσιν - διάλυσίν Της.

Η ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΛΥΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Κατελέγχοντες τὴν διατριβὴν τοῦ κ. Παρασκευαῖδη ἠναγκάσθημεν ἐν τισὶ νὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐστηρὰν γλῶσσαν, διὰ τὴν δεινῶς κακοποιουμένην ἀλήθειαν, ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαῖδη.

Περαιόντες, θὰ ἐκθέσωμεν τὴν προτεινομένην ὑφ' ἡμῶν λύσιν, τονίζοντες ὅτι αὕτη εἶναι ΜΙΑ καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ἡ Μία αὕτη λύσις δὲν ἔχει χρεῖαν, οὔτε αὐστηρᾶς γλώσσης, οὔτε ἀντεκδικήσεων ἢ σοφιστειῶν ἢ δικολαβιῶν. Ἐπίσης οἰαδήποτε σκοπιμότης ἢ ὑποκειμενικὴ καὶ ἀνεπέριστατος γνώμη δὲν ἔχουν θέσιν προκειμένου νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογητισμοῦ διὰ τῆς Μιᾶς καὶ μοναδικῆς λύσεως.

Ἡ λύσις αὕτη προϋποθέτει δύο τινά: πρῶτον νὰ ἀναζητηθῇ εἰλικρινῶς ἡ λύσις ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διίσταμένων καὶ δεύτερον νὰ ὑποτάξουν κυριολεκτικῶς τὸ ἴδιον θέλημα εἰς τὸ Ἅγιον θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις δύναται νὰ εἶναι βέβαιος κανεὶς, ὅτι ἡ διὰ τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ λύσις εἶναι ὁ μοναδικὸς τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιλυθῇ τὸ πρόβλημα τοῦ Νεοημερολογητισμοῦ, τὸ ὁποῖον (δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι) εἶναι πρόβλημα Οἰκουμενισμοῦ.

Τὴν ὁδὸν ταύτην ἠκολούθησεν καὶ ἐφήρμοσεν ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν, ταύτην ἐπιζητεῖ καὶ σήμερον πάλιν, ἦτοι τὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐλευθερίᾳ τοῦ Χριστοῦ Θεολογικὸν Διάλογον.

Ἰδιό συγκεκριμένα, κατὰ τὴν λύσιν τὴν ὁποῖαν προτείνομεν, ἐπιβάλλεται νὰ ἀκολουθηθῇ ἡ ἐξῆς πορεία, πάντοτε βεβαίως ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις, τὰς ὁποίας ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω:

α) Ἐπιστροφή εἰς τὸ χρονικὸν σημεῖον τοῦ χωρισμοῦ, ἦτοι τὸ 1924.

β) Ποία ἡ ἀρχὴ τοῦ Νεοημερολογητισμοῦ.

γ) Ποία ἡ ἀπ' αἰώνων (1582) στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς Παπικῆς Καινοτομίας - αἰρέσεως τοῦ Νεοημερολογητισμοῦ.

δ) Ποία ἡ δεοντολογία καθ' ἣν ἐπεβλήθη ὁ Νεοημερολογητισμὸς εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ 1924.

ε) Ὑπὸ ποιῶν ἐπεβλήθη.

στ) Ποία ἡ σχέση τοῦ νεοημερολογητισμοῦ πρὸς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ζ) Ποίαι από ὀρθοδόξου ἀπόψεως αἱ συνέπειαι ἐκ τοῦ Νεοημερολογι-
τισμοῦ.

Ἐὰν ταῦτα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν προταθῆ πρὸς ἐξέτασιν, ἐρευνηθῶ-
σιν, ἐν ἀγάπῃ καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὄρθοδοξίας, τότε ὁ εἰς Χριστὸς
θά ἀποκαλύψῃ τὸ Ἅγιον θέλημά Του καὶ οὕτω θά ἐπέλθῃ ἡ λύσις τοῦ προ-
βλήματος.

Ἴνα βεβαιώσωμεν τοὺς εὐλαβεῖς ἀναγνώστας, ὅτι ἡ ὑφ' ἡμῶν προ-
τεινομένη λύσις δέν εἶναι ἡμετέρα, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἡ Ἐκκλη-
σία, παραθέτομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ τοὺς ὁ-
ποίους ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας - Φερράρας (1438).

«Πρῶτον μὲν ἐστὶν ἀναγκαιοτάτη ἡ εἰρήνη, ἣν παρέλιπεν ἡμῖς ὁ δεσπότης
ἡμῶν ὁ Χριστὸς, καὶ ἡ ἀγάπη· δεύτερον, ὅτι παρέδλεψεν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλη-
σία τὴν ἀγάπην καὶ διελύθη ἡ εἰρήνη· τρίτον, ὅτι ἀνακαλουμένη νῦν ἡ Ρωμαϊκὴ
Ἐκκλησία, τὴν τότε καταλειφθεῖσαν ἀγάπην, ἐσπούδασεν ἵνα ἔλθωμεν ἐνταῦθα καὶ
ἐξετάσωμεν τὰς μεταξὺ ἡμῶν διαφορὰς· τέταρτον, ὅτι ἀδύνατον ἐστὶν ἀνακα-
λέσασθαι τὴν εἰρήνην, ἐὰν μὴ λυθῇ τὸ τοῦ σχίσματος αἷτιον
καὶ πέμπτον, ἵνα καὶ οἱ ὄροι τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναγνωσθῶσιν, ὡς ἂν
φανῶμεν καὶ ἡμεῖς σύμφωνοι τοῖς ἐν ἐκείναις Πατράσι καὶ ἡ παρούσα σύνοδος ἐ-
κείναις ἀκόλουθος».

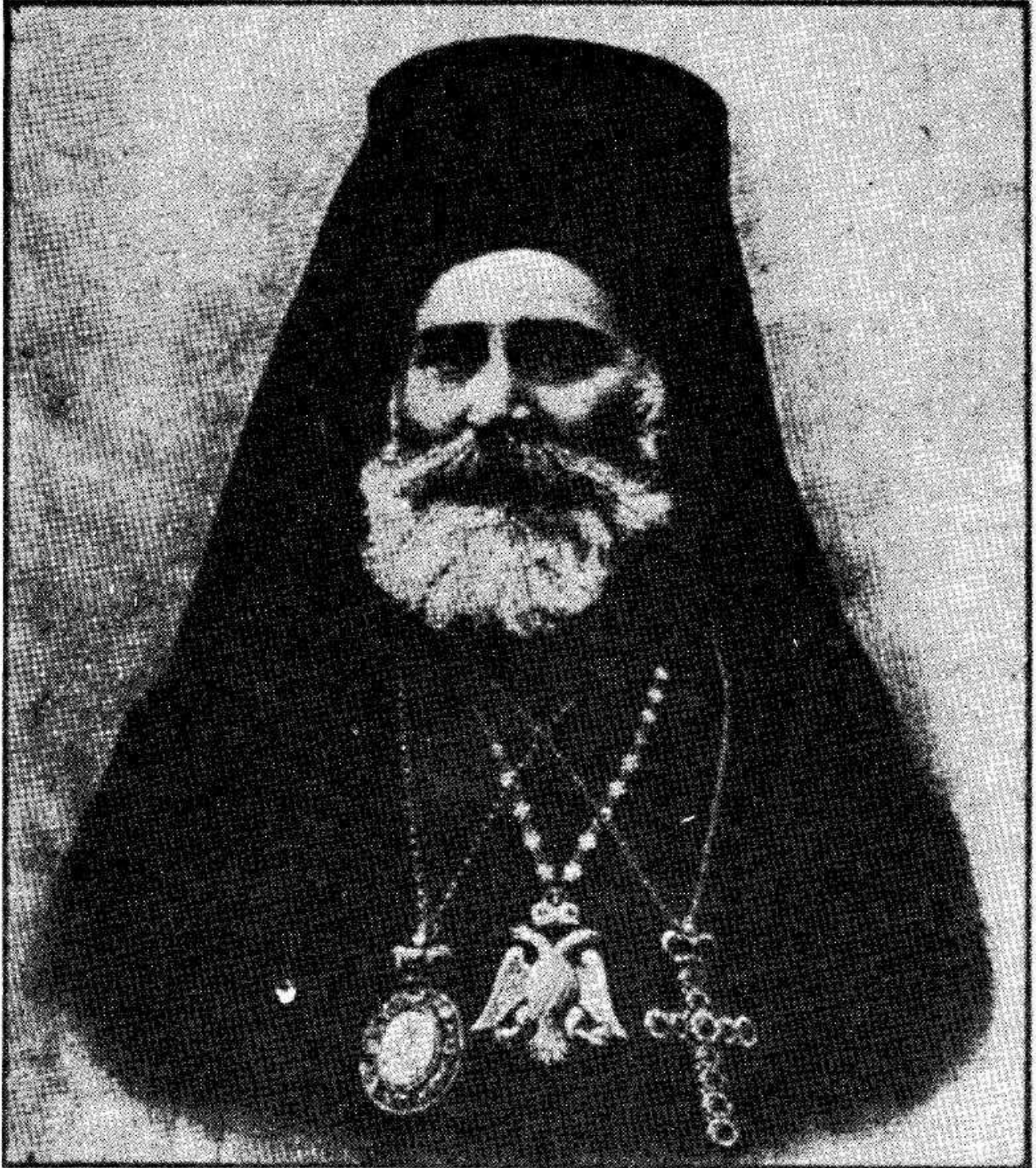
Καὶ ἡ ἐν Καρθαγένῃ Ἁγία Σύνοδος (418) λίαν κατηγορηματικῶς
λέγει:

Ταύτην λοιπόν, τὴν εἰρηνικὴν ὑπόμνησιν, ὅπου σὰς κάμνομεν ἐξ ἀγάπης, δέν
πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ καταφρονήσετε. Εἰ δὲ καὶ νομίζετε ὅτι τὰ φρονήματά σας εἶναι
ἀληθινὰ, διαλέξετε ἐσεῖς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου θέλετε, διαλέγομεν καὶ ἡμεῖς τοὺς
ἀνθρώπους ὅπου θέλομεν, καὶ οὕτω νὰ γένη ἡ Σύνοδος ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐν διω-
ρισμένῳ τόπῳ καὶ καιρῷ καὶ νὰ ἐξετασθῇ εἰρηνικῶς ἐκεῖνο ὅπου
μᾶς χωρίζει, ἵνα διὰ τῆς εἰρηνικῆς ταύτης ἐξε-
τάσεως τέλος λάβῃ ἡ πλάγη, μετὰ τὴν βοήθειαν
τοῦ Θεοῦ φανερωθῆ τῆς ἀληθείας, καὶ νὰ μὴ
χάνωνται ἄσθενεῖς ψυχαὶ καὶ ἀπλαῖ, διὰ πείσμα μερικῶν, χωριζόμεναι ἀπὸ
τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν μετὰ κλεπτικὸν τρόπον καὶ ἱερόσυλον.
Ἐὰν δὲ ταῦτα οὐ ποιήσετε, θέλει φανερωθῆ εἰς ὅλους ὅτι εἰσθε ἄπιστοι ἄνθρωποι». (Ὅρα Ἱ. Πηδάλιον, Κανὼν 91ος τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἁγίας Συνόδου).

Δεῦτε νὰ προσέλθωμεν εἰς αὐτὸν τὸν διάλογον νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι
εἴμεθα πιστοὶ καὶ οὐχὶ ἄπιστοι καὶ διατεθειμένοι εἰς τοὺς σατανοκινήτους
μηχανισμοὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Εἴθε
ὅπου ἐπερίσσευσεν ἡ ἀμαρτία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ ὑπερπερισεύσῃ ἡ Χά-
ρις τοῦ Χριστοῦ. Ἄμήν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ

Ὁ κακῆ τῆ μνήμῃ αἰρετικὸς καὶ διακεκριμένος Μασῶνος «Πατριάρχης» Μελέτιος Μεταξάκης. Δύναται γὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τὸ Μασωνικὸν συνέδριον τοῦ 1923 ἀπεφάσισεν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοσημειολογιτισμοῦ διὰ τὴν «Παγχριστιανικὴν Ἑνωσιν».

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ κακῆ τῆ μνήμῃ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Παποκαίσαρ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησε τυφλά τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἐγένετο ἔργανον τῶν Ἑβραϊομασωνικῶν δυνάμεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐφῆρμοςεν τὸν Νεοημερολογισμὸν ὡς πρῶτον βῆμα διὰ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν.

Ἡ θυὰς Μεταξάκη - Παπαδοπούλου εἶναι οἱ ἄραιοι τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι ἐβλασφήμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔσχισαν τὸ Σῶμα Αὐτῆς διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοημερολογισμοῦ, διὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν ἔνωσιν, τὴν ὁποῖαν προέδλεπεν ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καὶ τὸ Μασωνικὸν Συνέδριον τοῦ Μεταξάκη (Μάιος - Ἰούνιος 1923).

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Ὁ συνεχιστὴς τοῦ σατανικῆς ἐργοῦ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ «ἄξιος» διάδοχος τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, Ἀθηναγόρας, Ἀσεβὴς αἰρετικὸς καὶ Μασωνοὺς δὲν ἐδίστασε νὰ κηρύξῃ καὶ πράξῃ ὅτι τοῦ ἐπέβαλον αἱ σκοτεινὰ δύναμεις τοῦ Ἑβραϊομασωνισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Οὗτος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν «κῆρυξ» τοῦ ἀγαπισμοῦ καὶ ὑβριστῆς τῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαβόλου τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀνωτέρω ὁ θρασὺς αἰρετικὸς καὶ πειθήνιον ὄργανον τοῦ Παπισμοῦ «ποζάρει ἀγκαζέ» μετὰ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' μετὰ τὴν προδοτικὴν συνάντησίν των καὶ ἀσπασμὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὴν 5ην Ἰανουαρίου τοῦ 1964.

Ο ΣΥΧΑΜΕΡΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ - ΠΑΠΑ

Ἱεροσόλυμα 5.1.1964.

Τί χαρά! Τί απόλαυσις!

«Τί χαρά, τί απόλαυσις! Ζῶ μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, τὸ ὄνειρο ποῦ μοῦ γιόμιζε τὴν καρδιά μου μὲ μεγάλες ἐλπίδες. Πηγαίνω νὰ συναντήσω τὸν μεγαλόκαρδο ἄνθρωπο».

(Ἐκ δηλώσεών του ἐπὶ τοῦ ἀεροπλάνου διὰ τὴν συνάντησιν τῶν Ἱεροσολύμων.
«Καθολικὴ», φ. 1372/15.1.1964).

Ο ΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Τὸ ὄνειρόν του

«Ὁ πάγος διερράγη μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας. Πάντοτε εἶχον ὡς ὄνειρον νὰ συναντήσω τὸν Πάπαν, ἄνδρα ἔχοντα ὄντως μεγάλην καρδίαν. Ἔσεται εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς συναντήσεώς μας μεγάλη ἡμέρα διὰ τὴν Χριστιανωσύνην καὶ δι' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Πηγαίνω νὰ συναντήσω καὶ ἀσπασθῶ τὸν Πάπαν κατὰ τρόπον ἀδελφικόν. Τὰς συζητήσεις θὰ ἀφήσωμεν εἰς τοὺς θεολόγους».

(Ἐκ δηλώσεών του πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὴν συνάντησιν τῶν Ἱεροσολύμων, «Καθολικὴ», φ. 1371/8.1.1964).

Ἔσεται ἢ οὐκ ἔσεται ὁ «Ὁχι θεολογικὸς Διάλογος»

Ἔσεται εἶναι καὶ ἔγω κάποτε ἓνα δίπλωμα ἀπὸ τὴν ἰδίαν Θεολογικὴν Σχολὴν μὲ τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν τὸν φέροντα τὸ ἴδιον ὄνομα, τὸν Ἅγιον Θυατείρων, τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἀλλὰ τὸ ἔχασα πολὺ σύντομα, καὶ ἔτσι ἀνέλαβα τὸν Διάλογον τῆς Φιλίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Συνενοήσεως, καὶ ὄχι τὸν Θεολογικόν.

(Ἐξ ἡμιλίας του ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Λάμπειθ Λονδίνου, τὴν 13.11.1967. Ἰδὲ «Ἀπὸ τὴν πορείαν τῆς ἀγάπης», σελ. 52).

Τοῦ Ἀθηναγόρου Ἀναστήματα καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πειθήνια ὄργανα! Ὁ «Χαλκηδόνος» Μελίτων, ὁ «Καρθαγένης» Παρθένιος καὶ ὁ «Μύρων» Χρυσόστομος.

«Νέα εποχή εις τόν Χριστιανισμόν».

«Προσηυχθήθημεν ἀπό κοινοῦ, ἀπηγγείλαμεν ὁμοῦ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἑλληνιστί καὶ λατινιστί, ὅπως ἐπράξαμεν ἤδη μετὰ τῆς Α. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα ἐν Ἱεροσολύμοις. Εἶναι πράγματι ἐκπληκτικὸν ὅτι ἠδυνήθημεν νὰ παραμείνωμεν χωρισμένοι ἐπὶ τόσον μακρὸν χρονικὸν διάστημα. Σήμερον νέα ἐποχὴ ἀρχίζει εἰς τὸν χριστιανισμόν».

(Ἐκ δηλώσεών του πρὸς ρωμαιοκαθολικοὺς μοναχοὺς, τὴν 26.1.1964. Ἶδε «Καθολικὴ» φ. 1375/5.2.1964).

«Ἄς ἀφήσωμεν τὰ θεολογικά».

«Ζῶμεν εἰς νέαν ἐποχὴν, ἄς ἀφήσωμεν τὸ παρελθόν, τὰ δὲ θεολογικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰς διαφορὰς μας, ἄς ἀφήσωμεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους καὶ εἰδικούς, ἡμεῖς δὲ ἄς ἐπιδιώξωμεν ἤδη ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς καὶ πάντοτε νὰ εἴμεθα ἠνωμένοι διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ».

(Ἐκ προσφωνήσεώς του πρὸς τὸν ἀποθανόντα οὐνίτην πατριάρχην τῶν Μελχιτῶν Μάξιμον Δ'. Ἶδε «Καθολικὴ», φ. 1373/22.1.1964).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ
25.7.1967

Ἄδιακρίτως Πίστεως...

«Ὡς εὖ παρέστης, ἀδελφέ ἅγιε, τοῦ Πέτρου διάδοχε, τοῦ Παύλου δμώνυμε καὶ ὁμότροπε, ἀγάπης καὶ ἐνότητος καὶ εἰρήνης ἄγγελε. Ἀποδίδομεν σοι ἐν μέσῃ Ἐκκλησίᾳ τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ... Ἄλλ' ἔτσι πλέον ἀποβλέψωμεν καὶ πρὸς πάντας τοὺς εἰς ἓνα Θεόν, δημιουργὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ παντός, πιστεύοντας, καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετ' αὐτῶν διακονήσωμεν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, ἀδίακρίτως φυλῆς, πίστεως καὶ ἄλλων πεποιθήσεων, εἰς οἰκοδομήν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς».

(Ἐκ τῆς προσφωνήσεώς του ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ' εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὴν 25.7.1967. Ἰδέ «Καθολικὴ», φ. 1549/13.8.1967).

Ὁ Πάπας = Παῦλος Β'

«Εὐρισκόμεθα εἰς μίαν περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πάπας τῆς Ρώμης προηγείται ὄλων ἡμῶν. Ὁ ἀγαπητὸς μου ἀδελφὸς Παῦλος Β' — τὸν ἀποκαλῶ Δεύτερον, ὄχι Ἑκτὸν, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ ἔρχεται εὐθύς μετὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον διὰ τὸ ἔργον του — ἔδειξε τέτοια διορατικότητα καὶ θάρρος, ὥστε τὸν κατατάσσω στοὺς μεγάλους πάπες τῆς ἱστορίας».

(Ἐκ δηλώσεών του. Ἰδέ «Καθολικὴ», φ. 1539/24.5.1967).

«Ἐσμέν ἰδιαιτέρως εὐτυχεῖς, ὅτι ἐρχόμεθα πρὸς τὸν τῆς Ρώμης γεράσιμον Ἀρχιερέα, φορέα τῆς ἀποστολικῆς χάριτος καὶ διάδοχον πλειάδος ἀγίων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸν τῇ τιμῇ καὶ τῇ τάξει πρῶτον τοῦτον ἐν τῷ συστήματι τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν θρόνον κλεισάντων, ὧν ἡ ἀγιότης, ἡ σοφία καὶ οἱ ὑπὲρ τῆς κοινῆς πίστεως ἐν τῇ ἀδαιρέτῃ Ἐκκλησία ἀγῶνες εἰσὶ κτῆμα ἔσαι καὶ θησαύρισμα σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, πρὸς Πάπαν ἐξαιρέτου πνευματικῆς περιωπῆς καὶ χριστιανικῆς πνοῆς, κτησάμενον ἐν τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, Οὐ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης ἐναντι τοῦ Κυρίου, ἐναντι τῆς κατατετημημένης Ἐκκλησίας, ἐναντι τῶν πολυειδῶν τοῦ κόσμου τούτου τραγωδιῶν, ὁδηγεῖ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ πράξεως ἀγάπης εἰς πράξιν οἰκοδομῆς, πρὸς τὴν καιρῖαν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου».

(Ἐκ λόγου του κατὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ' ἐν Ρώμῃ, τὴν 26.10.1967. Ἰδέ «Καθολικῆς», φ. 1562/27.12.1967).

«ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» ΤΟΥ 1054 7.12.1965

Ο θρασύτατος τούτος αίρετικός και Μασώνος ενόμισεν, ότι, διά τῆς πράξεως τῆς 7ης.12.1965 ἤρε τὸ ἀνάθεμα, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἔθεσεν κατὰ τοῦ παπισμοῦ τὸ 1054.

Εἰς τὴν οὐσίαν δλόκληρον ἐκείνο τὸ ἀνάθεμα ἐπεκάθισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ὄλων τῶν Οἰκουμενιστῶν.

* Ἄλλη ἐκπόρνευσις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Ἀθηναγόρας ἀσπάζεται τὸν Παπικὸν ἐκπρόσωπον, Καρδινάλιον Λῶρεν Σέχαν, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς «ἄρσεως τοῦ ἀναθήματος» εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ ΩΣ ΔΗΘΕΝ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οι θρασύτατοι οίкуμενισται, τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ παρουσιάζουν ὡς ἔργα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Πάπας καὶ ὁ Ἀθηναγόρας «εὐλογοῦνται» ἀπὸ τὸν Χριστόν!
Ὅποια βλασφημία, ὅποια Σατανικὴ ἐμπνευσις, ὅποια ἀπάτη!

ΤΟΥ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΑΣΩΝΟΥ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ ΑΛΛΑ ΔΑΙΜΟΝΙΩΔΗ ΡΗΜΑΤΑ

Ὁμοσπονδία... Ἐκκλησιῶν

«Ἦδη ἀπεκτήσαμεν τὴν ἐνότητα μὲ τὸν Προτεσταντισμὸν, διὰ τῆς ὁποίας πραγματοποιοῦμεν δημοσπονδιακὴν δύναμιν 350 ἑκατομμυρίων ἀτόμων ἐπὶ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἔγιναν πολλαὶ ἐπαφαί, αὗται δὲ συνεχίζονται διὰ τὸ ἐπιτύχωμεν τὴν ὁμοσπονδίαν τῶν χριστιανικῶν κλάδων, ἡ ὁποία θὰ συμπεριλάβῃ πληθυσμὸν 1.000.000.000 ἀτόμων. Μὲ τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς οὐδεμίαν ἔχομεν διαφορὰν. Μὲ τοὺς Νεοκαθολικοὺς, καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὸ 1870, ἔχομεν μικρὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι ἡμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐξομαλυνθοῦν».

(Ἐκ συνεντεύξεώς του πρὸς Ἑλληνας δημοσιογράφους, τὸν Ἀπρίλιον 1962. Ἰδέ «Καθολικὴ», φ. 1289/18.4.1962).

«Ὁχι Θεολογικὸς Διάλογος»

«Ὁ Θεολογικὸς διάλογος δὲν θὰ ἀποδώσῃ. Δὲν εἴμεθα ἕτοιμοι καὶ θὰ χρειαθοῦν αἰῶνες. Μόνον ἓνας διάλογος εἶναι ἐφικτός: Ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης. Αὐτὸς θὰ διευκολύνῃ τὸν διάλογον τῶν διαφορῶν. Διαφορές καὶ ἀγάπη δὲν γίνονται.

Δὲν ἔχει καμμία σημασία, τί σοῦ κάνουν οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἐσὺ τί κάνεις γι' αὐτούς».

(Ἀπὸ συνέντευξίν του πρὸς τὸν δημοσιογράφον τῆς ἐφημερίδος «Ἔθνος» κ. Σ. Ἀλεξίου, δημοσιευθεῖσαν τὴν 20.3.1970).

«Ἀπατᾶται καὶ ἁμαρτάνει»

«Ἀπατώμεθα καὶ ἁμαρτάνομεν, ἐὰν νομιζώμεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν Μουσουλμανισμὸν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Θεὸν τῶν καὶ ἄλλοι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον».

(Ἐκ δηλώσεών του. Ἰδέ «Ὁρθόδοξος Τύπος». φ. 94/Δεκ. 1968).

Οὐδὲν ἐμπόδιον διὰ τὴν Ἑνωσιν

«Ἡμεῖς οὐδὲν βλέπομεν πρόσκομμα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς... Δὲν βλέπομεν πρόσκομμα διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι τοιαῦτα προσκόμματα δὲν ὑφίστανται».

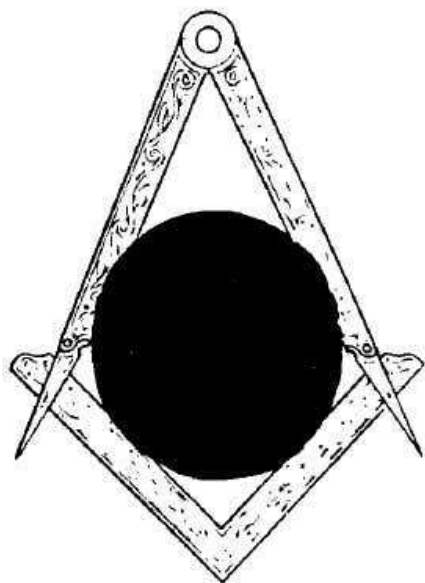
(Ἐκ δηλώσεών του, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συναντήσεώς του μετὰ τοῦ πάπα Παύλου ΣΤ' ἐν Ρώμῃ. Ἰδέ «Ὁρθόδοξος Τύπος», φ. 90—91/Αὐγ. - Σεπτ. 1968, σ. 4).

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΣΩΝΟΣ
ΚΑΙ Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΑΥΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Η ΕΝΟΧΟΣ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ «ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ» ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΤΟΣ 33ον ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1977 - ΤΕΥΧΟΣ 5

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΤΟΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οὐδέποτε διέψευσεν τὴν μασωνικὴν τοῦ ιδιότητα.
Δὲν χρειάζονται σχόλια.

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΠΙΣΤΩΣ
ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΤΟΥ ΠΡΟΚΑΤΟΧΟΥ ΤΟΥ**

Ο τήν γραμμήν Ἀθηναγόρου πιστῶς ἀκολουθῶν Δημήτριος ἀσπάζεται τόν Πάπαν Ἰωάννην - Παύλον τόν Β' εἰς τήν Κων) λιν (29.11.1979).

«ΕΥΛΟΓΙΑΙ» ΚΑΙ «ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Οι δύο αίρετικοί Πάπας και «Πατριάρχης» «εὐλογοῦν» τὸν λαὸν (29.11.1979).

Ἐκ τῆς συμπροσευχῆς Πάπας καὶ «Πατριάρχου» εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (30.11.1979).

**Τὰ τῶν αίρετικῶν Νεομερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν
τίς ἐξικνιάζει;**

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Πρόλογος τῆς Ἐκδόσεως	8— 9
Πρόλογος τοῦ Συγγραφέως	13— 14

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Εἰσαγωγικόν

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

— Ἡ εἰσαγωγή τῆς Παπικῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου ἡμερολογίου εἶναι Οἰκουμενισμὸς	15
— Αἰὼν τῆς Ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως	15
— Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἰσάγεται διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ	16
— Ἡ «διατριβὴ» τοῦ «Δημητριάδος» κ. Χριστοδούλου	17

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ἡ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

— «Ἡ φλεγμαίνουσα πληγὴ»	19
— Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου	20
— Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰσῆχθη διὰ τὸν συνεορτασμὸν καὶ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν αἰρετικῶν	21
— Οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἀποκρύπτουν τὴν ἀλήθειαν ὡς ὁ κ. Παρασκευαΐδης	22

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ ΑΠΟΣΙΩΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

— Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1583	24
— Ἔτερα στοιχεῖα περὶ τῆς καταδίκης τοῦ νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας	31
— Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἐν ἔτει 1583 καὶ ἡ ἀπόφασίς αὐτῆς	33
— Ἡ πρὸς τὸν Πάπαν ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου	34
— Ἡ πρὸς τὸν Δόγγην τῆς Ἑνετίας Ἐπιστολὴ τοῦ Ἱερεμίου	35
— Αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξοι Σύνοδοι ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ἐν ἔτει 1587 καὶ 1593	36
— Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου ἐν ἔτει 1848	38

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΔΕΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΕΠΕΒΑΛΕΝ ΤΟΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΝ

	Σελις
— Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία ἀλλὰ καὶ Καθολικὴ	39
— Ποιοὶ οἱ λόγοι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατὰ τὸν «Δημητριάδου», καὶ τὸ ἀνυπόστατον αὐτῶν	40
— «Ἡ «διόρθωσις» ὑπῆρξεν ὑπαγόρευσις τῆς Μασωνίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων»	45
— Ὁ Μελέτιος Μεταξάκης ἦτο Μασῶνος	46
— Δὲν ἦτο Μασῶνος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος;	47
— Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, τυφλὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ	48

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

— Α' Ἡ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920	50
— Β' Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει «Πανορθόδοξον Συνέδριον» (10 Μαΐου—8 Ἰουνίου 1923)	60
— Γ' Ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου	66
— Δ' Τί εἶπον οἱ αἵρετικοὶ διὰ τὸ «Πανορθόδοξον» συνέδριον τοῦ 1923	67
— Ἡ ἀγανάκτησις τῶν πιστῶν	68

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ

— Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καθίσταται Μονοκράτωρ	69
— Ἡ Σύγκλησις τῆς Ε' Ἱεραρχίας 24—30 Δεκεμβρίου 1923	69
— Ἡ ὑποκλοπὴ τῶν ὑπογραφῶν τῆς Ἱεραρχίας	70
— Ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις	77

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΒΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗ Ἡ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

— Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος καταδικάζει τὴν ἐνέργεια καὶ ἀποκαλύπτει	78
— «Ο ΦΥΛΑΞ» τῆς Πίστειος ἀγρυπνεῖ	81
— Ἀποκαλύψεις	82
— Μητροπολίται, οἱ ὅποιοι εἰσηγοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον ἀπειλοῦνται διὰ καθαιρέσεως	84
— Βία, διωγμοὶ καὶ ἐγκλήματα	85
— Τὰ θύματα τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως	87
— Συνέχεια τῶν διωγμῶν	90

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1935

	Σελίς
—Τρεῖς Μητροπολίται ἀποκηρύσσουν τὸν Νεοσημερολογιτισμὸν καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν	93
—Διάγγελμα πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν Λαὸν	94
—Χειροτονίαι ἐπισκόπων	97
—Καθαιρέσεις, Συλλήψεις, Διωγμοὶ	98
—Οἱ Βανδαλισμοὶ	99
—Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἐξορίαν	100
—Ἡ Ἀποχαιρετιστήριος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν	101

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Αἱ ἐκ τῆς καινοτομίας τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ συνέπειαι

—Ἡ γνώμη τοῦ κ. Παρασκευαΐδη	103
—Τί εἶναι ὁ Νεοσημερολογιτισμὸς πράγματι	105

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Ἡ ἐπίσημος θέσις τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐναντὶ τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ

—Τὸ Διάγγελμα τοῦ 1935	111
—Ἡ Ἀποχαιρετιστήριος Ἐγκύκλιος	112
—Τὸ Διάγγελμα τῆς Ι. Συνόδου τοῦ 1957	113
—Ἀπάντησις - Ἐκκλησις τοῦ 1979	114
—Ἡ Διακήρυξις τοῦ 1985	123

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

—Ὑπὲρ τοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ διαλόγου	125
---	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Ἀποστολικὴ διαδοχὴ

—Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ Ἀποστολικὴ Πίστις	133
—Ἡ «Καθαιρετικὴ» πράξις κατὰ τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν	136
—Ἡ ὑφ' ἐνόχου χειροτονία	137
—Ἄλλαι χειροτονίαι Ἐπισκόπων ὑφ' ἐνόχου Ἐπισκόπου	140
— Περὶ χειροθεσίας	144

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄

Σελίς

Ὁ Νεοσημερολογιτισμὸς εἰσήχθη διὰ τὸν Οὐκουμενισμὸν καὶ πλέον ἐταυτίσθη μετ' αὐτοῦ	153
— Ὁ «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» Δημήτριος ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Καρόλου Βοϊτύλα, ὡς Πάπα Ἰωάννου - Παύλου Β' (Δεκέμβριος 1978) . . .	156
— Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ «Πατριαρχικοῦ Γράμματος» τοῦ κ. Δημητρίου πρὸς τὸν νῦν Πάπαν τῆς Ρώμης (Ἰούνιος 1981)	156
— Ἀπὸ τὸ Πασχάλιον μῆνυμα τοῦ κ. Δημητρίου 1984	158
— Δὲν εἶναι μοναδικὸς ὁ κ. Δημήτριος	160
— Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὸ «πατριαρχικόν» κέντρον ἐν Σαμπεζύ τῆς Ἑλβετίας (12.6.1984)	161
— Καὶ ὁ Χαλκιδόνος Μελίτων	162
— Καὶ ὁ Μύρων Χρυσόστομος	163
— Ἀπὸ τοὺς διαλόγους τῶν Νεοσημερολογιτῶν, καὶ μετὰ τῶν Προτεσταντῶν	164

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

— «Αἱ Λύσεις» καὶ ἡ Λύσις	166
— Ἡ κατὰ Θεὸν Λύσις εἶναι Μία	171
— Παράρτημα	173
— Ἐκδόσεις	187
— Πίναξ Περιεχομένων	188